

C:\Users\Plazma\Desktop\311\Bujold_Lois_McMaster_10-Diplomaticka_imunita.pdb

PDB Name: Bujold LM DMK10 Diplomaticka im
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.2.2009
Modification Date: 25.2.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lois McMaster Bujold
DIPLOMATICKÁ IMUNITA

TALPRESS

Copyright © 2002 by Lois McMaster Bujold
Translation © 2008 by Marta Procházková
Cover © 2008 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-285-3

KAPITOLA 1

Na obrazovce se svíjela v elegantně vykroužených křivkách spermie. Když se dostala do neviditelného sevření lékařského nástroje, začala se kroutit rychleji, ale to už ji nástroj vedl k cíli, vajíčku připomínajícímu perlu. Bylo právě tak kulaté, blahobytné a slibné.

"Tak, ještě jednou, drahý hochu, do útoku! Za Anglii, Harryho a svatého Jiří!" zamumlal povzbudivě Miles. "Nebo alespoň za Barrayar, za mě a snad i za dědečka Pjotra. Ha!" Spermie s posledním mrsknutím zmizela ve svém ráji.

"Milesi, to se už zase díváš na ty záznamy?" ozval se pobavený Kateřinin hlas, když se vynořila z luxusní koupelny jejich kabiny. Zatočila si tmavé vlasy do uzlu, utáhla ho sponou a naklonila se mu přes rameno křesla, ve kterém seděl.

"To je Aral Alexander nebo Helen Natalia?"

"No, stvoření Arala Alexandra."

"Aha, zase obdivuješ svoji spermii."

"Ale tvé nádherné vajíčko také, má paní." Vzhlédl do tváře své ženě, oblečené ve skvostné tunice z těžkého černého hedvábí, kterou jí koupil na Zemi a uculil se. V nose ho zalechtala teplá a čistá vůně její pleti. Zhluboka ji vdechl. "No podívej, není to krásný gametofyt? Tedy alespoň teď."

"Ano, to je, a bude z ní krásná blastocysta. Víš, nakonec je dobře, že jsme odjeli. Doma bys určitě zkoušel nadzvedávat víka replikátorů anebo bys s nimi alespoň třásl jako s vánočními balíčky a poslouchal, jak chrastí."

"Ale no tak, pro mě je to nová zkušenost."

"Tvá matka mi o minulých Zimonicích řekla, že jakmile budou embrya v replikátorech, budeš se naparovat přinejmenším tak, jako kdybys proces reprodukce vynalezl. A to jsem si myslela, že přehání!"

Uchopil její ruku a políbil ji na dlaň. "Tohle mi říká paní, která proseděla vedle replikátorů celé jaro? Jejich domácí úkoly najednou začaly zabírat přinejmenším dvojnásobek času?"

"Na čemž samozřejmě neměl vůbec žádnou zásluhu její pán, který tam každou půlhodinu nakukoval, aby se jí optal, jak se jí daří?"

Uvolnila ruku ze sevření a něžně mu přejela po tváři. Milesovi prolétl hlavou návrh, že vynechají oběd v nudné společnosti na lodi a místo toho si ho nechají přinést do kabiny, zalezou nazí do postele a dodávají se na ten záznam. Kateřině jejich cestování ale nepřípadalo nijak nudné.

Jejich galaktické líbanky se sice trochu opozdily, ale možná to bylo k dobru věci, napadlo Milese. Jejich svatbě předcházely trochu složitější okolnosti. Bylo potřeba, aby se v klidu usadili. Teď mu připadalo, že první výročí té pamětihodné a zvláštní zimní svatby snad přišlo během patnácti minut.

Už dlouho se shodovali na tom, že výročí oslaví umístěním svých dětí do děložních replikátorů. Diskuse nevedli o tom, kdy, pouze o tom, kolik jich bude. Miles byl stále ještě přesvědčen, že jeho návrh, aby je všechny stvořili najednou, byl nejefektivnější. Těch dvanáct ostatně nemyslel vážně, nadhodil to jen jako první návrh a zamýšlel ustoupit na šest. Jeho matka, teta a zřejmě každá žena ve městě se na něj vrhly, aby mu dopodrobna vysvětlily, že je zřejmě blázen, ale Kateřina se jen usmívala. Nakonec se dohodli na dvou. Pro začátek. Bude to Aral Alexander a Helen Natalia. Dvojitá porce zvědavosti, hrůzy a radostí.

Obrazovku s obrazem buněčného dělení rozťalo rudé blikající světlo oznamující příchozí zprávu. Miles se zamračil. Jsou tři skoky od solárního vesmíru, v hlubokém vesmírném prostoru a při lehce podsvětelné rychlosti by měli nejbližší červí díry dosáhnout za plné čtyři dny. Na Tau Ceti přestoupí na loď, směřující na Escobar, a tam potom na další, která s nimi skočí kolem Sergyaru a Komarru až domů. Tady skutečně žádné zprávy neočekával. "Přijem," zamručel.

Z obrazovky rázem zmizel zárodek Arala Alexandra a nahradila ho tvář a ramena kapitána lodi. Miles a Kateřina s ním dvakrát či třikrát během cesty večereli. Kapitán se na Milese strnule usmál a kývl hlavou. "Lorde Vorkosigane?"

"Ano, kapitáne? Co pro vás mohu udělat?"

"Zastavila nás loď, která se prohlašuje za barrayarskou císařskou kurýrní loď a žádá o povolení vyrovnat rychlost a spojit se s námi. Mají prý pro vás spěšnou zprávu."

Miles zdvihl obočí a srdce mu pokleslo. Dobré zprávy císař neoznamuje takhle. Ucítil, jak mu Kateřinina ruka sevřela rameno. "Jistě, kapitáne. Umožněte jim to."

Kapitánova tmavá taucet'anská tvář zmizela a místo ní se po chvilce objevil muž v barrayarské císařské zelené uniformě s výložkami poručíka a Sektoru IV. Milesovi prolétly hlavou vize atentátu na císaře, domu Vorkosiganů spáleného na prach i s replikátory a smrti jeho otce. Děsil se dne, kdy ho nějaký posel se strnulou tváří osloví: Hrabě Vorkosigane? Poručík mu zaslutoval: "Lord Auditor Vorkosigan? Jsem poručík Smolyani z kurýrní lodi Kestrel. Mám pro vás zprávu do vlastních rukou, označenou osobní pečeti císaře. Mám vám ji předat a poté vás mám vzít na palubu lodi."

"Nevypukla doufám válka, ne? Nebo někdo zemřel?"

Poručík Smolyani naklonil hlavu ke straně. "O ničem takovém jsem neslyšel, pane." Milesovo srdce trochu zpomalilo šilený rytmus. Kateřina za ním prudce vydechla. Poručík ale pokračoval: "Zdá se, že v místě zvaném Stanice Graf byla zadržena komarrská obchodní flotila. Je to v Unii Svobodných národů, což je nezávislý systém poblíž hranic Sektoru V. Mé rozkazy znějí odvézt vás tam plnou rychlostí a tam vám být k dispozici." Trochu chmurně se pousmál. "Doufám, že nejde o válku, pane, protože tam posílají pouze nás."

"Zadržena? V karanténě?"

"Pochopil jsem, že se jedná o nějaký právní problém, pane."

Smrdí tu diplomacie. Miles se zašklebil. "Inu, doufám, že ta zpráva mi to objasní. Přineste mi ji a já se na ni podívám. Pak si zabalíme věci."

"Ano, pane. Kestrel se připojí k vaší lodi během pár minut."

"Výborně, poručíku." Miles ukončil spojení. "My?" opáčila tichým hlasem Kateřina.

Miles zaváhal. Karanténa to není, řekl poručík. Očividně nejde ani o válku. Alespoň prozatím. Na druhé straně si těžko dokázal představit, že by císař Gregor přerušil jeho dlouho odkládané líbánek něčím triviálním. "No, napřed se podíváme, co nám řekne Gregor."

Políbila ho do vlasů a řekla prostě: "Dobře."

Miles zdvihl ruku se svým osobním komunikátorem a zamumlal do něj: "Zbrojnoš Roic, nástup do služby v mé kabině. Okamžitě."

Datový disk s Císařskou pečeti, který o něco později poručík předal Milesovi, nesl nápis Osobní, ne Tajné. Miles poslal Roica a Smolyaniho pro zavazadla, ale Kateřině pokynul, aby zůstala. Vsunul disk do přehrávače, který mu poručík přinesl také, položil ho na stůl vedle postele a zapnul přehrávání. Pak se usadil na posteli vedle teplého a pevného těla své ženy. Protože si všiml obavy v jejích očích, chytil jí dlaň uklidňujícím stiskem.

Na obrazovce se objevila známá tvář císaře Gregora Vorbarry, temná, úzká a rezervovaná. Miles v pevném sevření jeho rtů četl známky podráždění.

"Je mi líto, že přerušuji tvé líbánek, Milesi," začal Gregor. "Ale pokud tě tahle zpráva zastihne, tak cestuješ podle plánu, a tak jsi stejně na cestě domů."

Takže tolik líto ti to zase není.

"K mému štěstí a tvému neštěstí jsi právě nejbliž celému tomu dění. Stručně, jedna z našich komarrských obchodních flotil zakotvila ve vesmírné stanici poblíž Sektoru V, aby doplnila zásoby a přeložila náklad. Jeden - nebo jich možná bylo víc -, tady jsou zprávy nejasné, z důstojníků z barrayarského vojenského doprovodu buď dezertoval, nebo byl unesen. Nebo snad zavražděn. I v tomhle jsou zprávy nejasné. Hlídka, kterou velitel flotily poslal, aby ho našla, se dostala do konfliktu s místními obyvateli. Padlo několik výstřelů - úmyslně to říkám takhle neutrálně, a došlo k několika vážným zraněním na obou stranách. Žádné další ztráty hlášené nejsou, ale to se do chvíle, kdy se k tobě tahle zpráva dostane, mohlo změnit."

Problém - nebo spíš možná jeden z problémů - je v tom, že se od sebe značně liší verze událostí, tak jak je podává místní pozorovatel Císařské bezpečnosti na Stanici Graf a velitel letky. Dostali jsme hlášení, že další barrayarští občané jsou drženi jako rukojmí, nebo snad zatčeni - i v tomto bodě se obě verze liší. Rozhodně tam byla vznesena nějaká obvinění, náklady a poplatky vzrůstají a reakce místních úřadů je taková, že všechny lodě zadrželi v docích, dokud se celá ta záležitost uspokojivě nevyřeší. Komarrští obchodníci jsou nepřítelny vzteky na neschopnost barrayarské eskorty, a tím ještě víc všechno zamotávají. Pro tvé, ehm, potěšení připojuji k této zprávě všechna hlášení, která jsme zatím o této záležitosti dostali. Užij si to," usklíbl se Gregor tak, až to Milesem trhlo.

"A abych ještě osvětlil delikátnost celého problému, právě tuto letku vlastní z padesáti procent rodina Toscanů."

Gregorova novomanželka, císařovna Laisa, pocházela z Komarru a byla dědičkou rodiny Toscanů. Jejich manželství mělo ohromný politický význam pro křehké spojení planet, tvořících Císařství. "Čili nechávám na tobě problém, jak uklidnit mé příbuzné a zároveň předvést císařskou spravedlnost všem komarrským obchodním soupeřům." Gregor se

znovu výmluvně usmál.

"Dál už to znáš. Žádám tě a nařizuji, abys jako můj Hlas letěl na Stanici Graf co nejrychleji a vyřešil tamější situaci dřív, než se ještě zhorší. Vysvobod' všechny mé poddané z rukou místních úřadů a zaříd', ať letka pokračuje v cestě. A pokud možno nevyhlašuj přitom žádnou válku ani mi nezruinuj můj císařský rozpočet. A nakonec, zjisti, kdo lže. Pokud je to pozorovatel Císařské bezpečnosti, bude to jejich problém. Pokud je to ale velitel letky - mimochodem, je to admirál Eugen Vorpatril - bude to... hlavně můj problém."

Jinými slovy, bude to problém Gregorova zástupce, Císařského Hlasu, jeho Císařského Auditora. Tedy Milesův. Milesovi prolétly hlavou zajímavé situace, které by mohly nastat při pokusu zatknout daleko od domova a navíc bez oficiální podpory vysoce postaveného důstojníka stojícího mezi dlouholetými a pravděpodobně oddanými podřízenými. Notabene Vorpatrila, potomka barrayarského aristokratického klanu proslulého vlivnými styky s Hraběcí radou. Milesova teta i bratranec jsou ostatně také Vorpatrilové. Vážně, díky moc, Gregore.

Císař však pokračoval: "Ale teď z jiného soudku, a to se týká Barrayaru mnohem víc, něco se děje v Cetagandě v okolí Ró Cety. Tady nebudu zacházet do takových detailů, ale ocenil bych, pokud bys i tuhle krizi vyřešil, co nejrychleji to půjde. Pokud se tamější situace ale bude zhoršovat, chci, abys přijel do bezpečí domů. Komunikační prodleva mezi Barrayarem a Sektorem V bude příliš velká na časté konzultace, ale bylo by dobré, kdybys občas poslal nějakou zprávu o tom, jak postupuješ." V Gregorově hlasu nebylo znát žádnou ironii. A ani to nebylo potřeba. Miles si odfrkl. "Takže hodně štěstí," zakončil Gregor. Na obrazovce se znovu zobrazila Císařská pečeť. Miles ji stiskem tlačítka zrušil. Detailně si zprávu prostuduje, až bude na cestě. Bude? Nebo budou?

Podíval se na Kateřinin bílý profil a střetl se s vážným pohledem jejích modrých očí. Zeptal se: "Chceš letět se mnou, nebo pokračovat na cestě domů?"

"A smím s tebou letět?" opáčila pochybovačně.

"Jistěže smíš! Otázka je pouze, jestli chceš?"

Pozdvihla tmavé obočí. "To určitě není jediná otázka. Myslíš, že ti tam k něčemu budu, anebo tě budu jen rušit v práci?"

"Docela určitě bys tam měla jak oficiální, tak neoficiální posláni. Přičemž to první určitě není důležitější než to druhé. Víš, jak často s tebou lidé mluví a doufají, že mi to doneseš?"

"Jistě," znechuceně ohrnula rty.

"Tak vidíš. Víš, že je to nechutné, ale ty velmi dobře rozlišuješ, co je důležité a co ne. Spoustu informací získáme už jen rozbořením jejich lži a... ehm, pravdy. Mohou tam být také lidé, kteří budou raději mluvit s tebou než se mnou, ať už z jakýchkoliv důvodů."

Mávla sice rukou, ale tuto pravdu uznala.

"A... pro mě by bylo opravdu dobré mít s sebou někoho, s kým můžu volně mluvit."

Její úsměv se trochu rozšířil. "S kým můžeš mluvit, nebo u koho se vymluvit?"

"Ehm! No, ano, v tomhle případě se budu muset asi pořádně vypovídat... ano. Myslíš, že to zvládneš? Mohlo by to být dost ošklivé. A snad i nudné."

"Víš, ty říkáš, že by ta práce mohla být nudná, Milesi, ale oči už ti svítí."

Odkašlal si a pokrčil rameny na znamení, že se přiznává.

Její pobavený úsměv náhle pohasl a zdvižené obočí se stáhlo. "Jak dlouho myslíš, že to tam bude trvat?"

Zamyslel se stejně tak, jak to pravděpodobně už udělala ona. Zbývá šest týdnů plus minus pár dní do naplánovaného porodu jejich dětí. Původní plán cesty, který měli, by je dovedl zpět do sídla Vorkosiganů měsíc před porodem. Sektor Vale leží opačným směrem od Barrayaru. Pokud se tedy síti skokových bodů dá říkat směr. Několik dní bude trvat, než se dostanou na Stanici Graf a další nejméně dva týdny bude trvat cesta ze Stanice domů, a to i tou nejrychlejší lodí.

"Pokud to dokážu vyřešit za méně než dva týdny, dokážeme se domů vrátit včas oba."

Kateřina se krátce zasmála. "Snažím se sice chovat moderně a galakticky, ale je mi divně. Mnoho mužů nebylo při porodech svých dětí. Ale pokud si budou jednou naše děti stěžovat, že matka nebyla doma, když jsem se narodil, a zmeškala porod..., bude to přece jen znít jako dost oprávněná výčitka."

"Když se to protáhne, myslím, že bych tě domů mohl poslat s dostatečnou ochranou samotnou. Ale já u toho chci být taky." Zaváhal. Zatraceně, jsou to mé první děti, samozřejmě že tam chci být dralo se mu už už na rty, ale zarazil se. Její první manželství ji poznamenalo spoustou neviditelných jizev a tohle téma rozhovoru se některých z nich hluboce dotýkalo. Řekni to jinak, ó veliký diplomate. "Pro tebe... je to už podruhé. Je to nějak jiné?"

Její výraz zvažněl. "Nikki se narodil přirozenou cestou. Samozřejmě že to bylo těžší. Replikátory snižují riziko na minimum. Naše děti budou mít opravené všechny genetické chyby, nevystavují se riziku poškození mozku při špatném porodu. Víš, že v replikátoru je to pro ně lepší v každém směru. Určitě je tím nijak neškodíme. Ale přesto..."

Zdvihl ruku a prsty se dotkl jejich rtů. "Ty mě určitě nešidíš, to ti zaručuji."

Milesova matka se vždy neochvějně stavěla za využívání děložních replikátorů. On sám se teď ve věku více než třiceti let konečně smířil s fyzickým poškozením, které na něm zanechal soltoxin. Jen včasné přemístění do děložního replikátoru mu zachránilo život. Teratogenní vojenský jed na něm zanechal následky v podobě nízkého vzrůstu a křehkých kostí, ale díky mnoha lékařským zásahům v dětství mohl teď žít téměř normálně, i když plného vzrůstu už nikdy nedosáhne. Většinu kostí mu nahradili kus po kuse syntetickými - řečeno s důrazem na slova kus po kuse.

Doznával, že ostatní poškození si většinou zavinil a způsobil sám. To, že doposud žije, není o nic menší zázrak než to, že si dokázal získat Kateřinino srdce. Jejich děti budou takových traumat ušetřeny.

Dodal proto: "A jestli si myslíš, že teď to máš příliš jednoduché, tak jen počkej, až vylezou z těch replikátorů."

Kateřina se zasmála: "To je pravda."

"Dobrá," povzdychl si. "Původně jsem ti na tomhle výletu chtěl ukázat krásy galaxie v té nejlepší společnosti. A místo

toho to vypadá, že si to namíříme do nějakého zapadákov v Sektoru V a za společnost budeme mít hysterické kupce, vzteké byrokraty a paranoidní vojáky. Život je prostě plný překvapení. Pojedeš se mnou, láska moje? Abys mi pomohla udržet si zdravý rozum?"

Pobaveně přivřela oči: "Jak mám odolat takovému pozvání? Samozřejmě že ano." Pak ale znovu zvážněla. "Bylo by to vážné porušení bezpečnosti, kdybych chtěla poslat zprávu Nikkimu, že přijedeme později?"

"Vůbec ne. Pošli jí ale až z Kestrelu. Bude doručena rychleji."

Přikývla. "Nikdy jsem od něj nebyla pryč takhle dlouho. Snad se mu nestýská."

Nikkiho nechali doma a jen u Kateřiných příbuzných se stýkal se čtyřmi strýci, jedním prastrýcem, jejich manželkami, stádem bratranců a sestřenic, celou armádou přátel a jeho babičkou Vorsoissonovou a z Milesovy strany k tomu připadalo ještě celé obyvatelstvo sídla Vorkosiganů s rodinami včetně strýčka Ivana, Marka a klan rodiny Koudelkových. Chyběli tam jen prarodiče Vorkosiganovi, kteří chtěli přijet na slavnost otvírání děložních replikátorů brzy po návratu Milese a Kateřiny. Teď je ovšem možná předběhnou a budou doma dřív. Pokud Miles nestihne tento případ vyřešit včas, bude se Kateřina možná muset vrátit na Barrayar napřed, ale rozhodně tam nebude sama.

"Myslím, že ne," řekl přesvědčeně Miles. "Myslím, že chybí víc on tobě než my jemu. Jinak by určitě poslal víc zpráv než tu jednu kratůnkou, která nás zastihla až na Zemi. Jedenáctiletí kluci myslí hlavně na sebe. Já takový tedy určitě byl."

Kateřina zdvihla obočí. "Ano? A kolik zpráv jsi ty poslal své matce během naší cesty?"

"Vždyť máme líbanky. Nikdo nečeká, že... Stejně vždycky čte zprávy, které o nás podává bezpečnost."

Kateřinino obočí zůstalo zdvižené. Dodal proto spěšně: "Pošlu jí taky z Kestrelu zprávu."

Odměnila ho za to úsměvem Ligy matek.

Mohl by vlastně do kopie uvést jako adresáta i svého otce. Aby si rodiče nestěžovali, že málo píše.

Po hodině mírného zmatku se nakonec v pořádku přesunuli na barrayarskou Císařskou kurýrní loď. Kurýrní loď vděčí za svou rychlost značným omezením prostoru. Miles si musel vzít jen nejn nutnější potřeby. Naprostá většina zavazadel s nehorázným množstvím suvenýrů bude muset pokračovat v cestě na Barrayar sama. Také Kateřinina osobní služebná, slečna Pymová, a k Milesově velkému smutku i oba zbrojnoši, kteří střídali Roica. Teprve když se namáhavě naskládali do své nové společné kabiny, ho napadlo, že se měl Kateřině zmínit o tom, jak malý prostor je čeká. Sám cestoval natěsnaný na takových lodích tolikrát, že omezený prostor bral jako samozřejmost - to byla jedna z mála příležitostí v jeho kariéře, kdy mu jeho nedorostlé tělo bylo spíš ku prospěchu.

Takže to, že strávil zbytek dne v posteli se svou ženou bylo spíš z toho důvodu, že neměli kde sedět. Horní palandu sklopili ke zdi, aby do ní nevráželi hlavami, a usadili se, opření o stěnu, na opačných koncích postele. Kateřina si tiše četla a Miles se pustil do studia Pandořiny skříňky zpráv a hlášení.

Ještě je nečetl ani pět minut, když mu uniklo hlasité Ha!

Kateřinino následné Hm? mu signalizovalo, že je ochotná mu naslouchat.

"Právě jsem si vzpomněl, proč je mi ta Stanice Graf tak povědomá. Vždyť my letíme do světa kvadruček."

"Kvadruček? Tam už jsi někdy předtím byl?"

"Ne, já osobně ne." Tohle bude chtít trochu víc příprav, než očekával. "I když jsem kdysi dávno jednu kvadručku viděl."

Jsou to geneticky upravení lidé, vznikli před dvěma nebo třemi sty lety, dřív než byl znovu objeven Barrayar.

Předpokládalo se, že budou žít v trvalém stavu beztlíže. Ať už s nimi jejich stvořitelé zamýšleli cokoli, přestalo to platit s vynálezem nových gravitačních technologií, a tak jich většina skončila jako uprchlíci. Po spoustě cestování a dobrodružství se nakonec usadili na tehdejší konci červí díry. Tenkrát byli velmi nedůvěřiví k ostatním lidem, a tak si záměrně vybrali systém s neobyvatelnými planetami, ale zato bohatý na asteroidy a komety. Myslím, že se chtěli držet hodně stranou. Ale samozřejmě jim ta izolace díky výzkumným výpravám dlouho nevydržela, a tak si teď vydělávají tím, že opravují lodě a poskytují skladové prostory. Což vysvětluje, proč u nich přistála naše letka, i když, co následovalo, už zase vysvětlení nemá..." Odmlčel se. "Jejich genetické úpravy zahrnují mnoho metabolických změn, ale největší změnou je, že mají druhý pár rukou tam, kde mají ostatní lidé nohy. Což se hodí při stavu beztlíže. Často jsem si při operacích ve vakuu přál, abych měl místo nohou ruce."

Podal Kateřině čtečku, aby jí ukázal záběr kvadručky oblečené do jasně žlutých šortek a trička, jak rychle ručkuje po chodbě ve stavu beztlíže se zručností opice lezoucí po stromech.

"Och," polkla Kateřina, ale rychle se ovládla. "To je... zajímavé." Po chvilce dodala: "Ale vážně to pro jejich prostředí vypadá hodně prakticky."

Miles se trochu uvolnil. I když má v sobě hluboce zakořeněné barrayarské předsudky a odpor k mutacím, docela určitě je překoná její železné sebeovládání a dobré vychování.

Bohužel se totéž nedalo říct o jejich spoluobčanech, teď uvězněných v systému kvadruček. Barrayarané velmi těžko chápali rozdíl mezi zrůdnými mutacemi a výhodným přizpůsobením se prostředí. Vzhledem k tomu, že jeden z důstojníků ve svých zprávách zásadně hovořil o těch ohavných pavoučích mutantech, mohl Miles s klidem přičíst ke všem budoucím problémům ještě rasové napětí.

"Zvykneš si na ně docela rychle," ujistil ji.

"Kde ses s nimi setkal, když lidem nedůvěřují?"

"Ehm..." Tady to bude muset trochu proškrtat... "Bylo to na jedné misi. O té mluvit nemůžu. Ale ona byla hudebnice. Hrála na klavírkový dulcimer všema čtyřma rukama." Jeho pokus názorně hru předvést skončil tím, že se bolestivě praštil do lokte. "Jmenovala se Nicol. Myslím, že by se ti líbila. Tenkrát jsme jí hodně pomohli. Jestlipak se dostala v pořádku domů?" Třel si naražený loket a s nadějí dodal: "Docela určitě tě budou zajímat jejich techniky pěstování

rostlin ve stavu beztlíže."

Kateřina se rozzářila: "Ano, určitě."

Miles se vrátil ke studiu zpráv s nepříjemnou jistotou, že tohoto případu by se neměl ujmout bez přípravy. V duchu si ještě připomněl nutnost v příštích pár dnech prostudovat historii kvadruček.

KAPITOLA 2

"Mám rovně límeček?"

Kateřininy chladné prsty mu profesionálně narovnaly okraj límečku za krkem. Miles potlačil zachvění. "Teď ano," řekla. "Šaty dělají Auditora," zamumlal. Malá kabina postrádala takové vymoženosti jako velké zrcadlo. Místo něj mu musely posloužit oči jeho ženy. Nijak mu to ale nevadilo. Odstoupila od něj, co nejdále to šlo, a důkladně si ho od hlavy až k patě prohlédla, aby zhodnotila efekt vorkosiganské uniformy: hnědá tunika se stříbrně vyšívaným rodinným erbem na vysokém límci, stříbrně vyšívané manžety, hnědé kalhoty se stříbrným lemováním a vysoké jezdecké boty. Kasta Vorů patřovala kdysi mezi kavaleristy. Jenže tady není jediný kůň v dosahu několika světelných let.

Dotkl se svého komunikátoru, jehož dvojče svítilo na zápěstí i Kateřině. I když v jejím případě se jednalo o zdobený přístroj se stříbrným náramkem. "Dám ti vědět, až budu připravený vrátit se a převléct." Kývl hlavou k obyčejnému šedému obleku přehozenému přes postel, který mu připravila. Uniforma se hodí k jednání s vojáky, civil zase pro civily. A jeho nedostatečný vzrůst a všechny ostatní vady ať nahradí váha barrayarské historie a jedenáct generací hrabat Vorkosiganů za jeho zády. "Co si mám vzít já?"

"Budeš mi nahrazovat celý doprovod, takže něco efektního." Pousmál se. "Myslím, že ty šaty z rudého hedvábí by měly být pro naše hostitele dostatečně civilní a přitom působivé."

"Jen pro jejich mužskou polovinu, lásko," namítla. "A co když je šéfem jejich bezpečnosti žena? Přitahují vůbec kvadručky ostatní lidi?"

"Jednu určitě," povzdchl si. "Kvůli tomu to všechno vzniklo... Na některých částech Stanice Graf je nulová gravitace, a tak si spíš vezmi kalhoty než barrayarské sukně. Něco, v čem se můžeš pohybovat pohodlně."

"Aha. Dobře."

Ozvalo se zaklepání a hlas zbrojnoše Roica. "Můj pane?"

"Už jdeme, Roicu." Miles si vyměnil s Kateřinou místo. Jelikož jí sahal právě tak po prsa, využil té příležitosti a letmo ji přitom objal a potom vyšel do úzké chodby kurýrní lodi.

Roic měl na sobě trochu zjednodušenější verzi Milesovy vorkosiganské uniformy, jak se slušelo na zbrojnoše. "Chcete, abych vám sbalil věci, abyste se mohli přesunout na barrayarskou vlajkovou loď, můj pane?" zeptal se.

"Ne. Zůstaneme tady."

Roicovi se téměř podařilo ani nemrknout. Byl to mladík imponujícího vzrůstu a v ramenou velmi rozložitý a své lůžko nad lůžkem lodního inženýra už předtím popsal jako Je to tak trochu jako spát v rakvi, můj pane, jenže tam vám nikdo nechrápe.

Miles ještě dodal: "Nechce se mi svěřovat možnost svého volného pohybu a ani vzduch, který dýcháme, žádné z těch dvou rozhádaných stran. Lůžka na vlajkové lodi nejsou o moc větší, zbrojnoši."

Roic se pochmurně usmál a pokrčil rameny. "Asi jste měl s sebou vzít Jankowského, pane."

"Proč, protože je menší?"

"Ne, můj pane," zatvářil se Roic pohoršeně. "Protože on je ostřílený veterán."

Barrayarský hrabě měl zákonem povoleno mít desítku zbrojnošů jako svou osobní stráž. Vorkosiganové už tradičně najímali své zbrojnoše z vysloužilců, kteří po dvacetileté službě odcházeli z Císařské Služby. Politické důvody v posledních letech ale vyžadovaly, aby se zbrojnoši rekrutovali spíše z bývalých příslušníků Císařské bezpečnosti. Byli to výkonní, ale starší muži. Roic byl zajímavá nová výjimka.

"A od kdy tě tohle trápí?" Zbrojnoši Milesova otce se k Roicovi chovali jako k mladšímu kolegovi, protože tím byl, ale pokud se k němu chovají také jako k druhořadému...

"Eh..." Roic neurčitě mávl rukou po okolí lodi, z čehož Miles vydedukoval, že problém vznikl relativně nedávno.

Miles byl sice přichystaný vyrazit chodbou dál, ale místo toho se opřel se založenýma rukama o zeď.

"Podívej, Roicu - v Císařské Službě není mnoho tak mladých mužů, kteří mají za sebou takové zkušenosti, jako jsi měl ty v Hassadarské městské stráž. Nenech se těmi jejich uniformami zastrašit. Mají jen spoustu prázdných řečí. Půlka z nich by na místě omdlela, kdyby dostali rozkaz poradit si s někým takovým, jako byl ten vraždící šílenec, co střílel na náměstí v Hassadaru."

"Ale já už jsem na tom náměstí přece byl, můj pane. To by bylo, jako se v půlce řeky rozhodovat, jestli mám plavat vpřed, nebo zpátky. Bylo bezpečnější na něj skočit než utíkat. Kdybych utíkal, měl by víc času mřít."

"Ale takhle neměl čas zabít dalších deset okolostojících. Jehlovka je odporná zbraň." Miles se odmlčel.

"To ano, můj pane."

I přes svou výšku se Roic choval ostýchavě a skromně vždy, když jednal s někým výše postaveným, což se mu bohužel ve službě Vorkosiganů stávalo poměrně často. Jelikož svou ostýchavost dával najevo netečným výrazem tváře, lidé ho obvykle přehlíželi.

"Jsi vorkosiganský zbrojnoš," uzavřel Miles pevným hlasem. "Do tvé hněдостříbrné uniformy je vetkán i duch generála Pjotra. To oni se budou bát tebe, to ti slibuji."

Roicův letný úsměv vypadal spíš vděčně než přesvědčivě. "Byl bych se rád setkal s vaším dědečkem, můj pane. Podle toho, co se o něm povídá ve vašem okrsku, byl velká osobnost. Matka vyprávěla, že můj pradědeček pod ním sloužil

během cetagandské okupace."

"Vážně? Vyprávěla nějaké zajímavosti?"

Roic pokrčil rameny. "Prý zemřel na ozáření po zničení Vorkosigan Vašnoj. Má babička o něm nikdy nemluvila, tak nevím."

"Škoda."

Zpoza rohu se vynořila hlava poručíka Smolyaniho. "Připojili jsme se k Princi Xavovi, Lorde Auditore. Přechodová komora je připravená, čekají, až se nalodíte."

"Velmi dobře, poručíku!"

Miles vykročil za Roicem, který musel v oválu dveří sklonit hlavu, do přechodové komory. Smolyani se postavil ke dveřním ovladačům. Kontrolní panel blikal a zapípal. Dveře se otevřely a za nimi se objevila přechodová komora. Miles kývl a Roic se nadechl a vkročil dovnitř. Smolyani zasalutoval na pozdrav. Miles na oplátku pokývl a se slovy díky, poručíku vykročil za Roicem.

Sotva pár metrů v nulové gravitaci přechodové komory končilo podobným vchodem na další lodi. Miles se zachytil držadel a hladce se přitáhl na podlahu. Z přechodové komory vkročil do mnohem prostornější chodby. Nalevo už na něj čekal Roic. Dveře vlnkové lodi se za nimi zavřely.

Před nimi stáli v pozoru tři muži v zelených uniformách a jeden civilista. Nehnuli ani brvou nad Milesovým naprosto nebarrayarským zevnějškem. Snad je Vorpatri, na kterého si Miles matně vzpomínal z několika setkání ve Vorbarr Sultane, stačil instruovat a připravit na vzhled nejmenšího a také nejmladšího a nejnovějšího Hlasu Císařova.

Admirál Eugin Vorpatri byl střední postavy, podsaditý, s bílými vlasy a tvář měl zachmuřenou. Vykročil k nim a předpisově pozdravil. "Lorde Auditore. Vítejte na palubě Prince Xava."

"Díky, admirále." Nedodal, že je rád vidí. Za těchto okolností ho ani oni neviděli rádi.

Vorpatri pokračoval: "Rád bych představil kapitána Bruna, velitele bezpečnosti letky."

Štíhlý, napjatě vyhlížející muž, tvářící se pokud možno ještě chmurněji než admirál, krátce přikývl. Brun byl velitelem nechvalně proslulé patroly, jejíž chování celou situaci zhoršilo z pouhé právní potyčky na diplomatický incident. Ne, také neměl důvod tvářit se šťastně.

"A toto je velitel komarrské letky Molino."

Molino byl také muž středního věku a také se netvářil nijak zvlášť potěšeně, ačkoliv byl na rozdíl od Barrayaranů oblečen do komarrské tuniky a kalhot. Velitel letky měl na starosti vrchní velení a finanční operace obchodního konvoje, a tak měl zodpovědnost téměř jako admirál, ovšem se zlomkem jeho pravomocí. Na něm také spočíval nezáviděníhodný úkol dělat prostředníka mezi obchodními zájmy letky a jejich barrayarskou ochranou, což je určitě dost, aby mu to setřelo z tváře úsměv, a to i bez současné krize. Molino zamumlal pouze: "Těší mě, lorde Vorkosigane."

Vorpatri představil posledního muže trochu skřípavým hlasem: "Toto je právní důstojník podporučík Deslaurier."

Miles překvapením zamrkal. Když kdysi dávno ještě velel letce svobodných žoldnéřů, tato funkce byla jednou z nejdůležitějších. Jen jednání o mírových přesunech ozbrojených lodí mezi různými částmi vesmíru tak, aby byla naplněna jurisdikce, byla noční můrou. "Podporučíku," kývl na pozdrav Miles a pečlivě vážil slova, "máte... ehm... na svůj věk ohromnou zodpovědnost."

Deslaurier si odkašlal a téměř neslyšně vysvětlil: "Šéf našeho oddělení byl už dříve odvolán domů, Lorde Auditore. Z rodinných důvodů. Matka mu zemřela."

Myslím, že tomu už začínám rozumět. "Toto je vaše první galaktická výprava?"

"Ano, můj pane."

Vorpatri mu milosrdně skočil do řeči: "Já i má posádka jsme vám kdykoliv k dispozici, Lorde Auditore, a dostanete jakékoliv zprávy, které si vyžádáte. Prosím, následujte mě do konferenční místnosti."

"Ano, děkuji, admirále."

Po chvíli strkání a uhýbání v chodbách se celá společnost nakonec dostala do standardně zařízené vojenské konferenční místnosti: uprostřed stál k podlaze upevněný stůl s holovizí a židle. Protiskluzový koberec na podlaze vydával slabě zatuchlý pach místnosti, která nikdy neviděla slunce a kam dlouho neměl přístup čerstvý vzduch. Celé to tu vydávalo vojenský pach. Miles potlačil touhu nostalgicky se zhluboka nadechnout, jen tak, aby si připomněl staré časy. Na jeho signál se Roic postavil na stráž vedle dveří. Ostatní čekali, až si vybere místo, a pak se rozesadili kolem stolu. Vorpatri po jeho levé ruce, Deslaurier co nejdále od něj.

Vorpatri, který jasně chápal delikátnost situace, anebo snad ve snaze sám sebe zachránit, začal: "Takže. Jak vám můžeme pomoci, Lorde Auditore?"

Miles propletl prsty obou rukou na stole před sebou. "Jsem auditor. Mým prvním úkolem bude naslouchat. Pokud byste mohl, admirále Vorpatri, popište mi prosím sled událostí, jak jste ho viděl vy. Jak se to všechno dostalo až sem?"

"Jak ho vidím já?" Vorpatri se zašklebil. "Zpočátku se to nezdálo o nic složitější než jindy. Měli jsme zůstat v doku na Stanici Graf pět dní, aby se uskutečnily nasmlouvané překlady nákladu a nástup a výstup cestujících. Jelikož tehdy jsme ještě neměli důvod předpokládat, že kvadručky se budou chovat nepřátelsky, dal jsem co nejvíce mužům z posádky volno, což je standardní postup."

Miles přikývl. Důvody, proč barrayarská vojenská eskorta doprovází komarrské lodi, byly různé, od zřejmých až k těm tajným. Eskorty doprovázely samozřejmě lodě proto, aby odradily lupiče, a také proto, aby se cvičily v manévrovacích schopnostech, a nahrazovaly tak válečná cvičení. Ne už tak zřejmým důvodem bylo to, že tyto výpravy poskytovaly nespočetné možnosti špionáže ekonomické, politické i sociální a v neposlední řadě také vojenské. Navíc umožňovaly velkému množství mladých provinčních Barrayaranů kontakt se širšími galaktickými kulturami. Nevyslovené zde ale viselo určité napětí mezi Barrayarany a Komarany, důsledek oprávněného - a to i z Milesova hlediska - dobytí Komarru

předchozí generací Barrayaranů. Současná císařova politika změnila stav pouhé okupace Komarru v plnohodnotnou politickou a sociální asimilaci. Celý proces ale samozřejmě probíhal pomalu a s mnohými komplikacemi.

Vorpatril pokračoval: "Idris, skoková loď korporace Toscanů, byla umístěna do doku kvůli nutným opravám a při rozebírání došlo ke komplikacím. Opravené součástky neprošly kalibračními testy, a tak se musely poslat zpět na Stanici k dalším úpravám. Z pěti dnů se tak stalo deset, a zatímco se výrobci a opraváři mezi sebou dohadovali, zmizel poručík Solian."

"Chápu správně, že poručík byl styčný důstojník barrayarské bezpečnosti na lodi Idris?" zeptal se Miles. Byl to hlavní muž bezpečnosti, jehož úkolem bylo udržovat klid a pořádek mezi posádkou a cestujícími a zároveň dávat pozor na cokoliv, co by mohlo cestu ohrozit, včetně podezřelých osob. Mnoho únosců lodí se skrývalo mezi posádkou. Samozřejmě byl také hlavní osobou kontrašpionáže. Monitoroval také potenciální nespokojenost mezi císařovými komarrskými poddanými. Musel také poskytnout lodi veškerou pomoc v případě ohrožení a koordinovat evakuaci nebo záchrannou akci. Práce styčného důstojníka se mohla ve vteřině změnit z velmi nudné na velmi náročnou.

"Ano, můj pane," to promluvil poprvé kapitán Brun.

Miles se obrátil k němu: "Byl to jeden z vašich mužů, že? Jak byste poručíka Soliana popsali?"

"Byl nově jmenován," odpověděl Brun a zaváhal. "Nijak blíž jsem se s ním osobně nestýkal, ale všechna jeho předchozí hodnocení byla vynikající."

Miles pohlédl na velitele letky: "Ani vy jste ho neznal, pane?"

"Několikrát jsme se setkali," řekl Molino. "Já jsem se většinou zdržoval na palubě Rudry, ale působil na mě dojem velmi přátelského a schopného člověka. Zdálo se mi, že dobře vychází jak s posádkou, tak s cestujícími. Působil jako chodící reklama na politiku asimilace."

"Jakže?"

Vorpatril si odkašlal. "Solian byl Komařan, můj pane."

"Aha." Krucinál. O tomhle ve zprávě nebyla ani zmínka. Komařanům byl teprve nedávno umožněn vstup do barrayarské Císařské Služby. Výběru první generace těchto důstojníků byla věnována obzvlášť pečlivá pozornost, zejména v oblasti jejich loajality a schopností. Císařovi mazlíci, slychal Miles od barrayarských důstojníků. Úspěch této integrace byl Gregorovou osobní prioritou a zájmem. Admirál Vorpatril to zřejmě věděl také. Miles si v duchu poznamenal, že záhadnému Solianovu zmizení musí věnovat obzvláštní pozornost.

"Jaké byly okolnosti, které předcházely jeho zmizení?"

"Úplně normální, můj pane. Opustil loď jako obvykle, ale na další službu už se nedostavil. Když jsme konečně prohlédli jeho kabinu, zdálo se, že chybí některé z jeho osobních věcí, i když většina uniforem zůstala na místě. Nebyly žádné záznamy, že by opustil loď, jenže... pokud někdo věděl, jak nepozorovaně opustit loď, byl by to určitě on. Proto jsem předpokládal, že dezertoval. Celou loď jsme tedy důkladně prohledali. Buď změnil nějaké záznamy, nebo se vytratil s částí nákladu nebo něco jiného."

"Byly nějaké náznaky, že je ve své práci nespokojený?"

"Ne... ne, pane. Nic zvláštního."

"Jak nic zvláštního?"

"No... bylo to obvyklé chronicky známé škádlení, jak to, že Komařan nosí tuhle," a Brun ukázal na sebe, "uniformu. Předpokládám, že na jeho pozici to dostával od obou stran."

Jenže my se snažíme být všichni na jedné straně. Miles se nicméně rozhodl, že teď není vhodná chvíle opravovat to, co vyznělo z Brunových slov. "Veliteli Molino - máte k tomu nějaké poznámky? Byl Solian předmětem - ehm, nesouhlasných reakcí komarrské posádky?"

Molino zavrtěl hlavou. "Myslím, že ho měli na Idris rádi, pokud to umím posoudit. Hleděl si své práce a do hádek se nepouštěl."

"Nicméně jsem rozuměl správně, že váš první... dojem byl ten, že dezertoval?"

"Zdálo se to možné," přiznal Brun. "Nesnažím se ho z ničeho obviňovat, ale byl to přece jen Komařan. Možná že celá situace pro něj byla mnohem těžší, než předpokládal. Admirál Vorpatril se mnou nesouhlasil," dodal ještě.

Vorpatril mávl odmítavě rukou. "Ještě je tu jeden důvod, proč je dezerte nepravděpodobná. Komařané jsou k této službě vybíráni obzvlášť pečlivě. Nikdo tu nechce žádné selhání."

"V každém případě," pokračoval Brun, "jsme vyhlásili všem lidem v bezpečnostní službě pohotovost, nechali jsme ho hledat a požádali jsme o pomoc úřady Stanice Graf. Což je příliš nepotěšilo. Stále opakovali, že v sekcích s nulovou gravitací ani v těch gravitačních po něm není ani stopy a není ani záznam, že by opustil stanici na některé jiné lodi."

"A co se stalo potom?"

Tentokrát mu odpověděl admirál Vorpatril: "Tlačil nás čas. Idris byla opravená a schopná letu." Změřil si Molina nepřátelským pohledem. "Byl tu tlak opustit Stanici a pokračovat v cestě. Jenže já - nenechávám své muže v žádném průšvih, pokud tomu jsem schopen zabránit."

Molino ucedil skrze zaťaté zuby: "Z ekonomického hlediska nedávalo žádný smysl zdržovat celou letku kvůli jedinému muži. Mohl jste tu nechat jednu menší loď nebo třeba malý oddíl vyšetřovatelů, aby pokračovali v pátrání, a ostatní mohli letět dál."

"Jenže můj rozkaz zní letku nedělit," stiskl zuby Vorpatril.

"Jenže v tomhle sektoru se žádný pokus o napadení neodehrál už celé desítky let," namítal Molino. Miles měl pocit, že tuhle debatu už vedli oba mnohokrát.

"Ne, protože vám Barrayar zajišťuje vojenské eskorty," opáčil s hranou srdečností Vorpatril. "Zvláštní, že?" Hlas mu ztvrdl. "Já své muže neopouštím. To jsem přísahal při tom debaklu na Escobaru, když jsem já sám byl ještě mladý důstojník." Pohlédl na Milese. "To jsem ještě sloužil pod vaším otcem."

Jejda. To by mohl být průšvih... Miles zvědavě zdvihl obočí. "Co se tam stalo, pane?"

Vorpatril si odfrkl. "Sloužil jsem jako pomocný pilot na výsadkové lodi, když naši mateřskou loď zasáhli na oběžné dráze Escobařané. Předpokládám, že kdyby se nám podařilo na loď vrátit, byli bychom také na kousičky, ale i tak. Neměli jsme kde přistát, kam utéct a těch pár lodí, které nás mohly přijmout, se po nás ani neohlédlo. Na palubě jsme měli pár set mužů včetně mnoha zraněných - bylo to tenkrát příšerné."

Miles cítil, jak admirál v poslední větě spolkl závěrečné "synku".

Opatrně řekl: "Nejsem si jistý, že admirál Vorkosigan měl na výběr, dokud na něj po smrti prince Serga nepřešlo velení."

"Ne, to určitě ne," souhlasil Vorpatril a znovu mávl rukou. "Já netvrdím, že neudělal všechno, co bylo v jeho silách.

Jenže na všechno myslet nemohl a já byl mezi těmi, které obětovali. Strávil jsem téměř rok v escobarském zajateckém táboře, než mě dostali domů. A můžu vám potvrdit, že nám to Escobařané nijak neulehčovali."

Mohlo to být horší. Mohl jste být Escobařanka v našem zajateckém táboře. Miles se nicméně rozhodl tuhle svou myšlenku příliš nerozvádět. "To určitě ne."

"Já jen říkám, že vím, jaké to je, když vás hodí přes palubu, a já to svým mužům jen tak neudělám." Znovu si zúženými očima změřil velitele letky a z jeho pohledu bylo jasné, že mizející komarrské zisky pro něj nejsou důvodem tuto svou zásadu porušit. "A události mi daly za pravdu." Odmlčel se a pak se opravil: "Totiž, chvíli to vypadalo, že mi daly za pravdu."

"Chvíli?" opáčil Miles. "Teď už ne?"

"No... tedy... stalo se pár znepokojivých věcí. Došlo k neoprávněnému použití jednoho východu u nákladového prostoru na Stanici Graf těsně vedle místa, kde kotví Idris. Nebyl záznam žádné lodi ani osoby, která to mohla udělat, nicméně - přechodové pečeti nebyly aktivovány. Než se tam dostala bezpečnostní služba Stanice, nikdo tam nebyl. Na podlaze byla nicméně spousta krve a stopy po tažení těžkého předmětu směrem k výstupu. Podle testů krev patřila Solianovi. Vypadalo to, jako by se pokoušel vrátit na Idris a někdo ho přepadl."

"Ten někdo ale nenechal žádné stopy," dodal temně Brun.

Když viděl Milesův tázavý pohled, Vorpatril vysvětlil: "V gravitačních zónách, kde žijí chodící, se kvadručky pohybují v malých osobních vznášedlech. Řídí je svými druhými rukama, takže mají horní pár rukou volný. Nenechávají tedy stopy. Koneckonců nemají ani nohy."

"Aha, už rozumím," řekl Miles. "Krev, ale žádné tělo... nebo jste ho našli?"

"Ještě ne," řekl Brun.

"A hledali jste ho?"

"To ano, na všech myslitelných trajektoriích."

"Předpokládám, že vás napadlo, že dezertér mohl svou vraždu nebo sebevraždu předstírat, aby tak pronásledovatele zmátl."

"To bych si mohl myslet," řekl Brun. "Jenže já viděl tu krev na podlaze. Nikdo takovou ztrátu krve nemohl přežít. Byly tam nejméně tři nebo čtyři litry."

Miles pokrčil rameny. "Pro kryopřípravu je prvním krokem tělo zbavit krve a nahradit ji kryotekutinou. Takže je klidně možné pak nechat na podlaze tři či čtyři litry krve a oběť přitom - ehm, potenciálně živou." S tímhle procesem měl sám osobní zkušenost, ostatně mu to tak Elli Quinnová a Bel Thorne po té nepodařené výpravě Dendarijských svobodných žoldnéřů sami vyprávěli. On sám si tuto část pamatovat očividně nemohl, znal ji jen z Belových až příliš živých popisů.

Brunovo obočí vyletělo do výšky. "To mě nenapadlo."

"Jen mi to tak blesklo hlavou," řekl omluvně Miles. Někdy vám třeba ukáží jizvy.

Brun se zamračil a zavrtěl hlavou. "Nemyslím ale, že na něco takového byl čas. Bezpečnost Stanice byla na místě brzy."

"I kdyby měli přenosný kryobox?"

Brun otevřel ústa k odpovědi a pak je zavřel. Nakonec řekl: "Zní to hodně komplikovaně, můj pane."

"Netvrdím, že to tak bylo," odušil Miles. Zamyslel se nad další částí oživení těla. "Jen jsem chtěl ukázat, že existují další možnosti, jak je možné ztratit pár litrů krve. Nebo třeba laboratorní výroba. Takovou krev by DNA testy docela určitě dokázaly identifikovat. V biologické laboratoři by uměle vyrobenou krev dokázali poznat. Určitě by bylo možné najít stopy po kryotekutině, pokud by někoho napadlo je hledat." Dodal melancholicky: "Nesnáším nepřímé důkazy. Kdo dělal testy té krve?"

Brun se ošil. "Kvadručky. Poslali jsme jim Solianovu DNA už při jeho zmizení. Jenže to už tam byl i styčný důstojník z Rudry a přímo na to dohlížel. Nahlásil mi výsledek, okamžitě jak vylezl z analyzátoru. Tehdy jsem tam šel osobně."

"Sebrali jste ještě nějaký další vzorek k opakované analýze?"

"Já... předpokládám, že ano. Mohu se zeptat, zda jsme nějaký dostali dřív, než se... ehm... události tak vystupňovaly."

Admirál Vorpatril se tvářil velmi zaskočeně. "Myslel jsem si, že Soliana někdo zavraždil. Někdo..." odmlčel se.

"Zatím se mi i tato hypotéza zdá pravděpodobná," uklidnil ho Miles. "V každém případě jste jí v té době věřil. Nechte prosím tu krev prověřit ještě jednou a důkladněji a výsledek mi ohlaste."

"Mám to hlásit i na Stanici Graf?"

"Ehm... to ještě ne." I kdyby byly výsledky negativní, opakování testů by mohlo vyvolat u kvadruček podezření vůči Barrayaranům. A kdyby byly pozitivní... tak si to Miles chtěl nechat napřed projít hlavou.

"Takže co se stalo dál?"

"To, že Solian sám patřil k bezpečnostním složkám, celou vraždu - možnou vraždu - ještě zkomplikovalo," doznal Vorpatril. "Snažil se snad dostat zpět s nějakým varováním? To se nedalo říct. A tak jsem zrušil veškeré vycházky, vyhlásil jsem pohotovost a nařídil všem lodím odpojit se z kotvišť."

"Jenže jste neřekl proč," vpadl mu do řeči Molino.

Vorpatril se na něj zamračil. "V případě nouze velitel nemusí podávat zdůvodnění. Očekává se pouze okamžitá poslušnost. A kromě toho, podle vašich rozhořčených reakcí jsem si myslel, že rozkaz chápete, a tudíž není třeba ho opakovat." Na zaťaté čelisti mu pulsoval sval. Zhluboka se nadechl a pokračoval v řeči: "A tehdy nastaly nějaké potíže v komunikaci."

Tak, a teď začnou mlžit.

"Naše zprávy hovoří, že dvoučlenná hlídka vyslaná pro důstojníka, který se včas nedostavil -"

"To byl podporučík Corbeau?"

"Ano, Corbeau. V té chvíli jsme to chápali tak, že jak hlídka, tak podporučík byli napadeni, odzbrojeni a zadrženi kvadručkami. Později jsme pochopili, že to bylo složitější, ale to už jsem musel pokračovat a dostat všechny naše lidi ze Stanice a vydat rozkaz k evakuaci z místního vesmíru."

Miles se k němu naklonil. "Myslel jste, že to byly jen nějaké kvadručky, nebo jejich bezpečnostní složky?"

Vorpatril téměř zaskřípal zuby. Odpověděl: "Ano, věděli jsme, že to byla jejich bezpečnost."

"Optal jste se svého právního důstojníka na názor?"

"Ne."

"Poskytl vám podporučík Deslaurier nějaký?"

"Ne, můj pane," přiškrčeně zašeptal Deslaurier.

"Aha. Pokračujte."

"Nařídil jsem kapitánu Brunovi, aby vyslal zásahovou jednotku, která by zachránila teď už tři muže ze situace, o které jsem věřil, že je pro Barrayarany velmi nebezpečná."

"Předpokládám, že byli ozbrojeni něčím víc než jen paralyzéry?"

"Nemohl bych po svých mužích chtít, aby se tam vydali pouze s paralyzéry," řekl Brun. "Vždyť je tam těch mutantů skoro milion!"

Miles zdvihl obočí. "Na Stanici Graf? A já myslel, že jejich populaci tvoří sotva padesát tisíc civilistů."

Brun netrpělivě mávl rukou. "Milion nebo padesát tisíc proti dvanácti - to není žádný rozdíl. Každopádně potřebovali pořádné zbraně. Zásahová jednotka se musela dostat tam i zpět co nejrychleji, a to tak, aby se setkali s co nejmenším odporem. Paralyzéry nikoho nezastraší."

"Ano, toho jsem si vědom," Miles se opřel zpět do židle a zamnul si rty. "Pokračujte."

"Má jednotka se dostala na místo, kde drželi naše muže -"

"Stanice Graf, bezpečnostní okrese číslo tři, je to tak?" skočil mu do řeči Miles. "Ano."

"Řekněte mi - to jste za celou dobu pobytu vůbec nepřišli do styku s bezpečností Stanice? Žádní opilci, ani rušení veřejného pořádku, nic?"

Brun se tvářil, jako by mu slova tahali z úst zubařskými kleštěmi, ale řekl: "Minulý týden byli zatčeni tři muži, kteří v podnapilém stavu pořádali závody ve vznášedlech kvadruček."

"A co se s nimi stalo? Jak si poradil právní důstojník?"

Podporučík Deslaurier zamumlal: "Strávili pár hodin ve vazbě a pak jsem tam šel a zaplatil jsem za ně kauci a slíbil jsem veliteli bezpečnosti, že po dobu našeho pobytu na Stanici nebudou smět vycházet."

"Takže jste dobře znali standardní postupy jak dostat své muže z moci úředních orgánů Stanice?"

"Tamti byli prostě opilí výtržníci, zatímco tady mluvíme o hlídce vykonávající své povinnosti," řekl Vorpatril.

"Pokračujte," vzdychl Miles. "Co se s tou hlídkou stalo?"

"Nemáme ještě jejich výpověď, pane," upjatě odtušil Brun. "Zatím k nim pustili pouze jednoho neozbrojeného medika. Padlo pár výstřelů, z paralyzéry i plazmometu. Pak se tam nahnuly kvadručky, naše muže přemohly a zajaly."

Miles si živě představil, jak se tam "nahnuly" kvadručky sestávající naprosto logicky většinou z místních protipožárních sborů. Plazmomet. Na civilní vesmírné stanici. Pro živého boha.

"Takže," pokračoval Miles vlídně. "Poté, co jsme vyhodili do vzduchu bezpečnostní stanici a zapálili to tam, co jsme ještě dokázali?"

Admirál Vorpatril ucedil skrz zaťaté zuby: "Obávám se, že když komarrské lodi dostatečně rychle nesplnily můj příkaz odpojit se a zůstávaly na místě, trochu jsem ztratil kontrolu. Kvadručky už držely příliš mnoho rukojmích, velitelé komarrských lodí zřejmě neplnili mé rozkazy, a umožňovali tak kvadručkám, aby nás podle libosti obklíčily. Zůstali jsme tak téměř dva dny. Pak nám bylo nařízeno nedělat nic a čekat na váš přílet."

A díky za to všem bohům. Vojenská inteligence nedokázala překonat vojenskou hloupost. Jenže nedovést hloupost do konce a přestat se nestává často. Přinejmenším to je Vorpatrilovi nutné přičíst k dobru.

Brun zachmuřeně řekl: "Neměli jsme ostatně na výběr. Nemohli jsme hrozit, že zničíme Stanici, když k ní byly upoutány naše vlastní lodě."

"Stejně jste ji nemohli zničit," namítl Miles. "Byla by to masová vražda. Císař by vás nechal zastřelit."

Brun strnul a zmlkl.

Vorpatril stiskl rty. "Císař nebo vy?"

"Nejspíš bychom se o tu možnost s Gregorem pohádali."

Nastalo ticho.

"Naštěstí," pokračoval po chvilce Miles, "se zdá, že horké hlavy už tu vychladly. Za to vám, admirále Vorpatrile, skutečně děkuji. Mohl bych ještě dodat, že vaše budoucnost zůstává v rukou vašich nadřízených." Pokud se kvůli vám nezdržím tak, že zmeškám narození svých prvních dětí. Vtom případě si radši najděte nějakou hodně hlubokou díru, kam se přede mnou schováte. "Má práce je vysvobodit odtud co nejvíce císařských poddaných za co nejnižší cenu, pokud to půjde. Pokud budu mít štěstí, možná tu v budoucnosti budou moci přistávat i další naše obchodní letky. Nijak jste mi zdejší situaci neusnadnili, bohužel. Nicméně, uvidím, co se dá dělat. Chci kopie všech zpráv, prosím."

"Ano, můj pane," zavrčel Vorpatril. "Ale," a v jeho hlase zazněla stopa zoufalství, "to stále nevysvětluje, co se stalo s poručíkem Solianem!"

"Tomuto problému se budu věnovat velmi důkladně, admirále." Miles mu pohlédl do očí. "To vám slibuji."

Vorpatril krátce kývl.

"Ale, Lorde Auditore Vorkosigane!" téměř vykřikl velitel Molino. "Úřady Stanice se snaží udělit pokutu našim komarrským lodím za něco, co spáchali Barrayarané. Je potřeba jim zdůraznit, že to armáda má na svědomí tyhle... zločinné aktivity."

Miles dlouho mlčel. "Je pro vás velké štěstí, veliteli," řekl nakonec, "že v opačném případě by oni totéž neřekli o vás." Klepl dlaní o stůl a postavil se.

KAPITOLA 3

Miles se vytáhl na špičky, aby mohl nakouknout okénkem vedle vstupu do Kestrelu ven, jak loď manévruje k přidělenému doku. Stanice Graf byla ohromná aglomerace, dokonalý obraz chaosu, což vzhledem k již třetímu století jejího bouřlivého rozvoje nebylo až tak překvapivé. Někde v jádru té ohromné a rostoucí struktury je ukrytý malý kovový asteroid, který kdysi dávno obyvatelé obsadili a využívali jak k životu, tak jako zásobu materiálu. Také tu zabudované ve struktuře stavby byly občas vidět kusy bývalé skokové lodi, se kterou tu přistáli první odvážní osadníci z národa kvadruček.

Miles odstoupil a pokynul Kateřině, ať se podívá také. Přemýšlel o politickém uspořádání vesmíru kvadruček, nebo spíš, jak zněl oficiální název, Unie svobodných osad. Z této stanice jako z počátečního bodu vzešly další dceřiné kolonie kvadruček po celém vnitřním okruhu jednoho ze dvou prstenců asteroidů, díky nimž byla tato část vesmíru pro původní obyvatele tak přitažlivá. O několik generací později už kvadručkám nehrozil nedostatek prostoru, energie ani jiných zdrojů. Jejich populace mohla expandovat podle okamžité potřeby.

Jen několik z jejich mnoha stanic mělo sektory s umělou gravitací nutnou pro chodící obyvatele - ať už to byli obyvatelé stálí či návštěvníci, dokonce obchodovali s outsidersy. Stanice Graf byla jednou z těch, která přijímala galaktické návštěvníky i jejich zboží, stejně jako Stanice Metropolitan, Azyl, Minčenko a Unie. Ta poslední byla zároveň také sídlem vlády kvadruček, pokud se vládou vůbec dala nazývat. Milesovi vysvětlovali, že se jejich vláda zakládá na názorech pracovních jednotek. Doufal jen, že nakonec nebude muset diskutovat i s tímto výborem. Kateřina se rozhlédla a se vzrušeným úsměvem vyzvala gestem Roica, ať se podívá také. Roic naklonil hlavu a s nosem téměř přitisknutým na sklo zvědavě pozoroval dění venku. Tento výlet byl pro Kateřinu první mimo barrayarské Císařství a Roicův vůbec první výjezd z Barrayaru. Miles si v duchu blahořečil, že je oba před touto cestou protáhl krátkým, ale intenzivním kurzem o pohybu v zónách s nulovou gravitací. Musel použít mnohé konexe a dokonce svou hodnost, aby pro oba vymohl přístup do vojenských tréninkových zařízení v týdnu mezi normálními kurzy a ještě navíc na speciálně zkrácený program, jehož delší verzi Roicovi starší kolegové absolvovali jako součást výcviku v Císařské Službě.

Kateřinu téměř vyděsilo, když jí Miles navrhl - přesvědčil - no vlastně přinutil -, aby spolu s jeho zbrojnošem absolvovala tento kurz. Napřed se zdála trochu vystrašená, v průběhu kurzu vyčerpaná s občasnými sklony vše předčasně ukončit, ale nakonec byla sama na sebe hrdá. Lodi přepravující pasažéry měly totiž pro případ nehody ve zvyku nacpat platící cestující do záchranných modulů, ve kterých museli pasivně čekat na záchranu. Miles to jednou či dvakrát zažil, a tak rozhodně nechtěl, aby některý z jeho mužů či nedejbože jeho žena zažil také ten pocit absolutní bezmoci. Na svých cestách vozil pro všechny speciálně upravené záchranné obleky. Bohužel, svůj vlastní nechal doma...

Roic se odpoutal od výhledu a znovu se zatvářil neutrálně. Mezi obočím mu naskočila znepokojená vráska.

Miles se zeptal: "Vzali jste si ty pilulky proti nevolnosti?"

Roic zakýval hlavou.

Kateřina jen opáčila: "A ty sis své vzal?"

"Já ano." Očima sklouzl na svou civilní šedou tuniku a kalhoty. "Kdysi jsem měl voperovaný biočip, který nevolnost ve stavu beztlíže potlačoval, ale ten ze mě vystřelili spolu s většinou mých vnitřností při tom nepříjemném zásahu jehlovým granátem. Měl bych si ho asi nechat znovu dát..."

Miles pokročil kupředu a znovu vyhlédl ven. Stanice teď zaplňovala téměř celý výhled. "Takže, Roicu. Kdyby pár kvadruček na návštěvě v Hassadaru vyvedlo nějakou výtržnost, za kterou by je museli zadržet na strážnici, a pak by se tam objevilo dalších pár a snažilo se je dostat ven pomocí zbraní, zapálili to tam a pár tvých přátel popálili, jak by ses na ně díval?"

"Ehm, ne příliš přátelsky, můj pane," Roic se odmlčel. "Byl bych pěkně namíchnutý."

"Ano, napadlo mě to," povzdychl si Miles. "Tak. Jsme tu."

Bylo slyšet údery a cvakání, jak se Kestrel připojoval k doku. Pružná hadice přechodové komory zavrčela, jak ji inženýři na Kestrelu naváděli ke vchodu, a pak se se slyšitelným cvaknutím připojila na místo a uzamkla. "Jsme připraveni, pane," ohlásil inženýr.

"Tak fajn, začínáme," zamumlal Miles a mávnutím ruky vyslal Roica kupředu.

Roic kývl a proklouzl před něj. Za chvíli zaznělo jeho: "Připraven, můj pane."

Inu, mohlo to být horší. Miles ho následoval a těsně za ním Kateřina. Miles se kradmo ohlížel, jak si v beztlížném stavu vede. V červené tunice a černých legínách jí to slušelo, vlasy měla upravené ve složitém copu pevně omotaném kolem hlavy. Nulová gravitace slušela i jejím ženským půvabům, ale to se rozhodl teď zrovna příliš nezdůrazňovat. Jejich

vstup na Stanici beztlíživým prostorem byl zřejmě chytře kalkulovaným naznačením faktu, že vstupují do prostoru, který patří někomu jinému. Zdvořilostí by naopak bylo přijmout je v jedné ze sekcí s umělou gravitací.

Přechodová trubice se otevřela a uvedla je do prostorné okrouhlé komory, jejíž symetrické uspořádání naprosto porušovalo veškeré představy toho, co je "nahore" a co "dole". Roic se vznášel u vchodu, jednou rukou se přidržoval madla a druhou nápadně odtahoval od svého pouzdra s paralyzérem. Miles zaklonil hlavu a zahlédl asi šest kvadruček obého pohlaví v polovojské výzbroji takticky rozestavených po okrajích místnosti. Zbraně měly venku, ale na ramenou, jako formální, leč skrytou hrozbu. Z boků jim vyrůstal spodní pár rukou, svalnatějších než horní pár. Oba páry rukou chránilo protioplazmové brnění. Miles si mimoděk pomyslel, že tihle lidé jsou schopni střilet a zároveň znovu nabíjet. Zajímavé bylo, že ačkoliv dva z nich měli odznaky bezpečnosti Stanice Graf, ostatní naopak insignie Unie. Udělali na něj sice dojem, jenže s těmihle lidmi jednat neměl. Přelétl očima tři další kvadručky a jednoho chodícího obyvatele Stanice, kteří už čekali přímo před ním. Jejich mírně znepokojené výrazy, které se jim při pohledu na jeho nepříliš obvyklý zjev objevily ve tvářích, tři z nich rychle potlačili.

Velící důstojník bezpečnosti byl okamžitě rozpoznatelný podle uniformy, zbraní a zachmuřeného výrazu. Další čtyřruký muž měl na sobě také jakousi modrou uniformu, jejíž konzervativní střih měl pravděpodobně uklidňovat veřejnost. Bělovlasá čtyřruká žena byla oblečená do složitěho hnědého kabátce s prostříženými rukávy na horním páru rukou. V prostřihu bylo vidět záhyby stříbřité látky. Spodní pár rukou měla zakrytý úzkými rukávy z téhož materiálu. Poslední osobě vlály kolem hlavy hnědé vlasy. Miles v poslední chvíli zdusil překvapený výkřik, až se téměř zakuckal. Můj bože. Bel Thorne. Co tady ksakru dělá beťanský hermafrodit a vysloužilý žoldnér? Odpověď ho napadla vzápětí. Jasně. Teď už vím, kdo je zdejší pozorovatel ve službách Císařské bezpečnosti. Což samozřejmě ihned zvyšuje spolehlivost předchozích zpráv... nebo snad ne? Milesovi se podařilo uchovat na tváři strnulý úsměv, kterým doufal zamaskovat svůj duševní zmatek.

Bělovlasá žena promluvila velmi studeným hlasem. Miles ji tak nějak automaticky zařadil jako nejstarší ze všech přítomných. "Dobře odpoledne, Lorde Auditore Vorkosigane. Vítejte v Unii svobodných osad."

Miles stále jednou rukou držel Kateřinu, a tak se mu podařilo na pozdrav odpovědět kývnutím hlavou. Druhou rukou se pustil držadla u vstupu a podařilo se mu usadit se ve vzduchu vedle bělovlasé kvadručky, aniž by se nechťně otočil. "Díky," odpověděl neutrálně. Bele, co tu ksakru...? Dej mi sakra nějaké znamení.

Hermafrodit mu jeho vyřeštěný pohled oplatil očividným nezájmem a mimoděk si prstem přejel po straně nosu, jako by se chtěl poškrábat a zároveň naznačit Dočkej času...

"Já jsem vrchní zmocněnkyně Trávníčková," pokračovala kvadručka, "a svou vládou jsem byla pověřena, abych se s vámi setkala a působila jako prostředník mezi vámi a vašimi oběťmi na Stanici Graf. Toto jsou velitel bezpečnosti stanice Boss Watts, který má na starosti i chodící obyvatele Stanice, a pomocný velitel přístavu Bel Thorne."

"Velmi mě těší, madam, pánové i vážený hermafrodite," pokračoval Miles automaticky. Stále ještě byl příliš otřesen setkáním s Belem, než aby se ohradil proti použití slov vaše oběti. "Dovolte, abych představil svou ženu, lady Kateřinu Vorkosiganovou a svého osobního asistenta zbrojnoše Roicu."

Všechny kvadručky se na Roicu svorně zamračily. Ale teď byla řada na Belovi, aby nevěřicně zamžikalo a zadívalo se na Kateřinu. Milesovi prolétla hlavou ryze osobní starost, že brzy, pravděpodobně velmi brzy bude v nepříjemné situaci, kdy bude představovat svou manželku své staré aférce. Ne že by tedy Belovu často vyjadřovanou náklonnost nějak opětoval, ke své občasně lítosti...

"Veliteli Thorne... ehm..." Miles cítil, jak mu chybí pevná půda pod nohama, a to doslova. Podařilo se mu dát do hlasu lehkomyšlný tón. "Nesetkali jsme se už někdy?"

"Nemyslím, že jsme se setkali, Lorde Auditore Vorkosigane, ne," opáčilo Bel. Miles doufal, že jen on zachytil slabý důraz, který Bel svým altovým hlasem položilo na jeho barrayarské jméno a titul.

"Ach," odmlčel se Miles. Tak mi nějak napověz, ksakru... "Moje matka byla Beťanka, víte?"

"To je ale náhoda," odušilo Bel netečně. "Má také."

Sakra práce, Bele! "Několikrát jsem měl to potěšení navštívit Kolonii Beta."

"Já jsem tam za posledních pár desítek let byl jen jednou." Jiskřička zlomyslného humoru v Belových očích pohasla, když hermafrodit dodal: "Zas bych se rád něco o té staré pískovně dozvěděl."

"Rád si s vámi o ní pohovořím," odpověděl Miles a v duchu se modlil, aby jejich rozhovor vyzněl dostatečně jako diplomatická zdvořilost a ne jako domluva dvou spiklenců. A to někdy hodně, hodně brzy. Bel srdečně pokývno na souhlas.

Bělovlasá kvadručka pokynula horní pravou rukou směrem ke druhé straně místnosti. "Prosím abyste nás laskavě následovali do konferenční místnosti, lorde a lady Vorkosiganovi, i vy, zbrojnoši Roicu."

"Jistě, vrchní zmocněnkyně." Miles ji úklonou naznačil až po vás a pak se nohou odrazil od zdi a následoval ji. Kateřina i Roic v těsném závěsu za ním. Kateřina svůj let ubrzdila v kulatém vstupním otvoru s nedbalou elegancí, zatímco Roic u nich přistál se slyšitelným buchnutím. Odrazil se příliš silně, věděl Miles, ale teď neměl čas ho školit. Buď na to přijde včas, nebo si zlomí ruku. Série chodeb, kterou teď procházeli, poskytovala dostatečné množství zachytných bodů. Následovali tak kvadručky, které jim ukazovaly cestu. K Milesově tiché radosti se nikdo z kvadruček nemusel vracet a zachraňovat bezmocně se otáčející neohrabané Barrayarany.

Nakonec se dostali do místnosti s prosklenou stěnou nabízející panoramatický výhled na stěnu Stanice a hlubokou hvězdnatou prázdnotu kolem. Jakýkoliv normální člověk trpící jen zčásti agorafobií nebo paranoickým strachem z dekomprese by se tu nepochybně přilepil na protější zeď. Miles pomalu doplul k prosklené stěně, dvěma vztaženými prsty se o ni zastavil a zahleděl se do hlubin vesmíru. Usmál se. "Tohle je nádhera," řekl upřímně.

Rozhlédl se kolem. Roic se chytil úchyty poblíž dveří. Stejněho úchyty se držel čtyřruký strážný, který se na Roicu mračil, protože úchyt byl malý a oba se snažili vyhnout doteku prstů toho druhého. Většina čestné stráže je opustila už

během cesty a zbyli pouze dva, jeden v uniformě Stanice a druhý Unie. Stěny místnosti zdobily dekorativní rostliny rostoucí z osvětlených spirálovitých nádob, ve kterých jejich kořeny vyživovala hydroponická mlha. Kateřina se u jedné z nich zastavila a zkoumavě si prohlížela barevné listy. Když se od svého zkoumání odtrhla, úsměv jí zmizel ze rtů. Viděla, jak Miles pozoruje své hostitele a čeká na znamení. Zvědavě se zadívala na Bela, které si stejně tak prohlíželo Milese s - inu, kdokoliv jiný by ho tak určitě viděl - netečným výrazem ve tváři. Miles si jeho výraz ale vykládal jako hlubokou ironii.

Kvadrucký se rozesadily v půlkruhovém uspořádání kolem centrální obrazovky. Bel se vznášelo poblíž svého kolegy Bosse Wattse. Z centrální obrazovky vybíhaly klenuté výběžky nesoucí ovladače, jaké bývají obvykle k vidění na křeslech v konferenčních místnostech. Celé to vypadalo trochu jako květiny na dlouhém stonku a mezi nimi bylo dost prostoru pro každého přítomného. Miles se usadil zády k výhledu. Kateřina k němu připlula a usadila se na místě vedle něj. Znovu upadla do své mlčenlivě rezervované nálady, kterou Milesovi dalo tolik práce nevykládat si jako nešťastnou. Znamenalo to prostě jen to, že hluboce přemýšlí. Tento výraz naštěstí dodával jejím slonovinovým rysům výraz aristokratického klidu.

Dvě kvadrucký v zelených uniformách, které Milesovo cvičené oko odhadlo na číšníky, jim naservírovaly pití v uzavřených baňkách. Miles si vybral cosi, co připomínalo čaj, Kateřina si vybrala ovocnou šťávu a Roic s pohledem na čtyřruké strážné, kterým se nenabídlo k pití nic, odmítl. Kvadrucka může jednou rukou klidně pít a stále ještě jí zbývá dost rukou na to, aby mohla vytáhnout zbraň a zamířit. Není to fér.

"Vrchní zmocněnkyně," začal Miles. "Informace o tom, kdo jsem, už máte." Přikývla a její nakrátko ostříhané jemné vlasy se jí při tom pohybu rozlétly kolem hlavy. "Já, bohužel, nejsem natolik obeznámen s kulturními zvyklostmi u vás ani s vašimi hodnotami. Za koho jste zplnomocněna hovořit a je vaše slovo dostačující? Ptám se, zda tu zastupujete Stanici Graf jako jednotku Unie svobodných osad nebo nějakou větší oblast? A kdo kontroluje vaše rozhodnutí a dohody?" A jak dlouho jim to pak trvá?

Zaváhala s odpovědí. Miles by rád věděl, zda si ho prohlíží stejně důkladně jako on ji. Kvadrucký žijí dlouho, ještě déle než Beťané, kteří se normálně dožívali sto dvacet let a nezdá se, že by se jim stárla. Jak je stará tahle žena?

"Jsem zmocněnkyně Unie a zastupuji Oddělení vztahů s chodícími občany. Věřím, že ve vašich termínech by se má funkce nazývala asi zplnomocněný zástupce ministra či kohokoliv, kdo řídí osady. V tomto oddělení sloužím už čtyřicet let, včetně mých pozic junior a senior poradce v obou našich hraničních systémech."

Nejbližší sousedi vesmíru kvadrucké jsou pár skoků odsud na frekventovaných trasách. Snaží se říci, že žila na planetách. A mimoto také to, že tuhle práci dělala, ještě když jsem nebyl na světě. Jestli nepatří k lidem, kteří jsou přesvědčeni, že když žili na jedné planetě, znají všechny, mohlo by to být slibné. Miles přikývl.

"Má doporučení a dohody kontroluje má pracovní skupina na Stanici Unie - což je Rada ředitelů Unie svobodných osad."

Dobrá, takže mají nějaký výbor, ale ten tu naštěstí není. Miles pochopil, že její funkce se zhruba rovná staršímu barrayarskému ministru v Radě ministrů, takže se téměř vyrovná jeho funkci Císařského Auditora. Jenže kvadrucký nemají žádnou funkci shodnou s barrayarskými hrabaty. Ne že by jim asi nějak výrazně chyběla. Miles potlačil opovrhlivé uchechtnutí. Každopádně o jejich rozhodnutích diskutuje už jen omezený počet lidí. Milesovi tak svítla první slabá naděje na rychlé a splavné jednání.

Kvadrucka stáhla bílé obočí. "Váš titul zní Hlas císařův. Věř skutečně Barrayané tomu, že z vašich úst k nim přes všechny ty světelné roky doléhá hlas císařův?"

Miles zalitoval, že tu nemá židli, do které by se mohl pohodlně opřít. Namísto toho se trochu napřimil. "Ten titul je právní obrat, ne pověra, pokud se ptáte na toto. Hlas císařův je vlastně druhý oficiální název mé práce. Má hodnotu je Císařský Auditor - což upomíná na to, že mou první povinností je naslouchat. Zodpovídám se pouze císaři Gregorovi." Nehodilo se, aby dál rozváděl možnost svého odvolání Hraběcí radou a další barrayarské politické finesy. Jako třeba atentát.

Další promluvil důstojník bezpečnosti, Venn: "Takže velíte, nebo nevelíte barrayarským vojenským silám zde v našem vesmíru?" Očividně už poznal barrayarské zvyky a názory dostatečně důkladně na to, aby zapochyboval o tom, že tento zakrslý skrček může cokoliv nařizovat upjatému Vorpatrilovi nebo jeho nepochybně urostlým a zdravým vojákům. To bys měl vidět mého otce... Miles si odkašlal. "Jelikož císař je vrchním velitelem ozbrojených sil, je jeho Hlas automaticky nejvyšším velitelem všech přítomných ozbrojených oddílů. Ano. Pokud to bude nutné."

"Chcete tím říct, že na váš rozkaz by ti banditi tam začali střílet?" opáčil kysele Venn.

Milesovi se podařilo vyslat jeho směrem lehkou úklonu, což v nulové gravitaci nebylo nijak snadné. "Pane, na rozkaz Hlasu císařova by zastřelili sami sebe."

To bylo samozřejmě velmi nadnesené - nu, alespoň zčásti nadnesené -, ale to Venn vědět nepotřeboval. Belovi se díky všem bohům nějak podařilo držet netečný výraz, ačkoliv Miles téměř viděl v jeho očích potlačovaný smích. Aby ti ten tlak nevyrazil ušní bubínky, Bele. Bílé obočí vrchní zmocněnkyně na okamžik vylétlo vzhůru.

Miles ale už pokračoval: "Neméně, i když není těžké jakoukoliv skupinu lidí pomocí vzbouřených emocí přimět ke střelbě, hlavním úkolem vojenské disciplíny je zajistit, aby na povel střílet přestali. A teď není doba ke střelbě, ale k jednání - a naslouchání. A já poslouchám." Propletl prsty tam, kde by měl klín, kdyby normálně seděl. "Jaký byl vývoj událostí před tím nešťastným incidentem, z vašeho hlediska?"

Trávníčková i Venn promluvíli najednou. Trávníčková gestem vybidla Venna, aby mluvil sám.

Venn kývl a pokračoval: "Začalo to, když mé oddělení přijalo tísňové volání od naší ženy, kterou přepadli dva vaši muži."

Tak tohle byla novinka. Miles zachoval neutrální výraz. "Jakým způsobem ji přepadli?"

"Vnikli do jejího obydlí, byli k ní hrubí a zlomili jí jednu ruku. Zřejmě byli vysláni pronásledovat nějakého

barrayarského důstojníka, který se nehlásil do služby -"

"Aha. Nebyl to podporučík Corbeau?"

"Ano."

"A byl on v tom obydlí?"

"Ano -"

"Na její pozvání?"

"Ano," ušklíbl se Venn. "Očividně se, ehm, spřátelili. Krystal Pátá je přední tanečnice Minčenkovy baletní skupiny, která vystupuje v nulové gravitaci pro obyvatele Stanice a její chodící návštěvníky." Venn se nadechl. "Není úplně jasné, kdo začal bránit koho, když se dostavila barrayarská patrola, aby odvedla svého nedbalého důstojníka, ale nakonec vše vyústilo v hlučnou hádku. Zatkli jsme všechny chodící a odvedli jsme je na Třetí bezpečnostní okrsek, abychom je vyslechli."

"Mimochodem," vmísila se mu Trávníčková do řeči, "váš podporučík Corbeau nedávno požádal Unii o politický azyl."

Tohle byla také novinka. "Jak moc nedávno?"

"Dnes ráno. Když se dozvěděl, že přijíždíte."

Miles zaváhal. Uměl si představit nejméně deset možných reakcí na tohle sdělení, od vzteklých až po bláhové. Nemohl si pomoci, ale chtělo se mu zvolit spíš tu vzteklou. "A bude mu udělen?" zeptal se nakonec.

Zmocněnkyně pohlédla na Bosse Wattse, který spodní končetinou udělal odmítavé gesto a řekl: "Mé oddělení o tom zatím uvažuje."

"Podle mého byste to měli rychle zamítnout," zavrčel Venn. "Takové jako on tady nepotřebujeme."

"Rád bych si s podporučíkem co nejdříve promluvil," řekl Miles.

"No, on s vámi evidentně mluvit nechce," opáčil Venn.

"I přesto. Abych mohl celý tento komplex událostí správně posoudit, potřebuji poznat co nejvíce očitých svědků. Také si ze stejného důvodu budu chtít promluvit s ostatními barrayarskými -" polkl slovo rukojmími a namísto toho dodal:

"zadrženými."

"Není na tom nic komplexního," namítl Venn. "Horda ozbrojených násilníků vtrhla na moji stanici, porušila veškeré zvyklosti, paralyzovala desítky nevinných kolemstojících a množství mužů z bezpečnosti, kteří se snažili konat své povinnosti, pak se pokusili o průlom z vězení a poškodili množství majetku. Obvinění proti nim vznesená - a doložená videozáznamem! - se různí od nedovoleného ozbrojování až po vzdor při zatýkání v obydlené oblasti. Je zázrak, že přitom nikdo nebyl zabit."

"To se nicméně musí ještě prokázat," vpadl mu Miles okamžitě do řeči. "Problém je, že z našeho pohledu zatčení podporučíka Corbeaua celý ten řetěz událostí nespustilo. Admirál Vorpatril mi hlásil zmizení našeho muže ještě předtím - jedná se o poručíka Soliana. Podle vašich i našich svědků se na podlaze nákladového doku Stanice našlo množství jeho krve. Vojenská loajalita je dvousečná - Barrayarané své lidi neopouštějí. Kde je to, co z něj zbylo po ztrátě takového množství krve?"

Venn skoro zaskřípal zuby. "Hledali jsme ho. Na Stanici Graf není. Jeho tělo není ani ve vesmíru na žádné trajektorii vedoucí od Stanice Graf. Kontrolovali jsme to několikrát. A opakovaně jsme to hlásili i Vorpatrilovi."

"Jak těžké - nebo lehké - je pro chodícího návštěvníka se ve vesmíru kvadruček ztratit?"

"Pokud mohu, odpovím já," vložilo se do hovoru Bel, "protože se tahle otázka týká mého oddělení."

Trávníčková pokynula na souhlas spodní končetinou a horní si zároveň zammula kořen nosu.

"Veškeré nastupování i vystupování z galaktických lodí máme plně pod kontrolou, nejen na této Stanici, ale i na ostatních. Pro chodícího návštěvníka je téměř nemožné, rozhodně velmi těžké, projít přes celní a imigrační oblasti, aniž by po sobě zanechal nějakou stopu, nebo alespoň záznam na bezpečnostní kameře. Váš poručík Solian se na žádném záznamu z toho dne neobjevil."

"Vážně?" Miles Belovi věnoval dlouhý pohled. Je to pravda?

Bel krátce přikývalo na souhlas. Ano. Je. "Vážně. Jenže vnitřní spojení jsou sledovaná mnohem mírněji. Je přece jen... snadnější dostat se nepozorovaně z naší Stanice na jinou. Tedy pokud se jedná o kvadručku. Každý chodící návštěvník by byl ale rozhodně nápadný. V tomto případě jsme rozběhli standardní pátrací postupy. Solian prostě nebyl viděn ani na Stanici Graf, ani na jiné Stanici Unie."

"Jak si vysvětlujete tu krev v nákladovém prostoru?"

"Nákladový prostor je na vnější straně stanice. Podle mého názoru ten, kdo vyrobil tu skvrnu, přišel z jedné z blízkých lodí a opět se tam vrátil."

Miles si v duchu povšiml Belových slov ten, kdo tu skvrnu vyrobil, ne ten, kdo zavraždil Soliana. No jistě, Bel si také vzpomíná na jistou poměrně spektakulární přípravu těla pro kryobox...

Venn mu podrážděně skočil do řeči: "Jenže všechny ty lodě byly z vaší letky. Jinými slovy ten někdo přiletěl s vámi."

My tady jsme mírumilovní lidé!"

Miles se na Bela zamyšleně zamračil a v duchu změnil plán útoku. "Je ten nákladový prostor odsud daleko?"

"Je na opačné straně stanice," řekl Watts.

"Myslím, že bych to tam chtěl vidět dřív, než vyslechnu podporučíka Corbeaua a ostatní Barrayarany. Možná by mě velitel Thorne mohl doprovodit?"

Bel pohlédlo na Bosse Wattse, který souhlasně pokývl.

"S velkou radostí, lorde Vorkosigane," řeklo Bel.

"Třeba hned? Mohli bychom použít mou loď."

"Ano, to ušetří hodně času," odpovědělo Bel a v očích mu svítl uznalý záblesk. "Rád vás doprovodím."

"Díky." To se povedlo. "Potěšilo by mě to."

I když Milesem přímo lomcovala touha být už s Belem o samotě a vypáčit z něj v soukromí všechny informace, musel se usmívat až do konce přes všechny další formalty, včetně oficiálního předání vznesených žalob, shrnutých nákladů, poplatků a pokut uvalených na Vorpatrilovu jednotku. Elegantně zachytil disk, který mu vzduchem poslal Boss Watts, a řekl:

"Prosím zaznamenejte, že tato obvinění nepřijímám. Nicméně jsem ochoten si je prostudovat co nejdříve."

Jeho prohlášení sledovaly zachmuřené neúsměvné tváře.

Řeč těla kvadrůček byla velmi specifická. Řčení, že někdo mluví rukama, tu nabývalo mnohem více významů.

Trávníčková své ruce velmi ovládala, a to horní i dolní. Venn spodní dlaně neustále zatínal, jenže Venn byl ten, kdo pomáhal z palby vynášet své přátele.

Setkání nakonec skončilo bez jasného závěru, což si Miles přičetl jako své malé soukromé vítězství. Dostal se z toho, aniž by Gregora nebo sebe k něčemu zavázal.

Co ještě ale nevěděl, bylo, jak se z toho všeho vykroutí. Potřebuje informace, lidi, vůbec cokoliv, co ještě neví, a především si musí promluvit s Belem.

Alespoň tohle přání se mu mělo splnit. Trávníčková nakonec setkání ukončila a čestná stráž eskortovala Barrayarany zpátky chodbou až do doku, kde na ně čekal Kestrel.

KAPITOLA 4

U přechodu do Kestrelu si Boss Watts vzal Bela stranou a vedl s ním tichý rozhovor provázený spoustou rozčilených gest. Bel zavrtělo hlavou, rukama naznačilo uklidni se a nakonec se otočilo a vydalo se za Milesem, Kateřinou a Roicem pružnou přechodovou hadicí do maličké vstupní komory Kestrelu. Roic při vstupu do gravitačního pole zakopl a zapotácel se, ale brzy se opět vzpamatoval. Nerudně se na beťanského hermafrodita v cizí uniformě zamračil. Kateřina se na něj zvědavě zadívala.

"Co to mělo znamenat?" zeptal se Miles Bela, jakmile se za nimi zavřely dveře.

"Watts chtěl, abych si s sebou vzal jednoho nebo tři bodyguardy, aby mě chránili před těmi brutálními Barrayarany. Já mu řekl, že tam pro mě nebude místo, a kromě toho, že jsi diplomat a ne voják." Bel naklonilo hlavu na stranu a změřilo si ho nečitelným pohledem. "Nebo nejsi?"

"Teď ano. Já..." Miles se obrátil k poručíku Smolyanimu stojícímu u kontrolního panelu. "Poručíku, poletíme s Kestrelem kolem lodi na opačnou stranu stanice. Jejich velení vás bude navigovat. Let'te tak pomalu, jak to jen půjde, ale nesmí to vypadat podezřele. A k doku se připojte až na druhý nebo třetí pokus."

"Můj pane!" pohoršil se Smolyani. Piloti kurýrních lodí Císařské bezpečnosti byli hrdí na své rychlé a přesné manévrování a dokonalé připojování k dokům. "Před těmihle lidmi?"

"Dobrá, udělejte to, jak chcete, ale dejte mi čas. Musím si promluvit s tímhle hermafroditem. Tak jděte." Odmávl Smolyaniho pryč. Pak se nadechl a dodal k Roicovi a Kateřině: "Půjdeme do kabiny strážných. Omluvte nás prosím." A pokynul jim, aby počkali v jejich malé kabině. Na omluvu letmo stiskl Kateřině dlaň.

Neodvažoval se dodat už nic víc, ne dokud si s Belem nepromluví v soukromí. Tahle záležitost má v sobě víc stran - stránku bezpečnostní, politickou, osobní. A kdo ví, kolik se jich ještě objeví? Prvotní radost, která se ho zmocnila při spatření známé tváře, teď převážila vzpomínka, jak musel při jejich posledním setkání zbavit Bela velení a ze žoldnéřské flotily ho vyhodit za ten nešťastný debakl v tom zatraceném Jacksonově doupěti. A přitom Belovi chtěl věřit. Ale může?

Roic měl příliš dobrý výcvik na to, aby se zeptal Pane, víte určitě, že nemám jít s vámi? Výraz jeho očí nicméně prozrazoval, že se tutéž otázku snaží Milesovi telepaticky přenést.

"Pak ti to vysvětlím," slíbil Miles Roicovi polohlasem a odeslal ho pryč - jak doufal - uklidňujícím gestem.

Zavedl Bela o pár kroků dál do maličkého prostoru, který byl ještě těsnější, protože Kestrel uzavřel z bezpečnostních důvodů všechny dveře do jídelny, zasedací a strážní místnosti. Slabý šum projektoru na stropě a chvění světla kolem kulatého stolku, který sloužil zároveň jako jídelní i konferenční ho ujistily, že záznam funguje. Otočil se a uviděl, že si ho Bel prohlíží zvědavým pohledem, s hlavou nakloněnou na stranu a úsměvem naotech. Chvilíčku zaváhal. A pak se oba naráz rozesmáli. Objali se a Bel ho poplácalo po zádech a sevřeným hlasem řeklo: "Zatraceně, ty napůl zmutovaný skrčku..."

Miles se bez dechu odtáhl: "Bele, proboha. Vypadáš dobře."

"Asi starší, ne?"

"To taky. Ale zrovna já o tom nemám co mluvit."

"To ty vypadáš dobře. Zdravě. Nejspíš tě ta ženská dobře krmí? Nebo s tebou dělá něco jiného?"

"Nejsem tlustý, že ne?" bezmála se vylekal Miles.

"Ne, kdepak. Jenže naposledy, co jsem tě viděl, když tě zrovna vytáhli z kryoboxu, tak jsi vypadal jako lebka naražená na tyčku. Měli jsme o tebe všichni strach."

Bel si nejspíš vzpomínalo na jejich poslední setkání stejně jasně jako Miles. Možná i jasněji.

"I já jsem se o tebe bál. Byl jsi... v pořádku? Jak jsi proboha skončil tady?" Položil tu otázku dostatečně diskrétně?

Bel trochu nadzdvihlo obočí, jak se snažilo přechystit výraz v Milesově tváři. "Nejspíš jsem byl nejdřív trochu dezorientovaný, když jsem odešel od Dendarijských žoldnéřů. Přece jen jsem pod Oserem a tebou odsloužil skoro dvacet pět let."

"Bylo mi to strašně líto."

"Mě to mrzelo ještě víc, ale to ty sis vzpomněl, že umřeš." Bel uhnulo očima. "Kromě jiného. Jako kdybychom měli tenkrát na výběr. Stejně bych nemohl už pokračovat. A - nakonec - jsem zjistil, že mi to bylo ku prospěchu. Myslím, že jsem příliš zapadl do rutiny a potřeboval jsem z ní vypadnout. Vlastně jsem byl na změnu připravený. No... připravený

vlastně ne, ale..."

Miles poslouchal Bela tak pozorně, že mu až teď došlo, kde jsou. "Posad' se přece." Gestem ho přizval k malému stolku. Posadili se vedle sebe. Miles si položil dlaň na tmavou desku stolu a naklonil se k Belovi blíž, aby dobře slyšel.

Bel pokračovalo: "Dokonce jsem se na chvíli vrátil i domů, ale zjistil jsem, že čtvrtstoletí svobodného života mě od Kolonie Beta docela odcizilo. Vzal jsem pár zaměstnání, některé na doporučení našeho společného zaměstnavatele. A nakonec jsem skončil tady." Bel si roztaženými prsty přihladil hnědé, teď prosedivělé vlasy, tolik známým gestem. Vlasy se ale okamžitě vrátily do své původní polohy.

"Císařská bezpečnost už vlastně není ani můj zaměstnavatel," řekl Miles.

"Vážně? Takže kdo?"

Miles s odpovědí zaváhal. "Moje... intelligence," řekl nakonec. "Kterou potřebuji ke své práci."

Belovo obočí povylétlo ještě o něco výš. "Takže tahle věc s Císařským Auditorem není nějaká zástěrka pro nejnovější akci?"

"Kdepak, tohle je doopravdy. Se zástěrkami jsem skončil."

Bel se ušklíblo. "To říkáš tímhle směšným přízvukem?"

"Tohle je můj opravdový hlas. To ten beťanský přízvuk patřil admirálu Naismithovi. I když jsem se ho naučil už jako děčko."

"Když mi Watts řekl, jak se jmenuje ten barrayarský potentát, který sem letí, tak mě hned napadlo, že to budeš ty. Proto jsem se také přidal k uvítacímu výboru. Jenže tahle pohádka o Hlasu císařově mi zněla trochu divoce. Až mi to potom vyložili. Pak jsem pochopil, že je to spíš horor."

"Takže víš něco o mém popisu práce?"

"Jasně, historické databáze jsou tu dost obsáhlé. Vesmír kvadruck je plně připojen na galaktickou informační síť. Je skoro stejně dobrá jako na Betě, i když jejich populace je o tolik menší. Císařský Auditor, to je docela strmé povýšení. Ten, kdo ti dal takovouhle moc, byl nejspíš stejný blázen jako ty. To bych si někdy docela rád poslechl."

"Ano, pro nebarrayarana to může být trochu nepochopitelné." Miles se nadechl. "Víš, že moje znovuoživení po vyjmutí z kryoboxu nebylo úplně bez problémů. Vzpomínáš si na ty záchvaty, které jsem pak mívával?"

"Ano..." odtušilo opatrně Bel.

"Ukázalo se, že jsou to trvalé následky, bohužel. Takovouhle vadu už Císařská bezpečnost nemohla u svého člověka tolerovat. Párkrát se mi podařilo jim takový záchvat dost spektakulárně předvést, ale to sem nepatří. Takže mě oficiálně propustili, ze zdravotních důvodů. Což byl konec mé vojenské kariéry v tajné službě." Milesův úsměv se změnil v úšklebek. "Musel jsem si najít normální práci. A císař Gregor mi našťestí jednu našel. Každý si myslí, že moje jmenování je prostě jen výsledkem nadržování, kvůli mému otci. Já doufám, že to lidem vyvrátím."

Bel chvíli mlčky uvažovalo. "Takže jsem admirála Naismithe přece jen zabil."

"Jen se tolik nechlub, měl jsi dobré pomocníky," suše podotkl Miles. "Včetně mě samotného." Náhle si vzpomněl, že na sebe mají jen chvíli. "Teď už je to ale vlastně všechno jedno. Dnes tu máme úplně jinou krizi. Takže rychle - poslali mě sem, abych to tu vyřešil, když už ne ku prospěchu Barrayaru, tak alespoň k co nejmenší škodě. Jestli jsi tu ty naším informátorem Císařské bezpečnosti - ano?" Bel přikývlo.

Když Bel odešlo od Dendarijských svobodných zoldněřů, Miles dohlédl na to, aby se dostalo na výplatní listinu Císařské bezpečnosti jako civilní informátor. Částečně jako revanš za všechno, co Bel udělalo pro Barrayar ještě před tím nešťastným incidentem, který ukončil Belovu kariéru přímo a Milesovu nepřímou, ale hlavně proto, aby se Císařská bezpečnost nezačala znepokojovat faktem, že po galaxii bloudí Bel s hlavou plnou barrayarských tajemství. I když ta tajemství byla staršího data. Miles spoléhal na to, že dokud bude mít Císařská bezpečnost pocit kontroly nad Belem, nic se mu nestane.

"Takže z tebe je velitel přístavu? To je skvělá práce pro špiona. Všechny údaje o příchozích a odchozích ti musí projít rukama. To Císařská bezpečnost ti našla tohle místo?"

"Kdepak, to jsem si našel sám. I když Sektor V to potěšilo. Což bylo v té době něco jako bonus."

"To si myslím, že měli radost."

"I kvadrucký mě mají rády. Vypadá to, že mi docela jde jednání s nespokojenými chodícími. A já jim nevysvětluji, že po letech strávených s tebou se moje pojetí průšvihů od toho jejich dost liší."

Miles se zabubil a zamyslel se. "Takže tvoje poslední zprávy jsou pravděpodobně pořád ještě někde mezi Stanicí a Sektorem V."

"Ano, nejspíš."

"Je něco důležitého, co bych měl vědět?"

"No, za prvé, vašeho poručíka Soliana jsme vážně nenašli. Ani jeho tělo. Skutečně. Bezpečnost Stanice ho hledala snad všude. Vorpatri - mimochodem, je nějak příbuzný s tím tvým bratrancem Ivanem?"

"Ano, vzdáleně."

"A já si myslel, že jsou si podobní. A docela dost. No, on si o nás myslí, že mu lžeme. Jenže to tak není. Jo, a tví lidé jsou idioti."

"Já vím. Jenže jsou to moji idioti. Řekni mi něco, co nevím."

"Tak dobře, třeba tohle. Bezpečnost Stanice vyložila všechny pasažéry a posádku z komarrských lodí a ubytovala je v hostelech, aby tak zabránila nepředloženým akcím a také aby trochu zatlačili na Vorpatri a Molina. Ti samozřejmě nemají příliš velkou radost. A Komařané, kteří chtěli cestovat jen pár skoků, jsou celí diví se dostat pryč. Nejméně pět z nich už se mě pokusilo uplatit, abych jim povolil vzít si své věci z Idris nebo z Rudry a přesednout na Stanici na jinou loď."

"A povedlo se to některému?"

"Zatím ne," uculilo se Bel. "I když nabídky stále stoupají, a dokonce jsou dost lákavé i pro mě. Jenže pár z těch, co se o to pokusili, mi přišlo potenciálně... zajímavých."

"Pravda. Už jsi to nahlásil svému zaměstnavateli na Stanici?"

"Utrousil jsem pár poznámek. Ale je to jen podezření. Všichni se chovají zatím vzorně - zvláště v porovnání s Barrayarany, takže nemáme zatím důvod nikoho vyslýchat pod fastpentou."

"A co za pokus uplácení?" navrhl Miles.

"Tuhle část jsem Wattsovi neřekl." Na Milesovo tázavě zdvižené obočí Bel dodalo: "To chceš ještě další právní komplikaci?"

"Ehm, ne."

Bel si odfrklo. "Jasně." Hermafrodit se na chvíli odmlčel, jako kdyby si chtěl utřídit myšlenky. "Takže zpátky k těm idiotům. Například ten váš podporučík Corbeau."

"Ano. Ta jeho žádost o politický azyl je přinejmenším podezřelá. Ano, měl průsvih pro zanedbání povinností, ale proč se najednou pokouší o dezerci? Má to nějakou souvislost se Solianovým zmizením?"

"Zatím jsem žádnou nezjistil. Vlastně jsem se s tím chlapíkem ještě předtím setkal."

"Ano? A jak?"

"Jen tak, náhodou. Ten váš národ je nemožný. Vypravíte letku sexuálně segregovaných lidí - jste snad blázni? Ne, nemusíš mi na to odpovídat, oba víme své. Ale tyhle výhradně mužské vojenské organizace, které sem zavítají, se tu pak chovají jako monstrózní kombinace školáků a vězňů, utržených ze řetězu. Vlastně jako by si z obou brali to horší, chovají se jako děti postižené sexuální deprivací - ale to je jedno. Kvadručky přímo trnou, když vás vidí přilétat. Kdybyste tu neutráceli takovou spoustu peněz, tak by vám už nejspíš dávno zakázaly vystupovat z lodí a nechaly by vás tam zajít na přetlak v koulích."

Miles si zammul čelo. "Prosím tě vrať se k podporučíkovi Corbeauovi, ano?"

Bel se zaculilo. "Pořád o něm mluvím. Takže, tehle vesnický barrayarský chlapec se poprvé dostane do víru galaktických radovánek, a jak jsem pochopil, řídil se instrukcemi, aby poznával cizí kultury -"

"Ano, to je pravda."

"- a tak se vydá na Minčenkův balet. Což je mimochodem opravdu podívaná. Měl by ses tam zajít podívat."

"Co, to nejsou jen nějaké exotické tance?"

"Ne tak, jak ty si myslíš, nějaké vyzývavé tance. Dokonce ani v pojetí be'anského orbitu nezemských slastí."

Miles rychle zavrhl zmínku o tom, jak s Kateřinou trávili na be'anském orbitu nezemských radostí libánky. Což byla mimochodem nejspíš nejužitečnější zastávka... soustředte se, Lorde Auditore.

"Ano, je to exotické, a jsou to tance, ale je to skutečné umění - opravdu. Je to dvě stě let stará tradice, skvost zdejší kultury. Ten chudák chlapec se prostě musel na první pohled zamilovat. Jen to, jak rychle se do toho vrhl, bylo trochu divoké. Voják na opuštěném ostrově prostě šíleně zamiloval do místní dívky. Je to otřepaný scénář, ale já vlastně nerozumím jen tomu, co na něm Krystal Pátá viděla. No ano, je to pohledný mladík, ale přesto...!" Bel se pousmálo. "Na mě trochu vysoký. A příliš mladý."

"Krystal Pátá je čtyřruká tanečnice?"

"Ano."

Bylo přinejmenším zvláštní, že se Barrayaran zamiloval do kvadručky. Hluboce zakořeněné předsudky proti čemukoliv, co připomínalo mutace, obvykle všechny takové city přebily. Nedostávalo se snad Corbeauovi dostatečného porozumění od jeho kolegů a nadřízených?

"A co s tím máš vlastně co dělat ty?"

Zdálo se mu to, nebo se Bel nadechlo? "Nicol hraje na harfu a dulcimer v Minčenkově orchestru. Myslím, že si na ni vzpomeneš? Je to ta čtyřruká hudebnice, kterou jsme zachránili během vyzvedávání našich lidí?"

"Vzpomínám si na ni dobře." A stejně tak i Bel. "Takže se nakonec dostala domů?"

"Ano." Belův úsměv zostrážitel. "Nepřekvapí tě, že i ona si na tebe dobře vzpomíná - admirále Naismithe."

Miles na chvíli strnul. Konečně řekl opatrně: "A ty... se s ní znáš dobře? Mohl bys jí nařídit, nebo ji požádat o diskrétnost?"

"Já s ní žiju," utrousilo Bel. "Nemusím jí nic nařizovat. Ona je diskrétní."

Aha, tím se nám mnohé objasňuje.

"Jenže ona je blízká přítelkyně Krystal Páté. Která je z toho všeho zoufalá. Mimo jiné je přesvědčená, že Barrayarané jejího přítele chtějí rovnou zastřelit. Těch pár rabiátů, které pro něj Vorpatril poslal, se asi trochu víc rozvášnilo - no, prostě to bylo tvrdé. Byli krutí a chovali se brutálně. Slyšel jsem tu její verzi."

Miles se ušklíbl. "Znám naše vesničany. Umím si to představit."

"Nicol mě požádala, abych pro její přítelkyni a jejího přítele udělal, co budu moci. A já jí slíbil, že se za ně přimluvím. Což tímto dělám."

"Rozumím," povzdechlo si Miles. "Ještě nic nemůžu slíbit. Jen to, že je vyslechnu."

Bel přikývlo a odvrátilo oči. Po chvíli dodalo: "Tahle tvoje nová práce... znamená, že jsi na Barrayaru velké zvíře, ne?"

"Asi tak," přisvědčil Miles.

"Císařův Hlas by měl být dobře slyšet, že? Lidi tě musejí poslouchat, ne?"

"No, Barrayarané ano. Zbytek galaxie..." Miles se ušklíbl, "... ti si myslí, že je to celé nějaká pohádka."

Bel omluvně pokrčilo rameny. "Císařská bezpečnost patří k Barrayaru. Takže... jde o to, že já mám tohle místo rád. Stanici i kvadručky. A to dost. Myslím, že poznáš proč, jestli budu mít možnost tě tu provést. Uvažuji o tom, že bych tu žil trvale."

"To je... skvělé," řekl Miles. Co tím chceš říct, Bele?

"Jenže když budu skládat přísahu občana - a i o tom jsem docela přemýšlel -, chci, aby to byla přísaha upřímná. Nemůžu jim nabízet přísahu falešnou, loajalitu k někomu jinému."

"Tvě beřanské občanství ti při službě u Dendarijských žoldnérů nikdy nevadilo," namítl Miles.

"Jenže jsem nikdy nemusel pracovat na Kolonii Beta," opáčilo Bel.

"A co kdyby ano?"

"Asi bych měl velké dilema." Bel natáhlo ruku. "Chci čistý začátek, bez všech těch tajemství. Ty říkáš, že Císařská bezpečnost tě teď poslouchá. Milesi - mohl bys mě prosím znovu vyhodit?"

Miles se opřel do židle a skousl si kotník prstu. "Chceš přestat pracovat pro Císařskou bezpečnost?"

"Ano. Nechci s ní už nic mít."

Miles vydechl. Jenže jsi nám tu tolik prospěšný! "Já... nevím."

"Nevíš, jestli máš takovou moc? Nebo nevíš, jestli ji chceš použít?"

Miles hrál o čas. "Tahle moc je mnohem zvláštnější, než jsem čekal. Myslel by sis, že větší moc ti dá větší svobodu, ale mně tu svobodu spíš vzala. Každé slovo, které vyslovím, má váhu, kterou nikdy předtím nemělo. Tehdy jsem byl prostě jen šílený Miles, vůdce Dendarijců. Nikdy jsem si nemusel tolik dávat pozor na to, co říkám. Někdy je to... strašně nepohodlné."

"A já bych myslel, že se ti to bude líbit."

"Taky jsem si to myslel."

Bel se uvolněně opřelo zpátky do židle. Ted' svůj požadavek už znovu nevznese, alespoň ne brzy.

Miles zabubnoval prsty na chladný a lesklý povrch stolku. "Jestli je za tím vším ještě něco jiného než vášně a špatný úsudek - i když i to je dost -, tak to souvisí s tím zmizením toho Komařana, Soliana -"

Milesovi zapípal na zápěstí komunikátor. Zdvihl ho ke rtům.

"Ano?"

"Můj pane," ozval se Roicův omluvný hlas. "Jsme v doku."

"Dobře. Díky. Jdeme hned ven." Vstal od stolu a řekl: "Musím tě napřed pořádně seznámit s Kateřinou, dřív než půjdeme zpět a budeme si znovu hrát na neznámé. Ona i Roic mají nejvyšší barrayarské bezpečnostní prověrky, víš - musí to tak být, protože oba žijí v mojí blízkosti. Oba musejí vědět, co jsi zač a že ti můžou důvěřovat."

Bel zaváhalo. "Opravdu musejí vědět, že dělám pro Císařskou bezpečnost?"

"Měli by to vědět. Může se to hodit."

"Nechtěl bych, aby kvadručky zjistily, že jim tu dělám špiona. Možná by bylo lepší předstírat, že jsme se jen tak seznámili."

Miles na něj vytřeštil oči. "Ale, Bele, ona přeci ví, kdo jsi. Nebo kdo jsi byl."

"Cože, to takovéhle věci vykládáš své ženě?" Bel se nespokojeně zamračilo. "Myslel jsem, že ty sám se především řídíš svými pravidly."

"Ona svou spolehlivost už osvědčila," Miles opáčil trochu upjatě. "Bele, přece jsme ti poslali svatební oznámení!

Copak jsi ho nedostal? Císařská bezpečnost mě informovala, že bylo doručeno -"

"Aha," řeklo Bel trochu zaraženě. "Tak to bylo ono. Ano, to mi přišlo."

"Copak ti ho nedoručili včas? Měla být u něj letenka - jestli ji někdo ukradl, tak z něj stáhnou kůži -"

"Kdepak, tu letenku jsem dostal. Bylo to asi před rokem a půl, že? Mohl jsem to stihnout, kdybych se trochu snažil.

Právě jsem měl ale takové komplikované období. Byl jsem docela na dně. Naposledy jsem odjel z Bety a dělal jsem nějakou práci pro Císařskou bezpečnost. Nikdo jiný by to za mě asi vzít nemohl. Prostě jsem se snažil..., ale přál jsem ti všechno dobré a chtěl jsem, abys nakonec měl štěstí." Ušklíblo se. "Opět."

"Najít tu pravou lady Vorkosiganovou bylo... mnohem větší štěstí než jakékoliv předtím," povzdychl si Miles. "Ani Elli Quinnová nepřijela. I když poslala přání a dárek." Ani jedno z toho nebylo příliš upřímné.

"Hm," usmálo se Bel. A potutelně dodalo: "A seržantka Taura?"

"Ta se dostavila," zazubil se nechť Miles. "Se vši parádou. Měl jsem geniální nápad, řekl jsem mé tetě Alys, aby ji oblékla do civilu. Zaměstnalo je to obě. Všichni staří Dendarijci se po tobě sháněli. Byli tam i Elena s Bazem - mají holčičku, víš to? A taky Arde Mayhew. Takže všichni ti, co to začínali. Bylo fajn, že to byla malá svatba. Jen sto dvacet lidí, to není velké, ne? Víš, byla to Kateřinina druhá svatba - byla vdova." A pořádně ji to sebralo. Její napjatý a odosobněný výraz noc před svatbou Milesovi bolestně připomněl stav, který vídal vždy večer před akcí u mužů, které čekala ne první, ale druhá bitva. Noc po svatbě byla díkybohu mnohem lepší.

Belovi při tom výčtu starých přátel přelétl po tváři teskný stín. Ale pak se jeho výraz změnil. "Baz Jesek se vrátil zpátky na Barrayar?" zeptalo se Bel. "Takže někdo za něj vyřešil ten jeho problémek s vojenskými úřady?"

A pokud ten Někdo dokázal tohle, možná by také dokázal vyřešit problém Belův? Bel nemuselo tohle všechno říkat nahlas. Miles namítl: "Obvinění z dezerce byla dobrá zástěrka pro Bazovu aktivitu v tajné službě, ale teď už to není nutné. Baz i Elena Dendarijce už opustili. Neslyšel jsi, co jsem říkal? Všichni už patříme do historie." My všichni, kteří jsme stáli u samého začátku.

"Ano," vzdychlo si Bel. "Člověk si musí uchovat zdravý rozum a nechat minulost minulostí. Musí se jít dál."

Hermafrodit vzhledl. "Tedy pokud tě minulost pustí. Takže bychom to neměli před lidmi asi příliš rozebírat, ne?"

"Tak dobrá," váhavě souhlasil Miles. "Zatím probereme minulost, ale ne současnost. A neboj se, oba jsou...

diskrétní." Deaktivoval rušičku nad konferenčním stolem a odemkl dveře. Zdvihl komunikátor k ústům a zamumlal:

"Kateřino, Roicu, prosím pojdte k nám."

Oba přišli, Kateřina s úsměvem plným očekávání, a Miles řekl: "Měli jsme nečekané štěstí. I když velitel přistavu Thorne teď pracuje pro kvadručky, je to můj starý přítel. Pracovali jsme spolu v organizaci patřící Císařské bezpečnosti. Belovi můžete věřit všechno, co řekne."

Kateřina k němu natáhla ruku. "Ráda se s vámi konečně setkávám, kapitáne Thorne. Můj manžel i jeho přátelé o vás říkali jen to nejlepší. Myslím, že jim velmi chybíte."

Bel se zatvářilo pobaveně, ale potřásl jí hrdinsky rukou. "Díky, lady Vorkosiganová, ale ta hodnost už mi nepatří."

Tady jsem velitel přístavu Thorne, nebo mi říkejte prostě Bele."

Kateřina přikývla. "A vy mně prosím říkejte Kateřino. Alespoň v soukromí." Tázavě se podívala na Milese.

"Ano, jistě," souhlasil Miles. Pokynul Roicovi, který pozorně naslouchal. "Bel mě tenkrát znal pod jiným jménem. Pro všechny ze Stanice Graf to musí vypadat, že jsme se právě seznámili. Ale měli jsme ohromné štěstí a Belův vyjednávací talent mu tu zajistil skvělé místo."

Roie přikývl. "Chápu, můj pane."

Miles je nahnal všechny do výstupního prostoru, kde už čekal technik, aby je opět připojil ke Stanici Graf. Vzpomněl si na další důvod, proč musela mít Kateřina nejvyšší bezpečnostní prověrky. Podle svědectví několika lidí, i Kateřiny samotné, prý mluví ve spaní. Dokud Bela nepřejde tahle nervozita, nebude mu to raději říkat.

V nákladovém prostoru Stanice už na ně čekali dva čtyřruční muži. Jelikož tento prostor patřil k těm, kde se uměle udržovala gravitace z důvodu pohodlí a zdraví chodících obyvatel a návštěvníků, oba seděli na osobních vznášedlech se znakem bezpečnosti Stanice na bocích. Vznášedla vypadala jako neohrabané cylindry, jen o málo širší než člověk v ramenou a působila dojmem hmoždíře, ve kterém měla létat baba Jaga v barrayarských pohádkách. Bel pokývl seržantovi ve vznášedle a zamumlalo cosi na pozdrav. Seržant uklidněně pozdrav oplatil a obrátil svou pozornost k nebezpečným Barrayaranům. Jelikož ti se chovali jako obvyklí turisté, Miles doufal, že ho ta nervozita brzy přejde. "Tahle přechodová komora," ukázalo Bel na prostor, kudy právě přišli, "je právě ta, kterou otevřela a opět zavřela neautorizovaná osoba. Krvavá šmouha končila právě v ní. Začínala," a Bel přešlo celý prostor až k protější zdi, "o pár metrů dál, nedaleko dveří k dalšímu doku. A tam také šmouha přecházela v kaluž."

Miles následoval Bela a prohlížel si celý dok. Už před několika dny tu všechno uklidili. "To jste viděl sám, veliteli Thorne?"

"Ano, asi hodinu poté, co to tu našli. To už se shromáždili zvědavci, ale bezpečnost je všechny udržela mimo místo činu."

Miles nechal Bela, aby mu ukázalo celé místo a všechny východy. Dok vypadal jako všechny ostatní, ryze užité a jednoduše. Pár nakládacích strojů stálo tiše opodál proti tmavé kontrolní budce. Miles nechal Bela budku odemknout a nahlédl dovnitř. Kateřina chodila s nimi, očividně ji těšilo, že si může konečně protáhnout po několika dnech strávených na Kestrelu nohy. Rozhlížela se kolem sebe s výrazem člověka, který si na cosi zamyšleně vzpomíná, a Miles se usmál.

Vrátili se na místo, kde krev naznačovala, že bylo poručíku Solianovi proříznuto hrdlo, a tam rozebírali, jak přesně krvavé šmouhy a skvrny vypadaly. Roic jim s profesionálním zájmem v diskusi pomáhal. Miles donutil jednoho z obou čtyřrukých strážců, aby jim přenechal své vznášedlo. Na zemi seděl na všech čtyřech končetinách tak trochu jako ohromná neforemná žába. Pohyb kvadruček mimo gravitační pole bez vznášedla byl hodně neobvyklý. Buď se pohybovaly po všech čtyřech, asi jako člověk lezoucí po kolenou a po rukou, nebo se pokoušely o nemotornou chůzi po spodních pažích, která při jejich vytočených loktech vypadala tak trochu jako kachní. Oba způsoby byly velmi neohrabané v porovnání s grácií jejich pohybu v nulové gravitaci.

S Belem, kterého Miles považoval asi za stejně vysokého jako zmizelého Komařana, a proto aktivně sehrálo roli mrtvoly, pak udělali několik pokusů o převezení těla ve vznášedle až k východu. Bel nebylo tak štíhlé a atletické, jako bývalo. Jeho nové, ehm, oblíny Milesovi velmi ztěžovaly návrat k zažitému považování Bela za muže. Pro Milese bylo velmi těžké sedět s nohama zkroucenými na sedadle, které nebylo konstruováno pro nohy, řídit jednou rukou vznášedlo a druhou pevně držet Bela za oděv. Bel se pokoušelo rukou či nohou umělecky courat po zemi. Miles se jen tak tak udržel, aby Belovi nenechal nalít přes oděv trochu vody, aby tak zkusili vytvořit nové skvrny. Kateřině to šlo o něco lépe a Roicovi přece jen hůř. Jeho ohromnou sílu znevýhodňovalo nemotorné uspořádání vznášedla, kde musel sedět s koleny téměř u brady a jednou rukou manévrovat v omezeném prostoru pro řízení vznášedla. Čtyřruký seržant tyto problémy neměl, ale na Milese se zato potom mračil.

Bel jim vysvětlilo, že opatřit si vznášedlo není nijak těžké. Jsou považována za veřejné vlastnictví, i když některé kvadručky mají své vlastní. Všude, kde se setkávají přechody mezi gravitačním polem a nulovou gravitací, je spousta takových vznášedel, aby je kdykoliv kterákoliv kvadručka mohla použít a pak znovu vrátit. Kvůli evidenci jsou sice číslována, ale nijak sledována. Kdokoliv si může vznášedlo opatřit, dokonce i opilý barrayarský voják.

"Když jsme se poprvé připojovali ke Stanici," řekl Miles, "všiml jsem si spousty staničního personálu. Napadlo mě, že kdokoliv z nich mohl sebrat během okamžiku Solianovo tělo a vyhodit ho do vesmíru a nezanéchat tak žádné stopy. Teď už může být kdekoliv, třeba někde zastrčené nebo rozsekané na kilové kousky v odpadu nebo může někde trčet na nějakém asteroidu. Což nám nabízí vysvětlení toho, proč jsme ho ještě nenašli. Jenže to předpokládá souhru nejméně dvou osob nebo jednoho spontánního vraha, který ovšem jednal velmi rychle. Kolik času by měla jedna osoba na to, aby člověku podřízla krk a pak jednala?"

Bel si urovnalo uniformu a vlasy rozčuchané po posledním vlečení po podlaze a stisklo rty. "Pět nebo deset minut uplynulo od ohlášení otevření doku do příjezdu bezpečnosti. Možná dvacet minut maximálně do doby, kdy někoho napadlo podívat se ven. Za třicet minut... ano, jedna osoba by mohla vyhodit tělo, přeběhnout k jinému doku, tam nasednout do lodi a znovu ho vyzvednout."

"Fajn. Tak mi obstarujte seznam všeho, co se tu v té době pohybovalo." A kvůli naslouchajícím kvadručkám dodal ještě formální: "Pokud budete tak laskav, veliteli Thorne."

"Jistě, Lorde Auditore Vorkosigane."

"Zdá se velmi zvláštní, že by si někdo dal práci s odstraněním těla a nechal tu krvavé stopy. Že by špatné načasování? Snad to ten někdo chtěl vyčistit, ale už to nestihl? Nebo bylo něco zvláštního na tom těle, že ho chtěl odklidit?"

A možná se jednalo jen o slepý strach, pokud ta vražda nebyla plánovaná. Miles si uměl představit někoho nezkušeného, jak vyhazuje tělo ven do vesmíru, a pak si teprve uvědomuje, že je to velmi špatný úkryt. To nicméně příliš nevysvětlovalo případné rychlé vyzvednutí těla. A navíc kvadručky nejsou ve vesmíru nezkušené.

Povzdechl si: "Tohle nám nepomůže. Jdeme si promluvit s těmi mými idioty."

KAPITOLA 5

Třetí bezpečnostní okresek Stanice Graf se nacházel na rozhraní mezi prostorami s nulovou a normální gravitací. Kolem hlavního vchodu se čínili čtyřruční dělníci ve žlutých uniformách a prováděli nějaké opravy. Milese, Kateřinu a Roica Bel a ještě jedna kvadručka provedli tímto vchodem a kvadručka zůstal na stráž u přechodu do Kestrelu. Všichni dělníci za procházejícími Barrayarany otočili hlavy a zachmuřeně je sledovali.

Prošli chodbami o jedno patro níž, kde je očekávala strážní budka střežící vězeňské prostory s normální gravitací. Další čtyřruční dělník spolu se svým chodícím kolegou tu právě pracovali na osazování nového, pravděpodobně plazně odolného okna. Skrze sklo bylo vidět další kvadručku ve žlutém, jak dokončuje nějaké úpravy na monitoru, zatímco další kvadručka v uniformě bezpečnosti ho se založenými horními končetinami zamračeně sledoval.

Tady našli zmocněnkyni Trávníčkovou a důstojníka Venna. Očekávali je tu ve svých vznášedlech. Venn okamžitě využil příležitosti a Milesovi zdůraznil veškeré zdejší opravy ve všech detailech a s odhady cen a nezapomněl zmínit i všechny kvadručky, které byly při střetu zraněny, včetně jejich jmen, hodnot, prognóz a újm, kterou utrpěli jejich rodinní příslušníci. Miles to kvitoval chápavými, i když neutrálními odpověďmi, a kontroval zmínkou o pohřešovaném Solianovi a děsivém nálezů jeho krve v nákladovém doku a tirádu zakončil stručným shrnutím možnosti vyhození jeho těla do vesmíru. To Venna umlčelo, alespoň dočasně. Zatvářil se jako člověk stížený žaludeční nevolností.

Zatímco Venn šel zařídít Milesovi vstup do střežených prostor, Miles se podíval na Kateřinu a očima přelétl nepříliš vlnivé okolní prostory, kde by na něho měla čekat. "Chceš jít se mnou, nebo počkat tady?"

"Chceš, abych šla s tebou?" zeptala se nepříliš nadšeně, což vycítil i Miles. "Ne že bys mě nezaměstnal, ale snad mě tam nebudeš potřebovat?"

"No, možná že ne. Ale tady to vypadá trochu nudně."

"Já sice nesdílím tvůj odpor k nudě, ale abych pravdu řekla, doufala jsem, že bych se tu mohla trochu porozhlédnout, zatímco ty budeš pracovat. To, co jsme zatím viděli, vypadalo velmi zajímavě."

"Ale půjde s tebou Roic." Odmlčel se. Tohle byl neřešitelný problém.

Kateřina vrhla přátelský tázavý pohled na Bela. "Přiznávám, že bych ráda měla společníka, ale myslíš si opravdu, že tu potřebuji ochranku?"

Tady ji mohl maximálně někdo urazit, a to ještě jen kvadručky, které ji znaly, ale napadení, jak i Miles musel uznat, tady snad přímo nehrozí. "To asi ne, ale..."

Bel se na ni srdečně usmál. "Pokud budete chtít, lady Vorkosiganová, rád vás doprovodím, zatímco bude Lord Auditor vyslýchat zadržené."

Kateřina se rozzářila. "To by se mi líbilo, veliteli Thorne. Pokud vše půjde dobře, jak doufáme, nezdržíme se na Stanici dlouho. Asi bych měla pobytu řádně využít."

Bel je mnohem zkušenější než Roic, ve všem, od zápasení až po manévrování s kosmickou lodí. Pravděpodobně ji nevědomky nezatáhne do žádných nepředložeností. "Tak dobrá, proč ne? Bavte se." Miles se dotkl komunikátoru. "Až budu končit, ozvu se. Můžeš jít třeba nakupovat." Mávl jí na rozloučenou. "Jen mi netahej domů žádné useknuté hlavy." Zhlédl zhrozený pohled Venna a Trávníčková. "Ehm - to je rodinný vtip," vysvětlil neurčitě. Zhrozené výrazy se ale neztratily.

Kateřina se na rozloučenou usmála a zavěsila se Belovi do nabídnuté paže. Až teď napadlo Milese, že Belovy sexuální preference jsou hodně obecné a že možná měl Kateřinu varovat, aby jeho případné pozornosti odmítala. Ale Bel by přece... na druhé straně by to pro oba bylo něco nového...

Váhavě se otočil ke své práci.

Barrayarští vězni seděli po třech v komůrkách pro dva obyvatele, na což si Venn jednak stěžoval, a jednak se za to omlouval. Miles vyrozuměl, že Třetí bezpečnostní okresek nebyl na takový nával nevychovaných chodících pobudů připraven. Miles zamumlal, že to chápe, a v duchu si pomyslel, že tyhle cely jsou větší než kabiny pro čtyři cestující na Princi Xavovi.

Miles začal rozhovorem s Brunovým velitelem výsadku. Muže přímo šokovalo, že s ním mluví přímo samotný Císařský Auditor, a proto rychle upadl do vojenské hantýrky. Miles si pohotově přeložil fráze jako pronikli jsme obranou a nepřítelům přibýly posily a zděsil se. Bohužel, tohle svědectví nebylo příliš v rozporu s verzí, kterou mu vylíčili zástupci Stanice. Bohužel.

Miles ještě vyslechl pro potvrzení jeho další podřízené, kteří přidali několik nepříjemných, ale nikoliv překvapivých detailů. Jelikož byl výsadek vyslán z lodi Princ Xav, nebyl nikdo z nich v přímém kontaktu s poručíkem Solianem, který sloužil na Idris.

Miles vyšel ven a zkusil zaútočit na zmocněnkyni Trávníčkovou. "Je nepříjemné, abyste tu ty muže takhle drželi. Plnili pouze rozkazy a jejich jednání nebylo v rozporu s barrayarskou vojenskou službou. Kdyby jejich rozkaz zněl plundrovat, znásilňovat nebo masakrovat civilní obyvatelstvo, museli by rozvažovat, zda takový rozkaz splní, ale jejich

rozkazy zněly nikoho nezabít. Pokud by Bruna neposlechli, dostali by se před válečný soud. Není to k nim spravedlivé."

"Uvážíme vaše argumenty," utrousila suše Trávníčková s výrazem A hned potom je vyhodím z nejbližšího okna. "A nemůžete tu ty muže ani držet příliš dlouho. I pro vás by bylo jistě lepší, kdybychom je převzali," spolkl slovo vyrvali, "z vašich rukou, až budeme odjíždět!"

Trávníčková se zatvářila ještě netečněji. Venn souhlasně odfrkl. Miles pochopil, že Venn by je nejradši Císařskému Auditorovi nacpal hned, kdyby to záleželo pouze na něm. Miles už dál netlačil na pilu, ale umínil si, že se k tomu tématu brzy vrátí. V duchu se zaobíral zlomyslnou myšlenkou vyměnit ty muže přímo za Bruna, aby si užil všechny aspekty Císařské Služby, ale nahlas to neřekl.

Výslechy dvou mužů, kteří byli vysláni zadržet a přivést Corbeaua, byly vlastně jen děsivým potvrzením původní verze. Osoba Císařského Auditora je vystrašila natolik, že vypovídali sice tiše, ale pravdivě. Jenže jejich poněkud nešťastně volená slova jako například Nechtěl jsem jí zlomit ruku, jen jsem tu hnusnou mutantku chtěl setřást o zed' a Všechny ty chňapající ruce mě vyděsily - jako kdyby se mi kolem nohou ovíjelo klubko hadů Milese přesvědčily, že tyhle dva muže nikdy nenechá vypovídat veřejně, a už vůbec ne ve vesmíru kvadruček. Nicméně byl schopen z jejich výpovědi vydedukovat, že v době srážky měli oba také dojem, že poručíka Soliana zavraždila neznámá kvadručka. Ukončil výslechy a řekl Vennovi: "Myslím, že si s podporučíkem Corbeauem chci promluvit v soukromí. Můžete nám najít vhodné místo?"

"Corbeau má vlastní celu," informoval ho chladně Venn. "Jeho přátelé mu vyhrožovali."

"Aha. Zaveďte mě prosím za ním."

Dveře sklouzly stranou a odhalily vysokého mladého muže tiše sedícího na lůžku s lokty na kolenou a tváří v dlaních. Kovové kroužky implantátů skokového pilota na čele a spáncích se mu zaleskly a Miles v duchu ztrojnásobil ztrátu, kterou Císařství utrpí jeho ztrátou. Muž vzhlédl a zmateně se na Milese zamračil.

Byl to typický Barrayaran. Měl tmavé vlasy, hnědé oči a olivový odstín pleti, dlouhým pobytem ve vesmíru pobledlý. Pravidelné rysy jeho tváře Milesovi trochu připomněly bratrance Ivana, když byl ve stejném věku. Kolem jednoho oka bylo vidět žlutnoucí modřinu. Uniformu měl u krku rozepjatou, rukávy vyhrnuté. Na odhalené kůži měl vidět brázdy jizev, zřejmě patřil mezi oběti sergyarského červího moru. Očividně vyrůstal, nebo alespoň delší dobu pobýval na této nové kolonii Barrayaru během právě té neblahé doby, než byly objeveny nové léky.

Venn ho oslovil: "Podporučíku Corbeau, tohle je barrayarský Císařský Auditor, lord Vorkosigan. Váš císař ho vyslal jako oficiálního zástupce vaší strany při jednání s Uníí. Rád by si s vámi promluvil."

Corbeau poplašeně otevřel ústa, vyskočil a nervózně před Milesem sklonil hlavu. Rozdíl výšky jejich postav přímo bil do očí a Corbeau zmateně sraštil obočí.

Venn dodal ani ne tak laskavě, jako spíš punitkářsky: "Kvůli obviněním, která jsou vůči vám vznesena a protože vaše žádost o azyl se stále ještě zvažuje, nedovolí mu vrchní zmocněnkyně Trávníčková, aby vás odvedl."

Corbeau si trochu vydechl, nicméně nepřestával na Milese hledět pohledem člověka, který vidí jedovatého hada.

Venn sardonicky zakončil: "A on vám prý nehodlá nařizovat, abyste se zastřelil."

"Díky, veliteli Venne," ut'al ho Miles. "Budu ho vyslýchat už sám, pokud dovolíte."

Venn pochopil a odešel. Roic se postavil na svou tichou stráž u dveří, které se s tichým zasyčením zavřely.

Miles ukázal na postel: "Posaďte se, podporučíku." Sám se usadil na protější postel a naklonil hlavu, aby si mohl Corbeaua lépe prohlédnout. "A uklidněte se," dodal ještě.

Corbeau polkl a vydal ze sebe tiché: "Můj pane."

Miles propletl prsty obou rukou. "Vy pocházíte ze Sergyaru, že?"

Corbeau pohledem přeletí své vyhrnuté rukávy a pokusil se je srolovat dolů. "Nenarodil jsem se tam, můj pane. Mí rodiče tam emigrovali, když mi bylo asi pět let." Pohlédl na tichého Roica v hnědostříbrné uniformě a dodal: "A vy jste -" nedokončil větu.

Miles věděl, co chce říct. "Ano, jsem syn vicekrále a vicekrálovny. Jeden z jejich synů."

Corbeauovi se podařilo vydechnout tiché. Och. Výraz potlačované hrůzy z jeho tváře nezmizel.

"Právě jsem vyslechl dva muže, kteří byli vysláni, aby vás přivedli ze Stanice. Za chvíli se vás zeptám na to, jak to vlastně bylo. Ale napřed - znal jste poručíka Soliana, komarrského bezpečnostního důstojníka na Idris?"

Pilotovy myšlenky byly zcela jasně tak soustředěny na svůj vlastní problém, že mu chvíli trvalo, než pochopil smysl otázky. "Setkal jsem se s ním jednou či dvakrát, můj pane. Nemohu říci, že bych ho znal. Nikdy jsem se na Idris nedostal."

"Máte nějakou teorii o jeho zmizení?"

"Ne... vlastně ne."

"Kapitán Brun si myslí, že mohl dezertovat." Corbeau se ušklíbl. "To je celý Brun."

"Proč právě Brun?"

Corbeau chtěl odpovědět, ale zarazil se. Vypadal ještě ubozeji. "Nebylo by vhodné, abych kritizoval své nadřízené, můj pane."

"Brun je zaujatý vůči Komařanům."

"To jsem neřekl!"

"To jsem zpozoroval já, podporučíku."

"Aha."

"Dobrá, prozatím toho nechme. Zpět k vám. Proč jste se nehlásil zpět do služby?"

Corbeau se dotkl svého holého zápěstí. Kvadručky zabavily zadržným jejich komunikátory. "Sundal jsem si komunikátor a nechal jsem ho v jiné místnosti. Nejspíš jsem zaspal. Poprvé jsem si to uvědomil, až když ti dva, dva..."

chvíli hledal slovo a pak pokračoval hoře: "hajzlové zabušili na dveře Krystal Páté. Odstrčili ji stranou -"

"Identifikovali se při vstupu a sdělili vám své rozkazy?"

Corbeau se odmlčel a zadíval se na Milese. "Přiznávám, můj pane, že když seržant Toučev řekl, 'Tak fajn, ty kámoši všech mužáků, tady jsi skončil' nenapadlo mě, že mi tlumočí rozkaz znějící, 'admirál Vorpatrik nařizuje všem návrat zpět na loď'. Rozhodně jsem to nepochopil. Víte, vzbudili mě."

"Identifikovali se?"

"Ne... ne slovně."

"Ukázali vám nějakou identifikaci?"

"No... měli uniformy s označením."

"Poznal jste, že patří k bezpečnostním složkám letky, nebo jste si myslel, že se jedná o soukromou návštěvu za účelem nápravy rasové urážky?"

"No... ehm... no... takových by se našlo víc, můj pane. Podle mých zkušeností."

Ten chlapec má bohužel pravdu. Miles se nadechl. "Aha."

"Byl jsem zpomalený, napůl jsem spal. Když mě začali před sebou postrkovat, Krystal Pátá si myslela, že na mě útočí. Neměla se snažit... nepraštil jsem Toučeva, dokud ji nevyklopil z jejího vznášedla. V ten okamžik... mi začalo být všechno jedno." Corbeau se zahleděl na své nohy obuté do věžeňských protiskluzových papučí.

Miles se opřel o zeď. Pomoz tomu chlapci. Jinak se v tom utopí. Řekl laskavým tónem: "Víte, vaše kariéra tímhle nemusí skončit. Technicky nejste dezertér o nic víc než Brunova jednotka. Ještě chvíli jste mimo jakékoliv právo. Váš výcvik skokového pilota byl velmi nákladný, vaše ztráta by byla citelná. Pokud se budete chovat správně, stále ještě máte šanci se z toho dostat celkem v pořádku."

Corbeau zkřivil tvář. "Já..." nedořekl.

Miles ho pohledem pobídl, ať pokračuje.

Corbeau vybuchl: "Já nechci už žádnou tu zatracenou kariéru. Nechci patřit k téhle -" gestem obsáhl vše kolem sebe, "- sebrance."

Miles musel potlačit jistou sympatii, když pokračoval: "Jak je to s vámi teď?"

"Podepsal jsem jednu z těch nových pětiletých smluv s opcí na prodloužení nebo jít na dalších pět let do zálohy. Tři roky jsem odsloužil, dva mě čekají."

To vše ve věku dvaceti tří let. Miles si připomněl, jak dlouhé se v tomhle věku dva roky zdají. Corbeau mohl být sotva víc než mladší pilot v této fázi své kariéry, i když jeho úkoly na Princi Xavovi byly mnohem náročnější.

Corbeau potřásl hlavou. "Vidím věci jinak. Všechno, co jsem bral jako samozřejmost, všechny ty vtipky, poznámky, normální chod věcí - to vše mi teď leze na nervy. Lidé jako seržant Toučev, kapitán Brun - proboha. To jsme byli vždycky takhle nesnesitelní?"

"Ne," řekl Miles. "Bývali jsme mnohem horší. To vám mohu potvrdit osobně."

Corbeau se na něj zkoumavě zahleděl.

"Jenže pokud by nás všichni myslící lidé opustili tak, jako to chcete udělat vy, žádná z těch změn, které jsem zažil, by se nekonala. Změnili jsme se. A můžeme se změnit mnohem víc. Nejde to ale hned. Jenže když všichni slušní lidé zmizí a nechají na scéně jen idioty, nebude to pro budoucnost Barrayaru prospěšné. A mně o tu budoucnost jde." Samotného ho překvapilo, když si uvědomil, jak pravdivým se tenhle výrok v poslední době stal. Pomyslel na dva replikátory, stojící ve střežené místnosti sídla Vorkosiganů. A já si vždycky myslel, že mi rodiče dokážou napravit cokoli. Teď je to na mně. Proboha, jak se tohle mohlo stát?

"Nikdy jsem netušil, že existují taková místa," Miles pochopil, že mávnutím ruky teď obsáhl celý vesmír kvadruček.

"Nikdy jsem netušil, že existuje žena jako Krystal Pátá. Chci tu zůstat."

Milese se zmocnila zlá představa zoufalého mladíka rozhodujícího se napořád a pod tlakem okolností. Stanice Graf byla na první pohled přitažlivá, ale Corbeau vyrůstal v otevřené krajině se skutečnou gravitací a skutečným vzduchem - zvykne si tu, nebo po čase propadne klaustrofobií? A co ta mladá žena, kvůli které chce zahodit celý svůj dosavadní život. Stojí za to nebo je pro ni Corbeau jen přechodným rozptýlením? Nezačne ho časem považovat za omyl? Vždyť se znají sotva pár týdnů - určitě to nevědí ani oni sami.

"Chci pryč," řekl Corbeau. "Už to nevydržím."

Miles to zkusil ještě jednou. "Pokud svou žádost o politický azyl stáhnete dřív, než bude oficiálně zamítnuta, stále ještě se může v současných zmatcích ztratit a vaši dosavadní kariéru nijak neovlivní. Pokud to neuděláte, obvinění z dezerce bude jednoznačné a může vám velmi uškodit."

Corbeau vzhledl a vyhrkl: "Copak ta srážka, kterou Brunovi muži vyvolali, neznamená, že jsem je opustil v boji? Na Princi Xavovi už to tak řekli."

Dezerce z bojiště, dezerce uprostřed akce se podle barrayarského vojenského práva trestala smrtí. Dezerce v míru se trestala dlouhodobým přeložením do nějakých hodně nepříjemných lokalit. "Já myslím, že by se právníci museli hodně snažit překrucovat paragrafy, aby tu srážku nazvali přímo bojem. Za prvé, bylo by to přímo proti císařovu výslovnému přání udržet zde mírové vztahy. A za druhé... před nepřátelsky naladěnou porotou bych se na vašem místě rozhodně snažil vyhnout válečnému soudu." Miles si zammul rty. "Nebyl jste náhodou opilý, když pro vás seržant Toučev přišel?"

"Ne!"

"Hm. Škoda. Tohle funguje vždycky báječně. I když to není asi politicky či sociálně správně..."

Corbeau stiskl opovržlivě rty. Miles vycítil, že Corbeau prostě o tomhle lhát nebude. Což mladého důstojníka v jeho očích sice pozvedlo, ale život mu to neulehčilo.

"Chci pryč," opakoval Corbeau zarytě.

"Kvadrčky tenhle týden nemají Barrayarany příliš v lásce. Spoléhat se na to, že vám udělí politický azyl a tím vaše problémy vyřeší, by mohl být velký omyl. Musí být přece spousta dalších řešení, jen je chtít najít. Téměř každé jiné řešení by bylo lepší než tohle."

Corbeau němě zavrtěl hlavou.

"Inu, promyslete si to, podporučíku. Situace se příliš nevyjasní až do té doby, než zjistíme, co se stalo s poručíkem Solianem. Pak očekávám, že se události pohnou velmi rychle a vaše šance změnit názor bude jednou provždy pryč." Unaveně se zdvihl. Corbeau chvíli nejistě váhal, ale pak se postavil a zsalutoval. Miles pozdrav kývnutím oplatil a pokynul Roicovi, který promluvil do komunikátoru a nechal jim otevřít dveře.

Miles zamračeně odcházel. U východu se setkal s velitelem Vennem. "Chci Soliana, zatraceně," zavrčel na něj Miles.

"Tohle jeho zmizení příliš neprospívá pověsti vaší ani vaší bezpečnosti."

Venn se na něj na oplátku zamračil. Ale neřekl nic.

Miles si povzdechl a zdvihl k ústům komunikátor, aby zavolał Kateřinu.

Kateřina trvala na svém, že se s ním setká až na Kestrelu. Miles velmi rád přijal, aby měl důvod rychle opustit pochmurný Třetí okrsek. Bohužel neměl žádný morální rozpor, natož rozpor právní. Bylo nad slunce jasnější, na čí straně je pravda, jenže ta strana nebyla ta jeho, zatraceně.

Našel ji v jejích kabině, právě mu věšela na ramínko jeho hnědostříbrnou uniformu. Otočila se a objala ho a Miles zaklonil hlavu, aby ho mohla dlouze políbit.

"Takže, jak šel výlet s Belem?" zeptal se, když znovu popadl dech.

"Myslím, že dobře. Jestli bude Bel jednou hledat nové zaměstnání, myslím, že by se uživil dobře v turistice. Myslím, že mi ukázal to nejlepší ze Stanice Graf, co se dalo za tak krátkou dobu stihnout. Viděli jsme úžasný výhled, měli jsme vynikající oběd, povykládal mi spoustu z historie - dokonce mě zavedl hluboko do sektoru s nulovou gravitací, aby mi ukázal zachovalé zbytky staré skokové lodi, která přivezla první kvadrčky. Mají z ní něco jako muzeum. Když jsme přišli, bylo tam plno malých kvadrček, které doslova skákaly po zdech. Bylo to roztomilé. Skoro mi to připomnělo muzeum předků na Barrayaru." Pustila ho a ukázala na velkou skříňku zabírající půl spodní postele. "Tohle jsem našla u obchůdku u muzea pro Nikkiho. Je to model Superjumperu D-620 s úpravou orbitálního prostředí, jako ten, ve kterém unikli předkové kvadrček."

"Tak to se mu bude líbit." Nikkimu bylo jedenáct, miloval všechny vesmírné lodě, ale především ty skokové. Ještě se nedálo odhadnout, zda mu ten zápal vydrží až do dospělosti, ale zatím ho neopouštěl. Miles se podíval zblízka na vyobrazení na krabici. Prastará D-620 byla ohromně ošklivá loď, v umělcově pojetí připomínala spíš ohromnou kovovou chobotnici s chapadly svírajícími hromadu plechovek. "To je velký model, že?"

Kateřina se pochybovačně zahleděla na krabici. "Ani ne. Byla to velká loď. Snad jsem měla vybrat menší verzi? Pravda je, že tady není tak nějak kam ji dát."

Kateřinin mateřský instinkt by jí nejspíš umožnil spát na té posteli i s tou krabicí celou cestu až domů, jen aby měl Nikki radost. "Poručík Smolyani pro to rád najde nějaké místo."

"Určitě?"

"Ujišťuji tě." S rukou na srdci se jí napůl uklonil. Letmo ho napadlo, jestli by neměl koupit ještě dva pro malého Arala Alexandra a Helen Natálii, dokud jsou ještě tady, ale neholdal už poslouchat znovu Kateřinin výklad o hračkách přiměřených věku. "O čem jste s Belem mluvili?"

Kateřina se zazubila: "Hlavně o tobě."

Záchvat paniky se projevil jen v nuceně veselém: "Ano?"

"Bel byl jen zvědavý, jak jsme se setkali, a očividně si lámal hlavu, jak se má zeptat, aby to neznělo nevychovaně. Tak jsem se nad ním slitovala a trochu jsem mu vyprávěla o Komarru a co se tam stalo. Víš, že když vynecháš utajené informace, tak to zní trochu zvláštně?"

Smutně a souhlasně pokrčil rameny. "Ano, všiml jsem si. Ale nedá se nic dělat."

"Je pravda, žeš Bela při vašem prvním setkání střílil paralyzérem?"

Vida, zvědavost při tomhle rozhovoru nebyla jednostranná. "No ano. Je to dlouhá historie. Už je to dávno."

V modrých očích jí pobaveně zajiskřilo. "Takže jestli jsem to správně pochopila, byl jsi tenkrát absolutní šílenec."

Nejsem si jistá, jestli bys mě tenkrát ohromil, nebo zděsil."

Miles se zamyslel. "Já taky ne."

Znovu se pousmála a protáhla se kolem něj, aby z postele zdvihla zavazadlo s oblečením. Vytáhla z něj záplavu těžké látky v modrošedé barvě, která ladila s barvou jejích očí. Vyklubal se z toho oblek z látky podobné sametu s bohatě nabíranými rukávy u zápěstí a nohavicemi u kotníků, což kalhotám dávalo také vzhled rukávů. Přidržela si ho před sebou.

"Tohle je nové," řekl Miles uznale.

"Ano. Budu teď elegantní v nulové i normální gravitaci." Položila oblek zpět na postel a pohládila hebkou látku.

"Doufám, že Bel zabránil všem nepříjemnostem, které tě jako Barrayaranku mohly potkat?"

Napřímila se. "No, já jsem žádné problémy neměla. K Belovi se přidal takový divný chlapík - měl ohromně dlouhé a úzké ruce a nohy. A měl obrovský hrudník. Nevím, jestli byl geneticky upravován pro nějaké speciální účely. Tady se asi člověk setkává s různými typy. Snažil se z Bela dostat informace o tom, jak rychle se mohou pasažéři nalodit zpět, a říkal, že se povídá, že se některým z nich podařilo vynést své věci, ale Bel ho rezolutně ujistil, že nikdo se na lodi od jejich zadržení nedostal. Pochopila jsem, že je to jeden z pasažérů lodi Rudra a že se bojí o svůj náklad. Říkal, že se bojí, že by kvadrčky mohly jeho věci rozkrást, ale to u Bela dost narazil."

"Ano, umím si představit."

"A chtěl ještě vědět, co tu děláš ty a jak budou reagovat Barrayarané. Bel přirozeně neřekl, co jsem zač. Řekl, že když chce vědět, co dělají Barrayarané, ať se jde zeptat nějakého přímo a aby si s tebou sjednal schůzku prostřednictvím zmocněnkyně Trávníčková jako všichni ostatní. Toho chlapíka to příliš neuspokojilo, ale Bel mu pohrozil, že ho nechá eskortovat na jeho ubytovnu bezpečností, jestli nepřestane otravovat, a tak zmlkl a šel najít Trávníčkovou."

"Skvělý tah." Povzdychl si a protáhl si ztuhlá ramena. "Nejspíš bych měl jít za Trávníčkovou také."

"To určitě ne," řekla rezolutně Kateřina. "Od rána neděláš nic, než že vysedáváš na jednáních nebo vyslýcháš lidi. Na otázku, jestli jsi měl něco k obědu nebo jestli sis dal přestávku, mi nejspíš odpovíš, že ne, že?"

"Ehm... no, ne. Jak jsi to uhodla?"

Kateřina se usmála. "Takže, můj Lorde Auditore, dalším bodem vašeho programu bude příjemná večeře s vaší ženou a s vašimi starými přáteli. Bel a Nicol nás chtějí vyvést do společnosti a pak půjdeme na balet kvadruček."

"Ano?"

"Ano."

"A proč? No ano, najíst se asi musíme, ale nikoho, kdo čeká, že tu vyřeším pár věcí, asi nepotěší, že si chodím po zábavách. A už vůbec ne admirála Vorpatřila a jeho lidi."

"Kvadručky to nadchne. Jsou tu ohromně pyšné na Minčenkův balet, a když uvidí, že tě zajímá jejich kultura, určitě ti to prospěje. Skupina vystupuje jen jednou či dvakrát týdně, v závislosti na období a na počtu cestujících procházejících Stanicí. Mají tu vůbec roční období? No prostě vystupují jen někdy a možná další příležitost mít nebudeme." Potutelně se usmála. "Lístky byly vyprodané, ale Bel a Krystal Pátá nějak sehnali lóži. Ona se tam k nám přidá."

Miles rozevřel oči. "Ona se chce u mě přimluvit za Corbeaua, ne?"

"Myslím, že ano." A když viděla, jak pochybovačně nakrčil nos, dodala: "Něco jsem si o ní dnes zjišťovala. Na Stanici Graf je to známá osobnost, něco jako místní celebrita. Její napadení bylo ve zprávách, a protože je umělkyně, její zlomená ruka jí brání vystupovat, a to je v očích kvadruček dvojnásobný zločin."

"No paráda." Miles si zamnul kořen nosu. Nezdálo se mu to. Opravdu ho bolela hlava.

"Ano. Takže co bys řekl na Krystal Pátou, veřejně se setkávající s barrayarským vyslancem v srdečném rozhovoru, očividně přátelsky rozprávějící? Jak se na to dívá tvoje propaganda?"

"Aha!" Zaváhal. "Tedy pokud to neskončí nějakým jejím výstupem kvůli tomu, že jí ohledně Corbeaua nemůžu nic slíbit. Ten chlapec je ve složité situaci a nejedná tak chytře, jak si myslí."

"Krystal Pátá je sice velmi emocionální, ale ne hloupá, alespoň podle toho, co říká Bel. A já si nemyslím, že Bel by mě všechno tohle nechal zařídit jen proto, aby vyvolal veřejné pohoršení... máš snad důvod si to myslet?"

"Ne..."

"Ale myslím, že Krystal Pátou zvládneš. Prostě buď okouzlující jako vždycky."

Miles si připomněl, že Kateřina ho nevidí vždy objektivně. Díky bohu. "Snažil jsem se kvadručky okouzlovat celý den a neměl jsem velký úspěch."

"Pokud dáš jasně najevo, že je ti někdo sympatický, nikdo ti neodolá dlouho. A Nicol dnes hraje v orchestru."

"Aha." Vzhlédl. "To by stálo za úvahu."

Kateřina měla skvělý pozorovací talent. Miles nepochyboval, že celé odpoledne vnímala okolní prostředí. Tak tedy balet. "Vezmeš si ten hezký nový oblek?"

"Proto jsem si ho koupila. Na počest umělcům se oblečeme jako oni. A ty si vezmi svou uniformu. Bel se pro nás za chvíli zastaví."

"Raději bych si měl nechat tuhle šedou. Myslím, že proménádovat se před kvadručkami v barrayarské uniformě není příliš diplomatické."

"Možná v okrsku číslo tři. Ale pokud budeš vypadat jako další anonymní návštěvník, zahodíš všechny dopady toho, že se jdeš podívat na jejich kulturu. Myslím, že dnes bychom měli vypadat jako praví Barrayarané."

Mílese napadlo, že mu prospěje i to, že ho veřejnost uvidí s Kateřinou, i když spíš z důvodů majetnických než politických. Plácl si dlaní na lampas, kde chyběl meč.

"Tak dobrá."

KAPITOLA 6

Bel brzy dorazilo k přestupu na Kestrel. Ze své pracovní uniformy se převléklo do vyzývavě oranžového obleku s modrými rukávy zdobenými hvězdami a do kalhot u kolen stažených do manžet a to vše sladilo s modrými vysokými botami s protiskluzovou podrážkou. Zřejmě to byla variace na místní módu platnou jak pro mužské, tak ženské modely ať už chodící či ne, soudě podle méně oslnivého modelu Trávníčkové.

Hermafrodit je uvedl do tiché restaurace na gravitační straně Stanice. Nechybělo zde obvyklé průhledné prosklení stěny s výhledem na Stanici a okolní hvězdy. Občas kolem přelétla nějaká loď, a dodávala tak scéně na živosti. I přes normální gravitaci, díky které alespoň jídlo drželo na talířích, se celé místo podvolovalo architektonickým ideálům kvadruček. Stolky měly různé výšky, a využívalo se tak všech tří rozměrů místnosti. Číšníci se pohybovali všemi směry, včetně nahoru a dolů pomocí vznášedel. Celek působil velmi příjemně na každého kromě Roica, který si mohl zoufale vykrotit krk, jak se snažil předvídat nebezpečí ze všech směrů. Ale ohleduplné Bel, navíc znalé bezpečnostních opatření, poskytlo Roicovi jeho vlastní stůl nad tím jejich, odkud mohl přehlédnout celou místnost. Roic se k němu poněkud uklidněně usadil.

Nicol už na ně čekala u jejich stolku, od kterého měli překrásný výhled prosklenou stěnou ven. Její oděv se skládal z černého úpletu a průsvitných duhových šátků, ale jinak se její vzhled příliš nezměnil od doby, kdy se s ní Miles poprvé setkal o pár skoků dále. Byla stále štíhlá, s pohyby, jejichž eleganci nemohlo zakrýt ani vznášedlo, s alabastrově bílou pletí a nakrátko ostříhanými černými vlasy. V očích jí stále ještě tančilo světlo. S Kateřinou si vyměnily zkoumavé pohledy a okamžitě se pustily do konverzace, aniž potřebovaly od Bela či Milese představovat.

Konverzace měla mnoho témat a během ní na stůl přicházelo mnoho skvělých chodů, obratně servírovaných místním dokonalým a nevtrávným personálem. Hovor o hudbě, zahradičení a bio-recyklovacích technologiích Stanice se posléze stočil na dynamiku populace kvadruček a metody - technické, ekonomické a politické - osídlování nových míst v pásu asteroidů. Jen staré válečné příhody s nýmým souhlasem všech vynechali.

Když Bel mezi posledním chodem a dezertem ukázalo Kateřině, kudy se dostane na záchod, Nicol počkala, až bude z doslechu, a zašeptala mu: "Mám z vás radost, admirále Naismithe."

Miles si letmo přitiskl prst na ústa. "Mějte radost z Milese Vorkosigana. Já ji rozhodně mám." Zaváhal a pak se zeptal: "Mám mít stejnou radost z Bela?"

Její úsměv trochu pohasl. "To ví jen Bel. Já už mám cestování dost. Konečně jsem našla svůj domov. Bel se tady většinou zdá být šťastný, jenže - inu, Bel je zvyklý chodit. Tihle lidé za chvíli začnou mít toulavou, jak se tady říká. Bel mluví o tom, že by se stal občanem Unie, ale... nějak se k tomu nikdy nedostal."

"Jsem si jistý, že to Bel myslí vážně," namítl Miles.

Pokřčila rameny a dopila svou citronádu. Vzhledem k tomu, že měla večer vystupovat, odmítla víno. "Snad je celé tajemství štěstí v tom, že máme žít dneškem a nedívat se příliš do budoucnosti. Nebo je to snad takový Belův zvyk z jeho předchozího života. Všechno to riskování a nebezpečí - člověk si na to za chvíli zvykne. Nevím, jak se Bel dokáže změnit, nebo jak bolestivé to pro něj bude. Snad až příliš."

"Hm," řekl Miles. Nechci jim nabízet falešnou přísahu ani neúplnou loajalitu, řeklo Bel. Ani Nikol očividně netušila nic o Belově druhém zdroji příjmů - a rizika. "I když je pravda, že Bel by podobnou funkci mohl najít téměř kdekoliv. Jenže se po všech těch cestách usadil právě tady."

Nicol se usmála. "To je pravda." Dodala pak: "Víte, že když Bel přiletělo na Stanici Graf, mělo u sebe stále ještě ten beťanský dolar, kterým jsem vám v Jacksonově doupěti zaplatila?"

Miles jen tak tak nevyslovil logickou otázku. A jste si jistá, že to byl ten samý dolar? Beťanské dolary jsou jeden jako druhý. Pokud ale Bel prohlásilo, že je to ten samý, jen aby udělalo na Nicol dojem, nebude mu to přece kazit? Takový záškodník docela určitě není.

Po večeři se v Belově a Nicolině doprovodu svezli v bublinovém voze. Dráha těchto vozů se proplétala celou Stanicí jako žíly tělem. Nedávno dokončili její protažení i do třetího rozměru. Nicol nechala své vznášedlo na nástupišti. Jejich vozu trvalo asi deset minut, než se propletl k cíli. Milesovi se zdvihl žaludek, když projížděli zónou nulové gravitace, a tak rychle vytáhl z kapsy své prášky proti nevolnosti, jeden polkl a diskrétně nabídl i Kateřině a Roicovi.

Vstup do Pamětní haly madam Minčenkové nebyl ani veliký, ani ohromující. Byly to prostě jen další z několika dveří na tomto poschodí Stanice. Nicol políbila Bela a vytratila se. V cylindrických chodbách se ještě netisnily žádné davy, protože přišli příliš brzy, aby Nicol měla dostatek času proklouznout do své šatny a převléci se. Miles proto nebyl připraven na ohromný prostor, do kterého vpluli.

Byla to vlastně obrovská bublina. Téměř třetinu její spodní části tvořilo velkánské kulaté okno, kterým bylo vidět černý vesmír s jasnými hvězdami. Kateřina ho poněkud rychleji uchopila za ruku a Roic vydal přidušený zvuk. Milesovi připadalo, že právě vplul do gigantického úlu, protože zbylý prostor na stěnách pokrývaly šestihranné buňky, čímž vznikala dojem obrovité stříbřité plástve vyplněné duhovými skvosty. Při jejich dalším postupu se buňky změnilly na sametem vyložené lóže různých velikostí, od útulné maličkých pro jednu osobu až po lóže dost velké pro deset osob - tedy pokud ty osoby byly kvadručky, nevlastníci dlouhé neskladné nohy. Mezi lóžemi bylo vidět tmavé ploché panely různých tvarů a další východy. Napřed se pokusil zorientovat, kde je nahoře a kde dole, ale pak zamrkal a celý sál jakoby rotoval kolem vesmírného okna. Náhle si nebyl jistý, jestli se dívá nahoru, dolů nebo někam stranou. Zejména pocít, že se dívá dolů, byl velmi nepříjemný, protože se člověku točila hlava z pocitu, že se řítí do nesmírně tmavé studny poseté hvězdami.

Kvadručka uvaděč vyzbrojený k usnadnění pohybu pásem poháněným stlačeným vzduchem je vzal do vleku, hned jak se dosyta vynadávali, a nasměroval je k jejich lóži. Ta byla vyložená nějakým tmavým, měkkým a zvuk tlumícím materiálem a vybavená mnoha pohodlně umístěnými úchyty a navíc vlastním osvětlením, což byly ty duhové skvosty, které původně v plásvi lóží viděli.

Když se přiblížili k lóži, pohnul se v ní tmavý stín, ve kterém rozpoznali čtyřrukou ženu. Byla štíhlá s dlouhými končetinami a krátce střížené platinové blond vlasy jí rámovaly hlavu jako aureola. Milesovi připomněla legendární mořské panny. Její lice by muže dokázaly inspirovat ke psaní špatné poezie, výzvě na souboj nebo k upití se k smrti. Nebo k dezerci. Na sobě měla úzký oblek z černého sametu a u krku krajkový límeček. Manžeta nohavic... totiž rukávu, na její spodní pravé ruce byla rozepnutá, aby se do ní vešel vzduchem plněný zpevňující obvaz, který Milesovi nepříjemně připomněl jeho vlastní mládí a křehké kosti. To na ní byla také jediná neelegantní věc. Na celé její graciézní postavě působila jako urážka.

Miles okamžitě poznal, že to je Krystal Pátá, ale čekal, až je Bel náležitě představí, což také vzápětí udělalo. Stiskli si ruce. Miles zjistil, že má sílu stisku jako atlet.

"Děkuji, že jste nám sehnala tahle -" sedadla se asi příliš nehodí říkat, "tuhle lóži i přes to, že bylo tak málo času," řekl Miles a pustil její štíhlou ruku ze sevření. "Bylo mi řečeno, že dnes budeme mít možnost shlédnout mimořádně skvělou uměleckou práci." Práce bylo v tomto místě slovo stejně vážené jako na Barraryaru čest.

"Není zač, lorde Vorkosigane." Její hlas zněl melodicky, výraz tváře měla neúčastný, téměř ironický, ale v jejich

zelených očích prokmitávalo napětí.

Miles ukázal gestem na její zlomenou spodní ruku.

"Rád bych se osobně omluvil za nevhodné chování některých z našich mužů. Jakmile je dostaneme zpátky, budou náležitě potrestáni. Prosím neposuzujte všechny Barrayarany podle těchto nejhorších příkladů." To ani nemůže, vždyť své nejhorší díky Gregorovi nikam neposíláme.

Usmála se. "To nedělám, protože jsem mezi vámi potkala i ty nejlepší." Teď už napětí zaznělo i v jejím hlase. "Co se stane s Dmitrijem?"

"No... to do značné míry záleží i na něm." Miles si uvědomil, že tahle informace u ní pravděpodobně neskončí. "Může se stát cokoliv, od jeho propuštění a návratu... od pouhé černé skvrny v jeho záznamu - opravdu si neměl odepínat svůj komunikátor právě z důvodu, který jste bohužel pocítili na vlastní kůži - až po velmi vážné obvinění z dezerce, které ho čeká, pokud mu politický azyl nebude udělen."

Stiskla čelisti. "Možná že mu udělen bude."

"I když k tomu dojde, budou dlouhodobé následky složitější, než pravděpodobně očekáváte. Bude doživotní vyhnanec z domova a nikdy se nebude moci vrátit, aby viděl svoji rodinu. Teď v prvotním vzplanutí... emocí se mu možná Barrayar zdá vzdálený a nepotřebný, ale já myslím - a jsem si jistý -, že toho bude v budoucnosti hluboce litovat."

Vzpomněl si na melancholický smutek Baze Jeseke, vyhnaného z domova na řadu let pro daleko méně závažný konflikt.

"Existují jiné způsoby řešení, třeba i pomalejší. Podporučík Corbeau tu skutečně může jednou žít, pokud je jeho přání trvalé. Bude to trvat trochu déle, ale bude to také mnohem méně devastující pro jeho kariéru. Teď je v sázce celý jeho život."

Zamračila se. "A barrayarské vojsko ho nedá zastřelit, nebo nějak příšerně popravít... nebo... nebo... zavraždit?"

"S Unii nejsme přece ve válce." Alespoň zatím, že. Pro vyhlášení války by se toho muselo přihodit mnohem víc než to, co se doposud stalo, ale Miles nerad své barrayarské spoluobčany podceňoval. A zároveň si nemyslel, že Corbeau je natolik politicky důležitý, aby ho bylo potřeba vraždit. Takže se snažme, ať k tomu ani nedojde. "Určitě by ho nepopravili. Jenže dvacetiletý žalár je z vašeho pohledu sotva lepší řešení. Vy ale jemu ani sobě právě nepomáháte, když ho podporujete v tom, aby na své dezerci trval. Ať se vrátí do služby, odslouží si svou smlouvu a pak se vrátí. Pokud si budete rozumět i pak, můžete spolu žít, aniž by před vámi ležela hrozba nejisté budoucnosti."

Její výraz se zatvrdil ještě víc. Miles si připadal jako rodič udělující kázání svému pubertáckému potomkovi. Jenže ona není dítě. Bude se muset Bela zeptat na její věk. Graciéznost jejich pohybů mohla vycházet z jejího povolání tanečnice. Vzpomněl si, že se musí tvářit srdečně, a tak se pokusil zmírnit tvrdost svých slov opožděným úsměvem.

Namítla: "Přejeme si, aby z nás byli partneři. Navždycky."

Po sotva dvou týdení známosti? Jak si můžete být tak jistá? Tuhle poznámku raději spolkl, protože koutkem oka zároveň zachytil Kateřinin pohled a vzpomněl si, kolik dní - nebo snad pouhých hodin - mu trvalo, než se do ní zamiloval. "Docela určitě chápu, proč to Corbeau chce udělat." Její důvody pro něj byly daleko záhadnější. Jemu samotnému Corbeau nijak zvlášť přitažlivý nepřipadal. Jeho vlastní prozatím nejsilnější emocí při jejich setkání byla touha něčím ho pořádně praštit po hlavě. Jenže tahle žena ho očividně vidí jinak.

"Navždycky?" zapochybovala Kateřina. "Ale... myslíte, že jednou budete chtít mít děti? Nebo třeba on?"

Výraz tváře Krystal Páté zrcadlil naději. "Už jsme o tom mluvili. Oba dva to chceme."

"Em, hm," řekl Miles. "Jenže kvadranty s chodícími lidmi přece děti mít nemohou?"

"Inu, budeme se muset rozhodnout dřív, než je necháme vložit do replikátorů. I hermafrodit se musí nakonec rozhodnout, jestli chce zplodit chlapce, dívku, nebo opět hermafrodita. Některá taková partnerství mají čtyřruké děti, některá chodící, někde mají děti obojí - Bele, ukaž přece lordu Vorkosiganovi obrázek toho vašeho!"

Miles prudce otočil hlavu. "Cože?"

Bel se zarděla a sáhlo do kapsy u kalhot. "Nicol a já..., když jsme šli ke genetikům pro radu, ukázali nám projekci všech možných kombinací, aby nám s rozhodnutím pomohli." Hermafrodit vytáhl holografickou kostku a zapnul ji. Nad jeho ruku se promítlo šest obrázků dětí. Všechny byly vyobrazené v předpubertálním věku, kdy se na dětských tvářích už promítají rysy dospělých. Všechny měly Belovy oči, Nicolinu bradu, vlasy hnědé až černé s tou povědomou vlnou nad čelem. Chlapec, dívka a hermafrodit s nohama. A pak totéž ve čtyřruké verzi.

"Ach," řekla Kateřina a natáhla k nim ruku. "To je zajímavé."

"Rysy tváře jsou jen elektronickou kombinací tváře mé a Nicol, ne opravdická genetická verze," vysvětlilo Bel a ochotně ji kostku podalo. "Na to by bylo potřeba jim dát skutečnou buňku, jenže tu nemůžou mít, dokud neprovedou skutečnou genetickou modifikaci."

Kateřina otáčela obrázky a zkoumala tváře ze všech úhlů. Miles jí nakukoval přes rameno a opakoval si, že je to stejně dobré jako jeho holovideo zárodků Arala Alexandra a Helen Natálie, které nechal na palubě Kestrelu. Ale později třeba Belovi ukáže -

"A vy dva už jste se rozhodli, jaké bude?" zeptala se Krystal Pátá.

"Pro začátek malá čtyřruká holčička. Jako Nicol." Výraz Belovy tváře změkkl a pak opět přešel v jeho obvyklý ironický úsměv. "Samozřejmě s podmínkou, že se už konečně rozhodnu zažádat o občanství."

Miles si představil Krystal Pátou a Dmitriho Corbeau s houfem hezoučkových, atleticky stavěných čtyřrukých dětí. Nebo Bela a Nicol, se stejným houfem dětí chytrých a hudebně nadaných. Skoro se mu z toho zatočila hlava. Roic, očividně zaskočen, jen zavrtěl hlavou, když mu Kateřina chtěla kostku podat.

"Ach," vyhrklo Bel. "Představení za chvíli začne." Hermafrodit popadl holokostku, vypnul ji a znovu schoval do bezpečí kapsy svých kalhot, kterou pečlivě zapnul.

Zatímco mluvili, sál se zaplnil do posledního místečka a v lóžích teď seděl pozorný dav, mezi kterým bylo vidět i mnoho chodících, i když Miles nedokázal rozlišit, zda to všechno jsou občané Unie či galaktičtí hosté. Každopádně tu neviděl

žádné zelené barrayarské uniformy. Světla pohasla. Šum ztlchl a posledních pár kvadruček rychle doplulo vzduchem ke svým lóžím a usadilo se. Pár chodících návštěvníků, kteří špatně odhadli své zrychlení a bezmocně se zastavili uprostřed sálu, museli zachránit uvaděči, což jim vyneslo posměšný úšklebek od kvadruček, které si toho všimly. Vzduch naplnilo elektrizující napětí, jaké vždy předchází živému vystoupení. Byla to směsice naděje, strachu a možnosti krachu či úspěchu. Světla pohasla ještě víc, až bylo vidět pouze modrobílý odraz svitu venkovních hvězd. Pak vyšlehla oslnivá záplava rudého, oranžového a zlatého světla a do sálu vpluli tanečníci. Vlétli. Byli to čtyřrucí muži, všichni atletických postav a tančili s nadšením. Na sobě měli těsné blyštivé kostýmy. A bubnovali. Bubny jsem nečekal. Ostatní podobná představení, která kdy Miles viděl, byla všechna tichá, kromě hudby v pozadí či případných zvukových efektů. Jenže kvadručky si hrály samy a ještě jim zbýval jeden pár rukou k tanci. Bubeníci se setkali uprostřed sálu, tleskli, chytli se za ruce, roztočili se, otočili se a znovu se vrátili na své výchozí pozice. Dvě desítky mužů v beztížném stavu zaujaly uprostřed sálu své pozice s neuvěřitelnou přesností, bez jakéhokoliv neplánovaného otočení či zavravorání, jako kdyby byla všechna jejich těla tělem jedním. Vzduch se chvěl rytmem jejich bubnů. Drželi bubny všech velikostí i tvarů: kulaté, oválné, oboustranné, a nejen že na ně bubnovali, ale také si je v rytmu navzájem přehazovali, a měnili tak celé představení v uchvatnou směsicí hudby a žongléřských výkonů, aniž by jedinkrát vypadli z rytmu. Světla kolem nich tančila a odrážela se od rukou, lesklých šatů a šperků v lóžích. Pak vlétla do sálu jiným vchodem desítka žen kvadruček, oblečených v modré a zelené, a připojila se k tanci. Milese jen napadlo, že ten, kdo do téhle části vesmíru přivlekl kastaněty, by se z toho měl zodpovídat. Jejich zvuk přidal hřmění bubnů lehčí tón. Jiné nástroje tu nezněly. Nebyly třeba. Okrouhlý sál vibroval. Po očku se podíval na Kateřinu. Zírala s rozevřenými rty a očima dokořán a celým tělem vnímala uchvatnou podívanou. Miles si vzpomněl na barrayarské pochodové kapely. Jako by nestačilo, že se člověk naučí na něco hrát. Pak se ještě musí hrát ve skupinách. A ještě u toho pochodovat. A navíc v komplikovaných sestavách. A pak se může soutěžit, která ze skupin to dělá lépe. V počátku takového zaujetí nemohl nikdy být žádný ekonomický důvod. Tohle se muselo provozovat pro čest své země, svého národa či boha. Nebo pro radost z bytí. Celé představení trvalo dvacet minut, až všichni účastníci sotva popadali dech a pot z nich odstříkával do prostoru v drobných kapičkách. Miles se musel ovládat, aby také nezačal zrychleně oddechovat s nimi. Srdce mu bušilo do rytmu bubnů. Pak zaduněla poslední salva a pohyblivý spletenec čtyřrukých žen a mužů se rozpletl do dvou řad, které zmizely ve vchodech, z nichž předtím vylétly. Znovu se ponořili do tmy. Ticho je zasáhlo jako úder. Miles za sebou slyšel, jak Roic prudce vydechl, jako člověk, který právě po návratu z války ulehl do své vlastní postele. Sálem zahřměl potlesk. Milese napadlo, že žádný z Barrayaranů teď docela určitě nadšení pro tuto kulturu nepředstírá. Znovu ticho. Na všech čtyřech stranách se vynořil orchestr a zaujal své pozice kolem velkého okna. Téměř padesátka kvadruček oděná do šedých šatů držela v rukách rozličné nástroje - všechny jsou akustické, zašeptala mu fascinovaně Kateřina do ucha. Všiml si i Nicol, které dvě další kvadručky pomáhaly přenášet její harfu a dulcimer, který odsud vypadal jako obyčejná velká krabice. Jenže v následující hudbě měla Nicol sólo a v záři reflektorů svítil její bledý obličej a mihající se čtyři ruce a vyluzovala hudbu, která měla k obyčejné víc než daleko. Byla uchvaná, elektrizující. Bel už to muselo vidět nejméně desetkrát, pomyslel si Miles. Ale hermafrodit byl právě tak uchvácen jako všichni ostatní. V Belových očích nebylo vidět jen lásku milence. Ano. Nemiloval bys ji, jak si zaslouží, kdybys také nemiloval její skvělý výkon. Tady nebylo místo pro žárlivou lásku. Její umění muselo být vykřičeno do světa, jinak by se jím zadusila. Opět po očku pohlédl na Kateřinu a pomyslel na její nádherné zahrady, které nechala na Barrayaru. Nebudu tě tu držet dlouho, lásko, slibuju. Následovala krátká přestávka, během které čtyřrucí pomocníci do sálu nainstalovali několik záhadných tyčí. Krystal Pátá zamumlala směrem k Milesovi: "Tuhle část obvykle tančím já. Je to část většího díla, Aljeanova klasického baletu Přechod, který vypráví příběh stěhování našeho národa až sem. Je to tanec Lea a Silver. Já tančím Silver. Doufám, že to má náhradnice nezkaží..." přestala mluvit, protože už se ozvaly tóny přede hry. Z protilehlých stran sálu vpluly doprostřed dvě postavy, chodící muž a plavá čtyřruká žena, nabraly rychlost několika otočkami na jedné z tyčí a setkaly se uprostřed sálu. Tentokrát nezněly žádné bubny, jen líbezná hudba orchestru. Leovy nohy se za ním bezmocně třepetaly a Milesovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že ho tančí čtyřruký tanečník s připevněnými nohama. Tanečnice skvěle využívala úhlovou rychlost a při svých obrazech se dokonale zachycovala a odrážela různými rukama s takovou precizností, že jen pár kritických poznámek od Krystal Páté Milesovi naznačilo, že představení není dokonalé. Tanečník s připevněnými nohama byl naopak záměrně neobratný, což vyvolalo u kvadruček v hledišti občasné úsměšky. Miles se cítil nepříjemně. Uvědomil si, že takhle nějak asi vypadají chodící návštěvníci v očích kvadruček. Jenže gesta, kterými tanečnice svému partnerovi pomáhala, byla spíš pomocná než výsměšná. Bel se s úsměškem naklonilo k Milesovi: "To je v pořádku, Leo Graf má tančit jako inženýr. Původně jím byl." Bylo jasné, že se jedná o milostnou scénu. Vztahy mezi kvadručkami a chodícími měly zřejmě dlouhou historii. Milese napadlo, že určité aspekty jeho mládí by bývaly třeba snesitelnější, kdyby Barrayar oplýval romantickými historkami, jejichž hrdinou by byl nedorostlý zmrzačený hrdina namísto mutantních zloduchů. Bylo jasné, že Krystal Pátá už díky své kultuře bude hrát roli Julie pro svého barrayarského Romea. Tak doufejme, že tentokrát to neskončí tragicky, ano? Celý balet se chýlil k závěru. Nakonec oba tanečníci poděkovali nadšeně aplaudujícímu obecenstvu a zmizeli. Znovu se rozsvítilo. Další pauza. Miles si uvědomil, jak velmi umění ovlivňuje biologie, v tomto případě kapacita močového měchýře. Když se znovu sešli v lóži, Krystal Pátá právě Kateřině vysvětlovala jména kvadruček. "Ne, není to příjmení," říkala Krystal Pátá. "Když galaktická korporace vyrobila první kvadručky, bylo nás jen tisíc. Každý měl jen jedno jméno a číselnou řadu, a protože nás bylo tak málo, každé jméno bylo jedinečné. Když naši

předkové uprchli za svobodou, změnili číselný kód, ale nechali si své jediné jméno. Trvalo několik generací, než vyčerpali všechna jména ze všech starých pozemských jazyků. Čekací listina na některá obzvlášť žádaná jména byla velmi dlouhá. A tak si odhlasovali, že jména nemusejí být jedinečná, ale v tom případě musí mít jméno číselný přídomek, abychom tak mohli vždy rozlišit, o kterého Lea se jedná. Když kvadručka zemře, celé její jméno se vrací do registru, aby se dalo použít znovu."

"Já mám mezi svými lidmi jednoho Lea Devětadevadesátého," řeklo Bel. "To je asi nejvyšší číslo, které jsem kdy viděl. Preferuji se čísla nižší, nebo žádná."

"Já jsem nikdy žádnou další Krystal nepotkala," řekla Krystal Pátá. "V Unii jich bylo celkem osm, když jsem se dívala naposledy."

"Docela určitě jich bude víc," podotklo Bel, "a bude to tvoje vina."

Krystal Pátá se zasmála: "Kéž by!"

Druhá polovina představení byla stejně působivá jako první. Nicol během jedné z hudebních vložek hrála skvělé sólo na harfu. Ještě viděli dvě velké skupiny tanečníků, jedna předváděla tanec abstraktní s téměř matematickou přesností, zatímco druhá opět vyprávěla příběh, založený zřejmě na jakési tragédii spojené s dekompresí, která se přihodila předchozí generaci. Finále vrcholilo tancem uprostřed sálu, s tanečníky vířícími v jediném chumlu za mohutného doprovodu kastanět, bubnů a orchestru.

Milesovi se zdálo, že představení skončilo poměrně brzy, ale pohled na hodinky mu řekl, že tu prosil téměř čtyři hodiny. Vděčně, ale nezávazně se rozloučil s Krystal Pátou. Během cesty zpět k bublinovému vozu je provázelo Bel a Miles cestou zpět na Kestrel přemýšlel o tom, jak si jednotlivé kultury vyprávěním příběhů ze své historie upevňují svou identitu. Celý balet byl především oslavou těla kvadruček. Žádný z návštěvníků baletu rozhodně nemohl sál opouštět s trvajícím představením kvadruček jako zmutovaných nebo zmračených bytostí. Nejedna z nich mohl dokonce sál opouštět zamilován - jak ostatně předvedl Corbeau.

Navíc ne všechna postižení musejí být nutně oku viditelná. V duchu si připomněl, že si musí znovu zkontrolovat hladinu látek v krvi a zjistit, kolik času mu ještě zbývá do příštího záchvatu.

KAPITOLA 7

Milese z tvrdého spánku probudilo zaklepání na dveře.

"Můj pane?" ozval se Roicův tlumený hlas. "Chce s vámi mluvit admirál Vorpatriel. Sedí u zabezpečeného vysílacího kanálu v konferenční místnosti."

Milesovi se rázem vykouřily z hlavy všechny případné myšlenky, které ho snad mohly během spánku napadnout. Zasténal a skulil se z postele. Z horní palandy se k němu natáhla Kateřinina ruka a objevily se ospalé oči. Miles ji pohladil a zašeptal: "Spi dál, lásko." Kateřina souhlasně kývla a znovu se překulila do postele.

Miles si rukama prohrábl vlasy, popadl svou šedivou tuniku, natáhl si ji přes sebe a bosky vyšel na chodbu. Když za ním zasyčely zavírané dveře, podíval se na hodinky. Protože ve zdejším vesmíru nemuseli brát v úvahu nepohodlné rotace planet, udržoval se tu jednotný čas, kterému se Miles s Kateřinou ještě nestačili tak docela přizpůsobit. Dobrá, tak tedy není půlnoc, je brzy ráno.

Miles se usadil u stolu, srovnal si zapínání tuniky, zapnul si ji až ke krku a dotkl se tlačítka. Na obrazovce se objevily hlava a hrud' admirála Vorpatriela. Byl už úplně čilý, oblečený, oholený a po pravici měl šálek kávy.

Vorpatriel zavrtěl hlavou. Rty měl přísně sevřené. "Jak jste to ksakru věděl?" vypálil rovnou.

Miles zamžikal. "Nerozumím?"

"Právě mi přišly výsledky rozboru Solianovy krve. Byla vyrobená uměle, zřejmě sotva dvacet čtyři hodin před tím, než ji někdo rozlil po podlaze toho doku."

"Aha." Krucinál. "To je... nepřijemné."

"Ale co to znamená? Je snad ještě naživu? Přisahal bych, že k dezerci nemá sklony, ale možná měl Brun pravdu."

Idioti jsou jako nejdoucí hodinky. I oni mají občas pravdu. "To si budu muset promyslet. Vlastně to nedokazuje, jestli je Solian mrtvý nebo živý. Nedokazuje to dokonce ani to, že ho někdo nezavraždil. Dokazuje to jen to, že mu nikdo nepodřízl krk právě tam."

Díkybohu za zbrojnoše Roica, který právě Milesovi postavil na stůl šálek kouřící kávy a pak se postavil opět ke dveřím. Miles si douškem horké kávy propláchl ústa, když už nemohl mozek, a pak se napil znovu, aby získal trochu času k přemýšlení.

Jenže Vorpatriel měl náskok s kávou i přemýšlením. "Měli bychom to hlásit veliteli Vennovi, nebo ne?"

Miles zamyšleně zahučel. Jediný diplomatický důvod k jeho přítomnosti tady byla právě možnost, že Soliana zavraždila neznámá kvadručka. Jenže právě ten se teď ještě zkomplikoval. "Tu krev musel někdo někde vyrobit. Je to snadné, když máte správné vybavení, ale bez něj - je to nemožné. Najděte, kde na Stanici mají takové vybavení - nebo na ostatních lodích, a někde tam museli tu krev vyrábět. Když najdeme místo a čas, dostaneme se i k lidem. Musíme postupně eliminovat všechny možnosti. Takhle krok za krokem..." Miles se odmlčel a pak pokračoval, "umí postupovat místní policie lépe. Jestli jim tedy můžeme důvěřovat."

"Důvěřovat kvadručkám? To sotva!"

"Z jakého důvodu by nám chtěly lhát nebo zamlčovat informace?" No vážně, proč? "Já musím postupovat přes Trávníčkovou a Venna. Na Stanici Graf nemám žádné pravomoci." Inu, je tu sice Bel, ale toho musí využívat jen opatrně, aby neriskoval jeho odhalení.

Chtěl najít pravdu. Bohužel si také uvědomoval, že by na ni zároveň chtěl získat monopol, alespoň do té doby, dokud

se nerozhodne, jak nejlépe by se dala využít pro zájmy Barrayarů. Jenže když nám pravda neposlouží, co to o nás vypovídá? Zamnul si strniště na bradě. "Jasně to dokazuje, že ať se v tom doku stalo cokoli, vražda nebo utajování vraždy, bylo to předem pečlivě naplánované, a ne spontánní. Promluvíme o tom s Trávníčkovou a Vennem. Komunikovat s kvadručkami je ostatně moje práce." Asi jako trest za mé hříchy. Kterého pak boha jsem namíchl tentokrát? "Díky, admirále, a poděkujte za mě lékařům své letky za dobrou práci."

Vorpatril zachmuřeně, ale souhlasně přikývl, a Miles ukončil spojení.

"Zatraceně," mumlal popuzeně a mračil se do prázdna. "Proč to někoho nenapadlo už předtím? Já tu přece nemám fungovat jako nějaký patolog."

"Nejspíš," začal zbrojnoš Roic a znovu zmlkl. "Ehm... to byla otázka, můj pane?"

Miles se k němu na židli otočil. "Jen řečnická, ale měl bys na ni odpovědět?"

"No, můj pane," řekl Roic nevinně. "Je to nejspíš dané velikostí tohoto místa. Stanice Graf je poměrně velká, ale v podstatě je to podle barrayarských měřítek jen malé městečko. Všichni zdejší obyvatelé mají velký respekt k pravidlům. Nejspíš tu mnoho vražd nemívají."

"Kolik jich bylo v Hassadaru?" Na Stanici Graf žilo padesát tisíc obyvatel, zatímco v hlavním městě Vorkosiganského okrsku nějakých půl milionu.

"Průměrně jedna, dvě měsíčně. Nebylo to ale pravidlem. Někdy jich bylo víc najednou a někdy zase nic. Víc jich bylo v létě než v zimě, s výjimkou Zimonoc. To jich bylo spousta. Jistě, většinou to nebyly žádné záhady. Ale dokonce ani tam jich nebylo tolik, aby se patologové udržovali na výši. Naši medicové pracovali na univerzitě v Oksku a pro nás jen na zavolání. A když se naskytlo něco opravdu zvláštního, volali jsme některého z vyšetřovatelů vražd lorda Vorbohna z Vorbarr Sultany. Tam mají snad vraždy na denním pořádku - spousty, a tak mají spousty zkušeností. Vsadím se, že velitel Venn tu ani nemá oddělení patologie, spíš jen nějaké kvadručky doktory, které v případě potřeby zavolá. Takže bych neočekával, že tu budou na, ehm, takové výši jako třeba Císařská bezpečnost, na kterou jste zvyklý. Můj pane."

"To je... zajímavá myšlenka, zbrojnoši. Díky." Miles znovu upil ze šálku. "Solian..." řekl zamyšleně. "O Solianovi pořád ještě dost nevím. Měl nepřátele? Zatraceně, měl tu alespoň jediného přítele? Nebo milenku? Jestli ho skutečně zavraždili, bylo to z důvodů osobních, nebo profesních? V tom je podstatný rozdíl."

Miles si rychle přečetl Solianovy vojenské záznamy a zjistil, že jsou naprosto nedostačující. Pokud se ten muž už předtím do zdejší oblasti dostal, muselo to být dřív, než před šesti lety vstoupil do služeb Císařské bezpečnosti. Měl už za sebou dvě cesty s různými letkami, které také tvořily eskortu. Jeho dosavadní zkušenosti nezahrnovaly očividně nic složitějšího než občasného opilého vojáka či cestujícího.

Na každé z těchto cest byla pro něj v průměru více než polovina posádky neznámá. Pokud se s někým spřátelil - nebo znepřátelil - od svého odletu z Komarru, docela určitě ten někdo bude ještě na Idris. Kdyby Solianovo zmizení následovalo ihned po přeletu letky do stanice, Miles by především pátral po někom z Idris, ale deset dní pobytu je dlouhá doba, během které si šťouravý důstojník bezpečnosti mohl znepřátelil i někoho na Stanici.

Dopil šálek do dna a vytiskl číslo velitele Venna. Čtyřruký velitel bezpečnosti očividně také nastupoval do práce brzy. Kancelář měl zřejmě v beztlisné zóně Stanice. Na obrazovce se objevil ležérně nahnutý s baňkou kávy v horní pravé ruce. Zamumlal zdvořilě: "Dobré ráno, Lorde Auditore Vorkosigane," ale neobtěžoval se před Milesem narovnat. Ten se musel vědomě držet, aby se na své židli nezačal naklánět Vennovým směrem. "Co pro vás mohu udělat?"

"Několik věcí, ale ze všeho nejdřív mi odpovězte na otázku. Kdy se stala na Stanici poslední vražda?"

Venn svažtil obočí. "Jedna tu byla asi před sedmi lety."

"Aha. A předtím?"

"Asi před třemi lety."

Opravdové doupě zločinu. "Ty vraždy jste vyšetřoval vy?"

"Ne, ty se staly dřív, než jsem nastoupil svou funkci. Velitelem bezpečnosti jsem se stal asi před pěti lety."

Jenže tenkrát toho nebylo příliš k vyšetřování. Oba podezřelí byli dva projíždějící chodící návštěvníci Stanice. Jeden zavraždil jiného chodícího a ten druhý kvadručku, se kterým se nepohodl o nějaké platbě. Vínu prokázali svědkové a výsledky pod fastpentou. Všiml jsem si, že většinu takových zločinů mají na svědomí chodící."

"A vy sám jste někdy takovouhle záhadnou vraždu vyšetřoval?"

Venn se teď narovnal, očividně pouze proto, aby se na Milese mohl účinněji zamračit. "Mohu vás ubezpečit, že jak já, tak mí lidé jsme dostatečně vycvičení pro tento druh vyšetřování."

"Obávám se, že to vám zatím nemohu potvrdit, veliteli Venn. Mám dost zajímavé novinky. Barrayarský lékař mi prozkoumal znovu vzorek Solianovy krve. Zdá se, že tato krev byla uměle vyrobena, pravděpodobně s použitím vzorku skutečné Solianovy krve či tkáně. Možná byste měl požádat své lidi, aby krev znovu prozkoumali a naše závěry potvrdili."

Venn se zamračil ještě víc. "Jenže... to znamená, že to je dezertér a ne oběť vraždy! Není divu, že jsme nemohli najít jeho tělo!"

"Myslím, že předbíháte událostem. Ručím vám za to, že celý scénář je tím ještě záhadnější. Chci vás požádat, abyste na Stanici Graf našel veškeré zařízení, které by mohlo tuto krev vyrobit, a podíval se, zda na něm není záznam o její výrobě a o tom, kdo ji vyráběl. Nebo zda tam není nějaký takový záznam smazaný. Myslím, že můžeme bezpečně předpokládat, že ať to byl kdokoli, Solian či někdo neznámý, rozhodně mu velmi záleželo na tom, aby vše udržel v tajnosti. Náš lékař říká, že krev byla nejspíš vyrobena maximálně den předtím, než byla rozlita, ale pro jistotu by bylo dobré záznamy projít až do doby, kdy Idris přistála ve Stanici."

"Ano, rozumím vám." Venn zdvihl k ústům baňku s kávou a stiskl ji a pak ji bezmyšlenkovitě přendal do své spodní levé ruky. "Ano, určitě," opakoval ještě, ale tišeji, jako pro sebe. "Dohlédnu na to osobně."

Milese uspokojilo, že se mu podařilo Venna vyvést z rovnováhy právě tak akorát, aby se zastyděl a vrhl se do akce, ale

ne tak, aby se stáhl do defenzivy. "Děkuji."

Venn dodal: "Myslím, že s vámi dnes ráno chtěla mluvit ještě zmocněnkyně Trávníčková."

"Výborně. Můžete mě na ni rovnou přepojit."

Trávníčková byla zřejmě buď ranní ptáče, nebo už svou kávu stihla vypít. Na obrazovce se objevila oblečená do jiného elegantního obleku a tvářila se přísně a dokonale probuzeně. Možná spíš ze zvyku diplomata než ze záměru potěšit se obrátit přímo k Milesovi.

"Dobré ráno, Lorde Auditore Vorkosigane. Abych vyhověla peticím komarrských pasažérů, domluvila jsem vám s nimi schůzku v deset nula nula. Můžete se s nimi sejít a odpovědět jim na otázky ve větším ze dvou hostelů, kde jsou ubytováni. Velitel Thorne se s vámi sejde na vaší lodi a doprovodí vás tam."

Miles trhl hlavou překvapením nad tak kavalérským gestem ohledně pozdního času schůzky. I když musí jednat pod tlakem. Na druhé straně... takhle se dostane do místnosti plné podezřelých, což jsou přesně ti, které chtěl vidět.

Nadšení a podráždění zároveň z něj vyrazilo jen v neutrálním: "Je od vás hezké, že mi to říkáte. A co si myslíte, že jim budu schopn říci?"

"To musím nechat na vás. Tihle lidé přijeli s vámi, Barrarrayany. Zodpovídáte za ně."

"Madam, pokud by to skutečně tak bylo, všichni už by pokračovali v cestě. Zodpovědnost jde ruku v ruce se schopností něco udělat. To úřady Unie je zde zadržely, a proto jsou to ony, kdo je musí propustit."

"Až skončíme s vyčíslováním pokut a nákladů za to, co zde vaši lidé způsobili, velmi rádi to uděláme."

Miles se pousmál a propletl prsty obou rukou na stolku před sebou. Přál si, aby karty v jeho ruce byly jednoznačnější než ty, co měl. Opakoval jí tedy novinky o uměle vyrobené Solianově krvi náležitě vyšperkované o stížnost na to, že tak důležitou věc místní bezpečnost dávno nezjistila sama. Trávníčková ho okamžitě uzemnila tím, že se jedná o důkaz dezerce a ne vraždy.

"Dobrá," řekl Miles. "Tak ať tedy bezpečnost Unie toho muže najde. Předpokládám, že pro kompetentní bezpečnost nemůže být nalezení chodícího muže ve vesmíru kvadrůček problém. Tedy za předpokladu, že se skutečně snaží."

"Náš vesmír," odfrkla Trávníčková, "není žádná totalita. Jak si možná všiml i váš poručík Solian. Možná že právě naše svoboda pohybu a možnost osobního soukromí ho definitivně přesvědčily k tomu, aby opustil své druhy."

"Tak proč nepožádal o azyl jako podporučík Corbeau? Ne, spíš se bojím, že nemáme pohřešovaného člověka, ale pohřešované tělo. Mrtví se spravedlnosti nedovolají, to za ně musejí dělat ti živí. A to je moje zodpovědnost, madam." A tím také uzavřeli celou konverzaci. Miles mohl pouze doufat, že se mu podařilo znepříjemnit jí ráno stejně, jako ho ona znepříjemnila jemu. Ukončil spojení a zammul si zátylek. "Kruci. Tak mám na zbytek dne práci." Vzhlédl na Roica, který u dveří přešel do pohovu a opřel se o zeď. "Roicu."

Roic se okamžitě narovnal. "Můj pane?"

"Už jsi někdy vedl vyšetřování?"

"No... povětšinou jsem byl jen pochůzkář. Ale několikrát se mi povedlo pomáhat nadřízeným důstojníkům v nějakých případech napadení a zpronevěry. A jednou to byl únos. Dokonce jsme oběť dostali zpátky živou. Párkrát jsme hledali pohřešované osoby. A taky pár vražd, i když, jak říkám, nebyly to žádné záhadné vraždy. A pak taky -"

"Fajn," utál Miles jeho vzpomínky. "Chci, abys mi o Solianovi zjistil nějaké detaily. Za prvé, jeho pohyb. Chci, abys mi zjistil každý záznam o tom, co ten člověk dělal. Záznamy ze stráže, kde byl, co jedl, kdy spal - pokud ne sám, tak s kým - prostě minutu po minutě nebo co nejpřesněji a to od doby, kdy zmizel, co nejdále to půjde. A to především, pokud se pohyboval mimo loď nebo pokud o něm záznam na lodi chybí. A pak chci osobní kontakt - promluv si s posádkou a kapitánem Idris, zkus o něm zjistit co nejvíc. Asi ti nemusím dělat přednášku o rozdílu mezi fakty, pmluvami a dedukcí?"

"Ne, můj pane. Ale..."

"Slibuji, že ti Vorpatri a Brun poskytnou veškerou pomoc. A pokud ne, informuj mě." Miles se chmurně pousmál.

"O to nejde, můj pane. Kdo se bude starat o vaše bezpečí, zatímco já budu tyhle věci zjišťovat?"

Miles nevyslovil své lehkovážné Myslím, že ochrana není potřeba, protože jeho vlastní teorie o tom, že se tu potuluje vrah, ještě nebyla vyvrácena. "Já budu mít s sebou kapitána Thorneho."

Roic se zatvářil pochybovačně. "To nemohu schválit, můj pane. On - on - není to ani Barrarrayan. Co o něm vlastně víte?"

"Dost," ujistil ho Miles. Nebo jsem toho alespoň dost věděl dřív. Opřel se dlaněmi o stůl a postavil se. "Soliana, Roicu. Najdi mi Soliana. Nebo alespoň nějaké jeho stopy, nebo cokoliv."

"Pokusím se, můj pane."

Při návratu z místnosti, kterou už téměř považoval za svou, Miles zjistil, že se Kateřina vrátila ze sprchy a znovu se oblékla do své červené tuniky a kalhot. Políbili se na uvítanou a Miles řekl: "Bohužel mi tu domluvili schůzku. Musím okamžitě na Stanici."

"Ale vezmeš si na sebe kalhoty?"

Miles shlédl na své holé nohy. "No ano, měl jsem to v úmyslu."

V očích jí zajiskřilo. "Vypadal jsi zamyšleně. Radši jsem se zeptala."

Uculil se. "Zajímalo by mě, co všechno bych musel udělat, aby mi kvadrůcky vůbec něco řekly?"

"No... podle toho, co mi strýček Vorthys vyprávěl o některých minulých Císařských Auditorech, by toho muselo být ještě dost."

"Ne, obávám se, že pouze naši loajální Barrarrayané by se museli kousat do jazyka." Popadl její dlaň a stiskl ji. "Chceš jít se mnou?"

"Co tam budeš dělat?" zeptala se s pobaveným podezřením.

"Budu vykládat pasažérům galaktické letky, že pro ně nemůžu udělat vůbec nic a že jsou vydáni na milost a nemilost Trávníčkové, děkuji vám za pozornost."

"To zní... velmi nevděčně."

"Hm, velmi hezky řečeno."

"Podle zákona a tradice je hraběnka cosi jako asistentka hraběte. Manželka Auditora ale jeho asistentkou není," prohlásila pevným tónem, kterým mu připomněla svou tetu. Profesorka Vorthysová měla na této pozici už spoustu zkušeností. "Nicol a Krystal Pátá mě chtěly dnes vyvést ven a ukázat zemědělství kvadruček. Když ti to nebude vadit, radši bych byla tam." Své odmítnutí zjemnila dalším polibkem.

Provinile se ušklíbl. "Stanice Graf není zrovna místo, kde bych chtěl trávit líbáčky."

"Ale ne, já se bavím dobře. To ty se tu musíš setkávat s nepříjemnými lidmi." Ušklíbla se a Miles si znovu uvědomil, jak svou nejistotu obvykle zakrývá rezervovaností. Měl ale dojem, že v poslední době se to už nestává tak často. S potěšením ten poslední rok a půl pozoroval, jak jí v roli lady Vorkosiganové narůstá sebevědomí a jak uvolněně se chová. "Možná, pokud budeš mít čas na oběd, můžeme se někde setkat?" dodala tónem policejního vyjednaváče nabízejícího výměnu rukojmích. "Ale ne, pokud ti během oběda budu muset připomínat, že máš taky žvýkat a polykat."

"Ale jen koberec." Uchichtla se. Ještě polibek na rozloučenou a pak šel do sprchy on a snažil se uvolnit. Připomínal si, že i když může být rád, že s ním sem vůbec jela, každý na té ztracené Stanici, a to včetně Vorpatriela a Trávníčkové, je mnohem šťastnější.

Posádky všech čtyř komarrských lodí zakotvených v docích byly nahnány do jednoho hostelu a tam drženy pod dozorem. Úřady kvadruček se nicméně rozhodly neobviňovat pasažéry, spoustu podivných galaktických cestujících, kteří se se svým zbožím přidali ke konvoji na různé části své cesty, protože to přece jen byl neekonomičtější způsob přepravy. Ale samozřejmě nemohli zůstat na prázdných lodích, a tak byli také nuceni přesídlit do dvou dalších, trochu luxusnějších hostelů.

Teoreticky vzato byli pasažéři na Stanici volní a nemuseli nic, jen hlásit své příchody a odchody několika čtyřhrakým strážným - ozbrojeným pouze paralyzéry, jak si Miles při průchodu dveřmi všiml. Dokonce snad mohli i legálně opustit místní vesmír, jenže jejich náklad zůstal na lodích. A tak je zde držel stejný důvod jako ten, který nutí opici sedět s rukou v láhvi plné ořechů, i když je neschopná vytáhnout ořech, co v láhvi uchopila. Luxusní vybavení hostelu se nakonec projevilo jako další část trestu kvadruček, jelikož jejich ubytování bylo účtováno komarrské letce.

Lobby hotelu se Milesovi zdálo impozantní. Vysoký strop napodoboval ranní oblohu s oblaky, která se pravděpodobně měnila od úsvitu do soumraku, a imitovala tak den. Milese napadlo, které planety tu asi zobrazuje, nebo jestli se jejich uspořádání mění na počest ubytovaných hostů. Ohromný prostor lobby lemoval v patře balkon, na kterém bylo možné vidět konferenční prostor, restauraci a bar, kde se hosté mohli setkávat a stravovat. Uprostřed haly se tyčilo seskupení mramorových sloupů, které nesly dlouhou dvojitou skleněnou tabuli, uvnitř níž rostla pozoruhodná skupina rostlin. Kde asi takové rostliny na Stanici pěstují? Snad právě tam se dnes šla podívat Kateřina? Z lobby vedlo kromě obvyklých výtahů dolů do konferenčních prostor také široké schodiště. Bel po něm provedlo Milese dolů do klasické konferenční místnosti.

Tam na ně čekalo asi osmdesát rozezlených pasažérů různých ras, původů, ošacení a rodů. A tito galaktičtí obchodníci s vyhraněným smyslem pro důležitost svého času a absolutní neznalostí důležitosti barrayarského Auditora a respektu, jaký mu náleží, se na Milese vrhli, jakmile se před ně postavil. Čtrnáct různých jazyků překládalo devatenáct jazykových automatických překladačů. Miles usoudil, že některé z nich musely být koupeny z likvidace zasloužené zkrachovalých podniků. Ne že by jeho odpovědi byly pro překladače tak složité, ostatně většina jich zněla buď "Ještě nevím", nebo "zeptajte se na to zmocněnkyně Trávníčkové". Když tuto druhou odpověď zopakoval počtvrté, konečně se ozval srdceryvný sborový kvil: "Ale Trávníčková řekla, že se máme zeptat vás!" Načež o vteřinu později zarachtal překladač: "Ale trávník říkat vás vlastněme ptát!"

Miles si od Bela nechal nenápadně ukázat, kteří z přítomných se ho pokoušeli podplatit. Pak požádal všechny pasažéry Idris, kteří znali poručíka Soliana, aby zůstali a podali mu informace. To všem ukázalo, že úřady konečně něco podnikají, a tak ostatní s nespokojeným brbláním opustili místnost.

Jedinou výjimkou byl jeden z nich, kterého Milesovo oko po krátkém zaváhání určilo jako beťanského hermafrodita. Na hermafrodita byl dost vysoký a jeho stříbřité vlasy a obočí sice prozrazovaly pokročilý věk, nicméně ten zastíral jeho vzpřímený postoj a plynulé pohyby. Kdyby to byl Barrayaran, Miles by hádal, že je to atletický a zdravý šedesátník - což pravděpodobně znamenalo, že je mu kolem beťanské stovky. Na sobě měl dlouhý sarong s tmavým, konzervativním potiskem, košili s vysokým límcem a sako s dlouhými rukávy. Jako Beťanovi mu tu byla nejspíš zima. Na nohách měl sandály z jemné kůže ozdobené beťanským ornamentem. Příjemné rysy tváře byly bystré, oči měl tmavé, živé a pozorné. Na někoho tak neobyčejně elegantního by Miles jen tak nezapomněl, ale i přes známý pocit ho nedokázal nikam zařadit. Ztracený kryo proces - nemohl se rozhodnout, zda je to skutečná vzpomínka napůl setřená při znovuožívání, nebo jen jeho pocit.

"Velitel Thorne?" zeptal se hermafrodit tichým altovým hlasem.

"Ano?" I Bel se na něj zadívalo se zájmem. I přes pokročilý věk byl hermafrodit stále ještě přitažlivý a Miles pobaveně zaznamenal, že Bel sklouzlo očima na jeho levé ucho a náušnici, která tam visela. Ta bohužel ale signalizovala, že vlastník právě nikoho nehledá.

"Obávám se, že mám velmi zvláštní problém se svým nákladem."

Belův výraz se změnil v neutrální. Nepochybně se připravovalo vyslechnout další tragickou příhodu, ať už s nabídkou

úplatku, či bez.

"Jsem cestující na Idris. Převážím několik set geneticky upravených zvířecích plodů v děložních replikátorech, které se musejí pravidelně ošetřovat. Právě je čas to znovu udělat. Skutečně už to nejde dále odkládat. Pokud se o ně nepostarám, ta zvířata mohou i uhynout." Nervózně si zammulo dlouhé prsty. "A co je horší, blíží se jejich porod. Skutečně jsem na své cestě neočekával žádné zdržení. Pokud se zdržím ještě déle, budou muset být replikátory zničeny, a já ztratím nejen čas, ale i svůj náklad."

"Jaká jsou to zvířata?" zeptal se Miles zvědavě.

Vysoký hermafrodit se na něj zadíval. "Většinou ovce a kozy. Dost zvláštní druh."

"Hm. Nejspíš byste mohl pohrozit, že je vypustíte na Stanici, aby se s nimi musely vypořádat kvadručky. Kdyby jim tu běhalo několik set různobarevných jehňat..." Velitel Thorne mu věnoval dlouhý, káravý pohled. Miles ale pokračoval:

"Nejspíš ale nebudete muset."

"Předám váš požadavek Bossu Wattsovi," řeklo Bel. "Jaké je vaše jméno, vážený hermafrodite?"

"Ker Dubauer."

Bel se uklonilo. "Počkejte tady. Brzy se vrátím."

Bel odešlo, aby si v soukromí zavolalo. Dubauer se pousmálo a zamumlalo: "Děkuji vám velmi za vaši pomoc, lorde Vorkosigane."

"To nic." Miles nakrčil obočí a dodal: "Nesetkali jsme se už?"

"Ne, můj pane."

"Hm. Tak nic. Když jste cestoval na Idris, nesetkal jste se s poručíkem Solianem?"

"To byl ten ubohý mladík, o kterém si všichni mysleli, že dezertoval? Vídal jsem ho ve službě. Nikdy jsem s ním ale bohužel nemluvil."

Miles zauvažoval, zda mu neprozradí, že ta krev na podlaze byla syntetická, ale pak se rozhodl, že si tu informaci zatím nechá pro sebe. Možná ji bude moci využít jinak než ji prostě jen tak pustit napospas fámám. Kolem nich se zatím shromáždilo asi půltucto ostatních cestujících, kteří chtěli podat nějakou informaci o pohřešovaném poručíkovi.

Rychlé výsledky neměly valný výsledek. Drzý vrah by možná lhal, ale ten chytrý by se prostě jen neukázal. Tři z vyslychaných byli ostražití a zdvořilí, ale ve výpovědích velmi přesní. Ti ostatní byli naopak horliví a kypěli teoriemi, o které se hodlali podělit, jenže žádná z nich nezahrnovala možnost uměle vyrobené krve. Miles v duchu chtivě rozebíral možnost zaplavit celou posádku včetně pasažérů fastpentou. Další věc, kterou Venn nebo Vorpatrik už měli dávno udělat. Bohužel, kvadručky takovýmito invazivními metodám nefandí a mají k jejich použití přísná pravidla. Tito cestující jsou na Stanici Graf mimo dosah barrayarských vyšetřovacích technik a barrayarský vojenský personál, který by takto vyslychat mohl, je momentálně mnohem níže na jeho seznamu podezřelých. Komarrská civilní posádka je tak trochu jiný případ, a barrayarští poddaní jsou teď na - no vlastně ne na půdě kvadruček - ale spíše v jejich zajetí.

Během těchto událostí se Bel vrátilo k Dubauerovi, které tiše čekalo u stěny se založenými rukama, a zamumlalo:

"Mohu vás osobně doprovodit na Idris, abyste se postaral o svůj náklad hned, jakmile tu Lord Auditor skončí."

Miles utál posledního samozvaného detektiva v půli věty a poslal ho pryč. "Jsem tu hotový," oznámil. Mrknul na čas na svého komunikátoru. Mohl by ještě zastihnout Kateřinu na oběd? Zdálo se to v tuhle dobu už nepravděpodobné, ale na druhou stranu ona je schopná strávit prohlížením rostlin takřka neomezenou dobu, takže má třeba ještě šanci.

Ve třech tedy opustili místnost a po schodech vyšli do prostorného lobby. Miles, stejně jako pravděpodobně i Bel nikdy nevesel do místnosti, aniž by očima přelétl veškeré možné číhající hrozby. Tento zvyk jim oběma zůstal po mnohaletých společných zkušenostech. Tak se stalo, že oba naráz zahlédli postavu na protějším balkonu a podivný předmět, který opírala o zábradlí. Dubauer jejich pohled sledovalo a šokovaně rozevřelo oči.

Miles letmo zahlédl, jak se na něj upřely tmavé oči v bledé tváři pod hromadou měděné plavých vlasů. To už ale současně s Belem strhli Dubauera každý za jedno rameno na zem a skočili dopředu. Z namířeného předmětu vyletěl s hlučným klepavým zvukem jasný zášleh. Dubauerovi z tváře vytryskla při pádu na zem krev. Přímě nad Milesovou hlavou se přehnal něco jako roj vzteklých včel. A pak už všichni tři po břiše klouzali po naleštěné podlaze do úkrytu za mramorové květináče. Včely jako by je následovaly. Všemi směry se rozlétlo bezpečnostní sklo a sprška mramorových úlomků. Místností otřásl hlučný vibrující zvuk, otřásl vším kolem a smísl se s okolním křikem.

Miles se pokusil zdvihnout rychle hlavu a zahlédnout, co se děje, ale Bel se natáhlo přes protestujícího Beřana, přistálo na něm a sevřelo ho v drtivém stisku. Co následovalo potom, už proto jen slyšel. Další křik, náhlé ticho, cvaknutí dopadu čehosi těžkého. Do náhlého ticha zavzlykal ženský hlas a pak utichl v křečovitém polknutí. Trhl rukou, když na ní ucítil něžný, chladný polibek, ale to se mu jen na ruku sneslo posledních pár lístků odtržených z rostlin nad nimi, které se snášely všude kolem.

KAPITOLA 8

Miles zamumlal zdušeným hlasem: "Bele, slezl bys mi prosím z hlavy?"

Chvilí se nedělo nic. Pak se Bel odkulilo pryč a opatrně se s hlavou stále vtaženou mezi ramena posadilo. "Promiň," zamumlalo. "Chvilíčku jsem myslel, že tě ztratíme. Zase."

"Neomlouvěj se." Miles se posadil a opřel se zády o trochu snížený mramorový květináč. V ústech měl stále sucho a srdce mu bušilo. Dlaň s roztaženými prsty opřel o chladný umělý kámen podlahy. Trochu dál za úzkým nepravidelným prostorem chráněným jen nohama od stolů bylo vidět desítky hlubokých rýh, vyrytých do podlahy. Kolem se pomalu kutálelo něco malého, lesklého a kovového. Miles po tom sáhl a okamžitě rukou ucukl. Bylo to doslova žhavé.

Starší hermafrodit, Dubauer, se také posadil a sáhl si na tvář, ze které mu stékal pramínek krve. Miles ho rychle přešel pohledem. Žádný další zásah zřejmě nedostal. Zavrtěl se a vytáhl z kapsy kalhot svůj kapesník s erbem Vorkosiganů

jako monogramem a beze slova ho podal krvácejícímu Beťanovi. Dubauer polklo, přijalo ho a otřelo si ranku. Chvilíčku si kapesník přidrželo před očima a jakoby překvapeně se zadívalo na svou vlastní krev a pak si kapesník znovu přitisklo k bezvousé tváři.

Miles si roztrfeseně pomyslel, že je to vlastně lichotivé. Alespoň někdo si tu o něm myslí, že je dostatečně schopný a efektivní na to, aby mohl být i nebezpečný. Nebo jsem možná na něco přišel. Co to ksakru asi je?

Bel opatrně položilo ruce na roztrfštěný mramorový povrch, ostražitě vykouklo a pak se pomalu postavilo. Kolem bývalé sochy v centru lobby přikrčeně proběhl chodící zaměstnanec hostelu a vyhrkl přerývaným hlasem: "Jste tu všichni v pořádku?"

"Snad ano," řeklo Bel a ohlédlo se. "Co to bylo?"

"Bylo to nahoře na balkoně, pane. Ten... ta... osoba pak hodila tu zbraň dolů a uprchla. Stráže ji pronásledují."

Bel se neobtěžovalo opravit toho pána, což bylo jistým znamením toho, jak moc je rozčilený. Miles se také postavil a vzápětí téměř omdlel. Stále ještě přerývaně dýchal, ale pomalu procházel z jejich úkrytu ven. Pod nohama mu chroustaly střepy skla, mramoru, napůl roztavené kovové nýty a květinový salát. Bel ho následovalo. Na protější straně lobby ležela ta podivná krabice, hodně potlučená. Oba si k ní klekli.

"Automatická svařovací nýtovačka," řeklo Bel po chvilce. "Musel odpojit... docela dost bezpečnostních okruhů, aby s ní tohle dokázal."

Miles cítil, že to je velmi slabě řečeno. Ale vysvětlovalo to útočnickovo špatné míření. Tohle zařízení mělo střílet nýty s přesností na milimetry, ne metry. Ale přesto..., kdyby útočník Milesovu hlavu zasáhl třeba jen krátce - znovu se podíval na roztrfštěný mramor. Tady už by mu nepomohla žádná kryotechnika.

Proboha - a co kdyby se trefil? Co by si tu Kateřina počala? Takhle daleko od domova a jakékoliv pomoci a s bezhlavým manželem v náručí. Ještě neskončila jejich svatební cesta. K ruce by jí byl jen nezkušený Roic. Jestli tu střílejí po mně, v jakém nebezpečí je ona?

V opožděném záchvatu paniky uhodil do svého komunikátoru. "Roicu! Roicu, ozvi se!"

Následovaly nejméně tři úmorné vteřiny, než se ozval Roicův hlas. "Můj pane?"

"Kde - to je jedno. Nech toho, co právě děláš, a najdi lady Vorkosiganovou. Ihned. A zůstaň s ní. Odveď ji zpátky na -" nedořekl slovo Kestrel. Bude tam bezpečnější? Teď už všichni věděli, že Vorkosiganovy mají hledat právě tam. Možná by jí měl dostat na Prince Xava, který je v bezpečné vzdálenosti od stanice a obklopený vojskem - těmi nejlepšími z Barraryaru, slávabohu - "Prostě s ní jen zůstaň, dokud se znova neozvu."

"Co se stalo, můj pane?"

"Někdo se mě právě pokusil přinýtovat ke zdi. Ne, sem nechod'," zarazil Roicův protest hned v počátku. "Ten chlapík utekl a stejně sem už dorazila bezpečnost kvadruček." Ve dveřích se právě objevily dvě kvadručky na vznášedlech.

Jeden ze zaměstnanců hostelu zagestikuloval a jeden ze strážných se vznesl na balkon. Druhý se přiblížil k Milesovi a ostatním. "Teď tu mám práci s nimi. Nic mi není. Nepolaš Kateřinu a nespouštěj ji z očí. Končím."

Vzhlédl a uviděl Dubauera, jak se strnulou tváří právě zkoumalo roztrfštěný mramorový květináč.

Hermafrodit si stále ještě tiskl ruku ke tváři a byl viditelně rozrušený. Pak se šel podívat na nýtovačku. Miles se postavil.

"Omlouvám se, vážený hermafrodite, měl jsem vás varovat, abyste nestál nikdy poblíž mě."

Dubauer na Milese vytrfěštilo oči. V momentálním údivu rozevřelo rty a pak je stočilo do kroužku. "Oh. Myslím, že vy dva jste mi právě zachránili život. Já... obávám se, že jsem nic neviděl, dokud mě ta věc - co to vlastně bylo? - nezasáhla."

Miles se sklonil a zdvihl jeden ze stovky teď už vychladlých nýtů. "Jeden z těchto nýtů. Ještě krvácíte?"

Hermafrodit si odtáhl kapesník z tváře. "Ano, asi ano."

"Tohle si vezměte jako suvenýr," natáhl k němu Miles ruku se třpytícím se nýtem. "Vyměním to za svůj kapesník." Ten kapesník vyšívala Kateřina vlastní rukou. Byl to dárek.

"Oh -" Dubauer složil kapesník přes krvavou skvrnu. "Oh. Je to nějak cenné? Nechám ho vyčistit a poslat vám zpátky."

"To není nutné, vážený hermafrodite. O to se u mě starají jiní."

Starší Beťan vypadal rozrušeně. "Oh to ne -"

Miles ukončil jeho větu tím, že mu kapesník z prstů vytáhl a nacpal si ho zpět do kapsy. Hermafrodit za ním natáhl ruku, ale ta mu klesla. Miles už se setkal s nesmělými lidmi, ale nikdy s člověkem, který by se mu omlouval za to, že krvácí.

Dubauer bylo očividně z poklidné Kolonie Beta nezvyklé jakémukoliv násilí a viditelně na pokraji zhroucení. Právě se k nim blížila strážná od kvadruček ve svém vznášedle. "Co se to tu stalo?" zeptala se a zapnula nahrávání.

Miles pokynul Belovi, které začalo popisovat celý incident.

Bel podávalo výčet událostí klidně, v logickém sledu a se všemi detaily jako na jakékoliv poradě Dendarijců, což ženu překvapilo očividně víc než dav svědků, kteří se kolem ní tlačili ve snaze podat svou a barvitější verzi událostí. K Milesově bezmeznému úlevě nebyl nikdo jiný zasažen, kromě několika drobnějších odřenin, které způsobily letící mramorové střepy. Ten chlapík sice nemířil zvlášť přesně, ale očividně neměl v úmyslu způsobit masakr.

Což je dobré pro bezpečnost veřejnosti na Stanici Graf, ale bohužel už ne tak dobré pro Milese... Jeho děti se právě mohly stát sirotky, ještě dřív než se narodily. Jeho závěť byla sice aktualizovaná o velikosti akademické dizertační práce i s údaji a soupisem literatury. Náhle se mu ale zdála naprosto nedostačující.

"Byl ten podezřelý chodící nebo kvadručka?" zeptala se naléhavě strážná Bela.

Bel zavrtělo hlavou. "Neviděl jsem za zábradlím spodní část těla. Vlastně si ani nejsem jistý, zda to byl muž."

Chodící návštěvník stanice a čtyřhrká servírka bystře vpadli do jejich hovoru s informací, že útočník byl kvadručka a že uprchl ve vznášedle vedlejší chodbou. Návštěvník si byl jistý, že viděl muže, zatímco servírka si tím byla náhle méně

jistá. Dubauer se omluvil, že si útočníka vůbec nevšiml.

Miles postrčil nýtovačku nohou a tiše se zeptal Bela: "Jak těžké je takovou věc pronést přes bezpečnost Stanice?"

"Snadné," odpovědělo mu Bel. "Nikdo se nad tím nepozastaví."

"Je to místní výroba?" Nýtovačka vypadala dost nově.

"Ano, to je značka Stanice. Vyrábějí tu dobré nářadí."

"Takže tu máme práci pro Venna. Zjistěte, kde byla ta věc prodána a kdy. A komu."

"Jasně."

Milesovi se točila hlava směsicí radosti a zoufalství. Radost částečně způsoboval adrenalin, jeho známá a nebezpečná droga, a částečně úleva, že útok ze strany kvadruček mu poskytuje možnost vrátit Trávníčková všechny ty nárážky na barraryarskou brutalitu. Takže i kvadručky umí vraždit, ha! Jenže to neumí tak dobře... Vzpomněl si na Soliana a tu myšlenku zapudil. Jasně, tedy pokud tohle na mě nenastražila Trávníčková sama. Tak, a máme tady pěknou paranoidní teorii. Zatím ji odsunul stranou, aby se k ní vrátil, až bude mít chladnou hlavu. Přeci jen - to, že tu dnes ráno bude, vědělo pár set lidí, kvadruček i chodících, včetně všech galaktických cestovatelů.

Na místo dorazil záchranný tým kvadruček a těsně za nimi i Venn. Šéf bezpečnosti byl okamžitě zaplaven vzrušeným popisem spektakulárního útoku na Císařského Auditora. Jen Miles, samotná oběť útoku, zůstával klidný a celou situaci sledoval s výrazem chmurného pobavení.

Velitel Venn vypadal všechno, jen ne pobaveně. "Byl jste zasažen, Lorde Auditore Vorkosigane?"

"Ne." Čas na vstřícný krok, možná ho budeme v budoucnu potřebovat. "Díky včasnému zásahu velitele Thorna. Ale kdyby nebylo tohoto hermafrodita, měl byste vy a celá Unie docela slušný průšvih."

Kolem vybuchla série souhlasných poznámek a bezdechých popisů toho, jak Bel neohroženě zaštitilo vzácnou návštěvu svým vlastním tělem. Bel střelilo po Milesovi očima, ale Miles nepoznal, zda to byl pohled vděčný či nikoliv. Jeho chabé protesty posloužily jen tomu, že na něm pevněji ulpěla aura hrdiny a Miles potlačil úšklebek.

Jeden ze čtyřrukých strážných, který se pustil do pronásledování útočníka, se právě vrátil. Snesl se přes balkon, zastavil se před velitelem Vennem a podal hlášení: "Ztratili jsme ho, pane. Zburcovali jsme všechny personál, ale nemáme jeho přesný popis."

Tři nebo čtyři okolostojící se okamžitě pokusili tento nedostatek barvitým popisem napravit. Bel se zamračilo ještě víc. Miles do něj strčil. "Co je?"

Bel zavrtělo hlavou a zamumlalo v odpověď: "Chvilí jsem myslel, že je mi povědomý, ale ten byl chodící, takže asi ne."

Miles se zamyslel nad tím, co viděl. Světlé vlasy, bledá pleť, trochu zavalitá postava, neurčitý věk, pravděpodobně muž - takový popis odpovídal několika stům kvadruček na Stanici Graf. Ostatně snad i jemu samotnému. Viděl ho jen jednou, na dálku a za zvláštních okolností. Miles pochyboval, že by tu osobu dokázal identifikovat ve skupině podobně vypadajících typů. Bohužel, nikdo z přítomných zrovna nepožíval záznam lobby jako suvenýr. Číšnice a její šéf si ani nebyli jistí, kdy ta osoba dorazila, i když si mysleli, že tam nahoře musel být pěkných pár minut a ruce opíral o zábradlí balkonu, jako kdyby na někoho čekal. A taky že čekal.

Stále ještě otřesené Dubauer od sebe odehnalo lékaře a trvalo na tom, že si škrábnutí ošetří samo. Ničím také nepřispělo ke svědectvím ostatních, jen chtělo rychle zpět do svého pokoje a odpočinout si.

Bel řekl svému krajanovi: "Omlouvám se za tohle všechno. Možná tu budu muset chvíli zůstat. Jestli se odsud nedostanu, pošlu s vámi Bosse Wattse nebo nějakého jiného nadřízeného, aby vás doprovodil na Idris a mohl jste se postarat o ta zvířata."

"Děkuji vám, veliteli. To by od vás bylo laskavé. Zavolejte mi do mého pokoje, ano? Celá ta věc skutečně spěchá." A vzápětí Dubauer rychle odešlo.

Miles mu nemohl mít jeho odchod za zlé, protože právě dorazily kvadručky z médií, dva horliví reportéři ve vznášedlech s logem žurnalistů. Kolem nich se vznášela celá baterie kamer, které natáčely všechno, co se kde šustlo. Těsně za nimi spěchala zmocněnkyně Trávníčková. Proplétala se i se svým vznášedlem davem cíleně k Milesovi. Doprovázeli ji dva čtyřruční bodyguardi v uniformě Unie se zbraněmi a v brnění. I když proti útočníkům by asi nebyli nic platní, přinejmenším působili odstrašujícím dojmem na neodbytné kolemstojící zvědavce.

"Lorde Auditore Vorkosigane, jste zraněn?" zeptala se okamžitě.

Miles jí zopakoval totéž, co řekl Vennovi. Jedním okem stále sledoval kameru, která jeho prohlášení natáčela, a nejen proto, že si nebyl jistý, zda právě z téhle strany vypadá nejlépe. Ale žádná z kamer nevypadala, že by na sobě měla utajenou nějakou zbraň. Znovu zopakoval prohlášení o Belově hrdinství, což mělo ten pozitivní účinek, že se žurnalisté otočili a jali se pronásledovat Bela, které právě podávalo ještě detailnější popis události Vennovým lidem z bezpečnosti.

Trávníčková řekla upjatě: "Lorde Auditore Vorkosigane, ráda bych se vám co nejpokorněji osobně omluvila za tuto nepříjemnou nehodu. Ujišťuji vás, že veškeré zdroje Unie budou pronásledovat tu nepochybně velmi nevyrovnanou osobu, která je pro nás všechny nebezpečím."

Ano, pro nás všechny. "Já nevím, co se tady děje," řekl Miles. A ostřejším hlasem dodal: "A vy očividně také ne."

Někdo se tu nejspíš pokouší vyvolat válku. A skoro se mu to povedlo."

Trávníčková se zhluboka nadechla. "Jsem si jistá, že je to akce jediné osoby."

Miles se zamyšleně zamračil. Pravda, všude se najde nějaká horká hlava. Tišeji dodal: "Proč ale? Pomsta? Zemřela nějaká kvadručka zraněná při zásahu Vorpatrilových jednotek?" Myslel si, že jména všech viděl na seznamu těch, co se uzdravují. Bylo těžké představit si nějakou kvadručku, snad příbuzného nebo přítele, jak se krvavě mstí za cokoliv jiného než vraždu, ale...

"Ne," řekla také zamyšleným hlasem Trávníčková. Pak už pevnějším tónem dodala: "Ne, to by mi oznámili včas."

Takže i Trávníčková by si přála, aby to všechno mělo jednoduché vysvětlení. Ale je dost upřímná na to, aby samu

sebe neklamala.

Komunikátor na jeho zápěstí naléhavě pípl. Miles do něj udeřil: "Ano?"

"Můj pane Vorkosigane?" ozval se velmi napjatý hlas admirála Vorpatřila.

Takže Kateřina ani Roic to nejsou. Milesovi znovu pokleslo srdce. Snažil se, aby jeho hlas nezněl podrážděně. "Ano, admirále?"

"Díky bohu. Dostali jsme zprávu, že jste byl napaden."

"Teď už je po všem. Netrefili se. Už je tady všude bezpečnost Stanice."

Komunikátor se odmlčel. Pak se znovu ozval Vorpatřilův hlas, mnohoznačným tónem: "Můj Lorde Auditore, má letka je v plné pohotovosti, připravená plnit vaše rozkazy."

Do prdele. "Díky, admirále, ale nepodnikejte nic, prosím," vpadl Miles spěšně. "Opravdu. Všechno je pod kontrolou. Během pár minut se k vám vrátím. Nepodnikejte nic bez mých přímých a osobních rozkazů!"

"Dobře, můj pane," řekl strnule Vorpatřil, stále tím podezřivým hlasem. Miles ukončil spojení.

Trávníčková z něj nespouštěla oči. Vysvětlil jí proto: "Já jsem Gregorův Hlas. Pro Barrayarany vystřelit na mě znamená téměř totéž jako vystřelit na císaře. Nevtipkoval jsem, když jsem řekl, že ten útočník málem vyvolal válku, zmocněnkyně Trávníčková. Kdybych byl doma, hemžilo by se to tu teď právě těmi nejlepšími z celé Císařské bezpečnosti."

Trávníčková naklonila hlavu a zamračila se: "A jak by se chovali, kdyby došlo k útoku na obyčejného barrayarského poddaného? Ne tak horlivě, předpokládám?"

"Ne méně horlivě, ale na nižší organizační úrovni. Byla by to záležitost stráže hraběte jejich okrsku."

"Takže na Barrayaru se vám dostává spravedlnosti podle toho, kdo jste? Zajímavé. Ráda vám sděluji, lorde Vorkosigane, že na Stanici Graf se vám budou věnovat jako jakékoliv jiné oběti - ne lépe, ale ne hůře. Pro vás to ovšem nebude žádná ztráta."

"Jaká čest," podotkl Miles suše. "A když už dokazujete, jak malý dojem na vás udělala má císařská autorita, bohužel se nám tu potuluje nebezpečný vrah. Jak ovlivní mírnou a rovnostářskou povahu Stanice, pokud se příště rozhodne pro méně cílenou formu útoku, například bombu? Věřte mi - i na Barrayaru umíráme stejně jako vy. Mohli bychom v téhle diskusi pokračovat někde v soukromí?" Kamery, které už z Bela vyždímalý zřejmě co se dalo, se znovu blížily k nim.

"Milesi!" ozval se výkřik. Otočil hlavu tím směrem, odkud se k němu právě vrhala Kateřina s Roicem za zády. Nicol a Krystal Pátá ji následovaly ve svých vznášedlech. Bledá a s doširoka rozevřenými očima kráčela Kateřina přes lobby, stiskla mu ruce, a když se na ni trochu křivě usmál, pevně ho objala. Miles si byl plně vědom všech těch videokamer kolem. Objal ji také, a to tak, aby žádný žurnalista, ať už dvou či čtyřruký, nedolal takový záběr umístit na první strany. Trochu lidské stránky.

Roic řekl omluvně: "Snažil jsem se ji zastavit, můj pane, ale ona trvala na svém, že sem musí."

"To je v pořádku," zamumlal Miles tlumeně.

Kateřina mu nešťastně zahuhlala do ucha: "Myslela jsem, že je tu bezpečno. Vypadalo to tu bezpečně. Kvadručky se zdály tak mírné."

"A většina jich takových nepochybně je," řekl Miles. Váhavě ji pustil z objetí, ale její ruku nepustil ze své. Trochu od sebe poodstoupili a jeden druhého si prohlédli.

Na druhé straně lobby se Nicol vrhla k Belovi s podobným výrazem ve tváři jako předtím Kateřina a videokamery se přemístily k ní.

Miles se zeptal tiše Roica: "Jak jsi pokročil se Solianem?"

"Nijak zvlášť, můj pane. Rozhodl jsem se začít na Idris a dostal jsem od Bruna a Molina veškeré kódy, ale kvadručky mi nedovolily na loď vstoupit. Chtěl jsem vás právě volat."

Miles se uculil. "Myslím, že tohle teď dokážeme zařídit."

Trávníčková se otočila, aby pozvala Barrayarany do konferenční místnosti hostelového managementu, kterou teď používali jako zázemí.

Miles si zasunul Kateřininu ruku pod své rámě a následovali ji. Na reportéra, který se k nim nekompromisně prodíral, litostivě zavrtěl hlavou a jeden z Trávníčkových uniformovaných strážů udělal přísné zamítavé gesto. Čtyřruký žurnalista se nechal odradit a místo toho se obrátil na Krystal Pátou. Ta ho s pohotovostí umělkyně uvítala zářivým úsměvem.

"Užila sis dopoledne?" zeptal se Miles Kateřiny vesele, když se prodírali nepořádkem na podlaze.

Kateřina si ho změřila. "Ano, skvěle. Místní hydroponické zahrady jsou unikátní." Hlas jí zironičtěl, když se rozhlédla kolem. "A co ty?"

"Báječně. Ale nebylo by to takové, kdybychom včas neuhnuli. A když nedokážu zjistit, jak tuhle situaci využít k našemu prospěchu, tak vrátím svůj řetěz Auditora." S potutelným úsměvem se zahleděl na záda Trávníčková, kráčející před nimi.

"Takovéhle věci se člověk tedy naučí na líbáčkách. Tak teď už vím, jak tě rozptýlit z depresí. Prostě najmu někoho, aby na tebe občas vystřelil."

"To mi vždycky pomůže," souhlasil. "To už jsem zjistil dávno, že jsem závislý na adrenalinu. Taky jsem zjistil, že to může být dost nebezpečné, když toho nenechám."

"To ano." Nadechla se. Ruka na jeho paži se třásla čím dál méně a její sevření už mu pomalu přestávalo zastavovat krevní oběh. Na tváři začínala mít známý klamavý výraz klidu.

Trávníčková je vedla skrze chodbu do konferenční místnosti. Ze stolku uprostřed někdo odklidil všechny šálky, nápojové baňky a plastové fólie a navrhl je na hromadu na skřínce u zdi. Miles usadil Kateřinu do křesla a postavil se k ní. Trávníčková umístila své vznášedlo naproti nim. Roic a jeden ze čtyřrukých strážných zaujali pozici u dveří a vzájemně se na sebe mračili.

Miles si připomněl, že má být vážný, a ne veselý. "Takže." Povolil si ve svém hlase trochu sarkasmu. "To byl pozoruhodný dodatek k mému rannímu rozvrhu."

Trávníčková spustila: "Lorde Auditore, máte mé omluvy -"

"Vaše omluvy jsou hezké, paní zmocněnkyně, ale raději bych měl vaši spolupráci. Pokud vy sama nejste za touto záležitostí," nenechal se přerušit a plynule pokračoval, "a já nevidím důvod, proč byste měla být i přes veškeré nasvědčující okolnosti. Nezdá se mi, že hrubé násilí odpovídá povaze kvadrůček."

"To jistě ne!"

"Inu, pokud to není ojedinělý útok, musí s něčím souviset. A v centru celé této záhady zůstává zanedbané vyšetřování zmizení poručíka Soliana."

"Nic nebylo zanedbáno -"

"Nesouhlasím. Odpověď už mohla - měla! - být nalezena před mnoha dny, jenže zde nám bod A od bodu B dělí nějaká umělá překážka. Pokud Unie považuje za svůj primární úkol pronásledovat tohoto útočníka -" odmlčel se a zdvihl obočí a Trávníčková pochmurně kývla, "- pak mým primárním úkolem je najít Soliana. Je to jediná stopa, kterou mám, a hodlám se jí držet. A jestli se obě naše pátrání nesetkají, tak jsem ochoten sníst svou auditorskou pečť."

Trávníčková zamžikala, trochu překvapená tím zakončením. "Snad..."

"Dobrá. Tak tedy žádám úplný a neomezený přístup pro sebe, mého asistenta zbrojnoše Roica a kohokoliv jiného, koho určím, do všech oblastí, ve kterých bude potřeba pátrat. A začnu na Idris, a to okamžitě."

"Nemůžeme povolit chodícím návštěvníkům potulovat se po bezpečnostních zónách Stanice, to -"

"Paní zmocněnkyně. Vy jste tu proto, abyste chránila zájmy Unie, a já proto, abych chránil zájmy Barrayarů. Ale pokud v těchto nepřijemnostech vidíte cokoliv, co je ku prospěchu kvadrůček nebo Císařství, já to nevidím! Vy ano?"

"Ne, ale -"

"Pak tedy souhlasíte, že čím dříve se s nimi vypořádáme, tím lépe."

Trávníčková založila horní paže na hrudi a změřila si ho zúženými očima. Ještě než mohla cokoliv namítnout, vstoupilo Bel, které se zřejmě zbavilo Venna i médií. Vedle něj se pohybovala ve svém vznášedle Nicol.

Trávníčková se rozzářila a chytila se jeho osoby jako jediné pozitivní události ve prospěch kvadrůček toho rána.

"Veliteli Thorne. Vítejte. Vyrozuměla jsem, že vám Unie dluží mnoho díky za vaši odvahu a rychlý úsudek."

Bel se podívalo na Milese - trochu kysele, napadlo Milese - a trochu šaškovsky zsalutovalo. "Mám to v popisu práce, madam."

Milese mimoděk napadlo, že svého času by to Bel mohlo skutečně s klidným svědomím říci.

Trávníčková zavrtěla hlavou. "Rozhodně ne na Stanici Graf, veliteli!"

"Já tedy jistě veliteli Thornemu děkuji!" vmísila se do toho Kateřina vřele.

Nicol uchopila Bela za ruku a zpod tmavých řas po něm vrhla pohled, za který by jakýkoliv voják kteréhokoliv pohlaví okamžitě vyměnil všechny své metály a bojové příplatky a pár pochvalných hlášení od velitele navrch. Bel se zatvářilo, jako kdyby se se svou pozicí hrdiny pomalu začalo smířovat.

"To jistě," souhlasil Miles. "To, že jsem se službami velitele spokojen, by bylo nevýstižné označení. Považoval bych to za osobní poctu, kdyby mi tento hermafrodit mohl být přidělen po celou dobu mého pobytu zde."

Trávníčková zachytila Belův pohled a pak přikývla. "Zajisté, Lorde Auditore." Miles pochopil, že se jí ulevilo, že mu může konečně v něčem vyhovět, aniž by ji to cokoliv stálo. Dokonce se pousmála, což byl zřídka jev.

"A navíc vám i vámi jmenovaným osobám zaručím přístup k záznamům Stanice Graf a do střežených prostor - pokud bude s vámi i velitel Thorne."

Miles předstíral, že si tenhle kompromis musí rozmyslet. Umělecky se zamračil. "To bude ovšem náročné na velitelův čas."

Do toho se vložilo Bel. "Rád přijmu tento úkol, paní zmocněnkyně, ovšem za předpokladu, že Boss Watts mi schválí přesčasové hodiny a určí jiného člověka, který mě bude v mých povinnostech zastupovat."

"To nebude problém, veliteli. Watts naučtuje zvýšené náklady svého oddělení na účet komarrské obchodní flotily," dodala Trávníčková s potutelně uspokojeným úšklebkem.

Když se k tomu přidá ještě výplata od Císařské bezpečnosti, dostane Bel zaplacené hned třikrát, odhadl hned Miles.

Ha, ty staré dendarijské účetní triky. Však já už dohlédnu na to, aby Císařství ty peníze jen tak nevyhodilo oknem.

"Dobrá tedy," svolil a tvářil se přitom zaraženě. "Pak si tedy přeji okamžitý vstup na Idris."

Kateřina se neusmála, ale v očích jí zablesklo uznání.

A kdyby bývala přijala jeho ranní pozvání? A šla po těch schodech vedle něj - její hlavu by útočník určitě neminul, když střelil nad něj. Při té představě se mu nepříjemně sevřel žaludek a tahle dávka adrenalinu ho rozhodně nepotěšila.

"Lady Vorkosiganová," polkl Miles. "Budu muset pro lady Vorkosiganovou zařídit pobyt na palubě Prince Xava, dokud bezpečnost Stanice neodhalí tohoto útočníka a nevyřeší celou záhadu." Omluvně zamumlal směrem k ní:

"Promiň..."

Kateřina krátce chápavě přikývla. "To nic." Určitě z toho není nijak nadšená, ale má v sobě dost vorské etikety na to, aby se s ním hádala o otázkách bezpečnosti.

Pokračoval pak: "Proto požaduji speciální povolení pro barrayarskou osobní přepravu, k jejímu připojení a odvozu lady Vorkosiganové."

Nebo že by Kestrel? Ne, neodváží se ztratit přístup k nezávislé přepravě a zabezpečeným komunikačním kanálům.

Trávníčková se zavrtěla. "Promiňte, lorde Vorkosigane, ale přesně tak se dostal na Stanici poslední barrayarský výsadek. Nechceme něco takového riskovat znovu." Pohlédla na Kateřinu a nadechla se. "Nicméně rozumím vašim obavám. Ráda nabídnu naši přepravu s našimi piloty."

Miles odpověděl: "Paní zmocněnkyně, neznámá kvadrůčka se mě právě pokusila zabít. Rád vám věřím, že s vámi to

nená nic společného, ale bohužel tento útočník zůstává neznámý. Ještě nevíme, zda útočník, či skupina útočníků, nezaujímají nějaká klíčová místa. Rád podstoupím různá rizika, ale takovéhle bohužel ne."

Bel nahlas vzdychlo. "Pokud si přejete, Lorde Auditore Vorkosigane, osobně lady Vorkosiganovou přepravím na vaši loď."

Ale já tě potřebuju tady!

Bel zřejmě pochopilo jeho pohled, protože dodalo: "Nebo to může udělat nějaký mnou vybraný pilot?"

Tentokrát Miles souhlasil s nehraným váháním. Dalším krokem bylo zavolat admirála Vorpatrila a informovat ho, že má čekat hosta. Když se Vorpatrilova tvář objevila na obrazovce na konferenčním stole, neměl jinou připomínku než:

"Zajisté, Lorde Auditore. Pro Prince Xava to bude pocta." Miles ale viděl na admirálově tváři, že odhaduje, jak vážná situace je. Miles se ujistil, že do ústředí nebyly žádné novinky ještě odeslány, takže jeho zpráva společně s ujištěním, že se nic nestalo, dorazí bohudík celá i se závěrem, že se vlastně nic nestalo. Vorpatril viděl, že kvadručky poslouchají, a tak už udělal jen poznámku, aby ho Lord Auditor informoval o všem ihned, jak bude mít čas - jinými slovy okamžitě, jak se dostane k zabezpečenému připojení.

Schůzka skončila. Na místo dorazily další strážé v uniformě Unie a všichni se odebrali zpět do hostelového lobby, teď sice opožděně, ale dobře střeženému ozbrojenými strážemi. Miles kráčet co nejdále od Kateřiny. Pod Vennovým vedením pořizovali technici záznam poškozeného lobby. Miles se zamračil směrem k balkonu a v duchu si přehrával všechny možné trajektorie střely. Bel, kráčející vedle něj, zdvihlo obočí. Miles tiše zamumlal: "Bele, nemyslíš, že ten útočník mohl střelít na tebe, že ne?"

"Proč na mě?"

"No... tak mě to napadlo. Kolik lidí velitel na tvém místě obvykle denně namíchne?" rozhlédl se. Nicol byla z doslechu, vznášela se vedle Kateřiny a vedla s ní nějaký tlumený vzrušený rozhovor. "Nebo při něčem jiném? Nespál jsi třeba s něčí manželkou nebo... ehm... manželem?" dodal. "Nebo s dcerou třeba?"

"Ne," řeklo pevně Bel. "Ani s žádným z domácích mazlíčků. Ty máš ale barrayarský způsob uvažování, Milesi."

Miles se zaculil. "Promiň. A co ty... staré záležitosti?"

Bel si povzdychlo. "Myslel jsem, že se tomu buď vyhnu, nebo uteču." Hermafrodit se na něj poočku podíval. "Skoro." A po chvilce přemýšlení dodal: "Jenže i tady v tom jsi mě nejspíš předběhl."

"Snad." Miles se zamračil. Ještě tam bylo Dubauer. To bylo ovšem dost vysoké na to, aby útočník mířil na něj. I když, jak by mohl postarší beřanský obchodník s hospodářskými zvířaty, který se navíc většinu času zavírá ve svém pokoji, nějakou kvadručku popudit tak, aby se mu pokusila ustřelít hlavu? Je tady nějak moc možností. Je čas najít nějaká data.

KAPITOLA 9

Belův pilot konečně dorazil a odvezl Kateřinu pryč, v doprovodu několika přísně vyhlízejících strážů v uniformách Unie. Miles ji vyprovázal s tichým zoufalstvím. Když se na rozloučenou ve dveřích ohlédl přes rameno, významně si poklepal na zápěstí, kde měl komunikátor. Kateřina v odpověď zdvihla ruku, na které se zaleskl ten její.

Protože se stejně chystali všichni na Idris, využilo Bel zpoždění k tomu, aby zavolalo Dubauera opět dolů, do lobby.

Dubauer, jehož hladkou tvář teď hyzdila jen tenká čárka slepená chirurgickým lepidlem, okamžitě dorazilo a poplašeně se zahledělo na jejich eskortu. Nesmělý, elegantní hermafrodit se už ale zřejmě vzpamatoval a zamumlal Belovi upřímné díky za to, že svou pozornost věnuje jemu a jeho zvířatům i přes všechn okolní zmatek.

Jejich malá společnost kráčela a vznášela se za velitelem Thornem zadními průchody přes celní a bezpečnostní zónu až k nákladovým dokům, určeným pro galaktické náklady. Dok, který patřil k Idrisu, připojenému na jeho vnější straně, byl tichý a klidný. Nebyla tu ani noha kromě dvou strážných Stanice.

Bel prokázalo svou autorizaci a oba strážní se odvíňali, aby Belovi umožnili přístup ke kontrolnímu panelu. Velké nákladové dveře vyjely vzhůru a Miles, Roic a Dubauer následovali Bela dovnitř. Svě strážné nechali venku hlídat vchod.

Idris, stejně jako její sesterská loď Rudra, byla ryze užitkovou lodí, ale nicméně nepostrádala eleganci. V podstatě to byl svazek sedmi ohromných souběžných válců. Válec uprostřed byl určený personálu, čtyři z okolních šesti nesly náklad. Zbývající dva - naproti sobě, v sobě ukrývaly Necklinovy tyče, které generovaly pole nutné ke skokovým operacím. V zadní části lodi pak byly umístěny motory a v přední naopak generátory štítu. Loď při provozu rotovala kolem své osy tak, aby každý z válců mohl být postupně připojen k nákladovému doku stanice, a umožnil tak vyložit či naložit náklad automaticky či ručně, pokud se jednalo o choulostivější zboží. Celý design navíc měl bezpečnostní prvky v tom, že pokud došlo k dekompresi v jednom nebo více válcích, mohly zbývající poskytnout útočiště nebo evakuaci pro přeživší.

Když kráčeli jedním z nákladových válců, přehléžl Miles centrální chodbu, která končila ve tmě. Dalšími dveřmi prošli do malé chodby v přední části lodi. Jedním směrem tu ležely kabiny cestujících, druhým kabiny posádky a kanceláře. Výtahové šachty a schody pak vedly vzhůru, kde se rozkládala rekreační a jiná zařízení, a dolů, kde se nacházela strojovna a další užité prostory.

Roic se podíval do svých poznámek a kývl jedním směrem. "Tudy se jde do Solianovy kanceláře, můj pane."

"Já doprovodím občana Dubauera k jeho nákladu," řeklo Bel, "a pak vás dohoním." Dubauer se na rozloučenou mírně uklonilo a oba hermafroditi odešli dveřmi vedoucími k nákladové sekci.

Roic odpočítal několik dveří a pak u jedné naťukal přístupový kód. Dveře se rozjely do stran a uvnitř se rozsvítilo světlo. Objevil se malý prostor, sotva postačující pro víc než počítač, dvě židle a zamykací skříňku u zdi. Miles

zprovoznil počítač, zatímco se Roic rychle probíral obsahem skříně. Všechny zbraně i nabíječky k nim byly na svém místě a veškeré vybavení také. V kanceláři zcela chyběly osobní věci, žádné obrázky dívky čekající doma, žádné dvojsmyslné ani politické vtipy ani podezřelá hesla načmáraná uvnitř skřínky. Ale Brunovi vyšetřovatelé už tu přece jednou byli, hned poté, co Solian zmizel, a dříve, než byla loď po srážce s kvadručkami vyklizena. Miles si připomněl, že se musí zeptat, zda Brun nebo Venn něco neodnesli.

Roicovy přístupové kódy rychle otevřely všechny Solianovy záznamy. Miles začal čtením těch posledních. Poručíkovy denní záznamy byly stručné, opakující se a bohužel v nich absolutně chybělo podezření na jakéhokoliv útočníka. Miles si uvědomil, že naslouchá hlasu mrtvého muže. Podle všech pravidel by měl teď prožívat psychické napětí. Mrtvé ticho lodi jen povzbuzovalo jeho obrazotvornost.

Loď byla sice ukotvena, ale bezpečnostní systém stále pořizoval záznam každého a všeho, co procházelo vstupními dveřmi. Byl to standardní systém zabráňující krádežím a sabotážím. Zabere spoustu času, než Miles projde záznamy, které loď pořídila za posledních deset dní, i když si je pustí zrychleně. Také bude muset být prověřena možnost, že Solian pozměnil či vymazal některé záznamy, aby tak zakryl svou dezerci.

Miles zkopíroval vše, co se mu zdálo alespoň trochu významné, aby si to v klidu prošel později, a pak se s Roicem podívali do Solianovy kabiny, jen pár metrů dál chodbou. Ta byla také malá, strohá a nic neříkající. Těžko říci, zda si Solian sbalil osobní věci při svém útěku, ale rozhodně jich tu mnoho nezůstalo. Loď opustila Komarr kdy, před šesti týdny? A přistála mezitím jen několikrát. Největší práci měla bezpečnost právě při přistání. Možná že Solian neměl čas nakupovat suvenýry.

Miles se snažil vydedukovat cokoliv z toho, co tu zbylo. Pár uniforem, pár civilních kousků šatstva, kabát, nějaké boty... Solianův skafandr upravený na míru. To je drahá legrace pro to, aby ho člověk tahal dlouhou cestou přes vesmír kvadruček. Nicméně nesl vojenské označení Barrayaru, takže nebyl příliš anonymní.

Miles a Roic nenašli v kabině nic, co by je osvobodilo od povinnosti projít všechny videozáznamy, a tak se vrátili do Solianovy kanceláře a dali se do toho. Miles se utěšoval, že když nic jiného, tak se alespoň vcítí do nálady potenciálních herců dramatu... ztracených v davu lidí, kteří docela určitě neměli s celou věcí pranic společného. To, že prohlížel celý záznam, je prostě znamením toho, že ještě vůbec netuší, co dělá, jenže to je jediný způsob, jak najít nějaké vodítko, stopu, kterou všichni ostatní přehlédli...

Dveře kanceláře se pohnuly. Miles vzhlédl. Bel se vrátilo a opřelo se o dvevní rám.

"Něco jsi našel?" zeptal se hermafrodit.

"Zatím ne." Miles stopl záznam. "Postaral se tvůj be'anský přítel o svá zvířata?"

"Ještě na tom pracuje. Krmí je a odstraňuje zplodiny nebo přinejmenším přidává výživný koncentrát a odstraňuje z filtračních jednotek plné filtry. Ted' chápu, proč byl Dubauer tak nervózní. Musí tam těch plodů být tak tisíc. Jestli o ně přijde, bude to drahá ztráta."

"Hm. Většina lidí přepravuje embrya zmražená," řekl Miles. "Tak můj dědeček importoval svoje plnokrevné koně ze Země. Po příjezdu je nechal implantovat do klisny. Bylo to levnější, snadnější a nebyla potřeba údržba - ani zpoždění by nebyl problém. I když, předpokládám, že čas cesty se tu využívá pro vývoj plodu."

"Dubauer říkal, že čas je tu důležitý." Bel nakrčilo ramena a zamyšleně se zamračilo. "Co vlastně říkají záznamy lodi o Dubauerovi a jeho nákladu?"

Miles si je vyvolal na obrazovku. "Nalodil se, když letka poprvé dosáhla komarrské oběžné dráhy. Míří na Xerxes - další zastávku po Stanici Graf. Tohle zdržení pro něj musí být obzvláště frustrující. Rezervaci si udělal... šest týdnů před odletem letky, a to přes komarrského agenta." Byla to renomovaná společnost. Miles ji dobře znal. Záznam ale neříkal, odkud Dubauer se svým nákladem přišlo, ani zda se hermafrodit hodlal nalodit na další obchodní - nebo soukromou - loď a pokračovat dál na nějakou vzdálenější destinaci. Změřil si Bela očima. "Něco ti neseď?"

"Já... nějak nevím. Na tom Dubauerovi je něco divného."

"Jak divného? Řekneš mi to?"

"Kdybych to mohl definovat, tak mi to nebude tolik vrtat hlavou."

"Připadá mi jako ustaraný postarší hermafrodit... možná má nějaké akademické vzdělání?" Možná univerzitní nebo snad nějaké bioinženýrství, to by sedělo k jeho puntičkářskému a zdvořilému chování. Stejně jako jistá ostýchavost.

"Ano, možná," řeklo Bel nepřesvědčeně.

"Tak divného. No dobrá." Miles si poznamenal, že se má při dalším přehrávání podívat i na hermafroditovy příchody a odchody z Idris.

Bel poznamenal: "Mimochodem, na Trávníčkovou jsi udělal docela dojem."

"Ano? Tak to jsem tak nějak nezaznamenal."

Bel se uculilo. "Řekla mi, že jí připadáš velmi orientovaný na výkon. To je tu místní kompliment. Já jí nevysvětloval že to, že na tebe stílejší, považuješ za součást své denní práce."

"No, ne denní. Tedy pokud si můžu vybrat." Miles se ušklíbl. "A v téhle nové práci to není normální. Tady mám být v týlu. Už stárnu, Bele."

Belův úšklebek se ještě rozšířil. "Řečeno z pozice téměř dvakrát tak starého člověka a vybraným barrayarským slovníkem, kecy, Milesi."

Miles pokrčil rameny. "Možná na mě doléhá to budoucí otcovství."

"Co, vystrašilo tě?" Bel vytáhlo obočí.

"Ne, jistěže ne. Vlastně - ano, ale ne tak, jak to myslíš. Můj otec byl... mám co dohánět. A možná i dělat pár věcí jinak."

Bel naklonilo hlavu, ale dříve než mohlo znovu promluvit, ozvaly se z chodby kroky a Dubauerův tichý kultivovaný hlas. "Veliteli Thorne? Aha, tady jste."

Bel popošlo do místnosti a ve dveřích se objevil druhý hermafrodit. Miles si všiml, jak po něm Roic uznale zašilhal dřív,

než se znovu vrátil ke sledování displeje.

Dubauer si nervózně zammulo prsty a zeptalo se Bela: "Vrátíte se brzy do hostelu?"

"Ne. Tedy, do hostelu se už nevracím."

"Aha. Ach." Hermafrodit zaváhal. "Víte, když tu neznámé kvadručky střílejí na lidi, nechtěl jsem jít po Stanici sám. Nevíte jestli - ještě ho nechtyli, že? Ne? Já jsem doufal... mohl by jít někdo se mnou?"

Bel se při pohledu na jeho nervozitu soucinně pousmálo. "Pošlu s vámi někoho ze strážných. Bude to tak lepší?"

"Byl bych vám velice vděčný, ano."

"Takže jste skončil?"

Dubauer skouslo spodní ret. "Nu, ano i ne. Tedy, replikátory jsem ošetřil a udělal jsem všechno, abych zpomalil metabolismus a růst plodů. Ale pokud tu můj náklad bude zadržován ještě déle, nebudu mít čas dosáhnout svého cíle před ukončením jejich růstu. Pokud je skutečně budu muset zničit, bude to katastrofa."

"Myslím, že vaše ztráty pokryje pojištění komarrské obchodní letky," řekl Bel.

"Nebo můžete zažalovat Stanici Graf," navrhl mu Miles. "Nebo udělejte obojí a dostanete zapláceno dvakrát." Bel po něm střílel vyčerpaným pohledem.

Dubauer se bolestně usmálo. "To pokryje jen okamžitou finanční ztrátu." Odmlčelo se a pak pokračovalo: "Abych zachránil to nejdůležitější, totiž výsledky bioinženýrské práce, chtěl bych před zničením odebrat vzorky tkáně a zamrazit je. Také budu potřebovat nějaké zařízení pro kompletní likvidaci biomasy. Popřípadě přístup k lodním konvertorům, pokud je takové množství nezahltí. Bude to časově náročná a obávám se, že i špinavá práce. Víte, veliteli Thorne, když už nemůžete vyjmout můj náklad z embargo, mohl byste mi alespoň zařídit povolení zůstat na palubě Idris, zatímco se tím budu zabývat?"

Bel se při hermafroditových slovech zamračilo. "Doufejme, že taková extrémní opatření nebudou nutná. Kolik vlastně máme času?"

Hermafrodit zaváhal. "Už mnoho ne. A pokud mám plody zničit, pak čím dříve, tím lépe. Raději bych to měl za sebou."

"To chápu," vydecho Bel.

"Možná by tu byly další možnosti, jak vám poskytnout víc času," navrhl Miles. "Snad najmout menší, rychlejší loď, která vás dopraví rovnou do cíle, například."

Hermafrodit smutně zavrtěl hlavou: "A kdo takovou loď zaplatí, lorde Vorkosigane? Barrayarské Císařství?"

Miles se kousl do jazyka, aby z něj nevyrazilo striktní To určitě! nebo nějaký další návrh směřující třeba k Trávníčková nebo k Unii. Má se zabývat jen záležitostmi většího rozsahu, ne detaily týkajícími se jednotlivých lidí - nebo nelidi.

Neurčitě mávl rukou a nechal Bela, aby ho vyprovodilo ven.

Miles strávil dalších pár minut snahou najít na videozáznamech něco zajímavého, než se Bel vrátilo.

Vypnul záznamy. "Myslím, že se na ten divný beřanský náklad podíváme."

"V tom ti nepomůžu," řekl Bel. "Nemám přístupové kódy k nákladu. Ty mají jen pasažéři, kteří si ten prostor pronajali, a kvadručky se zatím neobtěžovaly kódy soudním příkazem získat. Snižuje to riziko, že bude někdo ze Stanice obviněn z krádeže, když je loď prázdná. Tam tě bude muset pustit Dubauer."

"Milý Bele. Já jsem Císařský Auditor a tohle není jen barrayarská loď, tahle dokonce patří rodině císařovny Laisy.

Tady si budu chodit, jak mě napadne. Solian musí mít bezpečnostní kód ke všem dvěma této lodi. Roicu?"

"Tady, můj pane." Zbrojnoš si zaťukal na záznamník.

"Tak dobrá, jdeme se projít."

Bel a Roic ho následovali chodbou a hlavními dveřmi k nákladové sekci. Dvojité dveře se po vytukání Roicova kódu rozjely do stran. Miles dovnitř nakoukl a rozsvítil světla.

Dojem byl mohutný. V sevřených řadách tu stály lesklé replikátory. Bylo jich tu plno a mezi nimi jen úzké uličky. Každá paleta jich nesla pět ve čtyřech vrstvách - tedy dvacet a celkem byl náklad vysoký jako Roic. Na každém bylo vidět tmavý displej a pod ním na kontrolních panelech blikala uklidňující zelená světýlka. Zatím.

Miles prošel kolem řady pěti palet až na konec a pak se vrátil zpět a přitom počítal. Kolem zdí bylo vidět další palety. Belův odhad tisíce replikátorů nebyl nijak nadsazený. "Myslel jsem si, že budou větší. Tyhle jsou asi stejně velké jako ty u nás doma." A že ty znal velice dobře. Očividně jsou tyto replikátory součástí masové produkce. Všechny dvacet replikátorů na jedné paletě mělo společné nádrže, pumpy, filtrace i ovládání. Miles se naklonil blíž. "Nevidím značku výrobce." Ani sériové číslo, ani nic jiného, z čeho by se dalo poznat, odkud ty složité přístroje pocházejí. Dotkl se tlačítka, aby se podíval na displej.

Zářící obrazovka mu neukázala data ani sériová čísla. Jen stylizovaný rudý obraz křičícího ptáka vzpínajícího se na stříbřitém pozadí... srdce mu poskočilo. Co tu ksakru dělá tohle...?

"Milesi," ozval se odněkud z dálky Belův hlas. "Jestli je ti na omdlení, skloň hlavu."

"Dám si ji mezi kolena," zakuckal se Miles, "a políbím si prdel na rozloučenou. Bele, znáš tuhle pečeť?"

"Ne," řekl Bel zaraženým hlasem plným očekávání.

"Znak cetagandské Hvězdné školky. Nepatří vojenským ghemským lordům ani jejich kultivovaným - a to myslím doslova - pánům, hautským lordům. Dokonce ani císařské Nebeské zahradě. Tohle je ještě výš. Hvězdná školka je nejvnitřnější jádro celého projektu genetického inženýrství, kterému říkáme Cetagandské císařství. Genová banka hautských dam. Tam ony tvoří své císaře. Ksakru, tvoří tam celou hautskou rasu. Hautské dámy nepracují s geny zvířat. To mají za podřadné a nechávají to na ghemských dámách - všimni si, ne na ghemských lordech..."

Třesoucí se rukou se dotkl monitoru a vyvolal další úroveň ovládání. Napájení a rezervy, všechno zatím v zelené barvě. Další úroveň umožňovala získat informace týkající se každého plodu v replikátorech. Krev má teplotu lidského těla, váha odpovídá dítěti, a pokud by to nestačilo, máme tu maličkou zabudovanou kameru, abychom se mohli podívat na obyvatele replikátoru naživo, jak se tam hezky vznáší. Dítě na monitoru hýbalo maličkými prstíčky a zdálo se, že mhouří

velké tmavé oči. Ještě se narodit nemá, ale mnoho času už nezbyvá, odhadoval Miles. Pomyslel v duchu na Helen Natálii a Arala Alexandra.

Roic se otočil na podpatku, zoufale otevřel ústa a zahleděl se na řady blyštících se přístrojů. "Můj pane, chcete říci, že tyhle věci jsou plné lidských dětí?"

"Ach, to je vlastně otázka. Tedy dvě. Jsou plné a jsou ty děti lidské? Pokud jsou to skutečně hautské děti, je otázka, nakolik jsou lidské. A co se první otázky týče... můžeme se podívat." Dalších pár náhodně zkontrolovaných monitorů jim otázku zodpověděl. Miles těžce oddechoval.

Roic řekl udiveným hlasem: "Takže co tu beťanský hermafrodit dělá s takovou spoustou cetagandských replikátorů? A jen proto, že jsou cetagandské, v nich přece nemusí být hautské děti? Možná ten Beťan koupil nějaké použité replikátory?"

Miles se s úšklebkem otočil k Belovi. "Beťan? Co myslíš, Bele? Jak jste si popovídali o staré vlasti?"

"Vlastně jsme spolu moc nemluvili," zavrtělo Bel hlavou. "To ale nic nedokazuje. Já se o domovu vlastně moc nebavím, a i kdyby, už jsem tam nebyl tak dávno, že bych nepřesnosti v jeho řeči ani nezaznamenal. Ne, Dubauerova konverzace mi v hlavě neleží. Je to něco divného... v tom, jak se pohybuje."

"V tom, jak se pohybuje. Přesně." Miles pokročil k Belovi, vzal ho za bradu a otočil mu tvář do světla. Bel se při jeho doteku nezarazilo, jen se usmálo. Na bradě a tvářích se mu zaleskly jemné chloupky. Miles zúžil oči, jak si představil řeznou ránu na Dubauerově tváři.

"Máš na tváři jemné chloupky, jako ženy. To mají všichni hermafroditi, že?"

"Jistě. Tedy pokud nepoužívají nějakou opravdu dobrou depilaci. Někteří hermafroditi si dokonce mohou nechat narůst vousy."

"Dubauer ne." Miles vykročil uličkou, zastavil se a otočil se zpět. Jen s velkým úsilím se ovládal. "Nemá tam ani chloupky, kromě těch efektních stříbřitých obočí a vlasů a vsadím beťanské dolary proti pisku, že to jsou nedávne implantáty. Takže se divně pohybuje, ha. Dubauer není oboupohlavní - na co jsme to mysleli?" Bel se zamračilo.

"Dubauer prostě nemá pohlaví. Je opravdové to."

"To, v beťanské terminologii," začalo Bel unaveným hlasem člověka, který tuto věc vysvětloval už mnohokrát, "nemá význam neživé věci jako v jiných planetárních kulturách. To tvrdím i přesto, že jsem měl v daleké minulosti jistého nadřízeného, který byl asi tak užitečný jako veliký a těžký a absolutně nepřemístitelný kus nábytku."

Miles odmávl zbytek jeho proslovu stranou. "Mně to nevysvětluje - mně to už vysvětlovala matka. Ale Dubauer není hermafrodit. Dubauer je ba."

"Co to je?"

"Nezasvěcenému člověku je ba známo jako služebnictvo Nebeské zahrady, kde v míru a okolní dokonalosti dlí Cetagandský císař. Alespoň tak ti to vysvětlí hautští lordi. Ba jsou naprosto loajální služebníci, něco jako psi v lidské podobě. Krásní, samozřejmě, protože všechno v Nebeské zahradě musí být krásné. Poprvé jsem se s nimi setkal asi před deseti lety, když jsem byl vyslán na Cetagandu - ne jako admirál Naismith, ale jako poručík lord Vorkosigan - na diplomatickou misi. Měli jsme se zúčastnit pohřbu matky císaře Fletchira Giaji, staré císařovny Lisbet. Tam jsem viděl spousty ba. V určité době - za mládí císařovny Lisbet, asi před sto lety - se ba vyráběla holá. Byla to móda, která se od té doby mohla změnit.

Ba ale nejsou služebnictvo, nebo tedy ne pouze služebnictvo císařských hautů. Vzpomínáte si, jak jsem řekl, že hautské dámy v Hvězdě školce pracují s lidskými geny? Na ba si hautské dámy své nové genové komplexy testují, stejně jako vylepšení hautské rasy dřív, než se rozhodnou, zda jsou vhodné k zařazení do výroby letošních hautů. V jistém smyslu jsou ba hautští příbuzní, vlastně starší sourozenci. Snad i potomci - v jistém smyslu. Hautové a ba tvoří jednu stranu téže mince.

Ba je stejně inteligentní a nebezpečné jako hautský lord. Nemá ale jeho samostatnost. Ba jsou stejně loajální jako bezpohlavní, protože tak jsou vyrobená, a to z důvodu jejich kontroly. Přinejmenším to vysvětluje, proč mi Dubauer připadal tak povědomý. Jestli tohle ba nemá většinu genů společných se samotným Fletchirem Giajou, tak sním svůj, své -"

"Nehty?" navrhlo Bel.

Miles si spěšně vytáhl ruku z pusy. Pak pokračoval: "Pokud je Dubauer ba a já přísahám, že je, pak jsou tyhle replikátory plné cetagandských... věcí. Proč jsou ale tady? Proč je přepravují tajně a na lodi potenciálního a bývalého nepřítele? No, doufám, že ne budoucího - ta poslední tři kola byla až dost. Jestliže to není nic nekalého, proč necestují na cetagandské lodi, se vši parádou? Docela určitě ne proto, aby ušetřili. Tohle je něco přísně tajného, ale odkud a kam chtějí? Co má Hvězdá školka za lubem?" Otočil se dokola, nedokázal stát klidně. "A co je tak strašně tajného, že tohle ba přepraví všechny ty plody až sem a pak je raději zabije, jen aby celou věc udrželo v tajnosti a nemuselo žádat o pomoc?"

"Oh," řeklo Bel. "Jasně, když to takhle řekneš, je to trochu znepokojivé."

Roic dodal dotčeně: "To je příšerné, můj pane!"

"Možná že Dubauer je nechce vlastně zabít," řeklo Bel nejistě. "Možná to jen tak řekl, aby na nás a kvadrčky mohl vyvinout větší nátlak a nechali jsme ho náklad vyložit z Idris."

"Ach..." vydechl Miles. To byl svůdný nápad, možnost umýt si nad celou tou špinavou záležitostí ruce... "Blbost. Ne. Ne, zatím ne. Vlastně chci, abys nechal Idris opět zamknout. Ani Dubauer - ani nikdo jiný sem nesmí vstoupit. Protentokrát se chci poradit s velením, dřív než něco udělám. A to co nejrychleji."

Cože to Gregor tenkrát říkal? Něco se děje v Cetagandě, něco kolem Ró Cety. Něco zvláštního. Oh, pane, něco dost zvláštního. Má to snad nějakou souvislost?

"Milesi," vydechlo zoufale Bel. "Právě jsem dokázal nemožné, když jsem přesvědčil Wattse a Trávníčkovou, aby pustili

Dubauera na Idris. Jak jim teď vysvětlím, že chci opak?" Bel zaváhalo. "Pokud je tenhle náklad a jeho vlastník kvadručkám nebezpečný, musím to ohlásit. Myslíš, že ten útočník nakonec mohl střílet na Dubauera místo na jednoho z nás?"

"Ano, to mě taky napadlo."

"Pak je... nepřipustné zatajovat Stanici informaci, která ohrožuje její bezpečnost."

Miles se nadechl. "Ty jsi tu reprezentant Stanice. Ty to víš, a tudíž to Stanice ví taky. To zatím stačí. Zatím"

Bel se zamračilo. "Takovéhle argumenty jsou příliš slabé i pro mě."

"Já jen chci, abys počkal. Záleží na tom, co se dozvím z domova. Možná že výsledkem bude, že já sám Dubauerovi tu rychlou loď koupím, jen aby odsud on i ten náklad vypadli. Hlavně pak najít loď, která nemá nic společného s Barrayarem. Prostě tu informaci jen pozdrž. Určitě to zvládneš."

"No... dobrá. Na chvilku."

"Chci zabezpečené připojení na Kestrelu. Tady to zapečetíme a budeme pokračovat později. Počkat. Ještě se chci podívat do Dubauerovy kabiny."

"Milesi, slyšel jsi někdy o povolení k prohlídce?"

"Drahý Bele, ty se nám ale na stará kolena začínáš nějak starat o právo. Tohle je barrayarská loď a já jsem Gregorův Hlas. Já nežádám o povolení k prohlídce, já je vydávám."

Miles naposledy prošel kolem celého nákladu, dřív než Roic zamkne dveře. Neviděl nic jiného, naopak náklad zůstal hrozně stejný. Padesát palet naložených děložními replikátory. Za žádným z nich neležela rozkládající se mrtvola, bohužel.

Dubauerovo ubytování jim neosvětlilo naprosto nic. Byla to malá kabina ekonomické třídy a všechny osobní věci si ta... osoba vzala s sebou, když kvadručky nařídily pasažérům opustit loď. Ani tady nenašli pod postelí ani ve skřini žádnou mrtvolu. Brunovi lidé už tuto kabinu prohledali jistě přinejmenším jednou, po Solianově zmizení. Miles si poznamenal, že sem má poslat vyšetřovatele, aby udělali forenzní analýzu celé kabiny a všech replikátorů. I když - jaké vyšetřovatele? Nechtěl tu záležitost předat Vennovi, ale barrayarští odborníci měli jinou práci. Na něco už přijdu. Nikdy ještě tak nepostrádal Císařskou bezpečnost jako teď.

"Mají tu Cetagandané nějaké agenty?" zeptal se Bela, když vycházeli z kabiny. "Setkal ses s nimi někdy?"

Bel zavrtělo hlavou. "Lidi od nás tu zrovna moc není. Barrayar nemá na Stanici Unie ani konzula a Cetaganda také ne. Mají tam jen nějakého místního právníka, který pro ně zařizuje papíry a zároveň také pro deset dalších planetárních organizací. Víza, vstupní povolení, a tak. Vlastně si vzpomínám, že pracuje zároveň pro Barrayar i Cetagandu. Jestli jsou na Stanici nějakí cetagandští agenti, já je neviděl. A můžu jen doufat, že to platí i naopak. Ačkoliv, pokud má Cetaganda nějaké agenty nebo informátory, budou pravděpodobně na Unii. Já jsem na Stanici Graf z, ehm, osobních důvodů."

Roic trval na tom, aby Bel, dřív než opustí Idris, zavolalo Vennovi a zjistilo, zda nejsou nějaké novinky v pátrání po tom útočnickovi z hostelu. Očividně zmatený Venn jim podal všechna hlášení svých lidí - ale výsledek žádný. Roic byl během jejich krátké chůze z doku, kde kotvila Idris, do doku, kde nastoupili na Kestrel, velmi napjatý a jejich ozbrojenou eskortu si prohlížel stejně podezřívavě jako stíny v křižujících se chodbách. Podařilo se jim ale projít bez jakýchkoliv nehod.

"Jak těžké by bylo přesvědčit Trávníčkovou, aby povolila Dubauerův výslech pod fastpentou?" zeptal se Miles Bela, když přecházeli ke Kestrelu.

"No, potřeboval bys na to soudní příkaz. A zdůvodnění takové, aby přesvědčilo i soudce u kvadruček."

"Hra. Napadla mě jednodušší varianta. Přepadnout Dubauera s hyposprejem někde na Idris."

"Klidně," povzdychlo si Bel. "A když Watts zjistí, že jsem ti pomáhal, bude mě to stát místo. Jestli je Dubauer nevinný, rozhodně si pak bude stěžovat u místních úřadů."

"Dubauer není nevinný. Přinejmenším lhal o svém nákladu."

"Ne tak docela. V prohlášení píše Savci, genetická úprava. Takže nemůžeš říct, že lže."

"Tak tedy jejich přeprava za nemorálními účely. Obchod s otroky. Kruciš, něco už vymyslím." Miles mávnutím Roicovi a Belovi naznačil, aby počkali, a vstoupil do místnosti.

Usadil se, seřídil bezpečnostní nastavení a zhluboka se nadechl, aby si uspořádal myšlenky. Nejrychlejší způsob, jak poslat zprávu, i sebelépe kódovanou, na Barrayar, byl skrze komerční spoje. Paprsky se zprávami cestovaly rychlostí světla místními vesmíry mezi stanicemi u červích děr. Na stanicích se zprávy shromažďovaly a za pár hodin, nebo jednou denně se nakládaly na speciální komunikační loď nebo jakékoli jiné loď, které skákaly na druhou stranu, kde zprávy opět odvysílaly do místního vesmíru. Zpráva odsud na Barrayar bude cestovat přinejmenším několik dní. Zprávu adresoval císaři Gregorovi, veliteli Císařské bezpečnosti Allegremu a ústředí galaktických operací na Komarru. V úvodu zhruba nastínil situaci, včetně ujištění, že jemu samotnému se nic nestalo. Popsal detailně Dubauera a znepokojivý náklad, který našel na Idris. Vyžádal si detailní informace o vztazích s Cetagandany, které mu Gregor tak tajemně naznačil, a také informace o Cetagandanech a jejich operacích ve vesmíru kvadruček. Projel záznam kódovacím zařízením a odeslal ho.

A teď co? Mám čekat na nějakou nemastnou neslanou odpověď? Asi ne...

Jeho komunikátor zapípal. Miles vyskočil z křesla. Polkl a hovor přijal. "Vorkosigan."

"Ahoj, Milesi." Byl to Kateřinin hlas. Srdeční tep se mu zklidnil. "Máš chvíli?"

"Nejen to, mám tu vysílač na Kestrelu. Chvilku jen pro sebe. K neuvěření, že?"

"Ach! Tak chvilíčku..." Komunikátor na jeho zápěstí se odmlčel. Brzy se před ním na obrazovce objevila Kateřinina tvář. Měla na sobě znovu tu lichotivě modrou kreaci. "Ach," řekla šťastně. "Tady jsi. Tohle je lepší."

"No, ne tak docela." Dotkl se prsty svých rtů a poslal jí vzdušný polibek. Bohužel, je to jen studený obraz, ne teplo živé bytosti. Opožděně se zeptal: "Kde jsi?" Doufám, že sama.

"Ve své kabině na Princi Xavovi. Admirál Vorpatril mi dal moc hezkou kabinu. Myslím, že odsud musel vyhnat nějakého vyššího důstojníka. Jsi v pořádku? Večeřel jsi něco?"

"Cože?"

"Proboha, tenhle pohled znám. Ať ti poručík Smolyani alespoň otevře nějakou konzervu, než se dáš znovu do práce."

"Ano, láska." Zazubil se na ni. "To si už hraješ na vzornou matku?"

"No, беру to spíš jako službu veřejnosti. Našel jsi něco zajímavého nebo užitečného?"

"Zajímavého? To je velmi nedostatečné slovo. Užitečného - no - tím si nejsem jistý." Popsal jí, co objevil na Idris jen o trochu barvitěji, než to před chvílí udělal ve zprávě Gregorovi.

Kateřině se rozšířily oči. "Bože! A já si myslela, že jsem ti něco našla taky! Obávám se, že to jsou v porovnání s tímhle objevem jen drby."

"Tak je pošli dál."

"Jen jsem to zaslechla při večeři s Vorpatrilovými důstojníky. Musím říci, že to jsou velmi příjemní chlapci."

Vsadím boty, že se snažili být příjemní. Mají krásného, kultivovaného hosta, který jim připomíná domov, a navíc je to první žena, se kterou mají příležitost si promluvit za posledních pár týdnů. A je vdaná za Císařského Auditora, checht. Klidně si kousejte nehty, chlapci.

"Snažila jsem se zjistit, co vědí o poručíku Solianovi, ale skoro nikdo ho neznal. Jen jeden si vzpomněl, že Solian musel jednou při poradě vyběhnout z místnosti, protože se mu z nosu spustila krev. Solian se prý tvářil spíš zahanbeně a podrážděně než vyděšeně. Napadlo mě, že to mohl mít třeba chronické. Nikki míval něco podobného a já také, když jsem byla malá, ačkoliv mně se krvácení zastavilo vždy samo. Ale pokud Solian nešel rovnou k lékaři, aby mu krvácení zastavil, mohl to být další způsob, jak se někdo mohl dostat ke vzorku jeho krve, ze kterého pak vyrobil uměle tu další, co pak byla rozlita po té zemi." Odmělčela se. "Vlastně teď když nad tím přemýšlím, tak si nejsem jistá, jestli ti to nějak pomůže. Jeho zakrvácený kapesník mohl sebrat z koše na smetí vlastně kdokoliv. I když... jestliže krvácel, musel být naživu, že? No, prostě se mi to zdálo docela zajímavé." Zamyšleně se zamračila. "Nebo možná ne."

"Díky," řekl Miles upřímně. "Já nevím, jestli je to zajímavé, ale je to další důvod, proč bych měl jít za mediky. Výborně!" Odměnila ho úsměvem. Dodal ještě: "A kdyby tě napadlo cokoliv o tom Dubauerově nákladu, klidně to řekni. Ale zatím jen mně."

"Rozumím." Znovu se zamračila. "Je to opravdu divné. Ne to, že je to takový náklad - chci říct, pokud se všechny hautské děti rodí tímto způsobem, jak mi to popsala tvá přítelkyně hautka Pel, když byla na Gregorově svatbě, tak musí hautské ženy neustále exportovat z Hvězdné školky tisíce embryí."

"Ne neustále," opravil ji Miles. "Jen jednou do roka. Jednou do roka hautská loď s dětmi přistává u satrapů a děti jdou ke svým rodičům. Všem vládkyním planet, jako je i Pel, které mají na starosti děti provázet, to dává příležitost se jednou ročně sejít k poradě. Mimo jiné, tedy."

Přikývla. "Ale přivést celý ten náklad až sem - a jen s jedním průvodcem... Pokud ten Dubauer, nebo kdo to je, opravdu veze tisíc dětí, je mi jedno, jestli lidských, ghemských nebo hautských, měl by mít pro ně taky pár set ošetřovatelek."

"Pravda." Miles si zamnul čelo. Hlava ho znovu rozbolela a nejen z těch mnoha možností. Kateřina měla s tou večeří pravdu, jako obvykle. A Solian sám mohl kdekoliv odhodit svůj krvavý kapesník...

"Ach! Ha!" Zasařtral ve své kapse a vytáhl kapesník, který tam ležel od rána zapomenutý, a otevřel ho na už zahnědlé krvavé skvrny. Tak krevní vzorek bychom měli. S touhle identifikací alespoň nemusí čekat na Císařskou bezpečnost.

Nepochybně by si na kapesník vzpomněl dříve nebo později i bez této nápovědy. Otázkou je, zda by pečlivý Roic mezitím nevypřal jeho šaty dočista dočista, že? "Kateřino. Miluju tě. A teď hned si musím promluvit s hlavním medikem na Princi Xavovi." Poslal jí ještě jeden rychlý vzdušný polibek a byl odměněn jedním z jejích záhadných úsměvů. Pak ukončil spojení.

KAPITOLA 10

Miles rychle vzburcoval všechny na Princi Xavovi. Pak nastala chvíle zdržení, když se Bel pokoušelo vyžádat volný průchod pro zaslání přepravky z Kestrelu. Půltuctu strážných lodí Unie se stále ještě vznášelo mezi Stanicí Graf a Vorpatrilovou letkou kotvící několik kilometrů od ní a Milesův vzácný vzorek mohl být snadno sestřelen nějakou vojenskou stráží, kterou by třeba svědily prsty na spoušti. Miles se uvolnil, až když Princ Xav nahlásil bezpečné převzetí vzorku.

Konečně se usadil s Belem, Roicem a několika vojenskými přiděly jídla u stolku na Kestrelu. Jedl mechanicky a sotva vnímal chuť nepřiliš dobrého, nicméně teplého jídla a jedním okem nepřestával sledovat displej, na kterém se opět přehrávaly záznamy z Idris. Zdálo se, že Dubauer nikdy neopustilo loď ani na krátkou procházku po Stanici. Trávilo zřejmě veškerý čas na lodi, odkud ho dostalo až nařízení loď opustit a přesídlit do hostelu.

Poručík Solian loď opustil pětkrát, čtyřikrát z toho na rutinní pravidelnou prohlídku nákladu a popáté překvapivě po skončení své práce poslední den, kdy zmizel. Na videu bylo vidět, jak zátylek jeho hlavy mizí, a o čtyřicet minut později jeho tvář, když vstupoval nazpět do lodi. I když obraz zastavili, Miles nemohl identifikovat žádný ze stínů nebo skvrn na Solianově tmavozelené barrayarské vojenské tunice jako skvrny po krvácení z nosu, a to ani když obraz přiblížili. Solian se tvářil přísně a zamračeně, když pohlédl nahoru přímo do bezpečnostní kamery. Možná že automaticky kontroloval, zda funguje. Nevypadal ani uvolněně, ani šťastně, jako když ho čeká nějaká zajímavá vycházka na Stanici, i když to tak bylo. Vypadal... soustředěně.

To bylo také naposledy, kdy Soliana někdo viděl. Při pátrání po něm Brunovi muži prohledali celou Idris, a to dost důkladně. Dokonce přitom pasažérům včetně Dubauera prohledali kabiny, a přesto nebylo nalezeno žádné tělo. Z toho

také pramenilo Brunovo pevné přesvědčení, že Solian se nějak nepozorovaně musel dostat pryč. "Takže copak a kde dělal těch čtyřicet minut, kdy byl z lodi pryč?" zeptal se vzrušeně Miles.

"Přes moje hlídky neprošel, ledaže by ho někdo pronesl zabaleného v koberci," prohlásilo Bel sebejistě. "A nikdo s kobercem tam taky neprošel. Dívali jsme se. Měl dost volný přístup k šesti nákladovým dokům v tom sektoru a k jakékoli lodi u nich. Z těch byly čtyři vaše."

"No, Brun přísahá, že neexistuje záznam, že by vstoupil na jakoukoliv další loď. Předpokládám, že bych měl kontrolovat každého, kdo během toho období opouštěl jakoukoliv jinou loď. Solian mohl sedět v poklidném, nikým nepozorovaném rozhovoru - nebo při něčem horším - s kýmkoliv, někde v koutku jakéhokoliv nákladového prostoru. Třeba i s krvácejícím nosem."

"Tyhle prostory nejsou tak dobře střežené," připustilo Bel. "Pasažéři i posádky lodí často využívají přílehlé prostory třeba i ke cvičení nebo ke hraní her."

"Hm." Někdo tu rozhodně nějakou hru s tou synteticky vyrobenou krví hrál.

Po skromné večeři Miles požádal Bela, aby ho vzalo zpět do hostelu, kde byly ubytované posádky lodí. Tyto prostory byly o poznání méně luxusní a přeplněnější než prostory hostelu, kde byli ubytováni platící galaktičtí cestující.

Nervózní členové posádky tu byli ubytováni už celé dny jen s holovizí a jeden s druhým. Na Milese se okamžitě obrátili různí vyšší důstojníci, dva z Toscane Corporation a dva jiní, a všichni chtěli vědět, jak dlouho mu bude trvat, než zařídí jejich propuštění. Uťal jejich požadavky tím, že si vyžádal okamžité setkání s medikem, který měl na starosti všechny čtyři lodě, a nějaké klidné místo k rozhovoru. Tím je přiměl k horečné aktivitě a konečně se ocitl v zadní kanceláři se čtveřicí nervózních Komařanů.

Miles ze všeho nejdřív oslovil medika z Idris: "Jak těžké by bylo pro neoprávněnou osobu dostat se k vašim zásobám?"

Muž zamžikal. "Vůbec ne, Lorde Auditore. Myslím tím, že nejsou zamčené. V případě nebezpečí je nutné, aby se k nim lidé dostali přímo, bez mé pomoci. Co kdyby se mi něco stalo a nebyl jsem k dispozici?" Odměl se a pak dodal: "Pár medikamentů a nějaké zařízení jsou v zamčených schránkách a podléhají samozřejmě inventurám. Ale to ostatní není potřeba zamykat. V doku se stará lodní bezpečnost o to, kdo s čím přichází a odchází, a ve vesmíru, inu, tam to není potřeba."

"Takže jste tu nikdy neměli krádež? Nevypařilo se občas nějaké zařízení nebo zásoby?"

"Jen málokdy. Nu, loď je sice veřejně přístupná, ale ne tolik. Pokud víte, jak to myslím."

Medici z obou dalších lodí vypovídali podobně o stavu věcí ve vesmíru, ale když loď zakotvila v doku, byli prý požádáni, aby své oddělení ve své nepřítomnosti zabezpečovali. Miles si připomněl, že jeden z nich mohl být podplacen, aby spolupracoval s tím, kdo potřeboval syntetizovat tu krev. Takže tu máme čtyři podezřelé. Další otázky ho ujistily, že přenosné syntetizační zařízení je standardní výbavou všech laboratoří.

"Kdyby někdo potají ve vaší laboratoři syntetizoval nějakou krev, byli byste schopni zjistit, že vaše zařízení použil?"

"Pokud by po sobě opět uklidili... asi ne," řekl technik z Idris. "Nebo... kolik krve?"

"Tak čtyři litry."

Mužova napjatá tvář se rozjasnila. "To ano. Tedy, pokud použili mé zásoby tekutin a nepřinesli si vlastní materiál."

Všiml bych si, kdyby toho zmizelo tolik."

"Jak brzy byste si toho všimli?"

"Nejspíš při další kontrole. Nebo při měsíční inventuře. Dříve bych se asi nedíval."

"A všiml jste si něčeho?"

"Ne, ale - já se zatím nedíval."

Jenže vhodně podplacený medik by při takové inventuře klidně takovou věc zatajil. Miles se rozhodl přitvrdit. Neutrálním hlasem řekl: "Ptám se proto, že krev, kterou objevili v nákladovém bloku a která vlastně spustila celý tento nešťastný - a nákladný - proces událostí a která skutečně patřila poručíku Solianovi, ta krev byla syntetizovaná. Kvadrčky přísahají, že nemají žádný záznam o tom, že by Solian přešel na Stanici Graf, což naznačuje, i když nedokazuje, že tu krev někdo syntetizoval mimo Stanici Graf. Myslím, že bychom měli především zkontrolovat naše vlastní zásoby a vybavení."

Technička z Rudry, sesterské lodi Idris, se náhle zamračila: "Tenkrát -" Odměl se.

"Ano?" povzbudil ji Miles.

"Přišel ke mně tenkrát zvláštní pasažér a vyptával se na krevní syntetizér. Myslela jsem, že patří k těm nervózním cestujícím, i když pak mi to vysvětlil, a ten důvod mi připadal pochopitelný."

Miles se opatrně usmál. "Řekněte mi o tom divném cestujícím trochu víc."

"Na Rudru nastoupil tady na Stanici Graf. Říkal, že se bojí nehody, protože jeho tělo nemůže použít standardní krevní náhrady. Prý je geneticky velmi změněný. Což tedy byl. Chci říct, já mu věřila, že by měl s krevní náhradou problémy. Měl ohromně dlouhé prsty - a mezi nimi blány. Říkal, že je obojživelník, čemuž jsem tak úplně nevěřila, dokud mi neukázal žábry. Pod žebry měl skutečně žábry. Říkal, že si je musí na cestách neustále vlhčit, protože vzduch na stanicích a lodích je příliš suchý." Zarazila se polkla.

Takže Dubauer to nebylo. Hm. Další hráč ve hře? Ale je to tatáž hra?

Žena s obavou v hlase pokračovala: "Nakonec jsem mu ukázala svůj syntetizér, protože se zdál tak vystrašený a pořád se na něj vyptával. Hlavně jsem se bála, jaká sedativa by pro něj byla bezpečná, kdyby pár dní po startu dostal hysterický záchvat."

Miles si přísně řekl, že poskakování a hlasité jásání by tu mladou ženu pravděpodobně vystrašilo ještě víc. Napřimil se a odměnil ji dvojnásobným úsměvem, při kterém se přeci jen na židli trochu přikřčila.

"A kdy to bylo? Který den?"

"Hm... dva dny předtím, než nám kvadručky nařídily vyklidit loď."

Takže tři dny po Solianově zmizení. Čím dál lepší. "Jak se ten cestující jmenoval? Poznala byste ho znovu?"

"No jistě - chci říct, měl přece mezi prsty ty plovací blány. Říkal, že se jmenuje Firka."

Miles se nevinně zeptal: "Byla byste ochotná zopakovat toto svědectví pod fastpentou?"

Mladá žena protáhla obličej. "Nejspíš ano. Musím?"

V hlase jí nezněla ani panika, ani nadšení. Výborně. "To ještě uvidíme. Takže myslím, že se pustíme do té inventury."

Začneme se zásobami Rudry." A jen pro jistotu, že by jeho tušení nebylo správné, probere i ty ostatní.

Než Bel zajistilo přes komunikátor u Venna a Wattse dočasné propuštění medtechniků jako svědků, chvíli trvalo.

Jakmile ale jejich propuštění bylo schváleno, byla inventura zásob na lodi Rudra potěšitelně krátká a plodná.

V zásobách syntetické krve tam chyběly čtyři litry. Zmizel i fylopak i se svými stovkami metrů reaktivního povrchu v mikroskopických vrstvách a skladném obalu. A krevní syntetizér byl nedostatečně vyčištěn. Miles se zazubil, když osobně seškrábl vrstvičku organických zbytků do plastového sáčku, aby ho lékař na Princí Xavovi později analyzoval.

Všechno to vypadalo tak dobře, že dal Roicovi za úkol sesbírat kopie bezpečnostních záznamů z Rudry a obzvláště si přitom všimát pasažéra Firky. Zároveň vyslal Bela s techniky, aby zkontrolovali ještě další tři lodě. Miles se vrátil na Kestrel a předal svůj nový vzorek poručíku Smolyanimu, aby ho rychle převezl na Prince Xava, a pak se usadil, aby pátral po tom, kde se Firka nachází právě teď. Vysledoval ho až do druhého ze dvou hostelu, kde byli ubytováni cestující z lodí, ale kvadručka na stráž u východu hostelu mu nahlásil, že se tenhle cestující vytratil z hostelu před večerí a ještě se nevrátil.

Firkova předchozí vycházka souhlasila s časem, kdy se cestující setkali s Milesem. Možná že to byl jeden z těch lidí v konferenční místnosti, ačkoliv Miles si nevzpomínal, že by při konferenci viděl mezi zdviženými dlaněmi také jednu s plovacími blánami. Miles zanechal v hostelu příkaz, aby okamžitě uvědomili jeho nebo zbrojnoše Roica, jakmile se Firka vrátí, ať je hodin kolik chce.

Pak zamračeně zavolal do prvního hostelu, aby zkontroloval Dubauera. Beťanskocetaganský hermafrodit či ba či co vlastně je se vrátil bezpečně z Idris, ale po večerí opět zmizel. Což nebylo úplně neobvyklé: jen málo ze zadržovaných cestujících zůstávalo v hostelu, když svou večerní nudu mohli rozptýlovat kdekoli na Stanici. Ale nemělo snad Dubauer strach chodit po Stanici Graf samo, bez ozbrojené eskorty? Milesova chmura se ještě prohloubila a vydal strážnému kvadruček rozkaz, aby ho uvědomil, jakmile se Dubauer vrátí. Během čekání na Roicův návrat si znovu zrychleně prohlížel záznamy bezpečnostních kamer z Idris. Ani zvětšené a zastavené záběry na ruce jinak absolutně nepozoruhodných návštěvníků lodi mu neukázaly žádné plovací blány.

Bel zívlo. "Nic zajímavého," prohlásilo. "Myslím, že tím jsme tu skončili. Poslal jsem mediky s ostrahou zpět na hostel, aby se vyspali. Co dál?"

Miles si oždiboval prst. "Počkáme na identifikaci těch dvou vzorků, které jsem poslal na Prince Xava. Počkáme, až se Firka a Dubauer vrátí do hostelu nebo vyšleme někoho, aby je po Stanici hledal. Nebo jinak, ať to udělají Vennovi lidé, jenže bych mnohem raději, aby spíš pátrali po tom našem útočnickovi, dokud ho nenajdou."

Roic, který už začínal vypadat vyplašeně, se znovu uvolnil. "Skvělý nápad, můj pane," zamumlal vděčně.

"To vypadá, že mám konečně příležitost se vyspat," prohodilo Bel.

Miles ke svému podráždění zjistil, že Belovo zívání je nakažlivé. Sám nikdy dost neovládl zvyk ostatních žoldnéřů spát kdekoli, při jakémkoli pauze, která jim spánek umožňovala. Sám si myslel, že je na spánek příliš rozrušený. "No dobrá, dej si dvacet," souhlasil neradostně.

Bel se okamžitě chopilo příležitosti vrátit se na chvilku domů k Nicol. Miles odrazil jeho námitku, že ono samo je ochranka, a donutil ho vzít si s sebou strážného kvadruček. Pak se sám s lítostí rozhodl čekat, dokud se neohlásí Princ Xav a teprve pak vzbudit velitele Venna. Nemůže si teď dovolit, aby se v jejich očích dopustil nějaké chyby. Umyl se a sám si pak lehl ve své maličké kabině, aby se pokusil také na chvilku usnout. Ale kdyby měl na výběr mezi pořádným prospáním a nějakými novinkami, raději by bral ty novinky.

Venn mu pravděpodobně okamžitě dá vědět, pokud bezpečnost zatkne kvadručku se svařovací nýtovačkou. Některé vesmírné stanice byly přímo konstruovány tak, aby bylo těžké se v nich ukrýt. Jenže Stanice Graf k takovým bohužel nepatřila. Její architektura se dala nejpřesněji popsat slovem aglomerace. Tady to muselo být plné zapomenutých koutků. Nejsnadněji se dal někdo chytit při pokusu Stanici opustit. Bude mít ten útočník dost pevné nervy, aby se místo toho někam ukryl a tvářil se nenápadně? Nebo - když napoprvé minul cíl, ať už byl cílem kdokoli - bude mít dost pevné nervy, aby se vrátil a zkusil to znovu? Smolyani odpojil Kestrela z doku, a zatímco Lord Auditor spal, zaujal pozici pár metrů od Stanice, jen pro jistotu.

Teď, když otázku, kdo by chtěl zastřelit neškodného postaršího beťanského hermafrodita přepravujícího stádo ovcí, nahradila otázka, kdo by chtěl zastřelit cetaganské ba pašující tajný lidský - nebo nelidský - náklad nesmírné ceny... alespoň pro Hvězdnou školu jistě... otevřela se před Milesem široká paleta možných implikací. Miles se již v duchu rozhodl, že cestující Firka si dá v nejbližší době schůzku s fastpentou. Buď s povolením kvadruček, nebo bez něj. Ale pochybné bylo, zda bude droga pravdy účinkovat na ba. Chvilku se toužebně probíral staršími metodami výslechu.

Takhle něco z epochy šileného císaře Jurije, nebo možná starého hraběte Pierra "Krvežíznivého" Vorrutyera.

Převalil se na své úzké posteli a znovu si uvědomil, jak prázdná se mu zdá celá kabina teď, když nad sebou neslyší uklidňující rytmičtý Kateřinin dech. Postupně si na něj už zvykl. Vypadá to, že manželství se pro něj stalo něčím jako drogou, jednou z těch lepších. Dotkl se komunikátoru na svém zápěstí a povzdychl si. Teď už pravděpodobně spí. Je příliš pozdě na to, aby ji budil jen proto, aby poslouchala jeho blábolení.

Znovu přepočítal dny, které zbývají do doby narození Arala Alexandra a Helen Natálie. Každý další den, který se tu zdrží, jim ubírá z cestovního plánu. V mozku mu cinkala jakási stará dětská písnička, cosi o fastpentě a štěňatech po ránu, když se propadl do milosrdné dřimoty.

"Můj pane?"

Při zvuku Roicova hlasu Miles opět naskočil k čilosti. "Ano?"

"Na zabezpečeném připojení máte medika z Prince Xava. Řekl jsem mu, ať počká, že byste si přál, abych vás vzbudil."

"To ano." Miles pohlédl na zářící číslice na nástěnných hodinách. Spal asi čtyři hodiny. To zatím stačí. Natáhl se pro sako. "Už jdu."

Roic znovu - ne, ještě pořád - v uniformě čekal už ve stále důvěrněji známé malé místnůstce.

"Myslel jsem, že jsem ti nařídil trochu se vyspat," řekl mu Miles. "Zítřek - tedy dnešek - by mohl být dost dlouhý."

"Kontroloval jsem bezpečnostní záznamy z Rudry, můj pane. Myslím, že jsem něco našel."

"Tak dobrá. Pak mi to ukážeš." Sklouzl na židli, zapnul zabezpečené připojení a aktivoval displej.

Medik, podle výložek na zelené uniformě v hodnosti kapitána, vypadal jako jeden z těch nových slibných mladých mužů pokrokové vlády císaře Gregora. Soudě podle jeho vzrušeně zářících očí příliš nelitoval ztraceného nočního odpočinku. "Můj Lorde Auditore. Tady kapitán Chris Clogston. Mám pro vás ten vzorek krve."

"Výborně. Co jste zjistili?"

Medik se předklonil. "Nejzajímavější byla ta skvrna na vašem kapesníku. Řekl bych, že to byla krev cetagandského hauta, jenže chromozomy určující pohlaví jsou rozhodně zvláštní a na místě, kde bývá další pár chromozomů, které nesou genetické modifikace, jsou dva další páry."

Miles se zaculil. Ano! "Rozhodně. Je to experimentální model. Je to cetagandský haut, ale tohle je ba - bezpohlavní - a téměř určitě pochází přímo z Hvězdné školky. Zamrazte vzorek té krve, označte ho jako přísně tajný a pošlete ho prvním kurýrem s mými pozdravy do biologických laboratoří Císařské bezpečnosti. Docela určitě by ho moc chtěli."

"Ano, můj pane."

Nebylo divu, že se Dubauer tolik snažilo ten krvavý kapesník dostat. Mohl nejen prozradit jeho tajemství, ale také genetický vzorek Hvězdné školky rozhodně není věc, kterou by hautské dámy nechaly jen tak na veřejnosti. Takové úniky bývaly přísně kontrolované, profiltrované přes pár vybraných cetagandských ghemských klanů prostřednictvím jejich hautských manželek a matek. A své největší objevy si hautské dámy rozhodně nechávaly ve svém přísně střeženém genomu, produktu generací před nimi. Milese napadlo, jaké by se asi dalo nadělat jmění na prodeji pirátských kopií buněk, které takovou náhodou získal. Nebo možná žádné - tohle ba rozhodně nebylo nejnovější model. Bylo vlastně nejméně sto let staré.

Jejich poslední model právě leží na Idris. Ach jo.

"Ten druhý vzorek," pokračoval Clogston, "byla Solianova krev - tedy syntetická krev poručíka Soliana. Odpovídá tomu předchozímu vzorku. Řekl bych, že pocházejí ze stejné várky."

"Výborně! Konečně se někam dostáváme." Ale kam, proboha? "Díky, kapitáne. To jsou cenné informace. Ted' se běžte vyspat, zasloužíte si to."

Medik, očividně velmi zklamaný takovým ukončením rozhovoru, bez dalších vysvětlení, ukončil spojení. Miles se otočil zpět k Roicovi právě včas, aby viděl, jak potlačuje zívnutí. Zbrojnoš se zatvářil zahanbeně a napřimil se trochu víc.

"Takže, co ještě máme?" začal Miles.

Roic si odkašlal. "Pasažér Firka se nalodil na Rudru teprve před plánovaným odletem, během toho zdržení při opravách."

"Hm. Což by znamenalo, že to nebyla dlouho plánovaná akce... nejspíš. Pokračuj."

"Vyfiltroval jsem celkem dost záznamů toho chlapíka při nastupování a vystupování z lodi dřív, než byla zadržena a pasažéři vystěhováni. Myslím, že používal svou kabinu jako hostel, což dělala spousta cestujících, aby ušetřili peníze. Dva z jeho odchodů souhlasí s dobou, kdy byl poručík Solian pryč z paluby Idris. Jednou to bylo během Solianovy rutinní inspekce nákladu a podruhé to bylo přesně těch čtyřicet minut, které nemůžeme dohledat."

"No výborně. Takže jak ten samozvaný obojživelník vypadá?"

Roic chvilku kutil u terminálu a vyvolal na obrazovce snímek vytažený z bezpečnostních záznamů Rudry.

Ten muž byl vysoký s nezdravě bledou kůží, tmavými krátce střiženými vlasy v dost nelichotivém účesu připomínajícím mechový porost na balvanu. Měl velký nos, malé uši, napjatý výraz na těstovité tváři - vypadal vlastně dost unaveně, pod očima měl tmavé kruhy. Měl dlouhé a tenké nohy i ruce a volná tunika či pončo halilo horní část jeho těla. Ruce a nohy měl velmi zvláštní a Miles si je přiblížil v detailu. Jednu ruku napůl ukrývala rukavice s ustřiženými špičkami prstů a zřejmě kryla i plovací blány, ale druhou ruku měl holou, napůl zdviženou a tam bylo mezi jeho dlouhými prsty jasně vidět tmavorůžové plovací blány. Chodidla ukrýval v měkkých botách uvázaných nad kotníky, ale i tak bylo vidět, že jsou na délku nejméně dvojnásobná než obyčejné lidské chodidlo. Mohl ten tvor během plavání ve vodě také roztáhnout prsty u nohou a použít plovací blány i mezi nimi?

Vzpomněl si, jak toho cestujícího, který mluvil s ní a Belem, popisovala Kateřina. Měl strašně dlouhé a úzké ruce a nohy. Bel by se mělo na tenhle obrázek podívat. Miles pustil záznam. Ten tvor měl trochu kulhavý pohyb, ohromná chodidla zdvihal a pokládal na zem s neohrabaností klauna.

"Odkud přišel?" zeptal se Miles Roica.

"Jeho záznamy říkají, že z Aslundu." Roicův hlas nezněl přesvědčeně.

Aslund byl jedním z poměrně blízkých sousedů Barrayaru. Dost chudý, převážně zemědělský svět poblíž Hegen Hubu.

"Hm. Skoro za rohem."

"Já nevím, můj pane. Jeho záznamy ze Stanice ukazují, že se vylodil z lodi, na kterou nastoupil na Tau Ceta a která sem dorazila den před tím, než naše letka měla původně odletět. Nevíme, jestli je odtamtud nebo ne."

"Vsadím se, že ne." Existuje tam snad někde nějaký vodní svět, jehož kolonisté místo svého okolí začali měnit sami sebe? Miles o tom sice ještě neslyšel, ale určitě se to někdy dělo. Nebo je Firka součástí nějakého projektu či experimentu? Je snad sám nějaký prototyp? S takovými už se párkrát setkal. Ale ani jeden z nich nepocházel z Aslundu. I když, mohl se tam odstěhovat... Miles si v duchu připomněl, že musí požádat Císařskou bezpečnost, aby se po tom podivném cestujícím podívala, i když výsledky se k němu pravděpodobně dostanou až příliš pozdě na to, aby je teď mohl použít. Přinejmenším doufal, že celou tu záležitost dokáže ukončit ještě předtím.

"Původně se pokoušel nalodit na Idris, ale tam nebylo místo," dodal Roic.

"Aha!" Možná spíš chtěl říct Cože?

Miles se opřel zpět do židle a přivřel oči.

Už předem se rozhodl použít svou milovanou a vytouženou fastpentu. Ten zvláštní tvor měl očividně osobní kontakt se Solianem, před tím než zmizel, navíc se nějak dostal ke vzorku jeho krve, pravděpodobně náhodou, stejně jako se Miles dostal k tomu Dubauerovu. Proč tedy proboha musel Solianovu krev syntetizovat a rozlévat po podlaze nákladového doku?

Snad aby zakryl vraždu spáchanou jinde? Solianovo zmizení bylo přece považováno jeho vlastními nadřízenými za dezerci. Nebylo potřeba zakrývat vraždu, očividně to byl dokonalý zločin a žádné pátrání po vrahovi neprobíhalo. Chtěl to na někoho hodit? Zajímavá idea, ale v tom případě už měl být obviněn nějaký další nevinný člověk, ne? Tedy pokud Firka sám nebyl tím nevinným a někdo jiný to hodil na něj.

Chtěl snad zakrýt dezerci? Spolupracoval snad Firka se Solianem na jeho vlastním zmizení? Nebo... co když to mělo jako dezerce pouze vypadat? Třeba je to nějaká tajná akce Císařské bezpečnosti? Jenže Solian sloužil u bezpečnosti lodi, ne přímo v Císařské bezpečnosti. Byl strážným, ne špiónem. Jenže... byl dostatečně chytrý, loajální, vysoce motivovaný a ctízádný. Takový důstojník by možná za určitých okolností nečekal na rozkazy shora a jednal by sám. Jak Miles začínal věřit.

Jistě, taková riskantní akce mohla znamenat ohrožení života. Jak Miles také sám dobře věděl.

Jenže ať už byl záměr jakýkoliv, jaký vlastně účinek měla ta krvavá nástraha? Nebo jaký by bývala měla, kdyby Corbeau a Krystal Pátá a jejich aférka nenarazili na zeď barraryarských předsudků? Ta efektní rudá louže na podlaze nákladového doku by znovu rozhodně přitáhla pozornost zpět k Solianovu zmizení. Téměř jistě by zpozdíla odlet celé letky, ačkoliv jistě ne tak spektakulárně, jako se to nakonec stalo. Tedy za předpokladu, že problémy Krystal Páté i Corbeau byly pouze náhodné. Ona je přece jen herečka a na to, že odložil svůj komunikátor, máme přece jen jeho slovo, že.

Řekl litostivě: "Nemyslím, že máme někde v záznamu toho žabího muže, jak přenáší šest litrových lahví?"

"Bohužel ne, můj pane. Procházel ale tam i zpět se spoustou zavazadel. Mohl v nich klidně něco schovávat."

Hm. Fakta obvykle věci objasňují. Jenže tahle záhada byla spíš ještě záhadnější. Zeptal se Roica: "Nevolala ostraha hotelu? Firka a Dubauer se ještě nevrátili?"

"Ne, můj pane. Nikdo nevolal."

Miles oběma zavolal, jen tak pro kontrolu. Žádný ze dvou zmiňovaných pasažérů se ještě nevrátil. Ted' byly právě čtyři hodiny po půlnoci, přesněji čtyři dvacet podle pozemských hodin, které si kvadručky udržely i zde, celé generace poté, co jejich nepozměnění předkové opustili svůj domovský svět.

Miles ukončil spojení a zeptal se zvědavě: "Tak kampak se nám na celou noc ztratili?"

Roic pokrčil rameny: "Pokud je to tak, jak si myslím, nesháněl bych je před snídaní."

Miles se rozhodl nevšimnout si Roicova zřetelného ruměnce. "Snad náš žabí muž, ale ručím ti za to, že ba nešlo hledat dámskou společnost. Tenhle důvod u něj můžeme vyloučit." Miles znovu sáhl po číselníku.

Namísto velitele Venna se objevil obraz kvadručky v šedé uniformě bezpečnosti. Miles si nebyl jistý, jakou hodnotu znamenají její výložky, ale vypadala rozumně, ve středním věku, a dost prošedivělá na to, aby byla něčí nadřízená.

"Dobré ráno," začal zdvořile. "Kde je velitel Venn?"

"Doufám, že spí." Výraz na její tváři zřetelně znamenal, že se bude ze všech sil snažit o to, aby to tak zůstalo.

"V tuhle dobu?"

"Ten chudák sloužil dvojí směnu a včera ještě půl..." Přimhouřila oči a zdálo se, že teprve teď ho poznala. "Oh. Lord Auditor Vorkosigan. Já jsem směnová velitelka třetí směny, Teris Třetí. Mohu pro vás něco udělat?"

"Takže velitelka noční směny? Výborně. Ano, prosím. Chci zařadit zadržení a výslech - nejlépe pod fastpentou - cestujícího z Rudry. Jmenuje se Firka."

"Jaké proti němu vznášíte obvinění?"

"Pro začátek, je to svědek. Mám také důvod k podezření, že má cosi společného s krví rozlitou na podlaze nákladového doku, která celou tuhle aféru odstartovala. A velmi rád bych to věděl jistě."

"Pane, tady nemůžeme jen tak zatknout a zdrogovat kohokoliv podle libosti. Potřebujeme formální obvinění. A pokud cestující nepodstoupí výslech dobrovolně, budete si muset opatřit povolení použít fastpentu."

Miles se rozhodl, že tenhle problém přenechá zmocněnkyni Trávníčkové. To by mohlo být v pravomoci jejího oddělení.

"Tak dobrá, viním ho z podezření ze znečišťování. Nesprávná likvidace organických materiálů tu přeci také musí být nezákonná."

V koutku úst jí mimoděk cuklo. "Ano, je to přestupek. Ano, bude to stačit," připustila.

"Pokud to stačí vám, bude to rozhodně stačit i mně. Já ho chci a chci ho tak rychle, jak to jen půjde. Bohužel včera kolem sedmnácté hodiny opustil hostel a od té doby se nevrátil."

"Naše pracovní síly jsou velmi přetížené díky včerejšímu... nedopátrání. Nemůže to počkat do rána, Lorde Auditore

Vorkosigane?"

"Nemůže."

Chvilíčku si myslel, že na něj vytáhne nějaký byrokratický nesmysl, ale jen na moment rozhořčeně skousla rty a pak to vzdala. "Dobrá. Vydám na něj zatykač v zastoupení velitele Venna. Ale budete se muset dostavit osobně, jakmile ho zatkneme."

"Děkuji vám. A slibuji, že nebudete mít žádné problémy s jeho identifikací. Mohu vám poslat popis a nějaké snímky, pokud budete chtít."

Připustila, že to by mohlo být užitečné, a tak se také stalo.

Miles zaváhal a v duchu přemítal nad ještě závažnějším problémem jménem Dubauer. Mezi těmi dvěma problémy zatím nebylo znatelné spojení. Zatím. Možná se o nějakém dozví při výslechu Firky?

Miles přenechal práci Vennovým lidem a ukončil spojení. Na chvilíčku se opřel zpět do židle a pak si znovu několikrát prohlédl záběry Firky.

"Takže," řekl si nahlas po chvíli. "Jak ksakru udržel ty velikánské nohy ve vzduchu, aby nešlápl do těch kaluží krve?" Roic mu nakoukl přes rameno. "Na vznášedle?" navrhl konečně. "Musel by mít ale nejspíš dvojí klouby, aby se tam dostal."

"No, vypadá to, že by je i mohl mít." Ale pokud byly Firkovy prsty na nohou dlouhé tak, jak to vypadalo ze záběrů, mohl snad být schopen jimi manipulovat s joysticky na vznášedle konstruovaném pro dva páry rukou? Za tohoto předpokladu si Miles nemusel představovat osobu ve vznášedle namáhavě manipulující s těžkým tělem, ale jen vznášedlo a osobu na něm, jak rozlévá pár lahví po podlaze a pak třeba hadrem vyrábí pár umělecky působících šmouh. Miles si chvilku neúspěšně představoval Firku na vznášedle a pak nahrál Firkovy snímky do prohlížeče a naaranžoval jeho postavu do vznášedla. Ten obojživelník nepotřeboval ani dvojí klouby, ani si nemusel příliš lámat nohy, aby se do něj dostal. Za předpokladu, že jeho tělo bylo mnohem ohebnější než normální lidské, by se tam vešel dost dobře. Jeho pozice by byla nepohodlná, ale ne nemožná.

Miles se upřeně zadíval na celý obraz.

První otázka při číkoliv identifikaci na Stanici Graf nezněla, zda je to muž či žena, ale zda je chodící nebo kvadručka. Tím se vylučovala předem už nejméně polovina podezřelých.

Představil si znovu plavou kvadručku v tmavém saku, jak rychle ujíždí ve vznášedle chodbou. Představil si její pronásledovatele, jak míjejí nakrátko ostříhaného chodícího cizince v rozevlátém přehoze, který kráčí proti nim. Netrvalo by to ani tak dlouho. Vystoupit ze vznášedla, otočit si sako naruby, strčit paruku do kapsy, vznášedlo nechat u skupiny jiných, připravených k vypůjčení a kráčet pryč... pro skutečnou kvadručku by to bylo samozřejmě nemožné. Zahleděl se do Firkových prázdných očí s temnými kruhy pod nimi. Z nabídky prohlížeče vyvolil vhodný chomáč blondatých kudrn a naaranžoval ho na Firkovu nehezku hlavu.

Vypadá to trochu jako ta tmavooká kvadručka s mohutným hrudníkem a nýtovačkou v ruce? Viděl ji jen na vteřinu, na vzdálenost patnácti metrů, a popravdě řečeno soustředil se spíš na tu jiskřící a žhavé nýty plivající věc v jejích rukách... nezahledl mezi prsty blány?

Naštěstí měl koho se zeptat. Zavolal domácí číslo Bela Thorneho.

V tuhle noční hodinu nebylo překvapivé, že nenaskočil obraz. Ozvalo se jen Nicolino ospalé: "Ano?"

"Nicol? Tady je Miles Vorkosigan. Omlouvám se, že vás tahám ze spacího pytle. Musím si promluvit s vaším druhem. Ať vstane a přijde k terminálu. Teď už spí mnohem déle, než jsem mohl spát já."

Obraz naskočil. Nicol se napřímila a spodní rukou si kolem sebe přitáhla nějakou krajkovou látku. Tahle část jejich bytu byla očividně v nulové gravitaci. Kolem bylo příliš šero na to, aby viděl víc. Protřela si oči. "Cože? Bel není s vámi?"

Miles měl pocit, že se mu žaludek vrací do stavu beztlíže, ačkoliv gravitační pole na Kestrelu fungovalo normálně.

"Ne... Bel odsud odešel asi před šesti hodinami."

Nicol se zamračila. Spánek jí zmizel z tváře, nahradilo ho znepokojení. "Ale Bel se domů vůbec nevrátil!"

KAPITOLA 11

Okrsek bezpečnosti číslo jedna, kde sídlila většina kanceláří bezpečnosti včetně kanceláře velitele Venna, ležel celý v oblasti nulové gravitace. Miles a Roic, v doprovodu strážných kvadruček už od přechodu na Kestrel, vpluli do prostoru recepce, ze které vybíhaly kruhové chodby v nejrůznějších úhlech. Stále tu byl ještě noční klid, i když už brzy by se měly střídát směny.

Nicol tu už byla, předběhla Milese i Roica, ale ne o mnoho. Stále ještě čekala na příjezd velitele Venna pod bedlivým dozorem uniformovaného kvadručky, kterého Miles odhadl na noční službu. Jeho ostrážitý pohled ještě zstrašitěl, když vstoupili do recepce, a dolní rukou se nenápadně dotkl svého komunikátoru. Velmi nenápadně, ale velmi rychle nato přispěchal další ozbrojený strážný a připojil se ke svému kolegovi.

Nicol měla na sobě jednoduché modré tričko a šortky. Očividně se oblékala ve spěchu a nevěnovala oblečení velkou pozornost. Tvář měla bledou obavami. Dlaně dolních končetin si nervózně svírala navzájem. Na Milesův polohlasný pozdrav odpověděla krátkým, vděčným pokývnutím.

Konečně dorazil velitel Venn a věnoval Milesovi dlouhý, nijak nadšený, nicméně rezignovaný pohled. Očividně spal, i když ne mnoho, a teď už byl kompletně oblečený pro denní službu. Zřejmě už opustil jakékoliv naději, že by se ještě dnes mohl vrátit do svého spacího pytle. Odmávl ozbrojenou stráž pryč a nerudně pozval Lorda Auditora i jeho společníky do své kanceláře. Velitelka třetí směny, se kterou Miles před chvílí mluvil - může klidně vlastně teď říct v noci - jim přinesla baňky s kávou a hlášení o průběhu své směny. Pečlivě podala chodícím zúčastněným baňky až do

ruky, namísto aby je poslala vzduchem, aby si je zachytili tak, jak to udělala svému veliteli a Nicol. Miles otočil termostat na baňce na maximum a stejně jako Roic vděčně usrkával hořkou černou tekutinu.

"Myslím, že takový strach je předčasný," začal Venn, jakmile se také napil. "Zmizení velitele Thorneho může mít nějaký velmi jednoduchý důvod."

A jaképak asi byly první tři komplikované důvody, na které teď Venn právě myslel? Kvadručky Milesovi své myšlenky nesdělovaly, stejně jako to nedělal Miles. Bel už se pohřešovalo přes šest hodin. Miles uvažoval o rozdílu být šest hodin bez jídla nebo šest hodin bez - řekněme - kyslíku. Ne že by to teď už hrál nějakou roli, ale Miles to nechtěl říkat před Nicol. "Já sám mám vážné obavy."

"Thorne mohl přespat někde jinde," pohlédl Venn záhadně na Nicol. "Nezkoušeli jste kontaktovat jeho přátele?"

"Velitel Thorne jasně řekl, že odchází domů k Nicol se trochu vyspat, když po půlnoci odcházel z Kestrelu." namítl Miles. "A mohu dodat, že odpočinek si skutečně zasloužil. Vaše záznamy musejí být schopné potvrdit přesný čas jeho odchodu z lodi."

"Samozřejmě vám poskytneme jiného důstojníka, aby vám asistoval při vašem pátrání, lorde Vorkosigane." Vennův hlas zněl trochu vzdáleně. Milesovi bylo jasné, že se pokouší získat čas, aby mohl přemýšlet. Také si mohl záměrně hrát na hloupého. Miles si o něm nicméně nemyslel, že by byl hloupý. Okamžitě přece vyskočil z postele a byl tu za pár minut.

"Já nechci jiného. Chci Thorneho. Zdá se, že tu zmizení chodících obyvatel odbýváte příliš snadno. Začíná to vypadat, že se o ně moc nestaráte." Miles se zhluboka nadechl. "Teď už vás stejně jako mě muselo napadnout, že v tom hostelovém lobby byli v palbě toho útočnicka tři lidé. Všichni jsme měli za to, že cílem jsem byl já. Ale co když to byl někdo méně nápadný? Co když to byl Thorne?"

Teris Třetí mávla směrem k němu horní rukou a vpadla mu do řeči: "Mimochodem, už jsme před pár hodinami zjistili, odkud pochází ta nýtovačka."

"Výborně," ulehčeně se k ní otočil Venn. "Tak co máme?"

"Byla prodána za hotové před třemi dny, a to v obchodě s inženýrskými potřebami poblíž doků s nulovou gravitací. Zákazník si ji rovnou odnesl, nenechal si nic doručit. Nevyplnil žádný dotazník. Prodávač si ani nebyl jistý, jak vypadal, protože tam měl zákazníků hodně."

"Kvadručka nebo chodící?"

"To nedokázal říci. Zdá se, že to mohl být kdokoliv."

A pokud měl dlouhé ruce zakryté rukavicemi tak, jak viděli na záznamu, klidně tak mohl zamaskovat své plovací blány. Venn se ušklíbl. Očividně mu sebrala naději na pauzu.

Velitelka noční směny se pak podívala na Milese.

"Lord Vorkosigan pak také volal a vyžádal si zadržení jednoho z cestujících z Rudry."

"Už jste ho našli?" zeptal se Miles.

Zavrtěla hlavou.

"Proč ho vlastně chcete?" zamračil se Venn.

Miles mu zopakoval svůj vlastní noční objev, výslech mediků a to, jak našel v syntetizátoru na lodi Rudra zbytky Solianovy syntetické krve.

"Nu, to tedy vysvětluje, proč my jsme nebyli schopni najít nic takového u nás," zavrčel Venn. Miles si představil, jak svůj tým kvadruček honí kolem bezvýsledného pátrání, a přešel tu poznámku mlčením.

"Také jsem našel jednoho podezřelého, jehož jméno jsme zjistili při výslechu jednoho z mediků na lodi Rudra. Jsou to zatím nejspíše jen spekulace, ale fastpenta je jistě odstraní." Miles popsal neobvyklý zjev cestujícího Firky, dodal svůj vlastní poměrně nedostatečný popis a podezření na možné použití vznášedla. Venn se tvářil čím dál chmurněji. Miles předpokládal, že ho poslouchá, i když se v něm nejspíš všechno přičilo, když musel poslouchat barrayarského zemského červa. Bylo ale těžké odhadnout, co s těmi informacemi nakonec udělá, až je prožene filtry své vlastní kultury.

"A co Bel?" Nicol měla v hlase napětí a potlačovaný strach.

Venn byl očividně méně imunní vůči prosbě od své krásné krajaneky. Očima se setkal s pohledem velitelky noční směny a souhlasně přikývl.

"No, tak to uděláme znovu?" Teris Třetí pokrčila rameny. "Vyšlu zprávu všem pochůzkářům, aby hledali velitele Thorneho. Stejně jako toho tvora s blánami na rukou."

Miles si v obavách zamnul spodní ret. Dříve či později musí živý náklad na Idris přitáhnout ba zpátky. "Bel - velitel Thorne vám včera předal mou zprávu o znovuzavření Idris, doufám?"

"Ano," řekli Venn i velitelka noční směny zároveň. Venn omluvně kývl hlavou a pokračoval: "A ten beřanský cestující, kterému se Thorne snažil pomoci? Postaral se o svůj živý náklad?"

"Dubauer. Hm. Ano. Teď jim nic nechybí. Ale... hm... myslím, že bych vás chtěl požádat také o zadržení Dubauera."

"Proč?"

"Odešel z hostelu a zmizel včera večer zhruba ve stejnou dobu, kdy zmizel Firka, a také se ještě nevrátil. A Dubauer byl třetí v zorném poli toho útočnicka. Prozatím to můžeme nazvat ochrannou vazbou."

Venn se kousl zamyšleně do rtu a změřil si Milese se zřejmou nechutí. Musel by být ještě hloupější, než se snažil předstírat, aby nepochopil, že mu Miles neříká všechno. "Dobrá tedy," řekl konečně. Mávl rukou k Teris Třetí.

"Posbírejte je tedy všechny."

"Výborně." Pohlédla na hodinky na zápěstí své dolní levé ruky. "Je právě sedm ráno." Pravděpodobně střídání směn.

"Mám ještě zůstat?"

"Ne, ne. Vezmu si to na starost. Vyhlášte pátrání a pak si jděte domů odpočinout." Venn si povzdychl. "Dnešek asi

nebude lepší."

Velitelka noční směny zdvihla optimisticky palce na obou dolních rukách a vyklouzla z malé kanceláře ven.

"Nechtěla byste raději čekat doma?" navrhl Venn Nicol. "Určitě by to pro vás bylo pohodlnější. Zavoláme vám, jakmile se váš partner najde."

Nicol se nadechla. "Raději bych byla tady," řekla tvrdohlavě. "Jen pro případ..., že se to třeba stane brzy."

"Budou vám dělat společnost," nabídl se Miles. "Alespoň chvíli." Tak, ať si s tímhle diplomatickým problémem láme hlavu Venn.

Vennovi se přinejmenším podařilo vystrnadit je ze své kanceláře tím, že jim nabídl místnost v soukromí, kde prý budou méně rušeni. Tedy, že tam budou méně rušit Venna.

Miles a Nicol v tísnivém tichu osaměli. Miles nejvíce toužil vědět, zda mělo Bel nějakou práci od Císařské bezpečnosti, jejímž výsledkem by mohlo být jeho zmizení. Ale byl si téměř jistý, že Nicol neví nic o Belově druhém zdroji příjmů - i rizika. A kromě toho, nejspíš to tak nebylo. Pokud je jeho zmizení důsledkem nějakých událostí, budou to ty současné. Které jsou momentálně tak zapeklité, že všechny Milesovy nervy byly napjaté k prasknutí.

Bel svou předchozí kariéru opustilo poměrně nedotčené i přes dosti riskantní akce admirála Naismithe. Ten beťanský hermafrodit přežil všechno, a teď, když už je nadosah soukromému životu a budoucnosti, jestli po něm jeho minulost sáhla teď... Miles polkl pocit viny a obavu a držel se, aby nezačal koktat k Nicol nějaké nesouvislé omluvy. Minulou noc se Belovi docela určitě něco stalo, ale Bel bylo pohotové, chytré a mělo zkušenosti. Bel by se s tím vyrovnalo. Tak jako se se vším vždy vyrovnalo předtím.

Ale co když prostě jen nemělo štěstí...?

Nicol porušila napjaté ticho a zeptala se Roica na cosi o Barrayaru a zbrojnoš odpověděl neobratně, ale laskavě, aby jí konverzaci uklidnil napjaté nervy. Miles se podíval na hodinky. Je příliš brzy na to zavolat Kateřině?

A co ho vlastně čeká dál? Původně chtěl dopoledne strávit vedením výsledků pod fastpentou. Všechny ty důkazy, které si myslel, že má tak pevně v rukou, se nakonec rozpadly do několika volných konců: Firka zmizel, Dubauer zmizelo a teď zmizelo i Bel. A Solian, na toho nezapomínaj. I přes svou složitou strukturu není Stanice Graf až tak velká. Copak se všichni ztratili na to samé místo?

K jeho překvapení mu frustrované myšlenky narušila velitelka noční směny, když strčila hlavu do dveří. Copak neměla už odejít?

"Lorde Auditore Vorkosigane, mohl byste na chvíličku?" zeptala se zdvořile.

Omluvil se Nicol a odplul vzduchem za ní s Roicem v těsném závěsu. Vedla ho chodbou zpět do kanceláře vedle Vennovy. Venn právě končil hovor a říkal: "Je tu, je našťvaný a dává mi zabrat. To vy ho máte zvládnout." Ohlédl se přes rameno a ukončil spojení. Miles zahlédl zmizet nejasný obraz zmocněnkyně Trávníčkové zahalené v něčem, co mohl být župan.

Když se za nimi dveře se syknutím zavřely, velitelka se otočila a začala: "Strážný, kterého jste poslal s velitelem Thornem včera v noci, říká, že ho Thorne propustil, když se dostali na Křižovatku."

"Kam?" opáčil Miles. "Kdy? Proč?"

Pohlédla na Venna, který jí pokynem ruky naznačil, že má pokračovat. "Křižovatka je jeden z našich hlavních dopravních uzlů na straně s nulovou gravitací se stanicí bublinových vozů a veřejnými zahradami. Mnoho lidí si tam dává schůzky, chodí jíst nebo se bavit, když mají po práci. Thorne se zde zřejmě setkal s Krystal Pátou kolem jedné v noci a dali se do hovoru."

"Ano? Víte doufám, že jsou přátelé."

Venn si poposedl, jak Miles postřehl, trochu ostýchavě a řekl: "Víte, jak dobří přátelé jsou? Nechci tuhle záležitost probírat před tou rozrušenou mladou dámou. Ale Krystal Pátá je známá svými, ehm, exotickými choutkami a beťanský hermafrodit je, přece jen, beťanský hermafrodit. Může to mít velmi jednoduché vysvětlení."

Milesovi prolétlo hlavou pár poměrně popuzených argumentů, ale rychle je zamítl. Vlastně Bela tak dobře neznal. Ne že by kdokoliv, kdo Bela znal, byl Vennovými jemnými náznaky šokován... ne. Belovy sexuální choutky jsou snad excentrické, ale není v jeho stylu zradit důvěru partnera. Takový nikdy nebyl. Všichni se měníme. "Můžete se zeptat Bosse Wattse," získal trochu času. Koutkem oka zahlédl Roica, jak mu naznačuje směr k Vennovu komunikátoru připevněnému na zdi. Miles hladce pokračoval: "Nebo ještě lépe, zavolejte Krystal Páté. Pokud u ní Thorne je, záhada je vyřešena. Pokud není, mohla by vědět, kam se Thorne poté vydal." Pokusil se rozhodnout, která verze by byla horší. Vzpomínka na žhavé nýty ve vlasech ho přiměla doufat ve verzi číslo jedna, i přes to, co by znamenala pro Nicol.

Venn rozevřel souhlasně dlaň horní ruky a napůl se otočil, aby dolní rukou vytřel kód na terminálu. Milesovi poskočilo srdce, když se na obrazovce objevila klidná tvář Krystal Páté a ozval se její hlas. Byl to ale jen záznamník. Venn nakrčil obočí. Zanechal krátký vzkaz, aby ho co nejdříve kontaktovala, a ukončil spojení.

"Možná že spí," řekla s nadějí velitelka noční směny.

"Pošlete tam někoho, ať to prověří," řekl Miles trochu upjatě. Vzpomněl si, že tu vlastně reprezentuje diplomacii, a dodal: "Pokud možno."

Teris Třetí se zatvářila, jako by se vize jejího spacího pytle čím dál tím víc vzdalovala, a znovu zmizela. Miles a Roic se vrátili k Nicol, která k nim zdvihla oči plné obav. Miles trochu zaváhal, dřív než jí podal nejnovější zprávy.

"Napadají vás nějaké důvody, proč by spolu měli mluvit?" zeptal se jí.

"Spousta," odpověděla okamžitě, a potvrdila tak Milesovy soukromé dohady. "Určitě chtěla získat novinky o podporučíku Corbeauovi, nebo jakoukoliv informaci, která by mohla ovlivnit jeho postavení. Pokud se na Křižovatce náhodou setkala s Belem, určitě využila příležitosti něco se dozvědět. Nebo se snad chtěla někomu jen vypovídat.

Většina jejích ostatních přátel s ní po tom barrayarském extempore příliš nesympatizuje."

"Výborně, takže tím strávili první hodinu. Ale co dál? Bel byl unavený. Co dál?"

Otočila všechny čtyři dlaně vzhůru v bezmocném gestu. "To si neumím představit."

Miles měl zato představ víc než dost. Zatraceně, potřebuji nějaká fakta. Tahle věta se v poslední době stávala jeho soukromou mantrou. Nechal Roica, aby si s Nicol povídal o čemsi bezvýznamném, a s pocitem sobce se uklidil do kouta místnosti, aby zavolal ze svého komunikátoru Kateřině.

Její hlas zněl ospale, ale potěšeně, a trvala na tom, že už je určitě vzhůru a právě chtěla vstávat. Vyměnili si spolu pár soukromých vět a Miles jí popsal, co zjistil na základě těch klepů, které mu posbírala o tom, jak Solian krvácel z nosu, což ji očividně potěšilo.

"Takže kde jsi teď a co jsi snídal?" zeptala se ho.

"Snídaně se odkládá. Jsem v administrativních prostorách bezpečnosti." Odmlčel se. "Včera v noci se ztratil Bel Thorne a právě po něm vyhledávají pátrání."

Teď se odmlčela ona, a když se ozvala, její hlas zněl až příliš neutrálně, stejně jako jeho. "Ach. To není dobré."

"Ano."

"Doufám, že ty máš s sebou za všech okolností Roica?"

"To ano. A pořád mám s sebou ozbrojené kvadručky."

"Dobře." Znovu se nadechla. "Dobře."

"Celá situace tu vypadá dost špatně. Možná tě budu muset přece jen poslat domů napřed. Ale na to máme ještě čtyři dny."

"Dobrá. Tak si o tom můžeme promluvit."

Rozhovor pomalu odumíral. Miles ji nechtěl víc plašit a ona jeho nechtěla rozptylovat od pátrání. Proto mu oznámila, že se jde vykoupat a obléct a dát si snídani.

Napadlo ho, zda by přece jen s Roicem neměli Nicol odvést domů a pak zkusit sám pátrat po Stanici, zda na něco nenarazí. Tak, tohle byl jeden z takticky nejhorších plánů, které ho kdy napadly. Roic by nejspíš dostal naprosto oprávněný, i když velmi zdvořilý záchvat vzteku, kdyby mu to navrhl. Bylo by to jako za starých časů. Ale třeba by šlo pátrání nějak zúžit...

Z chodby se ozval hlas velitelky noční směny. Proboha, copak se ta ženská nikdy nedostane domů? "Ano, jsou tady, ale nemyslíte, že byste měla napřed k lékaři?"

"Já musím mluvit s lordem Vorkosiganem!"

Miles okamžitě vyskočil, protože ten udýchaný ženský hlas poznal. Patřil Krystal Páté. Plavá kvadručka vklopýtala kruhovými dveřmi z chodby dovnitř. Trásla se a vypadala vyčerpaně. Její pleť měla téměř zelenkavý nádech a ostře kontrastovala se zmačkanými červenými šaty. Oči měla veliké, podmalované tmavými kruhy. Přelétla jimi všechny tři přítomné. "Nicol, oh, Nicol!" Rozlétla se k přítelkyni a objala ji všemi třemi pažemi. Čtvrtá, v obvazu, se bezvládně kymácela.

Zmatená Nicol jí objetí oplátila, ale pak ji od sebe odstrčila a zeptala se naléhavě: "Krystal, nevidělaš Bela?"

"Ano. Ne. Nejsem si jistá. Tohle nedává smysl. Myslela jsem, že nás omráčil oba společně, ale když jsem se vzpamatovala, Bel tam už nebyl. Myslela jsem, že se probral první a šel pro pomoc, ale bezpečnost -" hlavou kývla ke svému doprovodu - "říká, že ne. Copak nic nevíš?"

"Probral se? Počkej - kdo vás omráčil? Kde? Jsi v pořádku?"

"Strašlivě mě bolí hlava. Byla to nějaká droga v rozprašovači. Bylo to ledově studené. Nemělo to žádný známý pach, ale chutnalo to hořce. Stříkl nám to do obličeje. Bel vykřikl: 'Zadrž dech, Krystal!' ale samozřejmě se musel nadechnout, aby tohle mohl vykřiknout. Cítila jsem, že mu povolilo tělo, a pak všechno zmizelo. Když jsem se vzbudila, bylo mi tak zle, že jsem se málem pozvracela, fuj!"

Nicol a Teris Třetí se soucitně ušklíply. Miles pochopil, že kvadručka slyší tohle líčení už podruhé, ale přesto vypadala soustředěně.

"Krystal," skočil jí do řeči. "Prosím, nadechněte se, uklidněte se a začněte od začátku. Strážný říká, že vás a Bela nechal včera v noci na Křižovatce. Je to tak?"

Krystal Pátá si horními dlaněmi zammula celý pobledlý obličej, nadechla se a zamrkala. Do tváře se jí začala vracet barva. "Ano. Narazila jsem na Bela, když vystupoval na stanici bublinových vozů. Chtěla jsem vědět, zda se ptal - zda jste něco neřikal - jestli padlo nějaké rozhodnutí ohledně Dmitrije."

Nicol uspokojeně kývla.

"Koupila jsem nám ve stánku mátový čaj, který má Bel tak rád, a doufala jsem, že mi něco řekne. Ale nebylo to ani pět minut, když Bela cosi rozrušilo na těch dvou lidech, kteří kolem nás prošli. Jeden byl prý kvadručka, kterého Bel znal z práce - říkal, že to je někdo, koho už delší dobu sleduje, protože má podezření, že krade zboží z lodí. Ten druhý byl takový zvláštní chodící."

"Takový vysoký, hubený chlap s blánami na rukou a nohou a mohutným hrudníkem? Vypadá trochu jako by ho matka měla se žabím princem, ale ten kouzelný polibek tak úplně nefungoval?" zeptal se Miles.

Krystal Pátá na něj zůstala zírat. "No ano. No... o tom hrudníku nic nevím. Na sobě měl takovou volnou róbu. Jak to víte?"

"To už je asi potřetí, co jsme na něj v tomhle případě narazili. Dalo by se říct, že je k celé věci téměř přinýtovaný. Ale pokračujte, co bylo dál?"

"Bel se nedokázal soustředit na rozhovor. Musela jsem se otočit tvář k těm dvěma, abych mu mohla říkat, co dělají. Cítila jsem se hloupě, jako bychom si hráli na špiony."

Kdepak hra...

"O něčem se dohadovali a pak kvadručka uviděl Bela a spěchal pryč. Ten druhý člověk, ten divný chodící také odešel a Bel trval na tom, že musí za ním."

"A Bel opustil bistro?"

"Oba jsme odešli. Nechtěla jsem se nechat odbýt a kromě toho, Bel řekl No tak fajn, pojď taky, možná budeš užitečná. Myslím, že ten chodící musel být dost zkušený cestovatel, protože nebyl tak neobratný v nulové gravitaci jako většina turistů. Nemyslela jsem, že nás viděl, jak ho sledujeme, ale asi musel, protože šel Křižovatkou a zacházel do různých obchodů, ve kterých ale nic nekoupil. Pak najednou zabočil do přechodu na gravitační stranu Stanice. Nikde tam nebyla žádná vznášedla, tak mě Bel vzal na ramena a pokračovali jsme ve sledování toho muže. Zabočil do servisní sekce, kde jsou transportní společnosti, které vykládají a nakládají lodě a kam vedou jejich zadní východy. Pak nám zmizel za rohem, ale najednou se před námi objevil a střikl nám do tváře ten sprej. Bála jsem se, že to je jed a že umřeme, ale očividně to jed nebyl." Pochybovačně se odmlčela. "Já jsem se tedy probrala."

"Kde?" zeptal se jí Miles.

"Tam. Vlastně ne přesně tam - někdo mě strčil do recyklačního koše za jedním z těch východů. Ležela jsem na hromadě kartonů. Naštěstí ten koš nebyl zamčený. Kdyby byl, tak by mě tam ten člověk nemohl nacpat. Dalo mi obrovskou práci odtamtud vylézt. To hloupé víko mě pořád tlačilo dolů. Skoro mi zlomilo prsty. Nenávídím gravitaci. Bela jsem nikde neviděla. Dívala jsem se. Volala jsem ho. A pak jsem musela na třech rukách odejít k hlavní chodbě, kde jsem našla pomoc. Popadla jsem první strážnou a ta mě přivedla sem."

"Musela jste být v bezvědomí asi šest či sedm hodin," počítal nahlas Miles. Je metabolismus kvadruček hodně odlišný od metabolismu beřanského hermafrodita? Mají jinou váhu a navíc nepřesné dávkování drogy při vdechnutí... "Měla byste ihned jít k lékaři a nechat si vzít krev, abychom mohli zjistit, jakou drogu vám podal. Mohli bychom být schopni ji identifikovat a možná i její původ, pokud to není místní výrobek."

Velitelka noční směny se té myšlenky nadšeně chopila a uvedla je všechny včetně Nicol, kterou Krystal nepřestávala objímat, do příjímácké kanceláře. Když se Miles ujistil, že otřesená plavá kvadručka je plně a bezpečně v rukou mediků a že jich je dost, obrátil se opět k Teris Třetí.

"Takže už to nejsou jen mé teorie," řekl jí. "Ten Firka tu teď napadl člověka. Nemůžete to pátrání popohnat?"

"To ano," odpověděla zachmuřeně. "Tohle teď budou vysílat všechny komunikační kanály. Napadl kvadručka. A navíc vypustil do veřejného vzduchu jedovaté plyny."

Miles nechal obě kvadručky bezpečně v příjímáckém prostoru bezpečnosti. Pak se obrátil k velitelce noční směny, aby mu poslala strážnou, která přivedla Krystal Pátou, aby ho zavedla na místo činu. Ta se snažila získat čas, docházelo k dalšímu zdržení a Miles pak musel téměř nediplomatickým způsobem obtěžovat velitele Venna. Nakonec mu ale poslali kvadručku, která jeho i Roica skutečně odvedla na místo, kde byla Krystal Pátá tak nepříjemně zaskočena.

Šerá servisní chodba měla plochou podlahu a normální, ne kulaté zdi. Nebyla sice příliš zatarasená, ale křižovalo ji spousta trubek a potrubí, kterým se Roic musel vyhýbat. Za rohem našli tři kvadručky, jednu v uniformě bezpečnosti a dvě v šortkách a tričkách, jak v prostoru vymezeném plastovou páskou s logem Stanice shromažďují důkazy. Takže tu konečně někdo pátrá. Bylo na čase. Mladý muž ve vznášedle se zřetelným logem Stanice. Zaujatě vyhlízející kvadručka ve vznášedle s logem jedné z klinik Stanice.

Muž v šortkách a tričku ve vznášedle techniků právě opatrně dokončil laserový scan otisků prstů na hraně velkého hranatého koše, který trčel do prostoru právě tak, aby si o něj neopatrný chodec mohl udělat modřinu. Poodplul trochu stranou, aby mohl jeho kolega začít přejíždět povrch něčím, co vypadalo jako standardní typ ručního vysavače kožních buněk a vláken.

"Tady byla ukrytá Krystal Pátá?" zeptal se Miles kvadručky, který na všechno dohlížel.

"Ano."

Miles se naklonil kupředu, ale zaujatě luxující technik ho odmávl stranou. Poté, co z nich vymámil slib, že ho budou informovat o všech zajímavých důkazech, začal spíš přecházet chodbou s rukama v kapsách a hledat... co? Záhadné vzkazy psané krví na zdi? Nebo snad ne krví, ale inkoustem, slinami, chrchlem nebo čímkoliv. Zkontroloval také podlahu, strop a také trubky v Belově výšce i níž. Nakláněl hlavu, zda někde neuvidí podezřelý odraz. Nic.

"Všechny ty dveře byly zamčené?" zeptal se strážného, který je následoval. "Už je někdo zkoušel? Nemohl někdo zamknout velitele Thorneho dovnitř?"

"Na to se budete muset zeptat místního nadřízeného, pane," odpověděl kvadručka hlasem, do jehož školené neutrality se vkrádalo zoufalství. "Já jsem dorazil s vámi."

Miles se frustrovaně zahleděl na dveře a jejich otvírání. Nemůže je přece teď začít všechny zkoušet. Ne dřív, než technici dokončí svoji práci. Vrátil se ke koši.

"Našli jste něco?" zeptal se.

"Ne -" Medička se podívala na svého nadřízeného. "To tu oblast někdo před námi zametl do čista?"

"Pokud vím, tak ne," řekl muž.

"Proč se ptáte?" okamžitě do toho vpadl Miles.

"No, moc tu toho není. Čekala bych toho víc."

"Hledejte dál," navrhl jí technik.

Střelila po něm trochu záhadným pohledem. "To není ten problém. V každém případě, až po vás." Pokynula do chodby a Miles spěšně vychrlil své obavy o zamčených dveřích.

Technici pečlivě prozkoumali na Milesův návrh všechno, včetně trubek nad sebou, kde by mohl útočník najít úkryt, dřív než své oběti napadl. Zkusili všechny dveře. Miles, netrpělivě potukávající prsty na švu kalhot, je následoval po celé chodbě. Všechny dveře byly zamčené... přinejmenším teď. Jedny se se sykotem rozestoupily a vlastník obchodu vykoukl ven. Kvadručky ho rychle vyslechly a on jim na oplátku pomohl zburcovat své sousedy, aby při pátrání pomohli. Kvadručka posbírala spoustu malých plastových sáčků čehosi. V žádném koši, hale, skříni ani obchodě nenašli žádného hermafrodita v bezvědomí.

Servisní chodba pokračovala ještě asi deset metrů a pak se připojovala k širší chodbě lemované obchůdky, kanceláři a jednou malou restaurací. Všechno to tu muselo být v noci dost tiché, ale docela určitě ne úplně prázdné a poměrně dobře osvětlené. Miles si představil, jak Firka táhne Belovo bezvládné tělo veřejnou chodbou... zabalil ho snad do něčeho? Nejspíš musel. Odtáhnout Belovo tělo takhle daleko, to vyžadovalo sílu. Nebo vznášedlo. Ve kterém nemusela sedět ovšem kvadručka.

Roic za ním nasál vzduch. Do chodby pronikaly kořeněné vůně z ventilací restaurace. To Milesovi připomnělo povinnost nakrmit své vojáky. Tedy toho jednoho. Nerudný kvadručka by se mohl o sebe postarat sám.

Restaurace byla malá, čistá a útulná. Očividně se sem chodili stravovat místní. Bylo teď už po snídani a ještě ne čas na oběd, a tak tu seděli jen dva mladí chodící muži, kteří mohli být docela dobře prodavači, a kvadručka ve vznášedle, která, podle náradí soudě, pracovala jako elektrikář. Všichni se na Barrayarany zadívali. Dále hleděli na vysokého Roica v cize vypadající hnědostříbrné uniformě než na Milese v nenápadných šedých a navíc civilních šatech. Jejich strážný se od nich trochu odtáhl, aby bylo znát, že přišel s nimi, ale nepatří k nim, a objednal si baňku s kávou.

Chodící žena, která zde očividně pracovala jako servírka i kuchařka zároveň, navršila zručně na tácy jídlo. Kořeněný chleba, očividně místní specialita, byl pravděpodobně ručně pečený. Plátky syntetického masa nebyly ničím zajímavé, ale čerstvé ovoce chutnalo výtečně. Miles si vybral ohromnou zlatavou hrušku s nádechem růžové. Když ji rozřízl, dužinu měla bledou, dokonalou a plnou šťávy. Kdyby tu měli víc času, rád by provedl Kateřinu po místních zahradách. Všechny rostliny tu zřejmě měli geneticky upravené tak, aby mohly růst při nulové gravitaci. Císařským vesmírným stanicím by se tahle znalost hodila - pokud už Komařané tohle tajemství nekoupili. Milesův plán strčit do kapsy semínka a propašovat je domů byl zmařen tím, že ovoce bylo bez pecek.

Holovize v rohu měla ztlumený zvuk a všichni její tiché mmlání ignorovali. Náhle se ale rozsvítila duhová záře oznamující bezpečnostní hlášení. Všichni otočili hlavy a Miles uviděl záběry cestujícího Firky z doků Rudry, které sám poslal místní bezpečnosti. Nepotřeboval zvuk, aby odhadl obsah hlášení vážně se tvářící kvadručky. Hledá se tento podezřelý, může být ozbrojen a nebezpečný. Pokud ho uvidíte, volejte tento kód. Následovalo pár záběrů Bela jako jeho možné oběti. Byly to záběry ze včerejšího rozhovoru po útoku v hostelu.

"Můžete to zesílit?" zeptal se Miles opožděně.

Zprávy právě končily. Když servírka zesílila zvuk, objevil se místo zpráv už jen inzerát na pozoruhodnou kolekci pracovních rukavic.

"Ach, promiňte," řekla servírka. "Ale to už je stejně jen opakování. Tohle ukazují každých patnáct minut už celou hodinu." Pak Milesovi odrecitovala shrnutí hlášení, které se s Milesovým odhadem ve většině podrobností shodovalo. Takže, na kolika holovizích se teď tohle hlášení objevuje? Jakou šanci má hledaný muž na to, že se ukryje před tolika páry očí, které po něm slídí... viděl to i Firka? A pokud ano, zpanikaří a začne být opravdu nebezpečný? Nebo se možná vzdá a prohlásí to všechno za nedorozumění? Roic se zamračil a napil se kávy. Na to, že měl tak málo spánku, vypadal dobře, ale Miles ho podezřívá, že kolem poledne už se za ním bude jen bezmocně táhnout.

Milese se začínal zmocňovat nepříjemný pocit, že se potápí do tekutého písku a cíl jeho mise mu klouže z ruky. Co je vlastně jeho cílem? No ano, vysvobodit letku. Potlačil vnitřní rozmrzelé Kašlu na letku, kde je Bel? Pokud ale existoval způsob, jak dostat loď z rukou kvadruček, momentálně ho žádný nenapadal.

Vrátili se na stanici bezpečnosti, kde na ně na recepci čekala Nicol s výrazem hladového predátora číhajícího u napajedla. Okamžitě se na Milese vrhla.

"Našli jste Bela? Našli jste něco?"

Miles litostivě zavrtěl hlavou. "Vůbec nic. No... možná pár vlasů - to se uvidí, s čím přijdou technici -, ale to nám neřekne o nic víc, než už víme od Krystal Páté." O jejím svědectví Miles nepochyboval. "Mám ale teď jasnější představu o tom, jak se to stalo." Přál si v duchu jen, aby to dávalo větší smysl. První část - to, že se Firka snažil setrást své pronásledovatele - byla jasná. Záhadou bylo, co se dělo potom.

"Myslíte," Nicol selhal hlas. "Myslíte, že Bela někam odtáhl, aby ho zavraždil?"

"V tom případě proč nechal živého svědka?" Tuhle teorii musel kvůli jejímu klidu okamžitě odhodit. Možná. Ale když ho nechtěl zavraždit, co s ním chtěl dělat? Co Bel měl, nebo věděl, že to někdo chtěl? Tedy pokud se Bel podobně jako Krystal Pátá sám neprobral a neodešel. Jenže... kdyby Bel odešel v nějakém pomatení smyslu jinam, teď už by ho musel najít nějaký strážný nebo jiný občan Stanice. A pokud odešel někoho pronásledovat, už by se nejspíš hlásil. Přinejmenším mně by se hlásil, zatraceně...

"Pokud byl Bel," začala Nicol a znovu zmlkla. Do vchodu se vevalil vzrušený dav a zastavil se, aby se rozhlédl.

Dva robustní kvadručky v oranžových pracovních šortkách a tričku drželi každý jeden konec třimetrové tyče, uprostřed které visel Firka.

Ruce a kotníky nešťastného cestujícího byly přivázané k tyči elektrikářskou páskou. Jeho tělo bylo prohnuté do písmene U. Přes ústa měl další pásku, která tlumila jeho křik. Oči měl vytřeštěné a byla v nich panika. Vedle se tísnil další tři muži, kvadručky v oranžovém, udýchaní a potlučení a jednomu u oka nabíhala rudá modřina.

Hlouček se zorientoval a se svým svýjejícím se břemenem se rozlétl k recepci. Z dalšího vchodu se objevila čtveřice uniformovaných strážných kvadruček a nevěřicně zírala na nedobrovolně se dostavivší oběť. Recepční uhodil do interkomu a rychlým tlumeným hlasem cosi řekl.

Mluvčí celého hloučku postoupil kupředu a s chmurně uspokojeným úsměvem oznámil: "Tak jsme vám ho chytli."

"V nákladovém doku číslo dvě," odpověděl mluvčí. "Pokoušel se přemluvit tady Pramoda Šestnáctého -" a hlavou kývl k jednomu ze zachmuřených kvadruček, kteří drželi rouru, "- aby ho vyvezl v pracovním člunu ven, do doků galaktických skokových lodí. Takže k jeho obviněním můžete přidat ještě pokus o uplacení technika, řekl bych." Aha. Takže tady máme další způsob, jak obejít Belovy celní kontroly... Miles se v duchu vrátil zpět k pohřešovanému Solianovi.

"Pramod mu řekl, že si jde něco zařídít, vyklouzl ven a zavolal mi. Shromáždil jsem chlapce a pak už jsme dohlédli na to, aby šel s námi a všechno vám mohl vysvětlit osobně." Mluvčí mávl dlaní k veliteli Vennovi, který právě spěšně vplul z chodby dovnitř a s výrazem nepřekvapeného uspokojení si celou scénu měřil.

Oploutvený zajatec vydal zpod elektrikařské pásky žalostný zvuk, spíš jako protest než pokus o vysvětlení, zdálo se Milesovi.

Nicol jim spěšně vpadla do řeči. "Neviděli jste Bela?"

"Ahoj, Nicol." Mluvčí kvadruček lítostivě zavrtil hlavou. "Ptali jsme se toho chlapíka, ale neodpověděl nám. Jestli s ním nebudete mít lepší výsledek, máme ještě pár nápadů, co by se s ním dalo zkusit." Jeho pohled napovídal, že má na mysli například nepovolené použití přechodových komor, či snad inovativní způsoby použití nakládacích strojů, které určité výrobce v manuálu zapomněl zmínit. "Vsadím se, že dřív, než by mu došel vzduch, přestal by skučet a začal by mluvit."

"Myslím, že teď už to můžeme převzít my, díky," ujistil ho velitel Venn. Nemilosrdně si změřil Firku, který se na své rouře bezmocně kroutil. "I když vaši nabídku si budu pamatovat."

"Znáte velitele Thorneho?" zeptal se Miles. "Bel je jeden z našich nejlepších šéfů," odpověděl kvadručka. "Je to asi ten nejrozumnější chodící, jakého jsme tu měli. Nechceme o něj přijít, že?" kývl směrem k Nicol.

Ta jen němě a vděčně přikývla.

O zatčení provedeném občany Stanice byl rychle proveden záznam. Čtyřrucí strážní, kteří se tu zatím shromáždili, se dívali obezřetně na dlouhého, kroutícího se zajatce a rozhodli se ho převzít prozatím na té tyči. Zatýkací komando ještě s pochopitelným uspokojením předalo cestovní vak, který měl Firka u sebe.

Takže teď měl Miles svého nejhledanějšího podezřelého, pokud ne přímo na stříbrném tácu, tak přinejmenším připíchnutého téměř jako brouka na špendlíku. Miles toužil mu tu pásku strhnout z jeho těstovitého obličejce a stisknout mu krk.

Zatím dorazila zmocněnkyně Trávníčková, kterou doprovázel další tmavovlasý a fyzicky zdatný, i když nijak mladý kvadručka.

Měl na sobě elegantní nenápadný oděv, jaký nosili Boss Watts a Bel, ale namísto modrého byl černý. Zmocněnkyně ho představila jako vyšetřovatele Leutwyna.

"Takže," začal Leutwyn a zvědavě se zahleděl na páskou umlčeného podezřelého. "Tady máme pachatele všech těch zločinů. Chápu správně, že i on se sem dostal s barrayarskou letkou?"

"Ne, vyšetřovateli," řekl Miles. "Nalodil se na Rudru tady na Stanici Graf, a to na poslední chvíli. Vlastně se ani nezapsal mezi cestující, dokud nebyl určen původní čas odletu. Rád bych věděl proč. Podezřívám ho ze syntézy krve a jejího rozlití na podlaze nákladového doku, z pokusu o atentát na... někoho, včera v lobby hostelu a z útoku na Krystal Pátou, která ho viděla dost blízka na to, aby ho dokázala zakrátko identifikovat. Nicméně nejnaléhavější otázka je, co se stalo s velitelem Thornem? Myslím, že naléhavé pátrání po unesené oběti v nebezpečí života je dostatečný důvod pro nedobrovolný výslech pod fastpentou ve většině jurisdikcí."

"Ano, zde také," připustil vyšetřovatel. "Ale výslech pod fastpentou je choulostivá záležitost. V těch pár, které jsem vedl, jsem zjistil, že fastpenta není zdaleka taková kouzelná hůlka, za jakou ji lidé považují."

Miles si v předstírané skromnosti odkašlal. "Jsem poměrně dobře obeznámen s vyslýchacími technikami, vyšetřovateli. Sám jsem vedl nebo pomáhal vést přes stovku takových výslechů. A na mně ho provedli dokonce dvakrát." Není potřeba, aby zabíhal do vysvětlování své specifické reakce na fastpentu, díky které obě události získaly tak surrealisticky neskutečný nádech a která vlastně celý výslech znemožnila.

"Oh," řekl vyšetřovatel, na kterého Milesovo prohlášení a zejména ten poslední detail zřejmě udělalo dojem.

"Jsem si dobře vědom faktu, že je potřeba výslech vést tak, aby nepřipomínal spíše zneužití osobnosti, ale mimo jiné jsou potřeba správné otázky. Já věřím, že jich pár mám."

Venn se do toho vložil: "Ještě jsme se podezřelému nevěnovali. Já například chci vidět, co má v tom vaku."

Vyšetřovatel přikývl. "Ano, pokračujte, veliteli Venn. I já bych rád ještě viděl pár objasňujících detailů, pokud to bude možné."

Zneužití nezneužití, všichni následovali čtyřruké strážné, kteří nešťastného Firku přenášeli i s tyčí do zadní místnosti. Tam mu kolem kostnatých zápěstí a kotníků upevnili normální pouta, sejmuli otisk sítnice a laserem sejmuli otisky prstů i dlaní. Miles ukojil svou zvědavost, když mu z nohou stáhli měkké boty. Velmi dlouhé a pružné prsty u nohou při rozevření odhalovaly růžovou plovací blánu. Kvadručky sejmuly i otisk chodidel - samozřejmě, kvadručky jsou zvyklé snímat normálně otisky všech čtyř končetin. Pak teprve rozzírali pásku, která zajatce poutala.

Mezitím jiný strážný za pomoci Venna vyprázdnil a prohlédl cestovní vak. Vytáhli hromadu šatů, většinou smotaných do špinavých hromad, velký a nový kuchyňský nůž, paralyzér s pochybně zkorodovanou baterií a bez povolení, dlouhé páčidlo a koženou aktovku plnou drobného nářadí. V té také našli účtenku na automatickou svářecí nýtovačku z obchodu na Stanici Graf i s odpovídajícími sériovými čísly. Teprve v té chvíli se vyšetřovatel přestal tvářet tak rezervovaně a místo toho se zachmuřil. Když vytáhli z vaku cosi, co na první pohled vypadalo jako skalp, ale při protřesení se z toho vyklubala měděně blondatá paruka, zdálo se, že už mají důkazy všechny.

Zajímavější pro Milese byl ne jeden, ale spousta průkazů totožnosti. Polovina z nich uváděla svého vlastníka jako pocházejícího z Jacksonova Doupěte a ostatní patřily k lokálním vesmírným systémům kolem Hegen Hubu. To byl

systém bohatý na výskyt červích děr a chudý na výskyt planet a nejbližší strategicky důležitý soused Barrayaru. Skokové trasy z Barrayaru jak na Jacksonovo Doupě, tak na Cetaganské císařství vedly přes Komarr a Pol skrz Hegen Hub.

Venn projel identifikační průkazy holovizí připevněnou ke zdi místnosti a zamračil se ještě víc. Miles i Roic mu oba připluli za záda, aby mu mohli nakukovat přes ramena.

"Takže," zavrčel po chvíli Venn. "Kdopak je tenhle chlapík ve skutečnosti?"

Dva průkazy totožnosti na jméno Firka jim ukázaly záběry muže velmi odlišného od jejich sténajícího zajatce: byl to velký, obtloustlý, ale naprosto normální lidský muž buď z Jacksonova Doupěte, nebo Aslundu, dalšího souseda Hegen Hubu, podle toho, kterému z průkazů chtěli věřit. Třetí průkaz, na který se Firka očividně dostal z Tau Ceti na Stanici Graf, ukázal skutečně jejich zajatce. Tenhle portrét také našli na průkazu osoby se jménem Russo Gupta, také pocházející z Jacksonu a bez příslušnosti k jakémukoliv klanu. Totéž jméno, tvář i shodný otisk sítnice se znovu objevilo na licenci inženýra skokové lodi, kterou Miles rozpoznal jako vyrobenou jednou z jacksonských organizací, s níž měl kdysi dávno co dělat. Podle dlouhé řádky dat a připojených celních razítek ji všude měli za pravou. A to ještě nedávno. Výborně, záznam jeho cest!

Miles na průkaz ukázal. "Tohle je docela určitě falešné."

Okolní kvadručky se zatvářily doslova šokovaně. Trávníčková podotkla: "Falešná inženýrská licence? To by bylo nebezpečné."

"Jestli to pochází tam, odkud si myslím, tak tam byste si mohli pořídit klidně i falešnou licenci neurochirurga. Nebo jakéhokoliv jiného povolání, které byste si vybrali, a to bez studia, testování i certifikací." Nebo tahle licence falešná není - inu, to je zajímavá myšlenka. I když zkušeností a samostudiem se lze hodně naučit... někdo tu byl dost zručný na to, aby upravil tu automatickou nýtovačku.

V žádném případě ale tenhle bledý vyhublý mutant nemohl být podsaditá, sympaticky nepohledná a rudovlasá žena jménem buď Grace Nevatta z Jacksonova Doupěte bez příslušnosti ke klanu - a ani Louise Latourová z Polu, záleželo, který průkaz totožnosti chtěla ta žena použít. Nemohl to být ani drobný skokový pilot tmavé pleti jménem Hewlet.

"Kdo jsou všichni ti lidé?" zamumlal podrážděně Venn.

"Proč se na to nezeptáme jeho?" navrhl Miles.

Firka - či Gupta - konečně přestal zápolit s pouty a jen se vznášel ve vzduchu. Nad modrým obdélníkem pásky, kterou měl přes ústa, se mu rozvíraly a svíraly nozdry, jak lapal po dechu. Kvadručky dokončily snímání všech otisků. Jeden z nich sáhl na růžek pásky a pak se nejistě zarazil. "Bojím se, že tohle bude trochu bolet."

"Pravděpodobně se pod tím už dost zpotil, takže bude snadné ji strhnout," řekl Miles. "Strhněte ji rychle a najednou, pomalu to bolí víc. Takhle bych to nejspíš na jeho místě chtěl já."

Tlumený nesouhlasný jek se změnil v pronikavý výkřik, jak kvadručka poslechl Milesovu radu. No dobrá, žabí princ se nepotil kolem úst tak, jak Miles odhadoval. Ale pořád bylo lepší zbavit se té pásky.

I přes všechn hluk a zvuky jejich vězeň po stržení pásky nespustil žádné protesty, ldetby, nářky ani hrozby. Prostě dál lapal po dechu. Oči měl trochu skelné - ten pohled Miles rozpoznal jako pohled člověka, který byl spoután příliš pevně a příliš dlouho. Belovi věrní spolupracovníci ho možná trochu pocuchali, ale za tu krátkou dobu, kdy byl v jejich rukou nemohl získat takovýhle pohled.

Velitel Venn podržel vězni před očima v obou rukách všechny průkazy. "Tak dobrá. Kdo jste doopravdy? Klidně nám řekněte pravdu. Stejně ji zjistíme."

Vězeň zachmuřeně a váhavě zamumlal: "Jsem Guppy."

"Guppy? Russo Gupta?"

"Jo."

"Kdo jsou ti ostatní?"

"Zmizelí přátelé."

Miles si nebyl jistý, zda Venn zachytil správně jeho intonaci. Skočil mu do řeči. "Mrtví přátelé?"

"Jo, to taky." Guppy či Gupta se zahleděl kamsi do dálky, kterou Miles odhadl na celé světelné roky.

Venn se zatvářil znepokojeně. Milesem znítalo přání pokračovat a zároveň posadit se a studovat všechna data na všech těch průkazech dřív, než Gupta vyslechne. Byl si jistý, že tam na něco přijde. Ale teď měl jiné priority.

"Kde je velitel Thorne?" zeptal se Miles. "Už jsem to řekl těm surovcům. Nikdy jsem o něm neslyšel."

"Thorne je jméno toho beťanského hermafrodita, kterého jste omráčil tím sprejem včera v noci v servisní chodbě u Křižovatky. A zároveň s ním i plavovlasou kvadručku jménem Krystal Pátá."

Zachmuřený výraz se ještě prohloubil. "Nikdy jsem je neviděl."

Venn otočil hlavu a kývl strážné, která odplula pryč. O pár okamžiků později se vrátila jiným vchodem a vedla s sebou Krystal Pátou. Miles si s úlevou všiml, že se jí vrací do tváře barva a očividně se jí podařilo dostat k nějakým líčidlům, protože se upravila zpět do své staré přitažlivé podoby.

"Ach!" vyhrkla radostně. "Tak jste ho chytili! Kde je Bel!"

Venn se formálně zeptal: "Je tohle ten útočník, který spáchal chemický útok na vás a velitele a vypustil včera v noci do veřejné atmosféry neznámý plyn?"

"Ano," potvrdila Krystal Pátá. "Toho si přece nemůžu splést. Podívejte jen na ty blány."

Gupta stiskl rty, pěsti i chodidla, ale bylo jasné, že dál zapírat nemůže.

Venn ztišil hlas do velmi působivě výhrůžného zavrčení. "Gupto, kde je velitel Thorne?"

"Já nevím, kde ten vlezlý hermafrodit vězí! Nechal jsem ho v koši vedle ní. To bylo ještě v pořádku. Dýchalo a tak. Oba byli v pořádku. Přesvědčil jsem se. Ten hermafrodit tam nejspíš ještě spí."

"Nespí," řekl Miles. "Zkontrolovali jsme tam každý koš. Velitel je pryč."

"No, tak já tedy nevím, kam potom šlo."

"Byl byste ochoten toto svědectví opakovat pod fastpentou, a očistit se tak z obvinění z únosu?" zeptal se Venn chytře ve snaze docílit souhlasu s výsledkem.

Guptova těstovitá tvář ztuhla a očima uhnul stranou. "Nemůžu. Jsem na to alergický."

"Skutečně?" opáčil Miles. "Tak si to zkontrolujeme, ne?" Zalovil v kapse kalhot a vytáhl z ní testovací náplast, kterou si vzal už dřív ze zásob na Kestrelu. Doufal v přesně takovouto příležitost, kdy ji bude moci použít. Pravda, nečekal naléhavost výsledku a ani znepokojivé Belovo zmizení. Podržel všem proužek náplasti před očima a Vennovi i vyšetřovateli, který vše podmačeně sledoval, vysvětlil: "Testovací náplast, kterou se zjišťují alergie na fastpentu. Pokud má osoba jakoukoliv ze šesti uměle způsobených alergií či třeba jen slabou vrozenou alergii, hned se to dozvíme." Aby kvadrůčky o svých slovech přesvědčil, odloupl kousek náplasti a připlácí si ji na hřbet svého vlastního zápěstí a ještě ji uhladil prsty. To bylo dostatečně přesvědčivé na to, aby nikdo kromě vězně neprotestoval, když se naklonil a přilepil další kus náplasti Guptaovi na paži. Gupta vyrazil zhrozený výkřik, který mu vynesl pouze nechápavé pohledy přítomných. Před jejich zmatenými očima už pak jen žalostně naříkal.

Miles si odloupl z ruky náplast, a odhalil tak zřetelnou červenavou skvrnu. "Jak vidíte, já sám mám mírnou alergii."

Ještě pár okamžiků vyčkával, aby všem jeho slova došla, pak natáhl ruku a odloupl náplast z Guptaovy paže. Poměrně nezdravá přírodní - těsto do přírody patří, že? - barva jeho pleti se nezměnila.

Venn se už vžil do role vyšetřovatele o nic hůř než příslušník Císařské bezpečnosti. Naklonil se ke Guptaovi a řekl: "Tak, to jsou zatím dvě lži. Můžete přestat lhát teď nebo za chvíli. Nám je to celkem jedno." Zdvihl zúžené oči ke svým kolegům.

"Vyšetřovateli Leutwyne, souhlasíte, že zde máme dostatečný důvod provést nedobrovolný chemický výslech?"

Vyšetřovatel nevypadal příliš nadšeně, ale odpověděl: "Ve světle jeho přiznání, že způsobil neblahé zmizení cenného zaměstnance Stanice, ano, nepochybně. Připomínám vám ale, že je proti předpisům vystavovat zadrženého zbytečnému fyzickému utrpení."

Venn pohlédl na Gupta, který se vedle něj vznášel ve vzduchu.

"Jakému utrpení? Je přece v nulové gravitaci."

Vyšetřovatel stiskl rty. "Cestující Gupta, kromě vašich pout, trpíte nějakým nepohodlím? Chcete potravu, nápoj nebo nějaké hygienické potřeby?"

Gupta trhl zápěstími a pokrčil rameny. "Ne. No ano. Vysychají mi žábry. Jestli mě nerozvážete, musí mi je někdo navlhčit. Tím, co mám ve vaku."

"Tímhle?" Strážná pozdvihla cosi, co vypadalo jako naprosto normální plastový rozprašovač, jakým Kateřina mlžila některé své květiny. Když s ním zatřásla, uvnitř to zašplouchalo.

"Co je v tom?" zeptal se podezřívavě Venn.

"Většinou voda. A trocha glycerínu," řekl Gupta.

"Běžte to prověřit," řekl Venn strážné. Ta kývla a vyplula ven. Gupta sledoval její odchod sice trochu nedůvěřivě, ale celkem klidně.

"Cestující Gupta, zdá se, že budete nějaký čas naším hostem," řekl Venn. "Budete se chovat slušně, pokud vám sejmeme pouta, nebo ne?"

Gupta chvilku mlčel, ale pak si vyčerpaně povzdechl. "Budu se chovat slušně. Stejně mi to nepomůže."

Jeden ze strážných mu uvolnil pouta na rukou i nohou. Jediný, koho tato zbytečná zdvořilost nepotěšila, byl Roic.

Ztuhl, s jednou rukou na úchytu a nohou připravenou k odrazu. Ale Gupta si jen promnul zápěstí a sklonil se, aby si promasíroval kotníky, a tvářil se přitom sice zarytě, ale vděčně.

Strážná se vrátila i s rozprašovačem a podala ho veliteli. "V laboratoři tvrdí, že to je inertní. Mělo by to být bezpečné," hlásila.

"Dobrá tedy," Venn podal rozprašovač Guptaovi, který ho i přes své dlouhatánské ruce pohotově zachytil. Miles si byl jistý, že kvadrůčky si toho všimly.

"Ehm" Gupta si změnil přihlížející trochu stydlivým pohledem a nadzvedl si své volné pončo. Protáhl se a vdechl a žebra na jeho ohromném sudovitém hrudníku se rozestoupila, až bylo vidět rudé záhyby. Tkáň v nich byla houbovitá a vypadala jako hustě rostlé peří.

Probohaživého. Tak on má opravdu žábry. A to namáhavé dýchání hrudníkem zřejmě pomáhá pumpovat vodu, když je ve vodě. Má dvojí dýchání. Zadržuje dech nebo dokáže nedýchat plicemi? Jaký mechanismus přepíná jeho krevní oběh z plicního dýchání na žaberní? Gupta protřásl lahvičku a pak si do rudých záhybů nastříkal jemnou mlhu. Postupoval přitom zprava doleva a zřejmě mu to dělalo dobře. Povzdechl si a záhyby se znovu zavřely a jeho hrudník vypadal jen jako trochu zjizvený. Pak si znovu upravil své pončo.

"Odkud jste?" neudržel se Miles.

Gupta se znovu zatvářil kysele. "Hádejte."

"No, z Jacksonu, podle toho, co vidím, ale který klan vás vyrobil? Ryoval, Bharaputra, nebo jiný? A byl jste jediný nebo vás bylo víc? Jste první generace nebo pocházíte z nějaké rasy podvodních lidí, která se dokáže sama rozmnožovat?"

Gupta překvapeně rozevřel oči. "Vy znáte Jacksonovo Doupě?"

"Řekněme, že jsem tam vykonal několik bolestně poučných návštěv."

Překvapení vystřídal mírný respekt a zároveň i výraz určitého sentimentu. "Vybíl mě klan Dyan. Já jsem patřil ke skupině - byli jsme podvodní balet."

Krystal Pátá mu vpadla do řeči s nelichotivým úžasem. "Vy jste byl tanečník?"

Věžeň pokrčil rameny. "Ne. Já jsem patřil k podvodnímu štábu. Ale klan Dyan byl pak násilím zabráný klanem Ryoval -

jen pár let předtím, než byl baron Ryoval zavražděn. Škoda, že se to nestalo dřív. Ryoval naši skupinu rozdělil a přidělil na jiné, ehm, úkoly a rozhodl se, že pro mě využití nemá. Takže jsem byl bez práce i bez ochrany. Mohl jsem dopadnout hůř. Mohl si mě nechat. Tak jsem se toulal a bral všechny možné technické práce. Chodil jsem z místa na místo." Jinými slovy se Gupta narodil do jacksonského otroctví a pak byl vyhozen na ulici, když jeho původní vlastníky a stvořitele násilně porazil obchodní rival. Podle toho, co Miles věděl o baronu Ryovalovi, byl možná Guptaův osud šťastnější než jeho přátel. Soudě podle data smrti barona Ryovala trvalo Guptaovo chození z místa na místo přinejmenším pět, možná i deset let.

Miles řekl zamyšleně: "Vy jste nestřílel včera na mě, že ne? Ani na velitele Thorneho." Takže zbývá...

Gupta zamžikal. "Oh! Tak odtud jste mi povědomý. Promiňte, ne." Svraštil obočí. "Tak co teď děláte tady? Přece nejste jeden z cestujících. Patříte k personálu Stanice jako ten zatracený vlezlý Be'an?"

"Ne. Jmenuji se," okamžitě se rozhodl vynechat všechny tituly, "Miles. Poslali mě sem dohlédnout na zájmy Barrayararu, když tu kvadručky zadržely naši letku."

"Aha," znovu zhloustejně Gupta.

Kde jsou ksakru s tou fastpentou? Miles ztišil hlas. "Tak co se stalo tvým přátelům, Guppy?"

Tím znovu přitáhl jeho pozornost. "Podvedli je. Zneužili. Nakazili... zabili. Všechny nás dostal. Ten zatracený cetagandský hajzl. Tak dohoda nezněla."

Něco uvnitř Milese poskočilo. Tak tady je to spojení, konečně. Nasadil svůj nejsvůdnější úsměv a soucitně, ještě tišším hlasem, řekl: "Vyprávěj mi o tom cetaganském hajzlovi, Guppy."

Kvadručky, vznášející se kolem nich, ztichly, snad dokonce zatajily i dech. Roic se přitáhl opět do Milesova stínu.

Gupta se rozhlédl po okolních přihlížejících a opět pohlédl na Milese, jediného chodícího v celé té mase. "A k čemu?"

Tón jeho hlasu nebyl zoufalý, spíš zahořklý.

"Já jsem Barrayaran. Já mám obzvláštní pífku na cetagandské hajzly. Cetagandští ghemové zahubili pět milionů lidí z generace mého dědečka dřív, než konečně opustili naši planetu. Pořád mám doma ještě pytel ghemských skalpů.

Možná bych věděl o zajímavých věcech, které by se daly udělat s určitým druhem Cetagand'ánů."

Věžíův tápavý pohled náhle utkvěl soustředěně na jeho tváři. Poprvé získal Guptaovu skutečnou pozornost. Poprvé naznačil, že může mít něco, co Guppy skutečně chce. Chce? Toužil po tom. Lačnil po tom s posedlostí zoufalce. Jeho skelné oči hořely touhou... snad po pomstě, snad po spravedlnosti - ale rozhodně i po krvi. Žabí princ sám očividně neměl s pomstou zkušenosti. Kvadručky nebyly krvelačné. Ale Barrayarané - ti měli mnohem krvežíznivější pověst. Což by se konečně mohlo projevit jako výhoda.

Gupta se zhluboka nadechl. "Já nevím, jaký druh byl právě tenhle. Vlastně je. Nepodobal se nikomu, koho bych předtím viděl. Ten cetagandský hajzl. On nás rozpustil."

"Pověz mi," vydechl Miles, "pověz mi to všechno. Proč vás?"

"Dostal se k nám... prostřednictvím našeho obvyklého agenta. Mysleli jsme, že to bude snadné. Měli jsme loď."

Gras-Grace a Firka a Hewlet a já jsme měli loď. Hewlet byl náš pilot, ale Gras-Grace za nás myslela. Já jsem vždycky uměl opravovat věci. Firka vedl účetnictví a staral se o zákony a pasy a vlezlé úředníky. Říkali nám Gras-Grace a její tři manželé. Byli jsme banda vyvrhelů, ale možná jsme všichni dohromady vydali za jednoho pořádného partnera pro ni. Já nevím. Museli jsme držet spolu, protože bylo zatraceně jisté, že posádka odpadlých Jacksoniánů bez klanu a barona bude pro každého kolem snadné sousto."

Gupta se pomalu dostával do rytmu vyprávění. Miles pozorně naslouchal a v duchu se modlil, aby měl Venn dost rozumu na to, aby ho nepřerušoval. Kolem nich se vznášelo deset lidí, ale on i Gupta byli jako hypnotizováni jeden druhým a vzrůstající intenzitou výpovědi. Jako by byli uzavřeni mimo prostor a čas někde daleko. "Takže kde jste naložili toho Cetagand'ana a jeho náklad?"

Gupta poplašeně vzhlédl. "Vy víte o tom nákladu?"

"Jestli je to ten, který je teď na Idris, tak ano, našel jsem ho. Připadal mi dost znepokojivý."

"Co to vlastně bylo? Viděl jsem to jen zvenčí."

"Teď bych o tom raději nemluvil. Co vám řekl?" Miles se rozhodl prozatím nekomplikovat vysvětlováním o bezpohlavnosti ba Guptaovu výpověď. "Co vám řekl, že to je?"

"Biogeneticky upravení savci. Ne, že bychom se na to ptali. Dostali jsme slušně zapláceno za to, že se nebudeme ptát. Taková byla dohoda."

Jestli bylo na Jacksonu něco, co všichni obyvatelé dodržovali téměř fanaticky, byly to dohody. "A byl to dobrý obchod?"

"Vypadalo to tak. Ještě dva nebo tři takové kšefty a mohli bychom vyplatit loď a byla by jen naše."

Miles o tom v duchu pochyboval. Pokud byla posádka zadlužená za nákup lodí u typického jacksoniánského finančního klanu, tak asi ne. Ale třeba byli Guppy a jeho přátelé skuteční optimisté. Nebo skutečně zoufalí.

"Ten kšeft vypadal dost jednoduše. Měli jsme trochu pokličkovat Cetaganským císařstvím. Skočili jsme tam přes Hegen Hub a Vervain a letěli kolem Ró Cety. Všichni ti arogantní a podezřívaví inspektori, co nás šacovali na skokových bodech, nenašli vůbec nic, i když moc chtěli.

Neměli jsme totiž nic, než co jsme skutečně uvedli. Starý Firka se mohl uchechtat. Pak jsme letěli k posledním skokům směrem k Ró Cetě přes všechny ty pusté systémy, kde se cesta rozděluje na Komarr. Tam jsme se ve vesmíru setkali s lodí, která nebyla na letovém plánu."

"S jakou lodí? Skokovou lodí nebo nějakou místní? Můžete říct, jestli nebyla tajná?"

"Byla to skoková loď. Nevím, co jiného by to mohlo být. Vypadala jako cetagandská vládní loď. Měla spoustu parádních označení. Nebyla velká, ale rychlá. Vypadala vážně luxusně. Ten cetagandský hajzl přesunul celý náklad sám na gravipaletách a ručních vozících. Netrvalo mu to dlouho. Jakmile jsme se spojili, odlétli."

"Kam? Dalo se to zjistit?"

"No, Hewlet říkal, že mají divnou trajektorii. Byl to ten neobývaný systém pár skoků od Ró Cety, nevím, jestli to tam znáte -"

Miles povzbudivě kývl.

"Možná že letěli hlouběji do gravitační studny. Snad se chtěli otočit kolem slunci a přiblížit se ke skokovému bodu z utajené dráhy, já nevím. To by dávalo smysl."

"A cestující byl jen jeden?"

"Jo."

"Řekni mi o něm víc."

"Tenkrát jsem toho moc nevěděl. Držel se stranou, jedl v kabině sám. Se mnou vůbec nemluvil. Musel mluvit s Firkou, který mu dělal papíry. Než jsme prošli první barrayarskou skokovou inspekci, měl už novou identitu."

"Jmenoval se Ker Dubauer?"

Venn sebou při zmínce toho jména trhl a otevřel ústa, ale nakonec se jen nadechl, aby nepřerušoval Guppyho výpověď. Nešťastný obojživelník byl už v plném proudu.

"Ne, to ještě ne. Dubauerem se musel stát někde na té komarrské přestupní stanici. Stejně jsem ho nevysledoval díky jeho identitě. Na to byl moc dobrý. Dostal i vás, Barrayarany, že jo?"

To ano. Zjevný cetagandský agent nejvyššího kalibru prošel barrayarskou klíčovou zónou a vypařil se jako dým.

Císařská bezpečnost nejspíš zahyne celá na infarkt, až jim to nahlásí. "Jak jsi ho tedy našel až tady?"

Přes Guptovy rty přeběhlo poprvé něco jako úsměv. "Já byl lodní inženýr. Vysledoval jsem jeho náklad. Ten je přeci jen trochu zvláštní."

Úsměv se ztratil a Gupta se opět zamračil. "Když jsme ho i s jeho nákladem vyložili na komarrské přestupní stanici, vypadal spokojeně. Dokonce vedl dost srdečné řeči. Všechny nás taky poprvé obešel a osobně nám rozdál bonusy za bezproblémovou akci. Potřásl Hewletovi a Firkovi rukou. Požádal mě, zda by mohl vidět mé blány, a tak jsem roztáhl prsty a on se naklonil a popadl mě za ruku a vypadal, že ho to vážně zajímá a pak mi poděkoval. Gras-Grace poplácal po tváři a křivě se na ni usmál. Uculil se, když na ni sáhl. On to věděl. Protože držel v ruce bonus, tak se na něj taky usmála a nebacila s ním o podlahu, i když k tomu neměla daleko. A pak jsme odletěli. Hewlet a já jsme chtěli na stanici utratit něco z toho bonusu, ale Gras-Grace řekla, že oslavit to můžeme později. A Firka říkal, že Barrayarské císařství takovým jako my nepřeje, takže bychom se neměli zdržovat." Rozesmál se roztržitým smíchem beze stopy radosti. Tak. Takže ten vyděšený výkřik, který mu unikl, když mu Miles přilepil tu nápast, nebylo divadlo. Byla to vzpomínka. Miles potlačil třesavku. Promiň. Promiň.

"Byli jsme z Komarr pryč už šest dní, už za skokem z Polu, když začaly ty horečky. Gras-Grace to došlo první, podle toho, jak to začalo. Vždycky jí to myslelo nejlíp. Hewlet a Firka měli na ruce čtyři zarudlé fleky, jako kousnutí od nějakého brouka. Totéž měla Gras-Grace na tváři a já na ruce tam, kde se mě ten cetagandský hajzl dotkl. Otekly pak do velikosti vejce a bolely - i když hlava nás bolela víc. Trvalo to celé jen hodinu. Hlava mě bolela tak, že jsem ani neviděl, a Gras-Grace, které bylo stejně, mi pomohla do mé kabiny, abych mohl vlézt do své nádrže."

"Kamže?"

"Zařídil jsem si v kabině velkou nádrž s víkem, které se dalo zamknout zevnitř, protože na gravitaci v té staré lodi nebyl spoleh. Byla vážně pohodlná, jako vodní postel. Mohl jsem se pohodlně natáhnout a otočit. Voda měla dobrou filtraci, byla čistá a bublal do ní kyslík. Byla tam i muzika a barevná světla. Ta nádrž mi chybí." Povzdechl si.

"Vy... máte zřejmě i plíce. To dýcháte pod vodou nebo co?"

Gupta pokrčil rameny. "Mám v nose a uších další svaly, a v krku taky. Ty uzavírají automaticky dýchání, když přepnu na žábry. To je vždycky trochu nepřijemné. Jako by mé plíce nechtěly přestat. A někdy ani naskočit. Ale v nádrži nemůžu zůstat pořád, nebo bych si čůral do vody, co dýchám. To se taky stalo tenkrát. Byl jsem tam... asi celé hodiny, nevím, jak dlouho. Nemyslím, že jsem byl v pořádku, všechno mě bolelo. Ale pak jsem musel na záchod. Vážně moc. A tak jsem šel ven.

Skoro jsem omdlel, když jsem se postavil. Pozvracel jsem podlahu. Ale mohl jsem jít. Dostal jsem se konečně na záchod. Loď byla v chodu. Cítil jsem v nohách správné vibrace, ale všude bylo ticho. Nikdo nemluvil, ani se nehádal, ani nechrápal. Nikde nehrála hudba. Nikdo se nesmál. Byla mi zima a byl jsem mokrý. Hodil jsem na sebe župan - jeden z těch, které mi dala Gras-Grace, protože říkala, že je tlustá, a tak je jí horko. Mně byla pořád zima. Říkala, že to je tím, že mi tvůrci dali žabí geny. A co já vím, třeba to tak bylo.

Našel jsem její tělo..." odmlčel se. Pohled jeho očí hleděl světelné roky daleko. "Asi pět kroků v chodbě. Alespoň jsem myslel, že to je ona. Její cop plaval na... Alespoň myslím, že to bylo tělo. Ta louže měla asi takovou velikost. Smrděla jako... Jaká to je nemoc, že dokáže rozpustit kosti?"

Nadechl se a přerývaně pokračoval: "Firka se dostal dál, i když mu to nepomohlo. Byl celý nafouklý a něco z něj odkapávalo. Smrděl hůř než Gras-Grace. A kouřilo se z něj.

Hewlet - teda to, co z něj zbývalo - seděl ve svém pilotském křesle. Nevím, proč se doplazil tam, možná ho to uklidňovalo. Piloti jsou takoví divní. Jeho pilotské implantáty mu ještě držely lebku vcelku, ale jeho obličej... jeho rysy... mu z ní klouzaly dolů. Myslel jsem, že se třeba snažil poslat nějakou zprávu. Pomoc. Biokontaminace na palubě. Ale spíš ne, protože nikdo nepřišel. Později jsem si myslel, že třeba poslal příliš mnoho detailů a záchrana se neodvážila přijít. Proč by měli slušní občané riskovat krky kvůli nám? Byli jsme jen jacksonští pašeráci. Ti jsou lepší mrtví. A ještě si ušetří námahu s vyšetřováním a soudem, ne?" Nedíval se na nikoho.

Miles se začal bát, že se vyčerpá, že zmlkne. Ale on ještě potřeboval tolik vědět... Odvážil se mu hodit udičku. "No, to je hrůza. Takže jste byl v pasti na neovladatelné lodi se třemi rozpouštějícími se mrtvolami, včetně mrtvého skokového pilota. Jak jste se dostal pryč?"

"Ta loď... loď už mi bez Hewleta a ostatních nebyla k ničemu. Ať si ji finačníci sežerou i s biokontaminací. Zavraždili naše sny. Ale já se začal považovat za jejich dědice. Neměli nikoho jiného. Já bych chtěl, aby si vzali mé věci, kdyby to dopadlo naopak. Tak jsem to tam obešel a sebral všechnen majetek, peníze, kreditky - Firka měl spoustu peněz. A měl taky všechny naše průkazy. Gras-Grace asi všechno utratila nebo prohrála nebo tak něco. Takže byla chytřejší než Firka, z téhle perspektivy. Hewlet asi většinu propil. Ale měl jsem dost. Dost na to, abych cestoval třeba na konec vesmíru. Dost na to, abych dostal toho cetagandského hajzla. S tím těžkým nákladem nemohl cestovat tak rychle. Vzal jsem to všechno a nastoupil jsem do unikové kapsle. Dekontaminoval jsem všechno včetně sebe alespoň desetkrát, abych se zbavil toho pachu smrti. Nebyl jsem... sice ve formě, ale tak hloupý jsem zase nebyl. Když už jsem byl v kapsli, tak to bylo snadné. Tyhle kapsle jsou vyvinuté tak, aby dostaly raněné idioty do bezpečí. Automaticky se navádějí podle místních majáků... O tři dny později mě sebrala loď a já jim řekl vymyšlený příběh o tom, jak se naše loď rozpadla - a tomu věřili, když se podívali, že jsem z Jacksonu. To už jsem přestal plakat." V očích se mu zaleskly slzy. "O těch biosračkách jsem jim neřekl, to by mě vyhodili. Vysadili mě na nejbližší polské skokové stanici. Odtamtud jsem vyklouzl na první lodi, která letěla na Komarr. Vysledoval jsem náklad toho cetagandského hajzla až ke komarrské letce, co právě odletěla. Naplánoval jsem si trasu tak, abych se s ní setkal na nejbližší zastávce. Což bylo tady." Rozhlédl se kolem a zamžikal při pohledu na okolní posluchače, jako by ho překvapilo, že tu stále ještě jsou.

"Jak se do toho zapletl poručík Solian?" Miles měl celou dobu nervy jako špagáty, jak se držel, aby se nezeptal už dřív. "Myslel jsem, že bych mohl prostě čekat a chytit toho cetagandského hajzla, jak vychází z Idris. Ale on nevycházel. Nejspíš se schovával v kabině. Nemohl jsem se dostat přes strážce do lodi - nebyl jsem cestující ani ničí host, i když jsem se o to dost snažil. Dost mě vyděsilo, když mi ten chlapík, kterého jsem chtěl uplatit, pohrozil, že mě udá. Pak jsem trochu přemýšlel a nechal jsem se zapsat na Rudru, abych mohl alespoň legálně procházet přes celnici. A abych si byl jistý, že mi letka neodletí. Chtěl jsem ho zabít sám, za Gras-Grace, Firkou a Hewleta, ale kdyby měl utéct, tak jsem ho chtěl udat Barrayaranům jako cetagandského špiona. Možná by se něco zajímavého stalo. Něco, co by se mu moc nelíbilo. Nechtěl jsem nechat záznam na kameře v Idris, a tak jsem chytil velitele bezpečnosti, když byl v nákladovém doku. Dal jsem mu tip. Nevím, jestli mi věřil nebo ne, ale asi se šel přesvědčit." Gupta zaváhal. "Musel narazit na toho cetagandského hajzla. Je mi to líto. Bojím se, že ho taky rozpustil. Jako Gras-Grace a..." roztřeseně polkl.

"To bylo tehdy, když Solian krvácel z nosu, když jste mu dával ten tip?" zeptal se Miles.

Gupta vytřeštil oči. "Co jste zač, médium?"

Zásah. "Proč jste rozlil tu syntetickou krev po podlaze doku?"

"No... slyšel jsem, že letka je na odletu. Říkali, že ten chudák, co se kvůli mně roztekl, nejspíš dezertoval a odepsali ho jako... jako kdyby nepatřil k žádnému klanu a nikdo se o něj nestaral. Já se ale bál, že ten cetagandský hajzl zase někam přestoupí ve vesmíru a já uvíznu na lodi Rudra a on mezitím zmizí... myslel jsem, že bych mohl přitáhnout pozornost zpátky na Idris. Nenapadlo mě, že ti idioti napadnou kvadručky!"

"Byly to zvláštní okolnosti," podotkl Miles upjatě a poprvé za celou tu dobu si znovu uvědomil oficiální postoj okolních kvadruček. "Určitě jste události spustil, ale nemohl jste čekat, co se stane." Také se rozhlédl. "Ehm... veliteli Venne, máte nějaké otázky?"

Venn si ho měřil velmi zvláštním pohledem. Pomalu zavrtěl hlavou.

"Uh..." během Guptaova monologu vplul dovnitř mladý strážný, kterého si Miles sotva všiml. Teď podával svému nadřízenému malý lesklý předmět. "Mám tu fastpentu, pane...?"

Venn si předmět vzal a pohlédl na vyšetřovatele Leutwyna.

Ten si odkašlal. "Pozoruhodné. Lorde Auditore Vorkosigane, myslím, že to je poprvé, co jsem viděl výslech pod fastpentou bez fastpenty."

Miles pohlédl na Guppyho, schouleného a roztřeseného. V koutcích očí se mu stále ještě leskly slzy. "On... to potřeboval někomu říct. Chtěl to udělat už dávno. Jenže neměl nikoho, komu by mohl důvěřovat."

"Pořád ještě nemám," polkl vězeň. "Moc se nenafukuj, Barrayarane. Vím, že na mojí straně nikdo není."

Já jsem ho minul a on mě viděl. Když si myslel, že jsem se roztekl jako ostatní, byl jsem v bezpečí. Ale teď jsem mrtvá žába. Jenže jestli ho nevezmu s sebou já, možná to udělá někdo jiný."

KAPITOLA 13

Velitel Venn řekl: "Takže, ten cetagandský hajzl, o kterém tady Gupta blouzní, že zabil jeho tři přátele a možná i vašeho poručíka Soliana - vy vážně věříte, že je to ten beřanský cestující, Dubauer, kterého jste chtěl včera v noci zadržet? Je to tedy hermafrodit, člověk, nebo co vlastně?"

"Asi to vlastně," odpověděl mu Miles. "Mí medicí zjištěli z krevního vzorku, který jsem náhodou včera získal, že Dubauer je cetagandské ba. Ba nejsou ani muži, ani ženy a ani hermafroditi. Jsou to bezpohlavní služebníci... kasta, řekl bych je to správné slovo, svých cetagandských hautských pánů. Ještě specifictěji hautských dam, které řídí Hvězdnou školkou pod záštitou Nebeské zahrady, což je císařská rezidence na Eta Cetě." A které téměř nikdy tuto Nebeskou zahradu neopouštějí, ať už se svými služebníky či bez. Takže copak tu tohle ba dělá, ha? Miles se odmlčel a pak pokračoval: "Tohle ba zřejmě převáží náklad asi tisíce nejnověji modifikovaných hautských plodů v děložních replikátorech. Nevím kam, proč ani komu je veze, ale pokud nám Guppy říká pravdu, ba už zabilo čtyři lidi včetně našeho pohřešovaného důstojníka a Guppyho se zabít pokusilo jen proto, aby udrželo své tajemství a zakrylo své stopy." Tedy přinejmenším čtyři lidi.

Trávníčková ztuhla tvář výrazem zoufalství. Venn se zamračil na Gupta. "Myslím, že bychom tedy měli také nechat zatknout Dubauera."

"Ne!" vykřikl zděšeně Miles.

Venn povytáhl obočí.

Miles spěšně vysvětlil: "Mluvíme tu o možném trénovaném cetaganském agentovi, který s sebou může mít rafinované biologické zbraně. Už teď je v extrémním stresu díky zpoždění, které tady nabralo. Právě zjistilo, že se dopustilo přinejmenším jedné závažné chyby, protože tady Guppy stále ještě žije. Je jedno, jak nadlidské má schopnosti, teď musí být vyděšené k smrti. To poslední, co byste chtěli udělat, je poslat na něj pár horlivých civilů. Nikdo by se k ba neměl vůbec přibližovat, dokud si není přesně vědom, co dělá a proti čemu stojí."

"A vaši lidé sem přivezli tohle stvoření? Sem na moji Stanici?"

"Věřte mi, kdyby kdokoliv z mých lidí věděl dřív, co je ba zač, nikdy by se nedostalo z Komarru. Tahle letka je v tom nevinně. Tím jsem si jistý." Nu, zas tak jistý si tím sice nebyl - ale tenhle problém přenechá doma jejich vlastní špionáži.

"Nevinně..." opakovala ozvěnou Trávníčková a změřila si Guppyho pohledem. Všechny kvadručky v místnosti udělaly totéž. "Mohl by tento cestující stále ještě roznášet tu... nákazu?"

Miles se nadechl. "Snad. Ale pokud to tak je, už je pozdě zasahovat. Guppy tu po Stanici běhal celé dny. Kdyby nákazu roznášel, rozšířil by ten mor po celé cestě a po půl tuctu různých planetách." A na mě. A na mou letku. A možná i na Kateřinu. "Vidím tu dvě významné věci, které vypadají nadějně. Podle Guppyho svědectví muselo ba nákazu přenést přímým dotykem."

Oba strážní, kteří vězně přenášeli, se na sebe podívali.

"A za druhé," pokračoval Miles, "pokud ta nemoc či jed pocházejí z arzenálu Hvězdné školky, zřejmě bude vysoce kontrolovatelná, možná sebedestrukční. Hautské dámy nerady nechávají své smetí jen tak na ulici."

"Ale já jsem se uzdravil!" vykřikl oboživelník.

"Ano," souhlasil Miles. "Ale proč? Ve vaši unikátní genetické výbavě je očividně cosi, co dokázalo tu nemoc buď porazit, nebo alespoň potlačit na dobu její aktivity. Teď nemá smysl vás držet v karanténě, ale vedle zatčení ba by měla být nejvyšší prioritou také vaše lékařské vyšetření, aby se zjistilo, čím to bylo, a snad se tak daly zachránit další životy."

Miles se nadechl. "Mohu nabídnout naše zařízení na Princi Xavovi? Naši medicí mají v cetaganských biologických zbraních specifická školení."

Guppy v panice vyhrkl k Vennovi: "Nedávejte mě! Oni mě rozpitvají!"

Venn, který se při Milesově nabídce rozzářil, zalétl k vězni vyčerpaným pohledem, ale Trávníčková řekla pomalu: "O ghemech a hautech něco vím, ale o těch ba ani o Hvězdné školce jsem nikdy neslyšela."

Vyšetřovatel Leutwyn dodal opatrně: "Já jsem se s Cetagand'any nikdy pořádně nesetkal."

Trávníčková ještě pokračovala: "Proč si myslíte, že je jejich práce tak bezpečná, či omezená?"

"Bezpečná? To ne. Snad kontrolovaná." Jak moc bude muset ještě vysvětlovat, aby pochopili hrozící nebezpečí? Bylo nezbytné, aby kvadručky nebezpečí pochopily a uvěřily mu. "Cetagand'ané... mají zvláštní aristokracii založenou na dvou pilířích, která neustále mate cizí pozorovatele. V jádru jsou hautští lordi, kteří jsou výsledkem gigantického genetického experimentu, jehož cílem je vyrobit rasu nadlidí. Tuto práci provádí a kontrolují genetici hautských dam v Hvězdné školce, což je centrum, kde vznikají a modifikují se hautská embrya dřív, než jsou poslána ke svým hautským konstelacím - či klanům nebo chcete-li rodičům - na ostatní planety císařství. Na rozdíl od dřívějších verzí této vlády hautské dámy nevěří, že dosáhly dokonalosti. V současné době nemají za to, že jejich experiment skončil. A až skončí - inu, kdo ví, co se stane pak? Ani samotné hautské dámy se neodvažují hádat, jak budou vypadat jejich praprapravnuci. Pro nás to ovšem znamená, že jsou to velmi nepříjemní sousedé."

"Nepokusili se hautové dobýt svého času i Barrayar?" zeptal se Leutwyn.

"Hautové ne. Ghemští lordi. Sloužící rasa, chcete-li je tak nazývat, která tvoří přechod mezi hauty a zbytkem lidstva. Zřejmě byste mohli ghemy považovat za hautské nevlastní děti, jenže oni nejsou nevlastní. Hautové povolují úniky vybraných genů mezi ghemskou populaci prostřednictvím hautských manželek, které jsou přidělovány jako odměna. Celý ten systém je komplikovaný. Ghemští lordi jsou ale vojenskou silou celého císařství a vždy připraveni dokázat svým hautským pánům svou oddanost."

"Ghemy jsem viděl," řekl Venn. "Občas k nám zavítají. Myslel jsem vždy, že hautové jsou - inu, svým způsobem degenerovaní. Takoví aristokratičtí parazité. Bojí se ušpinit si ruce. Dokonce ani nepracují." Pohrdlivě si odfrkl. "Ani nebojují. Člověk tak přemýšlí, jak dlouho to budou ghemští vojáci ještě snášet."

"Na první pohled se zdá, že hautové ovládají ghemy pouze morálně. Ghemové jsou uchváteni jejich krásou, inteligencí a kultivovaností. Od hautů k nim přicházejí všechny odměny, jejichž nejvyšší formou je hautská manželka. Všechno to je i pravda. Ale pod tím... existuje podezření, že hautové mají biologický a biochemický arzenál, který děsí dokonce samotné ghemy."

"Nikdy jsem neslyšel, že by se něco takového použilo," řekl skepticky Venn.

"To se vsadím, že ne."

"Proč to nepoužili na vás, Barrayarany, když takové zbraně mají?" zeptala se pomalu Trávníčková.

"To je na určitých úrovních naší vlády velmi diskutovaný problém. Za prvé, vyděsilo by to sousedy. Biologické zbraně nejsou jediná věc. Cetaganské císařství zřejmě nebylo připravené čelit mase lidí vyděšených tak, že byli ochotni spálit své planety na prach a sterilizovat každého jednotlivého mikroba. Ještě důležitější myslím byla otázka cílů. Teritorium a bohatství chtěli ghemští lordi a vítězstvím by obojí získali. Hautské dámy to prostě nezajímalo. Ne tolik, aby byly připravené plýtvat svými zdroji - nemyslím tím teď pouze zbraně, ale také by riskovaly svou pověst a záhadnou hrozbu neznámé síly. Naše špionáž během posledních třiceti let zdokumentovala asi šest případů, kdy došlo k použití hautských biologických zbraní, a pokaždé se to týkalo výlučně vnitřních cetaganských záležitostí." Pohlédl na znepokojenou tvář Trávníčkovu a dodal, jak doufal, ne planě ujišťujícím tónem: "Z těchto incidentů se nic ven nerozšířilo."

Venn se zahleděl na Trávníčkovou. "Takže, zavřeme toho vězně na kliniku, nebo do cely?"

Trávníčková byla pár okamžiků zticha a pak řekla: "Na univerzitní kliniku Stanice. Přímě na izolované infekční oddělení. Myslím, že by se tím měli zabývat naši nejlepší odborníci, a to co nejrychleji."

Gupta namítl: "Ale tam budu přímě na ráně! Já honil toho cetagandského hajzla, ale teď on - nebo to - bude honit mě!"

"S tím souhlasím," vpadl mu do řeči rychle Miles. "Ať vezmete Gupta kamkoliv, to místo by mělo být přísně utajeno."

Dokonce by se mělo utajit i to, že byl zadržen - proboha, doufám, že se to ještě nedostalo do zpráv?" Jestli už celá Stanice ví, kde Gupta právě je...

"Ještě ne formálně," ošil se Venn.

Je to vlastně jedno, přemýšlel Miles. Desítky kvadrůček viděly zatčení ploutvorukého muže, včetně všech, kolem kterých museli na cestě sem projít. Kvadrůčky se budou docela určitě každému vychloubat, koho že to zadržely. Všichni už to vědí.

"Já naléhavě žádám - prosím! -, abyste rozšířili na veřejnost zprávu, že vám nenadále uprchl. Doplněte to další výzvou k pátrání." Ba zabilo čtyři lidi, aby udrželo své poslání v tajnosti - bude ochotné zabít dalších padesát tisíc?

"Dezinformační kampaň?" stiskla Trávníčková pohrdlivě rty.

"Možná na tom závisí životy všech lidí na Stanici. Utajení je nejlepší záruka našeho bezpečí. A Gupta také. A pak by strážníci měli -"

"Mí lidé už takhle pracují nad své možnosti," zaprotestoval Venn. Střelil po Trávníčkově prosebným pohledem.

Miles souhlasně pokynul rukou. "Nemyslím pochůzkáře. Myslím strážné, kteří vědí, co dělají, kteří jsou trénovaní v boji proti biologickým zbraním."

"To budeme muset povolat specialisty Unie," prohlásila rozhodným tónem Trávníčková. "Podám žádost. Ale bude to... nějakou dobu trvat, než se sem dostanou."

"Mezitím," řekl Miles, "vám mohu nabídnout nějaký vycvičený personál."

Venn se ušklíbl. "Vašeho personálu máme plně cely. Jejich výcvik na mě neudělal valný dojem."

Miles sebou jen tak tak neškubl. "Ne tamty. Vojenské lékařské jednotky."

"Budu o vaší nabídce uvažovat," řekla neutrálním tónem Trávníčková.

"Někteří z Vorpatrilových vyšších důstojníků musejí mít v téhle oblasti nějaké zkušenosti. Pokud nás nenecháte převézt Gupta do bezpečí některé z našich lodí, prosím ať mohou alespoň přijít sem, aby vám pomohli."

Trávníčková přimhouřila oči. "Dobrá. Přijmeme čtyři takové dobrovolníky. Neozbrojené. A budou podléhat přímému velení našich vlastních mediků."

"Dohodnuto," souhlasil okamžitě Miles.

Byl to asi ten nejlepší kompromis, ve který mohl zatím doufat. Ten hrozivý lékařský problém bude muset přenechat lékařům, je to koneckonců mimo jakoukoliv jeho zkušenost. Jenže chytit ba dřív, než napáchá další škody...

"Hautové nejsou imunní vůči zásahu paralyzérem."

Já... doporučuji," protože nařizovat ani vyžadovat tu nic nemohl, stejně jako nemohl řvát. "Doporučuji, abyste nenápadně informovali své strážné, že to ba - Dubauer - by mělo být okamžitě paralyzováno. Jakmile nebude nebezpečné, můžeme řešit to ostatní."

Venn a Trávníčková si vyměnili pohledy s vyšetřovatelem. Leutwyn upjatým hlasem řekl: "Bylo by proti pravidlům takto zaskočit podezřelého, dokud není usvědčen ze zločinu nebo na útěku z vězení."

"I když má biologické zbraně?" opáčil Venn.

Vyšetřovatel polkl. "Pak dejte pozor, aby se vaši strážníci trefili napoprvé."

"Bereme na vědomí, pane."

A pokud ba nenajdou? Posledních dvacet čtyři hodin ho neviděl nikdo...

Co vlastně ba chce? Svůj náklad a zabít Gupta dřív, než promluví. Co vlastně ba zatím ví? Nebo co neví? Neví, že Miles našel jeho náklad... ne? A kde je ksakru Bel?

"Zaskočit," opáčil Miles. "Jsou dvě místa, kde byste mohli ba zaskočit. Tam, kde bude Guppy - nebo spíš místo, o kterém bude ba věřit, že tam je Guppy. Pokud nechcete zveřejnit, že unikl, odveďte ho na tajné místo a o jiném rozhláste, že tam je a použijte ho jako návnadu. Druhá past by se dala nastražit na Idris. Pokud Dubauer znovu požádá o přístup na její palubu, měli byste mu ho povolit. Pak ho sejměte, jakmile vejde do nákladového doku."

"To jsem chtěl udělat já," skočil mu Gupta lítostivě do řeči. "Kdybyste mě nechali jednat, už by bylo po všem."

Miles s ním v duchu souhlasil, ale souhlasit nahlas by nebylo k ničemu. Někdo by mohl vytáhnout na světlo fakt, kdo že to chtěl Gupta tak urgentně zadržet.

Trávníčková se tvářila zamyšleně. "Chci vidět ten náklad. Je možné, že porušuje dost pravidel sám o sobě, takže by bylo možné zadržet ho samotný, bez lodi."

Vyšetřovatel si odkašlal. "To by mohlo vyvolat komplexní zmatek v zákonech, zmocněnkyně. Obvyklé nevyložené náklady se nechávají projít Stanicí bez právních komentářů. Považují se za teritoriální zodpovědnost vlastníků lodí, pokud nepředstavují nějakou hrozbu veřejnosti. Pokud je to skutečně tisíc lidských plodů... jakou hrozbu představují?"

Zadržení toho nákladu by mohlo být strašlivě nebezpečné, napadlo Milese. Docela určitě by sem přitáhlo pozornost Cetagandů. Z historických a osobních zkušeností věděl, že to není vždy dobrá věc.

"Chtěl bych vaše slova potvrdit," řekl Venn. "A dám osobně rozkazy svým strážným a rozmístím naše ostřelovače."

"A já musím jít s vámi, jinak se k nákladu nedostanete," podotkl Miles.

Trávníčková řekla: "Vás nepotřebujeme, jen vaše kódy."

Miles se jen usmál.

Trávníčková stiskla rty. Po chvíli zavrčela: "Tak dobrá. Jdeme, Venne. A vy také, vyšetřovateli. A," povzdychla si, "vy

také, Lorde Auditore Vorkosigane."

Guptu zabalili do biologické ochranné bariéry - udělali to ti dva, kteří ho sem přinesli, což bylo logické, i když jim se to moc nelíbilo. Sami si napřed nasadili rukavice a ochranné pomůcky a odtáhli ho tak, aby se ničeho nemohl dotknout. Obojživelník to strpěl bez protestů. Vypadal zcela vyčerpaně.

Krystal Pátá odešla s Nicol do jejího bytu, kde obě chtěly čekat, než se Bel najde. "Zavolejte mi," prosila polohlasem Nicol Milese, ještě než odešla. Miles souhlasně kývl a v duchu se modlil, aby jí nemusel sdělovat špatné zprávy. Jeho stručný hovor s Princem Xavem a admirálem Vorpatrilem byl dost těžký sám o sobě. Dřív, než mu Miles vypověděl všechny novinky, byl Vorpatril bílý stejně jako jeho kšice. Slíbil vyslat okamžitě nejlepší lékařské dobrovolníky.

Ve výpravě na Idris se nakonec sešli Venn, Trávníčková, vyšetřovatel, dva čtyřruční strážní, Miles a Roic. Nákladový dok byl stejně zšeřelý a tichý - byl takový i včera? Jeden ze dvou strážných u dveří sesedl ze svého vznášedla a krčil se na podlaže. Očividně využíval gravitace ke hraní nějaké zvláštní hry zahrnující jakési lesklé žetony a malý gumový míček. Hra zřejmě spočívala v odrazení míčku o podlahu a sbírání malých cetek mezi jednotlivými odrazy a opětovným chycením míčku. Aby hru trochu osvěžil, střídal při odrazení a chytání míčku ruce. Když zahlédl návštěvníky, spěšně nastrkal míček i žetony do kapsy a vyškrabal se zpět na své vznášedlo.

Venn předstíral, že si toho nevšiml a jen se zeptal, zda se během jejich služby něco nestalo. Nejen že se dovnitř Idris prý nepokusil nikdo nepovolaný dostat, ale vyšetřovací komise prý tu je za celou jejich službu první. Venn se u nich chvilku zdržel a vydal pokyny, jak zadržet ba, pokud by se objevilo, a Miles vedl Roica, Trávníčkovou a vyšetřovatele na loď.

Trpytivé řady replikátorů v Dubauerově nákladu se od včerejška nijak nezměnily. Trávníčkové tuhla tvář, když se ve svém vznášedle proletěla kolem nich a zahleděla se na ty dlouhé řady. Miles téměř viděl, jak v duchu rychle násobí. Poté, co na několika displejích ověřili obsah replikátorů, přistáli ona i Leutwyn u Milese.

Jako kdyby se opakoval včerejšek, jenže... značný počet indikátorů na replikátorech svítil namísto zeleně výhrůžnou červení. Bližší prohlídka odhalila, že se jedná o signály stresu způsobené vyšší hladinou adrenalinu. Mluvil ba pravdu, když řekl, že plody brzy dosáhnou ve svých replikátorech hraniční délky pobytu? Je to snad první znamení toho, že přerůstají? Ještě v průběhu zkoumání indikátorů jich několik zesvětlalo a znovu zezelenalo. Vyvolal si na monitoru obraz jednotlivých plodů. Čtvrtý měl plodovou vodu zabarvenou krví. Milesovi se zastavil dech. Jak... Tohle určitě nebylo normální. Jediným možným zdrojem krve byl sám plod. Miles znovu zkontroloval hladinu stresorů - tenhle replikátor ještě svítil rudě - a pak se postavil na špičky a prohlédl si obraz zblízka. Vypadalo to, že krev prýští z maličké nepravidelné ranky na zádlíčkách hautského dítěte. Miles sám sebe v duchu přesvědčoval, že jen díky tomu červenému světlu to vypadá tak zle.

Trávníčková mu promluvila u ucha tak náhle, až nadskočil. "S tímhle je něco v nepořádku?"

"Zdá se, že utrpělo nějaké zranění. To by se v zavřeném replikátoru nemělo stát." Vzpomněl si na Arala Alexandra a Helen Natálii a žaludek se mu sevřel. "Pokud máte nějaké experty na děložní replikátory, možná byste je sem měli přivést, aby je prohlédli." Pochyboval, že na Princi Xavovi najde někoho dostatečně zběhlého v této oblasti, aby tu k něčemu byl.

U dveří se objevil Venn a Trávníčková mu zopakovala, o čem tu s Milesem mluvili. Venn se rozhlédl po replikátorech a zatvářil se velmi poplašeně. "Ten žabí muž nám nelhal. Tohle je velmi zvláštní."

Na zápěstí mu zabzučel komunikátor, a tak se omluvil a odstoupil do kouta a zabral se do tlumené konverzace s nějakým podřízeným. Konverzace přinejmenším začala dumeně, dokud Venn nezařval: "Cože? Kdy?"

Miles přerušil svou nervózní prohlídku zraněného dítěte a přiběhl k Vennovi.

"Asi ve dvě v noci, pane," odpověděl ustrašený hlas z komunikátoru.

"To nebylo povoleno!"

"Ano, bylo. Povolil to přímo velitel Thorne. Jelikož vedl stejného cestujícího jako včera, toho, co se měl postarat o svůj náklad, mysleli jsme, že je to v pořádku."

"Kdy odešli?" zeptal se Venn. Jeho tvář byla jako maska zoufalství.

"Ne za naší služby, pane. Nevím, co se stalo pak. Já šel rovnou domů a do postele. Pátrání po veliteli Thornem jsem si všiml, až když jsem ráno vstal, před pár minutami u snídaně."

"Proč jste to neuvedl ve svém služebním hlášení?"

"Velitel Thorne mi nařídil, abych to nedělal." Hlas se odmlčel. "Alespoň... ten cestující nám navrhl, abychom to nikde neuváděli, aby pak nechtěli na loď i ostatní cestující a velitel Thorne přikývl a řekl Ano"

Venn sebou trhl a zhluboka se nadechl. "Nemohl jste tomu zabránit. Nahlásil jste to okamžitě, jak jste se o tom dozvěděl. Jsem rád, že jste alespoň takhle brzy ráno sledoval zprávy. Teď už si tu věc přebereme my. Díky." Venn ukončil spojení.

"Co to mělo být?" zeptal se Miles. Roic mu už opět stál za zády.

Venn si horními dlaněmi sevřel spánky a zasténal. "Noční strážný na Idris se právě probudil a viděl ve zprávách pátrání po Thornem. On říká, že Thorne sem přišel asi ve dvě v noci a provedl Dubauera přes strážě."

"Kam pak Thorne šel?"

"Napřed očividně doprovodil Dubauera na Idris. Během noční služby se už ani jeden neobjevil. Omluvte mě. Musím si promluvit se svými lidmi." Venn popadl řízení svého vznášedla a spěšně vylétl z místnosti.

Miles stál bez hnutí. Jak se mohl Bel dostat ze své nepohodlné, ale bezpečné polohy v koši až sem, a to během jedné hodiny? Krystal Pátá trvalo šest či sedm hodin, než se probírala. Jeho víra v pravdivost Guptovy výpovědi trochu ochabla.

Roic zúžil oči a zeptal se: "Mohl vás snad váš přítel zradit, můj pane? Nebo ho někdo uplatil?"

Vyšetřovatel Leutwyn pohlédl na Trávníčkovou, která se nad tím návrhem tvářila nejistě.

"To bych spíš pochyboval... sám o sobě," řekl Miles. A to Bela ještě podcenil. "I když velitele mohl pobízet třeba nervový disruptor přitisknutý k páteři, nebo něco podobného." Nebyl si jistý, zda si chce představovat nějaké další biologické zbraně takového kalibru. "Bel by hrál o čas."

"Jak mohlo tohle ba najít velitele, když my ho najít nemohli?" nadhodil Leutwyn.

Miles váhal. "Ba nehledalo Bela. Hledalo Guppyho. Pokud ho sledovalo včera v noci ve chvíli, když Guppy omráčil své pronásledovatele... mohlo přijít hned potom nebo snad celou věc sledovalo. A změnilo plán, či priority, když se mu takhle naskytla příležitost dostat se přes Bela znovu ke svému nákladu."

Jaké priority? Co vlastně ba chce? Nu, jistě, zabít Guptu, a teď dvojnásob. Gupta nejenže ví o tom, že náklad ve vesmíru nakládal, ale také ví o vraždách, kterými ba chtělo zamést své stopy. Ale to, že ba mělo možnost zabít Guptu na dosah, a přesto jí nevyužilo, znamená, že má zřejmě důležitější priority.

Ba hovořilo o zničení svého nákladu, ale také o odebrání vzorků ke zmrazení. Ba sice vršilo jednu lež na druhou, ale co když tohle byla pravda? Miles se prudce otočil a zahleděl se na řady replikátorů. V duchu viděl obraz ba, neúnavně pracujícího celý den, rychle a soustředěně. Sundat víko z replikátorů, rychle proniknout jehlou skrze membránu, plodovou vodu a měkkou kůži a jehlu zařadit do pořadače. Řádku po řádce je skládat do přenosného mrazicího boxu. Tak mohlo miniaturizovat podstatu genetických výzkumů, aby se dala snadno odnést v jedné ruce. A co originály? Chtělo zničit důkazy?

Možná už to udělalo, jenže my to ještě nevidíme. Pokud ba mohlo způsobit vypaření těla dospělého jedince během několika hodin, co by dokázalo s tělem dítěte?

Cetagand'an nebyl hloupý. Jeho plán na transport nákladu vycházel perfektně, kdyby nebylo Gupty. Který pronásledoval ba až sem a varoval Soliana - jehož zmizení způsobilo srážku vojáků v bytě Krystal Páté, což opět způsobilo přestřelku na bezpečnostním okrsku a ve finále i zadržení celé letky včetně vzácného nákladu. Miles přesně věděl, jaké to je dívat se, jak se pečlivě naplánovaná mise řítí jako domeček z karet. Jak bude ba reagovat na takové zoufalství? Miles si na ba téměř nevzpomínal, i když se s ním setkal dvakrát. Ba bylo uhlazené a prohnané a dokonale se ovládalo. Umělo rozdávat smrt s úsměvem.

Ale pokud ba redukuje svůj náklad na minimum, zřejmě nebude chtít utíkat s vězněm.

"Já myslím," řekl Miles a musel se přitom zastavit a odkašlat si, protože mu při té myšlence vyschlo v krku. Bel by hrál o čas. Dejme tomu, že mu ale čas i nápady docházejí a není nikdo, kdo by mu pomohl... "Já myslím, že Bel by stále ještě mohl být na Idris. Musíme ihned prohledat loď."

Roic se zmateně rozhlédl. "Celou, můj pane?"

Chtělo se mu vykřiknout Ano! Ale jeho mozek zapnul včas. "Ne. Bel neměl přístupové kódy. Ba mělo přístupové kódy jen k této části a své vlastní kabině. Všechno, co je doposud zamčené, bylo zamčené i předtím. Napřed zkontrolujeme pouze otevřené prostory."

"Neměli bychom počkat na strážné?" zeptal se nejistě Leutwyn.

"Jestli se někdo další, který ještě nebyl vystaven místní atmosféře, pokusí dostat na loď, přísahám, že po něm osobně vypálím z paralyzáru dřív, než projdou přechodem. Neblufuju." Miles byl tak přesvědčený o své pravdě, až mu zadržával hlas.

Leutwyn vypadal zstrašeně, ale Trávníčková po chvilce přemýšlení přikývla. "Rozumím vám, Lorde Auditore Vorkosigane. A musím s vámi souhlasit."

Rozdělili se a po dvou začali pátrání. Trávníčkovou následoval poněkud zaražený vyšetřovatel a Roic se zarytě držel Milese. Miles napřed vyzkoušel dveře kabiny ba. Ta byla stejně prázdná jako předtím. Čtyři další kabiny byly odemčené, tři zřejmě proto, že majitel odnesl všechny své věci, a čtvrtá prostě proto, že majitel zamknout zapomněl. Skladiště bylo zamčené jako předtím. Navigační místnost byla zamčená. Na horní palubě byla otevřená kuchyně a některé rekreační prostory, ale nikde tam nenašli žádného drzého hermafrodita ani jeho rozkládající se ostatky. Trávníčková a Leutwyn hlásili, že všechny ostatní prostory v dlouhém cylindrickém prostoru jsou zamčené. Zjistili, že Venn použil komunikátor v odpočívadle. Když ho Miles seznámil se svou novou teorií, pošedl a přilepil se na Trávníčkovou. Ještě musejí zkontrolovat pět dalších sekcí lodi.

Na palubě pod palubou cestujících byla většina služebních a servisních částí zamčená. Jenže když se Miles dotkl dlaňového zámku dveří vedoucích do oddělení drobných oprav, dveře se rozestoupily.

Komory byly plné lavic, náradí a diagnostických přístrojů. V další místnosti Miles našel polici, ve které byly tři vyfouklé záchranné kapsle s logem Idris a sériovými čísly. Tyhle tlustostěnné balony o velikosti člověka obsahují dost recyklujícího se vzduchu a dost energie na to, aby pasažéra udržely naživu během dekomprese. Stačilo jen vstoupit dovnitř, zavřít ho za sebou a stisknout spouštěcí tlačítko. Záchranné kapsle měly jednoduché návody k použití zejména proto, že když už byl člověk jednou uvnitř, nemohl toho moc dělat. Byly rozmístěny v každé kabině, prostorách a chodbách lodi, ve vyfouklém stavu ve skříňkách na zdech.

Na podlaze vedle police stála jedna plně nafouklá kapsle, jako kdyby ji tu uprostřed testování opustil nějaký technik, právě když hlásili evakuaci lodi.

Miles k ní přistoupil a nakoukl dovnitř.

Uvnitř sedělo se zkříženýma nohama Bel, úplně nahý. Hermafrodit měl pootevřené rty a pohled skelný a vzdálený. Byl tak nehybný, až se Miles ulekl, že se dívá na mrtvolu. Belův hrudník se ale zdvihl a prsy se mu chvěly třesavkou, která mu probíhala tělem. Na bezvýrazné tváři vyrážely horečnaté skvrny.

Ne, Bože, to ne! Miles sáhl po pečeti kapsle, ale včas se zarazil a odskočil. Ruce sevřel tak, až se mu nehty zaryly do dlani jako čepele nožů. To ne...

KAPITOLA 14

Krok jedna. Zapečetit kontaminovanou oblast.

Zavřeli za sebou po příchodu na Idris přechodové dveře? Ano. Otevřel je od té doby někdo?

Miles zdvihl k ústům svůj komunikátor a vyvolal Vennův kód. Roic přistoupil blíž ke kapsli, ale Miles ho zdviženou rukou zastavil. Nakoukl přes Milesovo rameno dovnitř a vytřeštil oči.

Těch pár vteřin zdržení, než komunikátor navázal spojení s Vennem se táhlo jako turecký med. Nakonec se ozval velitelův řezavý hlas: "Tady Venn. Co se zase děje, lorde Vorkosigane?"

"Našli jsme velitele Thorneho. Je uvězněn v záchranné kapsli v servisní sekci. Vypadá nepřítomně a zdá se vážně nemocný. Myslím, že tu máme vážné nebezpečí biologické kontaminace, nejméně na úrovni tří a snad i pět." Což je nejvyšší úroveň ohrožení biologickou zbraní. "Kde jste teď?"

"V nákladové části číslo dvě. Zmocněnkyně a vyšetřovatel jsou se mnou."

"Nepokusil se do lodi nebo z lodi od našeho příchodu dostat někdo jiný? Vy jste ven nikam nevyšli?"

"Ne."

"Chápete, proč je nutné, aby to tak zůstalo, dokud nezjistíme, s čím tu vlastně máme co dělat?"

"Myslíte si, že bych byl takový blázen, abych zanesl nějakou nákazu na svoji vlastní Stanici?"

Výborně. "Výborně, veliteli. Vidím, že na to máme stejný názor." Krok dva. Uvědomit lékařské úřady ve svém okrsku.

Každému co jeho jest. "Nahlásím to admirálu Vorpatrikovi a vyžádám si lékařskou pomoc. Předpokládám, že Stanice Graf má své vlastní bezpečnostní postupy."

"Provedu je okamžitě, jakmile přerušíme spojení."

"Dobře. Co nejdříve také chci přerušit připojení ke stanici a loď odsunout kousek od doku, jen pro jistotu. Jestli vy nebo zmocněnkyně budete varovat Stanici, aby umožnili volné přistání lodi, kterou Vorpatrik pošle, hodně by to pomohlo. Mezitím naléhavě doporučuji, abyste zapečetili dveře mezi svou částí a touto centrální sekci, dokud... dokud nebudeme vědět víc. Najděte ovládání sekce a zařídte vnitřní cirkulaci atmosféry, pokud to půjde. Ještě jsem... nepřišel na to, co budu dělat s tou zatracenou kapslí. Nai - Vorkosigan konec."

Ukončil spojení a bezradně se zadíval na tenoučkou zeď, která ho dělila od Bela. Jak dobrá izolace pro případ biologického ohrožení to je? Asi dost, na to, že to není účel, kterému měla kapsle původně sloužit. Hlavou mu probíhaly nové a příšerné možnosti, kde by mohli hledat Soliana, nebo spíše organický zbytek, který snad kdysi poručíkem býval.

S tím nápadem mu ale hlavou kmitla nová naděje. Solian zmizel už před několika týdny, pravděpodobně přímo na této lodi, a to v době, kdy tu procházelo volně množství cestujících a členů posádky. Od té doby žádná nákaza nevypukla. Pokud byl Solian rozpuštěn stejně příšerným způsobem, jaký jim popsal Gupta, například uvnitř záchranné kapsle, kterou pak někdo složil a odklidil z cesty..., když Bela nechají v kapsli, všichni kolem budou v naprostém bezpečí. Všichni, jistě, kromě Bela...

Nebylo jisté, zda se inkubační doba nějak liší, ačkoliv podle toho, co Miles viděl, to nespíš tak bylo. Pro Guptu a jeho přátele šest dní. Kolik pro Bela? Šest hodin? Tahle nemoc či jed nebo co to je ale zabila po propuknutí jacksoniány velmi rychle, během několika hodin. Jak dlouho bude trvat, než zabije Bela? Kolik času zbývá, než se mu mozek změní v bublající šedý sliz a s ním i jeho tělo? Pár hodin? Pár minut? Nebo už je příliš pozdě cokoli dělat? A co by mu mohlo pomoci?

Gupta to přežil. Proto je možné přežít. Chytil se té myšlenky jako záchranného lana. Drž se ho a lez, hochu.

Přidržel si komunikátor u úst a zavolal tísňovou linkou admirálu Vorpatrikovi.

Vorpatrik se ozval téměř okamžitě. "Lorde Vorkosigane? Lékařská jednotka, kterou jste požadoval, před pár minutami dorazila na Stanici. Měli by se vám hlásit každou chvíli a pomoci vám s prohlídkou vašeho vězně. Ještě se nehlásili?"

"Možná že chtěli, ale já jsem teď na Idris i se zbrojnošem Roicem. A bohužel je tu i zmocněnkyně Trávníčková, vyšetřovatel Leutwyn a velitel Venn. Nařídili jsme izolovat loď. Vypadá to, že na palubě došlo k biologickému ohrožení." Opakoval popis, jak našli Bela, a dodal ještě pár detailů.

Vorpatrik zaklel. "Mám pro vás poslat osobní člun, aby vás odvezl, můj pane?"

"V žádném případě. Pokud je tu něco nakažlivého - což jsme doposud nevykloučili -, už je... pozdě."

"Okamžitě vám pošlu lékařskou jednotku."

"Ne všechny, zatraceně. Chci, aby někteří zůstali u kvadrček a pracovali na Guptovi. Je nejvyšší prioritou zjistit, proč právě on přežil. Protože tu chvíli asi zůstaneme, neposílejte sem víc lidí, než je nutné. Ale pošlete nějaké myslící. A v ochranném bioobleku na stupeň pět. Můžete s nimi poslat jakékoliv vybavení, které budou potřebovat, ale nic a nikdo tuhle loď neopustí, dokud to tu nevyřešíme." Nebo dokud všichni nezemřou na ten mor... Milesovi prolétla hlavou vize Idris, jak ji táhnou od stanice a nechávají opuštěnou, jako hromadný hrob. Dost drahý náhrobek, to ano. Už dřív se nejednou díval smrti do tváře, ale představa takového osamělého konce jím otřásla. Tady už s kryoboxem nikoho neošálíš. A určitě ne, když zbydeš poslední. "Pošlete pouze dobrovolníky, rozuměl jste, admirále?"

"Ano," odtušil chmurně Vorpatrik. "Rozumím, můj Lorde Auditore."

"Dobře. Vorkosigan konec."

Kolik času Belovi zbývá? Půl hodiny? Dvě hodiny? Kolik času bude potřebovat Vorpatrik k mobilizaci nových lékařských dobrovolníků a kompletaci jejich vybavení? Víc než půl hodiny, to určitě. A co udělají, až tu budou? Čím se kromě svého genetického vybavení Gupta od ostatních liší?

Svou nádrží? Dýcháním žábami... Bel ale nemá žábry, to mu nepomůže. Chladná voda proudila přes to žabí tělo, přes ty plovací blány, prokrvenými žábami a ochlazovala mu krev... je snad nějaká složka toho pekelného biologického sajrajtu citlivá na teplo, nebo ji snad teplo aktivuje?

A co ledová koupel? Představil si to v praxi a zašklebil se. Není to sice zázrak moderní technologie, ale určitě je to rychlý způsob, jak snížit Belovi tělesnou teplotu. Osobně to může potvrdit. Díky, Ivane.

"Můj pane?" ozval se nesměle Roic, znepokojený jeho dlouhou nehybností.

"Teď musíme jednat rychle. Utíkej do kuchyně a najdi led. Pokud tam žádný nemají, okamžitě spusť výrobny ledu naplno. Pak se sejdeme na ošetřovně." Musel jednat rychle, ale nemusí se chovat hloupě. "Možná tam budou mít ochranný biologický oblek."

Podle výrazu na Roicově obličeji mu zbrojnoš sice asi nerozuměl, ale přinejmenším následoval Milese, který vyrazil na chodbu. Výtahem se vyvezl o dvě úrovně výše na poschodí, kde se nacházely kuchyně, ošetřovna a rekreační prostory. Udýchaný Miles mávnutím ruky poslal Roica splnit rozkaz a pádil na ošetřovnu na vzdáleném konci centrální sekce. Krátká nervózní chvilka, než vyťukal kód, a pak už vpadl do malých prostor.

Zařízení bylo skromné. Byly tu dvě malé ošetřovny, i když obě vybavené nejméně na stupeň tří, sál vybavený k malým operacím a také lékárna. Vážnější případy a těžká zranění se obvykle přepravovaly na některou z doprovodných lodí letky, které bývaly vybaveny důkladněji. Ano, v jedné z koupelen ošetřovny byla i vana. Miles si představil, jak se tam koupe některý z nešťastných cestujících postižený třeba kožní chorobou. Zásuvky byly plné vybavení. Trhnutím je otevřel. Tady je krevní syntetizér, tady je plno záhadných a znepokojivých nástrojů snad určených pacientkám, tady úzká gravipaleta na přepravu pacienta uložená na vysoké skříni obsahující dva ochranné obleky, ano! Pro Milese příliš velké a pro Roica příliš malé.

On si příliš velký oblek obléct může, nebude to poprvé. Ovšem naopak to nejde. Nemůže vystavit Roica takovému...

Roic vtrhl dovnitř. "Našel jsem výrobny ledu, můj pane. Když se loď vyklízela, nikdo ho asi nevypnul. Je plný."

Miles vytáhl paralyzér, odložil ho na stůl a pak se začal navlékat do menšího ochranného obleku.

"Co si myslíte, že děláte, můj pane?" zeptal se Roic opatrně.

"Přineseme sem Bela. Tedy, já to udělám. Stejně ho medicí budou chtít vyšetřovat tady." Když bude co vyšetřovat.

"Mám nápad, jak by se mu dalo zatím pomoci. Myslím, že Guppy přežil díky tomu, že voda v jeho nádrží mu snížila tělesnou teplotu. Běž do servisní sekce. Najdi oblek, který ti padne. Jestli - až ho najdeš, ozvi se a okamžitě si ho navleč. Pak se setkáme u Bela. Dělej!"

Roic se strnulou tváří vysprintoval ven. Miles využil vzácné vteřiny k tomu, aby vyběhl do kuchyně, nabral do plastového odpadního koše led a odtáhl ho na gravitační paletě zpět, kde ho vyklopil do vany. Pak znovu. Pak zapípal jeho komunikátor.

"Našel jsem oblek, můj pane. Myslím, že bude akorát." Roicův hlas zeslábl, jak se asi navlékal do obleku a pohnul paží. Šustění a pohekávání znamenalo, že si ho úspěšně zkouší. "Až budu uvnitř, budu s vámi muset mluvit veřejným kanálem."

"S tím se budeme muset vyrovnat. Jakmile budeš v obleku, kontaktuj admirála Vorpatrila. Ujisti se, že jeho lékaři můžou komunikovat, až přistanou s člunem u lodi. Zaříd', ať se nepokoušejí vstoupit tou sekcí, ve které jsou zatím kvadručky!"

"Ano, můj pane."

"Sejdeme se v servisním oddělení."

"Dobře, můj pane. Teď se oblékám." Komunikátor se odmlčel.

Miles si lítostivě zakryl komunikátor levou rukavicí obleku. Svůj paralyzér strčil do jedné z vnějších kapes na stehně, pak několika tlačítky na levém předloktí přizpůsobil přísun kyslíku. Kontrolky uvnitř přilby mu oznámily, že je teď od okolí dokonale odříznutý. Přetlak uvnitř nafoukl příliš velký oblek do všech stran. Vydal se v těch obrovských botách k výtahové šachtě a za sebou táhl gravitační paletu.

Miles se právě pokoušel promanévrovat paletu skrze dveře dovnitř servisního oddělení, když chodbou přispěchal Roic. Zbrojnošův tlakový oblek nesoucí znaky inženýrského oddělení Idris, mu poskytoval docela určitě nejméně stejnou ochranu jako Milesovi ten jeho, i když jeho rukavice byly tlustší a mnohem neohrabanější. Miles ukázal Roicovi, aby se k němu naklonil, až se průhledy jejich přileb dotkly.

"Musíme snížit tlak v kapsli a částečně ji vyfouknout, pak Bela skutálet na gravipaletu a vyvézt ho nahoru. Nechci kapsli otevírat, dokud nebudeme na ošetřovně a ta izolovaná molekulární bariérou od okolí."

"Neměli by to udělat medicí z Prince Xava, můj pane?" zeptal se nervózně Roic.

"Ne. Protože nevím, kolik ještě zbývá času. Neodvážím se vypustit vzduch z té kapsle do atmosféry lodi, a tak se pokusíme napojit ji na jinou kapsli a chytit vzduch do ní. Pomoz mi tu najít nějakou lepicí pásku a nějakou hadici, která by se dala použít."

Roic jen frustrovaně mávl rukou, jako že rozumí, a začal prohrabávat police a zásuvky.

Miles znovu nakoukl do kapsle. "Bele? Bele!" Snažil se dokřiknout přes průhled helmy i kapsle. Ano, asi je to tlumené, ale mělo by ho být slyšet. "Přeneseme tě. Vydrž."

Bel sedělo v nezměněné pozici, stejné jako před pár minutami. Pořád ještě hledělo do prázdna a nereagovalo. Miles se snažil sám sebe povzbudit myšlenkou, že to třeba není jen infekcí. Třeba je omámené nějakou drogou. Kolik drog mu asi ba včera v noci podalo, aby si zajistilo jeho spolupráci? Napřed ho omámil Gupta, násilně probralo ba, nadopovalo nejspíš něčím, aby Bel spolupracovalo při průniku na Idris. Možná mu dalo ještě pak fastpentu a nakonec nějaká sedativa, aby se Bel nehýbalo z místa, dokud nezačne jed působit, kdo ví?

Miles setřásl jednu ze zbývajících kapslí z police na podlahu. Jestli v ní zbývá něco ze Soliana, nu, víc už tu kapsli asi kontaminovat nemůže, ne? Plánovalo snad ba, že tu budou Belovy pozůstatky ležet nepovšimnuty stejně jako Solianovy? Provede tak zároveň vraždu i odstraní tělo...

Klekl si k Belově kapsli a otevřel přístupový panel k tlakové jednotce. Roic mu podal plastovou hadici a několik proužků lepicí pásky. Miles ji přilepil, pomodlil se a pak otočil ventilem. Vzduchová pumpa jemně zavibrovala. Kapsle změkla a začala ztrácet svůj kulovitý tvar. Druhá kapsle se trochu nadzdvihla do zplhlé hmoty. Miles zavřel ventil, odpojil hadici a v duchu si přál, aby tu mohl rozlít pár litrů dezinfekce. Nadzdvihl stěnu kapsle tam, kde tušil Belovu hlavu a Roic přesunul hermafrodita na paletu.

Paleta se pohybovala rychlostí jejich chůze. Miles toužil běžet. Náklad přesunuli na ošetřovnu, do malé místnosti co nejbližší koupelně.

Miles opět kývl na Roica.

"Tak dobrá. Tady už dál nepůjdeš. Oba to dělat nemusíme. Já chci, abys odešel ven a zapnul molekulární bariéry. Pak bud' připravený pomáhat medikům z Prince Xava, jak budou potřebovat."

"Můj pane, jste si jistý, že to nemáme udělat naopak?"

"Jsem si jistý. Jdi!"

Roic váhavě odešel. Miles počkal, dokud rozsvícení modrého světla ve dveřích neoznámilo aktivaci bariér, a pak se sklonil, aby otevřel kapsli a stáhl ji z Belova ztuhlého, chvějícího se těla. I přes rukavice cítil, jak Belova kůže žhne. Chvilí nemotorně zápolil s paletou, než ji dotáhl do koupelny, ale nakonec ji natočil tak, aby Bel leželo správně u vany plné ledu a vody. Nadzdvihnout, sklouznout a šplouch. Proklel paletu a skočil přes ni, aby Belovi podržel hlavu nad vodou. Belovo tělo sebou v šoku trhlo. Milese napadlo, jestli jeho teorie Belovi spíš nezpůsobí srdeční zástavu. Nohou vystrčil paletu ze dveří a z cesty. Bel se ve vaně pokoušelo svinout do embryonální polohy, což byla přece jen povzbudivější reakce než komatózní stav, který zatím Miles viděl. Miles mu jednu po druhé narovnal končetiny a přidržel je pod hladinou ledové vody.

Tuhly mu chladem prsty, kromě dlaní, kterými se dotýkal Bela. I přes ledovou lázeň se teplota Belova těla téměř nezměnila. To bylo opravdu nepřírozené. Ale přestala se zvyšovat. Led začal rychle tát.

Miles viděl Bela nahého už před hezkou řádkou let, ať už ve sprše, či když si oblékali navzájem vesmírné skafandry, ještě v době, kdy oba sloužili u žoldnéřské flotily. Něco přes padesát není na Beťana žádné stáří, ale i na Belově těle už se podepsala gravitace. Jako na nás všech. Za svých dnů u Dendarijců se Bel několikrát napůl žertem pokusilo získat Milesovu přízeň, kterou on stejně žertem a napůl lítostivě odmítl. Teď své zdrženlivosti ale hluboce litoval. Hluboce. Měli jsme využít své šance, když jsme byli mladí a krásní, i když tenkrát jsme to nevěděli. A Bel bývalo svým ironickým způsobem krásné. Jeho zdravé a atletické tělo se vždy pohybovalo lehce a snadno.

Teď byla jeho kůže bledá a posetá rudými skvrnami. Jeho tělo klouzalo v ledové vodě pod Milesovými prsty a mělo divnou strukturu, místy napjaté otoky, místy svrasklé jako pomačkané ovoce. Miles ho volal jménem, použil svůj nejlepší rozkazovací hlas admirála Naismithe, řekl mu oplzlý vtíp, ale ničím nedokázal prolomit hermafroditův vzdálený pohled. Plakat v ochranném obleku nebyl dobrý nápad, skoro stejně špatný, jako se pozvracet. Nebylo jak si utřít slzy ani nos.

A když mu někdo nečekaně sáhl na rameno, vyskočil jako střelený. Dívali se na něj přes své průhledy divně.

"Lorde Auditore Vorkosigane, jste v pořádku?" řekl lékař z Prince Xava, když si klekl u něj vedle vany.

Miles polkl, aby se znovu ovládl. "Zatím mi nic není. Tomu hermafroditovi je velmi zle. Nevím, co vám o tom ale řekli."

"Řekli mi, že se tu setkáme s možnou biologickou zbraní cetagandské výroby, která zatím zabila tři oběti a jedna přežila. To, že někdo přežil, mě udivilo, a mám proto dost pochyby o té první části."

"Aha, vy jste ještě neviděl Guppyho." Miles se nadechl a ve stručnosti odvyprávěl Guptův příběh, redukováný na biologické aspekty. Ani při řeči neustával tlačit Belovy ruce a nohy zpět pod hladinu a přikládat mu na hlavu a krk další led. Zakončil: "Nevím, jestli to přežil díky svému genetickému vybavení obojživelníka, nebo udělal něco, co mu umožnilo z téhle nákazy na rozdíl od jeho přátel vyvážnout. Guppy říkal, že z jejich mrtvol se kouřilo. Nevím, odkud se ten nárůst teploty bere, ale jen horečkou to být nemůže. Nemohl jsem napodobit Guppyho genovou výbavu, ale myslel jsem, že bych to mohl zkusit s tou vodní lázní. Víím, že je to dost divoký pokus, ale nebylo moc času."

Ruka v rukavici se natáhla, aby zvedla Belovi víčko, dotkla se ho tu a tam po těle. "To vidím."

"Je velmi důležité," - Miles znovu polkl, aby ovládl svůj hlas -, "je velmi důležité, aby tento pacient přežil. Thorne není jen tak někdo. Bel byl..." Uvědomil si, že nezná stupeň bezpečnostní prověrky lékaře. "Kdyby velitel u nás zemřel, byla by to diplomatická pohroma. Tedy další v řadě. A... ten hermafrodit mi včera zachránil život. Dlužím mu - Barrayar dluží..."

"Můj pane, uděláme všechno, co půjde. Mám s sebou ty nejlepší. Teď si to bereme na starost my. Prosím, můj Lorde Auditore, kdybyste mohl odejít a nechat se dekontaminovat?"

Ve dveřích se objevila další postava v obleku, doktor nebo medik, a podala lékaři podnos s nástroji. Miles ustoupil stranou a viděl, jak se do Belova bezvládného těla zabořila první jehla. Musel přiznat, že tu pro něj není dost místa. Odešel.

Druhá místnost se zatím změnila v laboratoř. Třetí postava v obleku rychle přesouvala pozoruhodnou a slibně vyhlížející kolekci nástrojů z krabic na gravipaletě na stůl. Druhý technik se vrátil z koupelny a začal odebrané vzorky předávat do různých chemických a molekulárních analyzátorů, které už byly vyloženy na stole, zatímco třetí pokračoval na opačném konci stolu ve vykládání.

Těsně za molekulárními bariérami stála u východu Roicova vysoká postava v tlakovém obleku. Držel v ruce výkonný laserový a sonický dekontaminátor, povědomou výbavu barrayarského vojska. Pokynul rukou. Miles kývl na souhlas. Tady už nic nedokáže, jen bude zdržovat lékaře při práci. Jen by se jim pletl do cesty. Potlačil svou touhu dál jim vysvětlovat, jak velké právo na život si Bel vydobylo svou oddaností a věrností. Směšné. Zrovna tak by mohl kázat těm mikrobům. Ani Cetagand'ané ještě nevynalezli zbraň, která by prověřila morální status oběti dřív, než ji zabije. Slíbil jsem zavolat Nicol. Bože, proč jsem to sliboval?

Když se dozví, jak na tom Bel je, bude to pro ni určitě horší, než když nebude vědět nic. Ještě chvíli počká, alespoň dokud se něco nedozví od lékaře. Jestli bude mít nějakou naději, utěší ji to. Jestli ne...

Pomalů vykročil skrze bzoucí molekulační bariéru se zvednutýma rukama a otáčel se, pomalu, aby silný sonický dekontaminační paprsek dosáhl všude. Roic ho dekontaminoval celého, včetně dlaní, prstů, chodidel a pak trochu nervózně i vnitřní stranu stehen. Oblek ho ochránil před nehezkými popáleninami, které by jinak měl. I tak mu kůže ale zřůžověla a vlasy se kroutily. Roic nepřestal, dokud neošetřil každý čtvereční centimetr jeho těla. Dvakrát.

Roic ukázal na kontrolky na Milesově předloktí a zakřičel skrze průhled: "Mám funkční spojení k lodi, můj pane. Měl byste mě slyšet na dvanáctém kanálu. Lékaři jsou na třináctém."

Miles spěšně přepnul kontrolku: "Slyšíme se?"

Roicův hlas mu teď zněl u ucha: "Ano, můj pane. To je mnohem lepší."

"Už jsme se odpojili od doku?"

Roic vypadal zaskočeně. "Ne, můj pane." Viděl Milesovu tázavě zvednutou bradu a dodal: "Ehm... víte... jsem tu sám. A já nikdy skokovou loď nepilotoval."

"Dokud neskáčeš, je to jako jakákoliv jiná loď," ujistil ho Miles. "Jenže větší."

"Já nikdy neřídil ani jinou loď."

"Aha. No tak jdeme. Ukážu ti to."

Vykročili směrem k můstku. Roic vyťukal přístupový kód. Tak fajn, přiznal si Miles, když se rozhlédl kolem po různých křeslech a palubních deskách, tak je to teda velká loď. Musí uletět jen deset metrů. Trochu vyšel ze cviku dokonce i s pilotováním člunů a kapsli, ale když si tak vzpomněl na některé z pilotů, jak tohle může být těžké?

Roic obdivně zíral a Miles úspěšně maskoval svou nejistotu při hledání tlačítek, která by odpojila loď od doku - aha, tady. Napotřetí se mu podařilo spojit s letovou kontrolou stanice a pak s nákladovým dokem - kdyby tam tak bylo Bel, hned by ten úkol delegoval na... Skousl spodní ret a znovu zkontroloval, že v nákladovém doku nikdo není. Ještě by tak scházelo, aby se odpojil od nezajištěného doku, způsobil tam dekompresi, a zabil tak nějaké nešťastné kvadručky na hlídce. Rychle přesedl z křesla radisty do křesla pilota. Odhodil z cesty jeho skokovou helmu a zamul si prsty v rukavicích dřív, než aktivoval manuální řízení. Jen lehký zážeh bočních trysek, trocha trpělivosti a pak zážeh na opačné straně lodi posunuly Idris co by kamenem dohodil od Stanice Graf. Jenže hozený kámen by letěl vesmírem dál a dál... Takovou vzdálenost nedokáže překonat žádná nákaza, pomyslel si s uspokojením a vzápětí ho napadlo, zda Cetagandané nevyrobili také takové spory. Snad ne.

Opožděně ho napadlo, že pokud lékaři z Prince Xava prohlásí loď později za bezpečnou, bude mnohem těžší opět se k doku připojit. No, jestli tu loď dokážeme vyčistit, dokážeme na ni snad dostat i pilota. Pohlédl na nástěnné hodiny. Od doby, kdy našli Bela, uplynula sotva hodina. Jemu to připadalo jako století.

"Vy jste i pilot?" zaslechl tlumený a překvapený ženský hlas.

Miles se v křesle pilota otočil a uviděl před sebou tři kvadručky ve vznášedlech. Všichni měli na sobě biologické ochranné obleky v odstínu lékařské světlezelené. Okamžitě je poznal. Venn byl zavalitější, zmocněnkyně Trávníčková trochu menší. Vyšetřovatel Leutwyn byl v pozadí.

"Jen když je to nutné," připustil. "Odkud máte ty obleky?"

"Mí lidé je poslali na stanici ve člunu," řekl Venn. Také měl svůj paralyzér ve vnější kapse obleku.

Miles by byl radši, kdyby zůstali bezpečně ukryti v nákladové sekci, ale teď už bylo pozdě to měnit.

"Který zůstal samozřejmě stále připojený k lodi, ano," předběhl Venn Milesovu otázku.

"Díky," řekl Miles tiše.

Zoufale si toužil promnout obličej a pálící oči, ale nemohl. Co dál? Udělal už všechno, aby tu věc zarazil? Oči mu sklouzly na dekontaminátor, který byl stále na Roicově rameni. Nejspíš by bylo dobré vzít ho dolů, kde našli Bela, a sterilizovat to i tam.

"Můj pane?" řekl Roic.

"Ano, zbrojnoši?"

"Přemýšlel jsem. Noční stráž řekla, že velitel a ba vešli do lodi, ale nikdo je neviděl odcházet. Thorneho jsme našli.

Přemýšlel jsem, jak se ba dostalo z lodi."

"Díky, Roicu, ano. A před jakou dobou. To je dobrá otázka."

"Kdykoliv se aktivuje výstup z Idris, automaticky se zapnou kamery. Měli bychom odsud být schopni najít jejich záznamy, stejně jako ze Solianovy kanceláře." Roic trochu bezradně přelétl očima hrozivé množství monitorů. "Někde tady."

"To určitě ano." Miles vyměnil křeslo pilota za křeslo letového inženýra. Trocha pátrání v displejích, krátké zdržení, než Roicovy bezpečnostní kódy uchlácholily program, a Miles byl schopen vyvolat záznamy vstupů a výstupů z lodi, stejně, jaké viděli v Solianově kanceláři a nad kterými strávili tolik času. Nastavil přehrávání pozpátku.

Na obrazovce se objevil poslední záznam vstupu, hezký záběr automaticky pilotovaného nákladního člunu, připojujícího se na osobní výstup v sekci dvě. Pak se objevil rozrušeně se tvářící Venn ve vznášedle. Vlétl dovnitř a podával čekajícím rukám zelené obleky v plastových pytlích a ještě další předměty. Velkou krabici potřeb první pomoci, bednu s nástroji, dekontaminátor podobný tomu Roicovu a nějaké zbraně, očividně něco víc než pouhé paralyzéry.

Miles ukončil záznam a začal přehrávat dál.

Jen o pár minut předtím přiletěla barrayarská vojenská lékařská jednotka v malém člunu z Prince Xava. Vstoupila do lodi jedním ze vstupů v sekci čtyři. Tři lékaři a Roic byli zřetelně rozpoznatelní. Spěšně vykládali náklad.

Další se objevil nákladový vchod v jedné ze sekcí, ve které byly uloženy Necklinovy tyče, a Miles zatajil dech. Objevila se postava v těžkém opravářském obleku označeném sériovým číslem Idris a ztěžka se pachtila přes obrazovku.

Zapnula trysky a odlétla. Kvadručky za Milesovým ramenem zamumlaly a ukázaly na obrazovku. Trávníčková tlumeně

vykřikla a Venn drtil mezi zuby nějakou kletbu.

Na dalším záznamu viděli sami sebe - tři kvadručky, Miles a Roic, vstupovali do lodi z nákladových doků k inspekci. Miles okamžitě přepnul na záhadnou postavu v opravářském obleku. Kdy to bylo...?

Roic vykřikl: "Dívejte, můj pane! On - to - opustilo loď ani ne dvacet minut předtím, než jsme našli velitele! Ba muselo být ještě na lodi, když jsme přišli!" I přes průhled jeho přilby bylo vidět zelenavý nádech jeho pleti.

Bylo Belovo uvěznění v kapsli jen zlovolným zdržovacím trikem? Milese napadlo, zda tlak v žaludku a v hrdle nejsou prvním příznakem nemoci...

"To je náš podezřelý?" zeptal se Leutwyn horlivě. "Kam šel?"

"Jaký je okruh doletu těch vašich obleků, nevíte, Lorde Auditore?" zeptal se naléhavě Venn.

"Tyhle? Nevím jistě. Lidé v nich musejí být schopni pracovat venku celé hodiny, tak bych odhadoval, že s plnou zásobou kyslíku, paliva a energie... asi jako malý osobní záchranný člun." Opravářské obleky připomínaly vojenskou výzbroj, jenže namísto zbraní v nich byly zabudované nástroje. Byly příliš těžké i pro silného muže, proto musely být poháněny servomotory. Ba mohlo v obleku obletět třeba celou Stanici Graf. Nebo hůř, ba mohlo odletět někam do vesmíru, kde se mohlo nechat vyzvednout cetaganským agentem nebo uplaceným či oklamáným místním pomocníkem. Ba by mohlo teď být už tisíce kilometrů daleko a každou vteřinu se vzdalovat. Pak se může ukrýt pod další falešnou identitou na další Stanici kvadruček, nebo se nalodit na skokovou loď a nadobro uniknout pryč.

"Bezpečnost Stanice má plnou pohotovost," řekl Venn. "Všichni mí strážníci a všichni podřízení zmocněnkyně už toho člověka - tu osobu hledají. Dubauer se nemohlo dostat zpátky na stanici nepozorovaně." Zachvění Vennova hlasu prozradilo, že i o tom má pochybnosti.

"Nařídila jsem na Stanici plnou karanténu," řekla Trávníčková. "Všechny přilétající lodi byly odkloněny na ostatní Stanice a žádná ze zde zakotvených neodletí. Pokud se uprchlík dostal na Stanici, určitě se nedostane pryč." Podle jejího výrazu soudě si nebyla příliš jistá, že je to dobře. Miles s ní soucítil. Padesát tisíc potenciálních rukojmích...

"Pokud utekl někam jinam... jestli toho uprchlíka mí lidé rychle nenajdou, budeme muset karanténu vyhlásit v celém vesmíru kvadruček."

Co bude teď pro ba nejdůležitější, když je jeho utajení prozrazeno? Muselo si uvědomit, že utajení, které ho doposud chránilo, je nenávratně pryč. Uvědomuje si ba, jak těsně za ním se pronásledovatelé drží? Touží ještě stále zabít Guptu, a zajistit si tak jeho mlčení? Nebo se toho záměru vzdá, spálí za sebou mosty a prchne, pokud to půjde? Kterým směrem se dá?

Miles sklouzl očima na postavu v obleku, která byla vidět na záznamu. Má ten oblek nějaké zaměřování jako vojenské obleky? Nebo - má třeba dálkové ovládání jako některé vojenské obleky?

"Roicu! Když jsi byl v inženýrské sekci hledat ten svůj oblek, viděl jsi tam někde automatickou kontrolní stanici pro ty obleky?"

"Já... ano, můj pane, je tam velín. Šel jsem kolem. Jenže nevím, co v něm je."

"Já asi vím. Pojdte za mnou."

Seskočil z křesla a neohrabaným poklusem se rozběhl ven. Jeho příliš velký oblek na něm nepříjemně plandal. Roic vykročil za ním. Zvědavé kvadručky je ve svých vznášedlech následovaly.

Malíčký velín byl sotva víc než jen budka, ale byla v něm telemetrická stanice pro externí údržbu a opravy. Miles se vyškřábal do křesla a prokel vysokého člověka, který seřídil křeslo tak, že se mu teď boty kývaly vysoko nad zemí. Na displeji bylo vidět několik záběrů důležitých částí lodi v reálném čase včetně směrových antén, generátoru štítu a motorů. Miles se prohrabával daty celé lodi. Nakonec vyvolal program ovládání pracovních obleků.

Šest obleků. Miles si vyvolal záběr z jejich průhledů. Pět vrátilo pohled na bílou zeď, čili záběr na místo, kde byly uloženy. Šestý vysílal světlejší obraz, záhadné, zaoblené zdi. Obraz se nehýbal.

Miles se napojil na ovládání obleku. Oblek byl plně funkční, ale bez reakce. Lékařské senzory mohly ukazovat jen frekvenci srdečního tepu a dechu, ale byly vypnuté. Kontrolky signalizovaly, že cirkulace vzduchu je funkční, vnitřní vlhkost a teplota byly správné, ale jinak systém nevysílal žádné informace.

"Nemůže být moc daleko," řekl Miles přes rameno všem přihlížejícím. "Časový posun je nulový."

"To je úleva," povzdychla si Trávníčková.

"Ano?" zamumlal Leutwyn. "Jak pro koho?"

Miles si protáhl bolavá ramena a znovu se sklonil nad displeji. Oblek musí mít někde dálkové ovládání. Bývalo to vždy součástí bezpečnosti na těchto civilních modelech, v případě, že se člověku něco stalo... Á... tady.

"Co děláte, můj pane?" zeptal se nejistě Roic. "Věřím, že dokážu ovládat ten oblek na dálku a přivést ho zpátky."

"S tím ba uvnitř? Je to dobrý nápad?"

"To uvidíme za chvíli."

Uchopil joysticky, které pod jeho rukavicemi klouzaly. Našel ovládání trysek a zkusil je krátce zapnout. Oblek se začal pomaloučku pohybovat, sunul se po zdi a pak se od ní odvrátil. Záhadná zeď se vyřešila - byla to vnější strana Idris. Oblek byl ukrytý mezi dvěma sekcemi. Nikdo uvnitř obleku tomuto násilnému únosu neodporoval. Milese se začínalo zmocňovat podezření.

Opatrně přivedl oblek zpět kolem vnější strany lodi až k nejbližšímu vchodu do inženýrské sekce na vnější straně sekce s Necklinovými tyčemi, ze kterého předtím vyšel. Otevřel vchod a vmanévroval oblek dovnitř. Servomotory ho udržovaly ve vzpřímené pozici. Na jeho průhledu se odráželo světlo, takže nebylo vidět dovnitř. Miles nechal vnitřní přechodové dveře zavřené.

"A co teď?" řekl všem v místnosti.

Venn se podíval na Roica. "Myslím, že váš zbrojnoš a já máme paralyzéry. Pokud ovládáte oblek, ovládáte i člověka uvnitř. Vezměte ho dovnitř a my toho hajzla zatkneme."

"Oblek má také manuální ovládání. Kdyby byl uvnitř obleku kdokoliv živý a při vědomí, měl by být schopen mi odporovat." Miles si nervózně odkašlal. "Právě mě napadlo, zda Brunovi lidé prohledali také vnitřek těchto obleků, když pátrali po Solianovi, hned ten první den. A, ehm... v jakém stavu může být jeho tělo teď?" Roic potichu zaprotestoval můj pane! Ale Miles si nebyl jistý, jak si to má vykládat. Asi se Roic bojí o poslední jídlo ve svém žaludku a nechce ho mít po celém vnitřku helmy. Po krátké pauze Venn řekl: "Tak se na to podíváme, zmocněnkyně, vyšetřovateli - počkejte tady." Oba oslovení se nehádali. "Chtěl byste tu s nimi zůstat, můj pane?" navrhl opatrně Roic. "Všichni jsme tu toho nešťastníka hledali celé týdny," řekl Miles pevně. "Jestli je tam, chci to vědět první." Ale dovolil Roicovi a Vennovi, aby šli do dveří sekce jako první. U dveří Venn vytáhl svůj paralyzér a zaujal pozici. Roic nakoukl průhledem dovnitř. Pak rukou odemkl dveře, ty se rozjely a on vkročil do místnosti. O chvíli později se vynořil zpět a táhl za sebou těžký oblek. Položil ho na podlahu tváří vzhůru. Oblek byl prázdný.

KAPITOLA 15

"Neotvírejte to!" vykřikl poplašeně Venn.

"Nechtěl jsem to udělat," odpověděl mírně Miles. Ani za svět.

Venn popoštěl blíž, zadíval se Milesovi přes rameno a zaklel. "Ten hajzl už utekl. Ale utekl na Stanici, nebo na loď?"

Couvl zpět, zastrčil paralyzér do kapsy svého zeleného obleku a začal mluvit do komunikátoru, aby každý ze staniční bezpečnosti nebo z vojenských jednotek zadržel a prohledal cokoliv - člun, loď či kapsli -, co se během posledních tří hodin třeba jen hnulo ze svého místa.

Miles se pokusil představit si celý útěk. Mohlo se ba v obleku dostat na Stanici dřív, než Trávníčková vyhlásila karanténu? Ano, snad. Časové okno bylo úzké, ale ne nemožné. V tom případě ale, jak dokázalo vrátit oblek zpět na Idris? Větší smysl by dávalo, kdyby ba vyzvedlo nějaký osobní člun. Pořád jich tu kolem prolouvá plno. Oblek pak mohlo strčit do úkrytu tažným paprskem nebo ho tam mohl odvléct někdo v jiném obleku.

Ale Idris, jako ostatní barrayarské a komarrské lodě, byla pod dohledem vojenských jednotek kvadruček. Jak pozorná byla stráž? Asi ne moc. Přesto osoba, vysoká osoba, seděla v tomto křesle, manipulovala s joysticky a dostala oblek ven z lodí, a to kolem celé sekce, a tam ho ukryla z dohledu dost rychle na to, aby unikla zraku stráží. Pak vstala z křesla a...?

Milese v rukavicích šíleně svrběly dlaně. Zamnul si je v pokusu trochu si ulevit. Dal by cokoliv za možnost podrbat se na nose. "Roicu," řekl zvolna, "vzpomeneš si, co měl tenhle oblek," a nohou postrčil ležící oblek, "v rukou, když vycházel z lodí?"

"Hm... nic, můj pane," Roic se zavrtěl a skrze průhled vyslal k Milesovi tázavý pohled.

"To jsem si myslel." Jasně.

Pokud hádá správně, ba zaměnilo plán zabít Guptu za záměr využít Bela k průniku na Idris a udělat - co? - něco s nákladem. Zničit ho? To by určitě ba netrvalo tak dlouho. Stačilo kontaminovat replikátory vhodným jedem. Dokázalo by jich dokonce otrávit i dvacet najednou, kdyby dostalo jed do podpůrných systémů každé palety. Nebo - jednodušeji - mohlo prostě podpůrné systémy vypnout. Trvalo by to jen pár minut. Ale odběr vzorků, pak je označit, zamrazit, ano, to mohlo trvat klidně celou noc a k tomu i celý den. Pokud ba kvůli tomu riskovalo všechno, opustilo by pak loď bez svého mrazicího boxu v rukou?

"Ba mělo na útěk dvě hodiny. Určitě by nezůstávalo..." mumlal Miles. Ale v hlase mu neznělo přesvědčení. Roic okamžitě zachytil zaváhání v jeho tónu, otočil se k Milesovi a zamračil se.

Musejí spočítat tlakové obleky, zkontrolovat všechny skříňky, jestli některý z monitorů nebyl ručně vypnut. Ne, to by bylo příliš pomalé. To by bylo vhodné, pokud by na to měli lidi, ale ti Milesovi právě zoufale scházeli. A v každém případě, co když zjistí, že chybí ještě další oblek? Vennův příkaz právě způsobil, že všechny kvadručky kolem Stanice prověřují, zda není tam venku. Ale pokud žádný další nechybí...

A sám Miles právě změnil Idris v past.

Polkl. "Chtěl jsem říci, že musíme spočítat obleky, ale mám lepší nápad. Myslím, že bychom se měli vrátit na velitelský můstek a zavřít po sekcích celou loď. Sebrat všechny zbraně a pak systematicky prohledat loď."

Venn sebou ve vznášedle trhl: "Cože, myslíte, že ten cetagandský agent je stále na palubě?"

"Můj pane," vyhrkl Roic zvláště ostrým hlasem, "co to máte s rukavicemi?"

Miles vytřeštil oči na své dlaně. Dech mu uvízl v hrdle. Tenká, ale odolná slupka jeho rukavic se odlupovala, visela v cárech. Pod ní rudě prosvítaly jeho dlaně. Začaly ho svědit ještě víc. Vydechl. "Do prdele!"

Venn se naklonil blíž, vytřeštěnýma očima si prohlédl jeho dlaně a ucouvl.

Miles držel dlaně vzhůru a od sebe. "Venne. Jděte k Trávníčkové a Leutwynovi a obsaďte velitelský můstek. Zamkněte se tam a zamkněte ošetrovnu. Otevřete mi dveře." V hrdle mu uvízl výkřik Utíkejte! Roic, jehož ostře sykavý dech bylo slyšet i přes průhled helmy, už byl v pohybu.

Následoval Roica dlouhými kroky, ničeho se nedotýkal a téměř čekal, že s každým dalším úderem jeho srdce pukne. Kde k tomuhle přišel? Má to ještě někdo jiný? Nebo všichni ostatní?

Ne. Muselo to být na joysticku, kterým ovládal oblek. Pod rukavicemi mu klouzal. Uchopil jej oběma rukama pevněji, jak se soustředil na úkol přivést oblek zpátky. Chytil se... teď si byl ještě jistější, že ba poslalo ven prázdný oblek. A

pak nastražilo past na toho chytráka, kterého to napadne příliš brzy.

Vpadl dveřmi na ošetřovnu hned za Roicem, který ustoupil stranou, a pokračoval přímo modrou září molekulárních bariér. Medik v obleku překvapeně vyskočil. Miles navolil třináctý kanál a zasípěl: "Někdo, prosím..." pak se zarazil. Chtěl křičet Umyjte mě vodou! A podržet ruce v umyvadle, jenže kam ta voda pak teče? "Pomoc," dokončil potichoučku.

"Co se děje, můj Lorde Audi -" začal hlavní lékař, který vystoupil z koupelny, a pak si všiml Milesových zdvižených rukou. "Co se stalo?"

"Myslím, že jsem padl do pasti. Jakmile budete mít volného technika, ať jde se zbrojnošem Roicem do inženýrské sekce a vezme vzorek na dálkovém ovládání obleků. Zdá se, že je natřený nějakou silnou žíravinou či enzymem a... já nevím, čím ještě."

"Sonický dekontaminátor," vyštěkl kapitán Clogston přes rameno k technikovi, který stál u police s nástroji. Muž spěšně zastrachal mezi věcmi. Otočil se a zapnul přístroj. Miles natáhl obě pálící dlaně před sebe. Přístroj zařval, když technik přešel směrovým vibračním paprskem přes zasažené části dlaní. Mocné vakuum vsávalo uvolněné mikroskopické části do utěsněného sáčku. Lékař se naklonil se skalpelem a peánem, odstranil a odtrhl zbytky rukavic a i ty zmizely v sáčku dekontaminátoru.

Dekontaminace zřejmě zabrala. Milese přestaly tolik svrbět dlaně, i když stále ještě pálily. Má poraněnou kůži? Nastavil si dlaně před průhled, aby lépe viděl. Lékař sykl. Ano. V napučené tkáni bylo vidět rudé krvavé tečky. Kurva, kurva, kurva...

Clogston se narovnal a rozhlédl se. Rty se mu roztáhly v úšklebku. "Váš ochranný oblek už je k ničemu, můj pane."

"Na tom druhém obleku jsou ještě rukavice," namítl Miles. "Mohl bych je použít."

"Zatím ne." Clogston spěšně nanесl Milesovi na dlaně nějakou záhadnou hmotu a zabalil je do biologicky neprostupného obvazu, který mu přilepil neprodyšně kolem zápěstí. Miles měl pocit, jako by měl na rukou rukavice plné slizu, ale pálivý pocit ustoupil. Technik na druhé straně místnosti právě vkládal kus kontaminované rukavice do analyzátoru. Co ten třetí? Je s Belem? Je Bel stále ještě v ledové lázni? A je vůbec živý?

Miles se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. "Máte už diagnózu velitele Thorneho?"

"No ano, to bylo snadné," řekl Clogston trochu nepřítomně a omotával mu druhé zápěstí obvazem. "Hned jak jsme prohlédli první krevní vzorek. Co se s tím dá dělat, to ještě nevíme, ale pár nápadů bych měl." Znovu se napřímil a zamračil se na Milesovy dlaně. "V krvi toho hermafrodita je množství umělých - to jest uměle vyrobených - parazitů." Vzhlédl. "Zdá se, že ti mají počáteční, latentní fázi bez vnějších symptomů, kdy se rapidně množí v těle. Pak, v určitém bodě - zřejmě díky své vlastní koncentraci - začnou produkovat ve váčcích v buněčné membráně dvě látky. Váčky se zvětšují. Zvýšení teploty oběti způsobí protržení váčků a chemikálie se smísí za prudce exotermické reakce, která zabije parazita, poškodí okolní tkáň hostitele a způsobí explozi okolních parazitů. Jako kdyby v těle oběti byly miliardy miniaturních bomb. Je to," a jeho tón zazněl téměř obdivně, "svým způsobem velmi elegantní."

"Pomohla ta ledová lázeň Thornemu vůbec?"

"Ano, rozhodně. Pokles teploty dočasně zastavil řetězovou reakci. Parazitě už skoro dosáhli kritické koncentrace."

Miles krátce a vděčně zamhouřil oči. Pak je znovu otevřel. "Dočasně?"

"Ještě jsem nepřišel na to, jak se těch zatracených věcí zbavit. Snažíme se sestrojit filtr, kterým bychom mechanicky odstranili parazity z pacientovy krve a zároveň ochlazovali krev na nižší stupeň, dříve než ji vrátíme do těla. Myslím, že by parazité mohli selektivně reagovat na aplikaci elektroforézního gradientu, což by je mohlo odstranit z krve."

"Tak to bude dobré, ne?"

Clogston zavrtěl hlavou. "Neodstraní to parazity z ostatních tkání, což jsou další ložiska infekce. Není to lék, jen nám to získá čas. Alespoň doufám. Lék musí nějak zabít všechny parazity v těle, jinak celý proces začne znovu." Skousl rty.

"Vnitřní protilátky by mohly být nebezpečné. Cokoliv by mohlo vyvolat explozi parazitů uvnitř tkání. I malé poškození způsobí problémy s oběhem, s regenerací, bude to velmi bolestivé - je to... nejisté."

"Může to zničit mozek?" zeptal se Miles, kterému se dělalo nevolno.

"Postupně ano. Parazitě zřejmě do mozku nepronikají snadno. Myslím, že oběť zůstane při vědomí až do... ehm... posledního stadia, než se rozteče."

"Oh." Miles se snažil rozhodnout, zda je to dobré, či špatné.

"Dobrá zpráva je," řekl lékař, "že mohu snížit ohrožení ze stupně pět na tři. Parazitě zřejmě potřebují přímý kontakt s krví. Mimo hostitele nepřežívají."

"Nemohou se šířit vzduchem?"

Clogston zaváhal. "No, ne, dokud hostitel nezačne vykašlávat krev."

Dokud, ne jestli. Miles zaznamenal ten rozdíl. "Obávám se, že snižovat stupeň ohrožení je předčasné. Někde tu je stále ještě cetagandský agent s neznámými biologickými zbraněmi - jen tahle jediná je nám až příliš známá." Nadechl se a silou vůle zklidnil svůj hlas. "Našli jsme důkazy, že ten agent se může stále ještě ukrývat tady na lodi. Musíte zabezpečit své pracoviště proti průniku zvenčí."

Kapitán Clogston zaklel. "Slyšíte to, hoši?" zavolal na své podřízené komunikačním kanálem uvnitř svého obleku.

"No bezva," ozvala se znechucená odpověď. "Přesně tohle jsme potřebovali."

"Hele, konečně něco, co můžeme zastřelit," opáčil další hlas zástiplně.

Ach, ti Barrayarané. Milese to zahřálo u srdce. "Ano, a na místě," potvrdil. Tohle jsou vojenští lékaři. Všichni mají našťestí zbraně.

Očima zalétl k východu ošetřovny a promyslel slabá místa. Jen jeden vchod, ale je to silná, či slabá stránka? Vnější dveře by se určitě daly dobře držet, a chránit tak ošetřovnu. Roic se k nim postavil naprosto automaticky. I když tradiční útok paralyzérem, plazmometem či explozivním granátem se mu zdál... velmi obyčejný. Ošetřovna byla

napojená stále ještě na lodní cirkulaci vzduchu a energii, ale měla i své vlastní zdroje a okruhy.

Vojenské ochranné obleky na stupeň pět, které lékaři měli na sobě, fungují také jako tlakové obleky s vnitřní cirkulací vzduchu. Totéž se nedalo říci o Milesově levnějším obleku, i před tím, než přišel o rukavice. Jeho atmosféra nasávala vzduch z okolí, i když přes filtry. V případě ztráty tlaku se jeho oblek změní v tuhý neovladatelný balon, snad dokonce v nějakém slabším místě praskne. Miles si představil, jaké by to bylo, být uvězněný v kapsli, zatímco kolem události běží bez něj.

I když... při tom, čemu už byl vystavený, snad nebude vadit, když si ten svůj oblek sundá, ne? Zadíval se na své dlaně a přemýšlel, proč ještě není mrtvý. Mohl ten sajrajt být prostě jen obyčejná žiravina?

Miles vytrhl svou zafačovanou rukou nemotorně paralyzér z kapsy a prošel modrým světlem biologické bariéry ven.

"Roicu. Chci, abys šel zpět do inženýrské sekce a našel mi nejmenší tlakový oblek, který najdeš. Budu to tu krýt, dokud se nevrátíš."

"Můj pane," začal Roic pochybovačně.

"Měj paralyzér připravený, dávej si pozor. Všichni jsme tady, takže jestli se hne cokoliv, co na sobě nemá zelený oblek kvadruček, střilej první."

Roic mužně polkl. "Ano, dobrá a vy zůstaňte tady, můj pane. Ne že někam půjdete beze mě!"

"To by mě ani nenapadlo," slíbil mu Miles.

Roic odklusal pryč. Miles pevněji chytil paralyzér, přesvědčil se, že je nastavený na maximum, a zaujal místo částečně za dveřmi, odkud pozoroval mizející záda svého ochránce. Mračil se.

Nerozumím tomu.

Něco tu nesouhlasilo a on neměl ani deset nerušených minut bez nějaké taktické krize, aby na to přišel... Snažil se nemyslet na své palčivé dlaně a na to, jaký mikrobiologický útok se teď právě může odehrávat v jeho těle a že snad útočí i na mozek.

Obyčejný císařský služebník ba by raději zemřel, než by opustil hautské replikátory. A i když tohle ba bylo cvičené jako speciální agent, proč ztrácelo tolik drahocenného času odběrem vzorků plodů, které chtělo opustit nebo snad i zničit?

Každé hautské dítě mělo svou DNA uchovanou v centrální genové bance Hvězdné školky. Mohlo být vyrobeno znovu. Čím je právě tahle várka tak nenahraditelná?

Myšlenky se mu rozbíhaly, protože si namísto přemýšlení představoval malé parazity, jak se divoce množí v jeho krvi. Tik-tik-tik-tik. Uklidni se, sakra. Neví přece, jestli byl nakažen tou samou nemocí jako Bel. Jo a může to být něco daleko horšího. Jenže nějaký cetagandský neurotoxin - nebo nějaký docela obyčejný jed - by zabíral už teď. Tedy pokud to není jed, který má oběť zabít pomocí paranoidních představ, to by pak fungoval skvěle. Má snad ba jen omezenou zásobu jedů? A pokud ano, proč? Na Belovi nepoužilo ba žádný neobvyklý stimulant ani hypnotika, to lékaři potvrdili. Kolik dalších tajných triků má v zásobě? Bude snad Miles osobně demonstrací jednoho z nich?

A budu žít dost dlouho na to, abych se rozloučil s Kateřinou? Na polibek na rozloučenou může rovnou zapomenout, tedy pokud mezi nimi nebude pořádně silné sklo. Musí jí toho tolik říct. Zdálo se nemožné najít, odkud by měl začít. Ještě nemožnější je říci to jen slovy, do nezabezpečeného, veřejného komunikačního kanálu. Postarej se o děti. Dej jim každý večer za mě pusu na dobrou noc a řekni jim, že jsem je měl rád, i když jsem je nikdy neviděl. Nebudeš na to sama - moji rodiče ti pomůžou. Řekni mým rodičům... řekni jim...

To už to začíná nebo je ten nával paniky a dusivé slzy v hrdle prostě normální jev? Ďábelská zbraň - nejhoršího nepřítele má člověk sám v sobě. Sám sebe se člověk může snažit obrátit naruby a snažit se ho porazit, ale marně.

Veřejný neveřejný kanál, já jí zavolám...

Namísto toho se mu u ucha ozval Vennův hlas: "Lorde Vorkosigane, naladte si dvanáctý kanál. Admirál Vorpatriel chce s vámi mluvit. Okamžitě."

Miles sykl skrze zaťaté zuby a naladil požadovaný kanál. "Tady Vorkosigan."

"Vorkosigane, vy idiote -" během posledních hodin se z admirálova projevu nějak vytratily všechny čestné přídomky.

"Co se to tam sakra děje? Proč neodpovídáte na svůj komunikátor?"

"Jsem uvnitř biologického ochranného obleku a nemám k němu teď přístup. Musel jsem si oblek navléct dost spěšně.

Tento kanál je veřejný a nezabezpečený, pane." Ksaku, jak se mu tam dostalo to pane? Zvyk, starý zvyk. "Kapitán Clogston vám svým vojenským kanálem může podat další informace, ale nemluvte dlouho. Teď je velmi zaneprázdněn a já ho nechci vyrušovat."

Vorpatriel zaklel - ať už obecně, nebo to platilo Císařskému Auditorovi, to se nedalo poznat - a ukončil spojení.

Lodí se teď nesly zvuky, na které Miles čekal - vzdálené cvakání a syčení vzduchotěsných dveří, které postupně zavíraly celou loď do jednotlivých sekcí. Kvadručky se dostaly do centrálního velína, dobře! Jenže Roic se ještě nevrátil. Zbrojnoš se bude muset spojit s Vennem a Trávníčkovou, aby ho pustili a znovu za ním zavřeli dveře do -

"Vorkosigane." U ucha se mu ozval znovu Vennův napjatý hlas. "To jste vy?"

"Co mám být já?"

"Zavíráte sekce?"

"To určitě ne," řekl Miles a musel opět polknout, aby ovládl svůj hlas. "Copak nejste ještě na velitelském můstku?"

"Ne, vrátili jsme se do druhé sekce pro své vybavení. Právě jsme ji chtěli opustit."

Milesovým duncím srdcem prolétla naděje. "Roicu," zavolal spěšně. "Kde jsi?"

"Na můstku ne, můj pane," opáčil Roicův zachmuřený hlas.

"Ale když my jsme tady a on tam, kdo dělá tohle?" nešťastně se ozval Leutwyn.

"Kdo asi?" opáčila Trávníčková. Zoufale vydechla. "Pět lidí a ani jednoho z nás nenapadlo za sebou zamknout dveře - ztraceně!"

Miles zaslechl u ucha tiché vydechnutí, jako když muže zasáhne šíp, či nápad: Roic.

Miles promluvil naléhavě: "Kdokoliv je teď na hlavním můstku, má přístup k lodním komunikačním kanálům, nebo ho brzy mít bude. Musíme je přestat používat."

Kvadručky mají nezávislé komunikační kanály a Vorpatril i medicí ve svých oblecích také. Miles a Roic uvíznou v mrtvém tichu.

Pak se náhle v jejich helmách to mrtvé ticho rozhostilo. Aha. Vypadá to, že ba už našlo ovládání komunikace...

Miles vyskočil k panelu ovládajícímu prostředí nalevo ode dveří, otevřel ho a sepnul všechna ruční ovládání, která našel. Když zůstanou vnější dveře zavřené, udrží se tu tlak vzduchu, i když cirkulace bude jen vnitřní. Medikům v oblecích nehrozí nic. Miles a Bel budou ohroženi. Bez nadšení si očima změřil polici se zbývajícími kapslemi. Ošetřovna už díkybohu funguje s vnitřní cirkulací a tak by to mělo zůstat - dokud bude dost energie. Ale jak udrží Bela v chladu, když ho budou muset strčit do kapsle?

Miles spěchal zpět na ošetřovnu. Přistoupil ke Clogstonovi a vykřikl mu do průhledu: "Právě jsme přišli o lodní komunikační kanály. Používejte jen své vojenské."

"Slyším," vykřikl zpět Clogston.

"Jak vám to jde s tím filtrem a chlazením?"

"Chlazení je téměř hotové. Na filtru ještě pracujeme. Měl jsem přivést víc lidí, i když víc by se jich sem sotva vešlo."

"Myslím, že to skoro mám," zavolal technik krčící se nad stolem. "Prosím zkontrolujte to, pane."

Mávl směrem k jednomu z analyzátorů, jehož kontrolky se divoce rozblikaly.

Clogston se protáhl kolem a sklonil se nad přístrojem. Za chvíličku zamumlal: "Aha, to je chytré."

Miles se tlačil těsně vedle něj, takže to zaslechl. Příliš ho ta poznámka neuklidnila. "Co je chytré?"

Clogston ukázal na analyzátor, který teď zobrazoval nepochopitelný řetězec písmen a číslic ve veselých barvách.

"Nebylo mi jasné, jak mohli ti parazité přežít v té žířavině, co vám prožrala rukavice. Byli zapouzdření."

"Cože?"

"Je to standardní trik, jakým se dopravuje droga či lék přes nepřátelské prostředí - například přes žaludek do krve. Jenže tentokrát se tak dopravila nemoc."

Když zapouzdřený obsah projde do - chemicky řečeno - přátelského prostředí, uvolní svůj náklad. Nedochází ke ztrátám při transportu."

"Aha. Výborně. Takže říkáte, že teď mám to samé co Bel?"

"Hm." Clogston se podíval na nástěnné hodiny. "Jak je to dlouho, co jste tomu byl vystaven, můj pane?"

Miles sledoval směr jeho pohledu. "Možná půl hodiny?"

"Mohli by být už identifikovatelní ve vaší krvi."

"Proveďte to."

"Musíme vám otevřít oblek, abychom se dostali k žíle."

"Proveďte to. Rychle."

Clogston popadl jehlu. Miles si odloupil z levého zápěstí obvaz a zaťal zuby, když mu jehla zajela do zápěstí. Clogston byl na člověka s neohrabanými rukavicemi na rukou docela obratný, přiznal Miles. Díval se nervózně, jak obsah jehly vstříkl do analyzátoru.

"Jak dlouho to potrvá?"

"Teď, když máme vzorec té věci, bude to hned. Jestli je nález pozitivní, máme jasno. Pokud bude negativní, chci každých třicet minut test opakovat." Clogston pomalu zmlkl a zadíval se na displej. "Takže. Ehm. Opakování není nutné."

"Fajn," zavrčel Miles. Otevřel průhled své helmy a shrnul si rukáv. Dal si před ústa svůj náramkový komunikátor a vyštěkl: "Vorpatrile!"

"Ano!" ozval se okamžitě Vorpatrilův hlas. Musí být asi na velitelském můstku Prince Xava nebo snad v taktické místnosti. "Moment, co děláte na tomhle kanále? Myslel jsem, že k němu nemáte přístup."

"Situace se změnila. Teď není čas na vysvětlování. Co se tam děje?"

"Co se děje u vás?"

"Lékařský tým, velitel Thorne a já jsme uvězněni na ošetřovně. Pro tuto chvíli ovládáme naše prostředí. Myslím, že Venn, Trávníčková a Leutwyn jsou uvězněni v nákladové sekci číslo dvě. Roic je nejspíš někde v inženýrské sekci. A ba nejspíš obsadilo velitelský můstek. Můžete to potvrdit?"

"To ano," zasténal Vorpatril. "Právě teď mluvím s kvadručkami na Stanici Graf. Vyhrožuje a vydírá. Boss Watts zdědil dost horkou židli. Mám pohromadě útočný oddíl."

"Přepojte mi sem ba. Chci to slyšet."

Jen pár vteřin ticha a pak se ozval jeho hlas. Beťanský přízvuk byl pryč. Akademická kultivovanost se ztrácela, "jméno není podstatné. Pokud chcete zpátky zmocněnkyni, Císařského Auditora a ostatní, živé, tohle jsou mé požadavky. Chci skokového pilota pro tuto loď, a to okamžitě. Dál chci volný průchod z vašeho systému. Jestli se vy, nebo Barrayarané pokusíte o vojenský útok na Idris, nechám ji buď explodovat, nebo s ní narazím do Stanice."

Ozval se napjatý hlas Bosse Wattse. "Jestli se pokusíte nabourat Stanici, sestřelíme vás my sami."

"To by také stačilo," opáčilo ba suše.

Umí ba nechat explodovat skokovou loď? To není právě snadné. Jenže jestli je ten cetagandský agent sto let starý, kdo ví, co všechno umí. Zatímco nabourat - nu, cíl je dost blízko a je dost velký, to by dokázal snad každý.

Do toho vstoupil hlas Trávníčková. Její komunikační kanál byl pravděpodobně spojený s Wattsovým stejně jako Milesův s Vorpatrilovým. "Nedělej to, Wattsí. Náš vesmír nemůže nechat nositele takové nemoci odejít k našim sousedům. Hrůza životů nemůže vyvážit ohrožení tisíců."

"Vskutku," pokračovalo ba po chvíli stejně úlisným tónem. "Pokud se vám podaří zabít mě, obávám se, že budete mít

před sebou další dilema. Máte na Stanici malý dáreček. Zkušenosti Gupty a velitele Thorneho by vám mohly naznačit, o co se jedná. Snad ho najdete dříve, než exploduje, i když musím říci, že nemáte velkou šanci. Kdepak jsou teď vaše tisíce? Obávám se, že právě tady."

Blufuje, nebo ne? Miles zběsile přemýšlel. Určitě by to odpovídalo jeho dosavadnímu stylu - Belovi uzavřenému v kapsli, pasti s infikovanými joysticky - hrozná a smrtící hádanka, které mají rozptýlit pozornost jeho pronásledovatelů. No, na mě to rozhodně fungovalo.

Vorpatril se ozval opět náramkovým komunikátorem. Jeho hlas zněl zbytečně tiše a napjatě. Vstoupil do rozhovoru mezi ba a Wattsem. "Myslíte, že ten hajzl blufuje, můj pane?"

"Není to jedno? Chci ho živé. Oh. Bože, chci ho živé. Berte to jako nejvyšší prioritu a rozkaz Hlasu císaře, admirále."

Po nedlouhé, a jak Miles doufal, i zamyšlené pauze Vorpatril odpověděl: "Rozumím, můj Lorde Auditore."

"Připravte svůj útočný tým, ano..." Vorpatrilovi nejlepší muži teď sedí u kvadruček ve vězení. Jací jsou ti druzí nejlepší? Milesovi zatrnulo u srdce. "Ale ještě je nikam neposílejte. Tahle situace je nevypočitatelná. Nemám ani ponětí, jak se vyvine. Dejte mi znovu ba."

Miles soustředil svou pozornost na vyjednávání, či jeho konec?

"Skokového pilota," zdůraznilo ba. "Ať je sám, v osobním člunu a přistane u přechodu B v sekci číslo pět. A, ah - ať je nahý." V tom posledním slově se zachvělo cosi jako příšerný úsměv. "Z pochopitelných důvodů."

Pak ba přerušilo spojení.

KAPITOLA 16

A co teď dál?

Nejspíš další zdržení, odhadoval Miles, zatímco kvadručky na stanici připraví pilota nebo promyslí riziko, jaké by představovalo dopravení pilota do takové situace. A co když se nikdo nepřihlásí? Zatímco Vorpatril připravuje svůj zásahový tým, zatímco jsou tři kvadručky uvězněny v nákladové sekci - nu, nesedí tam jen tak, to by se Miles vsadil -, zatímco mě pomalu likviduje ta infekce a zatímco ba dělá - co?

Zdržení není můj přítel.

Ale je to jeho dar. Kolik je vlastně hodin? Už je pozdě večer - stejný den, který začal zprávou o Belově zmizení? Ano, i když se to zdálo nemožné. Určitě uvízl v nějaké časové smyčce. Miles se zadíval na svůj komunikátor, zhluboka a roztřeseně se nadechl a vyťukal Kateřinin kód. Rekl jí už Vorpatril něco z toho, co se děje, nebo je stále ještě v blažené nevědomosti?

"Milesi!" ozvalo se ihned.

"Kateřino, lásko moje. Kde... ehm, jsi?"

"V taktické místnosti, s admirálem Vorpatrilem."

Aha. Takže tady má odpověď na svou otázku. Svým způsobem se mu ulevilo, že jí nemusí celou litanii špatných zpráv recitovat sám. "Takže víš, co se děje."

"Víceméně. Bylo to velmi zmatečné."

"To se vsadím Já..." Nemohl to říct, ne tak otevřeně. Uhnul od tématu a sbíral odvahu. "Slíbil jsem zavolat Nicol, až se něco dozvím o Belovi, a ještě jsem neměl příležitost. Víš, že zprávy nejsou dobré. Našli jsme Bela, ale je nakažen uměle vyrobeným cetaganským parazitem, který ho může... zabít."

"Ano, rozumím. Slyšela jsem to tu všechno."

"Dobře. Lékaři se snaží ze všech sil, ale závodí s časem a teď se přidaly další komplikace. Zavoláš prosím Nicol a předáš jí ode mě zprávu? Ještě zbývá naděje, ale... musí vědět, že teď to nevypadá příliš dobře. Nechám na tobě, jak moc tu zprávu uhladiš."

"Já si myslím, že by se jí měla říct čistá pravda. Celá Stanice Graf je teď vzhůru nohama, všude je karanténa a stav ohrožení. Musí vědět přesně, co se děje, a má právo to vědět. Hned jí zavolám."

"Oh. Dobře. Díky. Já, ehm... víš, že tě miluju."

"Ano. Řekni mi něco, co ještě nevím."

Miles zamžikal. Tohle není o moc snadnější. Vysypal to tedy najednou. "Takže. Je možné, že jsem to tu pěkně podělal. Jako že se odsud třeba nedostanu. Situace tu není moc příznivá a já... obávám se, že mé ochranné rukavice rozežrala nějaká nastražená cetaganská žiravina, do které jsem sáhl. Nejspíš mám v sobě totéž, co dostalo Bela. Zatím to vypadá, že ta nemoc nepostupuje příliš rychle."

V pozadí slyšel admirála Vorpatrila klít tím nejvybranějším kasárenským slangem, který se vůbec nehodil k respektu patřícímu Císařskému Auditorovi Jeho Veličenstva císaře Vorbarry. Kateřina mlčela. Snažil se zaslechnout alespoň její dech. Tyhle komunikační kanály přenášely zvuk tak dokonale, že zaslechl, jak znovu vydechla. Přímou viděl ty pevně stisknuté, nádherné a teplé rty, kterých se dotknout nemohl.

Spustil znovu. "Já... je mi líto... chtěl jsem ti dát - tohle není - nechtěl jsem tě zarmoutit -"

"Milesi. Okamžitě přestaň žvanit."

"Oh... uh, ano?"

Hlas jí zrezavěl. "Jestli mi tam umřeš, nebudu smutná, budu nasraná. Tohle je všechno moc hezké, miláčku, ale ráda bych ti řekla, že na zoufání teď nemáš čas. Sám sis kdysi záchranou rukojmích vydělával. Takže nemáš povoleno tam nahoře zklamat. Laskavě se přestaň starat o mě a začni se soustředit na to, co děláš. Posloucháš mě, Milesi Vorkosigane? Neopovaž se umřít! To ti neprojde!"

Tohle znělo dost definitivně. Miles se zazubil. "Ano, drahá," zazpíval poslušně, s úlevou. Vorské předchůdkyně téhle

ženské dřív ve válce bránily pevnosti.

"Takže tu laskavě přestaň žvanit a pusť se do práce. Ano?"

Skoro se jí podařilo potlačit vzlyk.

"Braň naši pevnost, lásco," vydechl se vši něžností, které byl schopen.

"Já vždycky." Slyšel, jak polkla. "Pořád."

Ukončila spojení. Vzal to jako pokyn.

Tak zachraňovat rukojmí? Když něco skutečně chceš, udělej to sám. Napadlo ho, zda ba má vůbec ponětí o tom, čím se Miles kdysi živil? Nebo ho pokládá pouze za diplomata, byrokrata a dalšího vystrašeného civilistu? Ba nemohlo vědět, kdo se chytil do jeho nastražené pasti. Ne, že by se tenhle oblek dal použít na útok ve vesmíru i před tím, než mu ta žiravina zničila rukavice. Jaké ale jsou tady nástroje, které by se daly nějak inovativně použít? A co personál?

Lékařský personál má pochopitelně vojenský výcvik, dokonce i disciplínu. Také ale mají pochopitelně své práce až nad hlavu. To nejposlednější, co Miles potřebuje, je odtahovat je od jejich přístrojů a pacienta v kritickém stavu, aby si s ním šli hrát na přepadové komando. I když i na to může dojít. Zamyšleně přecházel kolem zdi ošetřovny, otvíral zásuvky a skříňky a rozvažoval nad jejich obsahem. Někde za očima mu začínala vystřelovat bolest hlavy. Záměrně ignoroval svou rostoucí hrůzu.

Zařadil se skrze bleděmodré světlo do ošetřovny. Technik spěchal od stolu s něčím, od čeho visel smotek hadic.

"Kapitáne Clogstone!" zavolal Miles.

Druhá postava v obleku se otočila. "Ano, můj pane?"

"Zavírám vnitřní dveře. V případě změny tlaku by se měly zavřít samy, ale nevím, zda se mi v téhle situaci chce důvěřovat jakémukoliv dálkově ovládanému zařízení na téhle lodi. Jste připraveni pacienta v případě potřeby přemístit do záchranné kapsle?"

Clogston mu rukou v rukavici letmo mávl, že rozumí. "Skoro ano, můj pane. Právě začínáme stavět druhý krevní filtr.

Pokud bude ten první fungovat tak dobře, jak myslím, měli bychom vás také být schopni brzy připojit."

Což ho uváže na postel na ošetřovně. Ještě se mu nechtělo ztrácet svobodu pohybu. Ne, dokud se může ještě pohybovat a myslet. Tak to nemáš moc času. Ať už ba podnikne cokoli. "Díky, kapitáne," zavolal Miles. "Pak mi dejte vědět." Ručně zavřel dveře.

Co může ba z velitelského můstku vidět? A co je důležitější, má nějaké slepé úhly? Miles za chůze přemýšlel o rozložení středové sekce. Je to dlouhý válec rozdělený na tři paluby. Ošetřovna leží na nejvyšší palubě. Velitelský můstek je hodně vpředu, na opačné straně střední paluby. Vnitřní vzduchotěsné dveře jsou na třech rovnoměrně rozmístěných přechodech mezi nákladovou a řídicí sekcí, a každou palubu tak rozdělují na čtvrtiny.

Velitelský můstek má bezpečnostní monitory u vnějších přechodů a také monitory u všech vnitřních přechodových dveří, které při zavření rozdělují loď na vzduchotěsné komory. Oslepit monitor by znamenalo oslepit ba, ale zároveň i dát mu varování, že věžňové jsou v pohybu. Oslepit je všechny, by ho znátló víc..., ale varovalo by ho to úplně stejně. Jak moc je ba připraveno uskutečnit svou spěšnou a možná bláznivou hrozbu nabourat Stanici?

Sakra, tohle je tak neprofesionální... Miles strnul, zmrazen svou vlastní myšlenkou.

Jaké jsou standardní postupy cetagandského agenta - vlastně jakéhokoliv agenta -, jehož pečlivě vypracovaná tajná akce se řítí v prach? Zničit všechny důkazy, pokusit se dostat do bezpečné zóny, na velvyslanectví nebo neutrální teritorium. Pokud to není možné, zničit důkazy a pak zůstat na místě a vydržet zatčení místních, ať už je to kdokoli, a čekat, až ho jeho vlastní lidé dostanou ven buď násilím, nebo obchodem. A u opravdu důležitých misí je nařizováno zničit důkazy a spáchat sebevraždu. Ten poslední rozkaz se vydával jen zřídka, zvláště proto, že byl ještě zřídka splněn. Jenže cetagandská ba jsou tak loajální ke svým hautským pánům - a paním -, že Miles musel v tomto případě uvažovat i o této možnosti.

Ale humbuk s braním rukojmích, který celou misi rozmázne po všech zprávách, použití tajného arzenálu Hvězdné školky na veřejnosti... Tohle není práce trénovaného agenta. Tohle je zatracený amatér. A to Milese jeho nadřízení obviňovali z toho, že je jako odjištěná zbraň - ha! Ani jeden z jeho nejhorších průšvihů nebyl tak hrozný jako tenhle - bohužel pro obě strany. Bohužel tahle uspokojivá dedukce Milesovi neumožnila lépe předvídat další kroky, které ba podnikne. Spíš naopak.

"Můj pane?" ozval se z Milesova komunikátoru nečekaně Roicův hlas.

"Roicu!" vykřikl Miles šťastně. "Moment! Co děláš na tomhle kanále? Neměl bys svlékat oblek."

"Totéž se můžu zeptat já vás, můj pane," opáčil stručně Roic. "Kdybych měl na to čas. Ale já jsem se stejně musel z tlakového obleku svléknout, abych se dostal do toho pracovního. Myslím... ano. Můžu si komunikátor zavěsit do přilby. Tak." Ozvalo se tiché cinknutí a zvuk zavíraného průhledu. "Slyšíte mě?"

"Ano. Takže jsi ještě v inženýrské sekci?"

"Zatím ano. Našel jsem vám opravdu malý tlakový oblek, můj pane. A spoustu nářadí. Otázka je, jak vám to mám dopravit."

"Drž se dál ode všech vzduchotěsných dveří - jsou pod dozorem. Nenašels náhodou nějaký řezací nástroj?"

"Já... hm... uh... myslím, že to je tohle, ano."

"Tak pak se přesuň co nejbližší k nám po tvé palubě a prořízni strop na střední palubu. Snaž se nepoškodit vzduchování a gravitační kabely a taky ostatní vedení. Nepoškod ani nic, co by mohlo vyslat upozornění na velitelský můstek. Pak vymyslíme, co dál."

"Dobře, můj pane. Myslím jsem na něco takového."

Uběhlo pár minut, během kterých nebylo slyšet nic než Roicův dech a pár zavrčených kleteb, jak se metodou pokusu a omylu učil ovládat neznámý nástroj. Pak něco zavrčelo, syklo a bylo ticho.

Tohle násilné proražení sice zničí atmosférickou integritu sekce, ale z hlediska rukojmích už to asi není o moc horší. A

tlakový oblek, jaké štěstí! Milese napadlo, jestli jsou tam také tak malé pracovní obleky. Ano, jsou skoro tak dobré jako vesmírná zbroj.

"Tak, můj pane," ozval se hlas z komunikátoru. "Jsem na střední palubě. Teď jdu zpět... nevím přesně, jestli jsem pod vámi."

"Můžeš zatukat na strop? Jen lehce. Nechceme, aby se ten hluk nesl až na můstek." Miles se vrhl na zem, otevřel průhled, naklonil hlavu a poslouchal. Slyšel slabé bouchání, neslo se dál z chodby. "Můžeš přijít blíž ke středu?" "Zkusím to, můj pane. Záleží na tom, jak se dají ty stropní panely oddělit..." Opět se ozval jeho těžký dech. "Tak. Zkusíme to teď."

Tentokrát se bouchání zdálo přicházet přímo zpod Milesovy dlaně. "Myslím, že jsi tu, Roicu."

"Výborně, můj pane. Nestůjte na místě, kde budu řezat. Lady Vorkosiganovou by asi dost naštvalo, kdybych vám náhodou něco uřízl."

"To asi ano." Miles se postavil, odtrhl kus frikční krytiny z podlahy a ustoupil ke zdi. Zatajil dech.

Rudá záře pod podlahou zežloutla a pak zbělala. Tečka se prodloužila v čárku a ta se začala stáčet do nepravidelného kruhu. Pak se ozvalo bouchnutí, jak Roicova ruka v rukavici vybavené servomotorem prorazila podlahu a vyrazila vykrojený kruh ven.

Miles přiskočil a zadíval se dolů. Zašklebil se na Roicův ustaraný obličej, který si ho zespoda prohlížel přes průhled helmy svého opravářského obleku. Díra byla příliš malá, aby se jí Roic procpal, ale na to, aby mu podal tlakový oblek, úplně stačila.

"Výborně," zavolal Miles dolů. "Vydrž. Hned jsem u tebe."

"Můj pane?"

Miles ze sebe strhal teď neužitečný biologický ochranný oblek a v rekordním čase se nacpal do tlakového obleku. Připojení uvnitř bylo samozřejmě konstruováno pro ženu, a tak ho nepoužil. Ať tak či tak, nemyslel, že v tom obleku vydrží dlouho. Bylo mu vedro a potil se. Chvilku ho polévalo horko a vzápětí s ním třásl chlad, ačkoliv nevěděl, zda je to počínající infekcí, nebo snad napjatými nervy.

V přílbě neměl místo na zavěšení komunikátoru, ale trocha lepicí pásky ten problém vyřešila. Stáhl si helmu na hlavu a zacvakl ji na místo. Zhluboka se nadechl vzduchu, jehož ovládání měl v ruce jen on sám. Váhavě nastavil termoregulaci na nejnižší teplotu.

Pak si sedl do díry a prostrčil jí nohy. "Chyť mě. Nestiskni mě moc silně - pamatuj, že oblek má servomotory."

"Ano, můj pane."

"Lorde Auditore Vorkosigane," ozval se Vorpatriův znepokojený hlas. "Co to děláte?"

"Prozkoumávám terén."

Roic ho chytil za boky a s přehnanou jemností ho složil na střední palubu. Miles se podíval chodbou s dírou ve stropě až ke vzduchotěsným dveřím na konci sektoru. "V téhle sekci je Solianova kancelář. Jestli je na téhle lodi nějaké zařízení, které může monitorovat loď, aniž by bylo viděno, bude tam."

Po špičkách přeběhli chodbu, Roic za ním. Paluba pod Roicovými obrněnými nohama vrzala. Miles vytůkal už známý kód u dveří kanceláře. Roic se vmáčkl dovnitř za ním. Miles sklouzl do křesla poručíka Soliana a protáhl si prsty.

Prohlédl si terminál. Zhluboka se nadechl a předklonil se.

Ano, může pozorovat záznamy kamer u všech přechodů na lodi - i všech najednou, pokud bude chtít. Ano, může se napojit na bezpečnostní senzory u vzduchotěsných dveří. Ty byly navrženy tak, aby zabíraly široký úhel kolem dveří - pro případ, že by na ně někdo zběsile tloukl. Nervózně zkontroloval dveře v téhle sekci. Výhled, pokud se ba při tomhle rychlém sledu událostí na něj vůbec dívá, nedosahoval až k Solianovým dveřím. Oddechl si. Může snad vidět i na můstek a tajně špehovat i tam?

Roic řekl uvážlivě: "Na co myslíte, můj pane?"

"Myslím na to, že překvapivý útok, který se musí prodrat šesti nebo sedmi zastávkami, nebude dost překvapivý. I když i na to může dojít. Už nemáme moc času."

Zamrkal a pak si řekl do háje s tím a otevřel svůj průhled, aby si mohl protřít oči. Obraz se více zaostřil, ale pořád se mu zdálo, že se po okrajích vlní. Miles si nemyslel, že problém bude v obrazovce. Bolest hlavy, která začala bodavou bolestí mezi očima, mu začínala vystřelovat do pulsujících spánků. Třásl se. Povzdech si a znovu zavřel průhled.

"Ta biologická sračka - admirál řekl, že máte to samé, co ten hermafrodit. To, po čem se Guptovi přátelé roztekli."

"Kdy jsi mluvil s Vorpatriem?"

"Než jsem mluvil s vámi."

"Aha."

Roic řekl tiše: "Já jsem měl držet ty ovladače. Ne vy."

"Musel jsem to udělat já. To zařízení jsem znal lépe."

"Ano." Roic ztišil hlas ještě víc. "Měl jste si vzít s sebou Jankowského, můj pane."

"Jen jsem hádal, jak to funguje - mám s tím zkušenosti, víš..." Miles se odmlčel a zamračil se na obrazovku před sebou. Dobrá, takže Solian nemá monitor v každé kabině, ale soukromý přístup k můstku mít musel... "Myslím ale, že dnes tu bude ještě dost a dost příležitostí k hrdinským skutkům, Roicu. Myslím, že na každého se dostane."

"To jsem říct nechtěl," opáčil Roic důstojně.

Miles se chmurně zašklebil. "Já vím. Ale myslí na to, jak těžké by to bylo pro paní Jankowskou. A pro už ne tak malé Jankowské."

Tiché oddechnutí z komunikátoru uvnitř Milesovy helmy ho upozornilo, že Kateřina je zpět a na příjmu. Věděl, že ho nebude přerušovat.

Náhle zazněl Vorpatriův hlas. Admirál se zalykal vzteky. "Ti bezpáteční hajzlové. Čtyřruké mrchy! Můj Lorde

Auditore!" Aha, Miles je zřejmě zpět ve funkci. "Ti zatracení mutanti dávají tomu cetagandskému hajzlovi skokového pilota!"

"Cože?" Milesovi pokleslo srdce. A ještě níž. "Našli dobrovolníka? Je to kvadručka nebo chodící?" Tolik lidí na výběr přeci jen neměli. Pilotovy chirurgicky implantované neuroovladače musely být kompatibilní s lodí, kterou řídil. Kolik skokových pilotů žije - nebo je uvězněno - na Stanici Graf a kolik z nich je kompatibilní s barraryarským systémem? Takže je to pilot z Idris nebo záložní pilot nebo pilot z některé z komarrských sesterských lodí?

"Proč myslíte, že to bude dobrovolník?" zavrčel Vorpatril. "Nevěřím, že mu právě posílají..."

"Možná že kvadručky něco zamýšlejí. Co řekly?"

Vorpatril zaváhal a pak vyhrkl: "Watts mě před pár minutami odřízl z komunikace. Hádali jsme se o to, či zásahová jednotka k vám půjde, naše nebo jejich, a kdy. A kdo jí bude velet. Zdálo se mi jako špatný nápad, že by tam měly jít oba týmy najednou."

"To ano. Neslo by to určitá rizika." Ba začínalo mít proti sobě slušnou přesilu. Ale na druhou stranu má stále ještě tu biologickou zbraň... Milesův soucit opět přerušilo rozostřené vidění. "My jsme hosté v jejich systému... moment. Něco se děje u přechodu u lodi."

Miles zvětšil záběr bezpečnostní kamery u přechodu, který se právě aktivoval. Světla u vnějších dveří se rozblíkala. Připomněl si, že i ba se zřejmě dívá na záběr téže kamery. Zadržel dech. Pokusí se kvadručky spolu s pilotem dostat dovnitř i zásahovou jednotku?

Dveře přechodu se rozestoupily a letmo bylo vidět jednomístný člun. Dovnitř vstoupil muž, nahý, až na malé stříbřité kroužky implantátů skokového pilota, které se mu leskly uprostřed čela a na spáncích. Dveře se znovu zavřely. Miles teď viděl vysokého, tmavovlasého muže, jehož tělo hyzdily jen růžové jizvy. Dmitri Corbeau. Tvář měl bledou a lhostejnou.

"Skokový pilot dorazil," řekl Miles Vorpatrilovi.

"Zatraceně. Chodící nebo kvadručka?"

Vorpatril bude muset zapracovat na svém diplomatickém slovníku... "Chodící," odpověděl Miles. Zaváhal a pak dodal:

"Je to podporučík Corbeau."

Nastalo ticho. Pak Vorpatril sykl: "Ten hajzl...!"

"Tiše. Vidím ba." Miles zesílil zvuk a otevřel průhled tak, aby Vorpatril také slyšel. Dokud je Roic bezpečně v obleku, není to... horší než jindy. Jasně a jak zlé to konkrétně je?

"Otoč se k bezpečnostnímu modulu a otevři ústa," mluvilo ba chladně a bez emocí přes monitor. "Bliž. Víc." Milesovi se dostalo pohledu na Corbeauovy mandle. Tam žádnou zbraň neskrýval, ledaže by snad měl jedové zuby.

"Výborně..." ba vydávalo Corbeauovi další instrukce. Donutilo ho provést několik ponižujících procedur, které stejně dobře jako prohlídka tělních dutin ukázaly, že tam nic neskrývá. Corbeau plnil pokyny přesně, bez váhání a bez namítání. Výraz měl strnulý a nečitelný.

"Teď uvolni člun z doku."

Corbeau vstal ze země a přistoupil k přechodovým dveřím. Cinknutí a ještě jedno a člun, uvolněný a bez energie, odlétl podél boku Idris.

"Teď poslouchej. Půjdeš dvacet metrů rovně, zabočíš vlevo a počkáš, až se otevřou dveře."

Corbeau splnil příkaz. Tvář měl stále nečitelnou. Jen oči měl živé. Přebíhal s nimi ze strany na stranu, jako kdyby něco hledal, nebo jako kdyby se snažil zapamatovat si cestu. Vystoupil ze záběru kamery.

Miles viděl zvláštní vzor starých jizev na jeho těle. Musel spadnout, nebo být hosen do hodně velkého hnízda. Ty vybledlé hieroglyfy jako by vyprávěly příběh mladého koloniálního chlapce - snad nováčka ve městě či na táboře -, kterého tam nalákali, nebo prostě jen svlékli a strčili. Když s křikem a děsem vyskočil ze země, ozval se krutý výsměch...

Vorpatril ještě nepřestal tiše klít: "Proč Corbeau? Proč Corbeau?"

Miles zuřivě přemýšlel o tomtéž. "Možná se nabídl."

"Nebo ho ty zatracené kvadručky obětovaly. Aby nemusely riskovat někoho ze svých. Nebo to bere jako další možnost dezertovat."

"Já..." Miles se odmlčel, aby mohl přemýšlet, a pak dokončil, "já myslím, že tahle forma dezerce by pro něj byla asi dost komplikovaná." Podezření nicméně zůstávalo. Či spojenec vlastně Corbeau je?

Miles ho znovu zahlédl, když ho ba navigovalo lodí k velitelskému můstku. Vždy na chvíli otvíralo a zavíralo vzduchotěsné dveře. Prošel posledními a zmizel z obrazu. Kráčel vzpřímeně, tiše, bosýma nohama potichu pleskal o podlahu. Vypadal, že je mu... zima.

Milesovu pozornost upoutalo bliknutí poplachu u dalšího přechodu. Spěšně spustil obrazový záznam - právě včas, aby zahlédl kvadručku v zeleném biologickém ochranném obleku, jak praštila do kamery. Za ní zahlédl další dvě postavy v zeleném. Obraz se zachvěl a zhasl. Stále ale ještě fungoval zvuk - slyšel pípnutí zámku, syknutí otvíraných dveří -, ale žádné syknutí při jejich zavírání. Nezavřely se nebo se zavřely ve vakuu? Zvuk a vzduch vytvářely při sepnutí zámku syknutí. Proto se zámek zřejmě uzavřel ve vakuu. Kvadručky se dostaly z lodě.

To také zodpovědělo jeho otázku týkající se jejich obleků. Na rozdíl od těch levnějších na Idris jsou ty jejich použitelné i ve vakuu. V místním vesmíru to dávalo smysl. Hezkých pár přechodů na Stanici jim nabízelo možnost k úniku jen pár set metrů odsud. Prchající kvadručky si mohou vybírat, nebo se nechat nalodit na některý z člunů prolétajících kolem.

"Venn a Trávníčková s Leutwynem právě unikli z lodi," nahlásil Vorpatrilovi. "Skvěle načasováno."

Skutečně, skvěle načasovaný únik právě v okamžiku, kdy ba rozptýlil příjezd pilota a kdy tudíž jeho hrozba narazit do Stanice nebyla tak aktuální. Byl to jediný správný krok, omezit počet rukojmích při každé příležitosti. Využili maximálně Corbeauova příjezdu. Milesovi to nebylo líto. "Skvělé, výborně! Konečně z lodi zmizeli civilisté."

"Kromě vás, můj pane," namítl Roic. Chtěl ještě něco dodat, ale zlostný pohled, který po něm Miles vrhl přes rameno, ho zarazil uprostřed slova.

"Ha," zamumlal Vorpatriel. "Možná že tohle změní Wattsův názor." Ztišil hlas, jako kdyby mluvil s někým za sebou. "Co, poručíku?" Pak zamumlal: "Promiňte," ale Miles nevěděl, komu to platilo.

Na palubě tedy zůstali už jen Barrayarané. A Bel - placený Císařskou bezpečností, a tudíž čestný občan Barrayaru se vším vsudy. Miles se přes všechny obavy usmál, když si uvědomil, co by Bel proti takovému tvrzení namítl. Nejlepší doba k vyslání zásahové jednotky bude, až se loď pohne, spíš než si s ní hrát na honěnou. Dříve či později Vorpatriel přestane čekat na povolení kvadruček vyslat své muže. A Miles s ním bude souhlasit.

Miles se znovu soustředil na pozorování situace na můstku. Jestli ba zničilo monitor jako kvadručky, nebo jen přehodilo přes kameru kabát, bude mít Miles smůlu... aha. Konečně. Na obrazovce naskočil obraz můstku. Ale teď zase neměl zvuk. Miles zaťal zuby a předklonil se.

Kamera byla zřejmě umístěna nade dveřmi a zabírala široký pohled na půl tuctu prázdných židlí a jejich ztmavých obrazovek. Ba tam bylo také, stále ještě v beťanském oděvu, kazajce, sarongu a sandálech. Ačkoliv přes nejbližší židli byl přehozen i jeden tlakový oblek z Idris. Stále ještě nahý Corbeau seděl v křesle pilota s ještě nenasazenými sluchátky. Ba natáhlo ruku a něco řeklo. Corbeau se zamračil a cukl sebou, když mu ba krátce přitisklo na paži hypospřej a pak se spokojeným úsměvem odstoupilo.

Drogy? Snad ani tohle ba není tak šílené, aby zdrogovalo pilota, na jehož neurálních funkcích bude vbrzku záviset jeho život. Nějaká další nemoc? To neřeší problém, i když by to mohlo být něco latentního - spolupracuj a já ti později dám protijed. Nebo ba blufuje a vstříklo mu trochu vody, například. Použití hypospřeje byla podle Milesova mínění na cetagandského agenta přece jen dost hrubá metoda, i když Corbeau to tak možná nevnímal. Když si pilot nasadil sluchátka a napojil se na loď, člověk už toho nemohl mnoho dělat. Proto se pilotům těžko vyhrožovalo.

Trochu to ale narušovalo Vorpatrilovu paranoidní obavu, že Corbeau zradil, dobrovolně se k téhle akci přihlásil, aby se snadno dostal ze zajetí kvadruček, a vyřešil tak svou situaci. Nebo ne? Ať už byla jejich úmluva jakákoliv, ba nespolehalo na důvěru tam, kde si mohlo být jisté.

Miles z komunikátoru tlumeně, jako z velké dálky, slyšel hlas admirála Vorpatriela: "Cože? To není možné. Copak se zbláznili? Teď ne..."

Po několika chvilích marného čekání na vysvětlení Miles zamumlal: "Kateřino? Jsi tam ještě?"

Slyšel, jak se nadechla. "Jsem."

"Co se tam děje?"

"Admirála Vorpatriela odvolal jeho komunikační důstojník. Dostal spěšnou zprávu ze Sektoru V. Zdá se, že je to velmi naléhavé."

Miles na obrazovce před sebou viděl, jak Corbeau zahájil předstartovní kontrolu. Přecházel od stanice ke stanici pod pozorným dohledem ba. Corbeau se pohyboval s nedbalou pečlivostí. Z pohybu jeho rtů se dalo soudit, že každou svou činnost také vysvětluje, ještě než se do ní pustí. A Miles si všiml, že to dělá pomalu. Mnohem pomaleji, než bylo nutné, ale ne tak pomalu, aby to bylo nápadné.

Znovu uslyšel Vorpatriela, nebo spíš jeho přerývaný dech. Admirál zřejmě běžel. Milese to znepokojilo mnohem víc než všechno to jeho předchozí proklínání.

"Můj pane," začal pomalu Vorpatriel. Hlas mu klesl do zaraženého zavrčení. "Právě jsem dostal nařízení nejvyšší priority ze Sektoru V, abych sebral své lodě, opustil komarrskou letku a letěl na Marilak a to tou nejvyšší rychlostí."

S mojí ženou na palubě rozhodně ne, bylo první, co Milese napadlo.

Pak zamžikal a strnul.

Jinou funkcí vojenských eskort barrayarských lodí provázejících komarrské letky bylo také tiše a nenápadně udržovat po okolí vojenské síly. A v případě nebezpečí se tyto síly daly rychle shromáždit na klíčových strategických pozicích. V případě nouze by bylo velmi pomalé a snad i diplomaticky nemožné dostat vojenské síly skrze červí díry bez pobouření místních úřadů na místa, kde mohly být Barrayaru prospěšné. Jenže obchodní letky už tam byly.

Planeta Marilak byla barrayarským spojencem u hranic s Cetagandským císařstvím. Z barrayarského pohledu ležela uprostřed několika skokových tratí, které propojovaly vesmír. Byla to druhá fronta, protože Ró Ceta neustále hrozila svým sousedstvím Komarru jako fronta první. Cetagandané tak měli kratší komunikační a transportní linky mezi těmito dvěma body. Strategická výhoda ale převažovala nad ostatními zvláště díky vojenským silám Marilaku. Barrayarané mohou své vojenské síly shromažďovat u Marilaku pouze proto, aby představovali hrozbu Cetagandě.

A kromě toho, když Miles s Kateřinou odlétali z Barrayaru na své opožděné líbanky, nebyly vztahy mezi oběma císařstvími - nu srdečné asi není to správné slovo -, ale ne tak napjaté jako léta předtím. Co je ale mohlo tak rychle změnit? Něco se děje kolem Ró Cety, řekl Gregor.

Jen pár skoků od Ró Cety naložil Guppy se svými přáteli podivný živý náklad z cetagandské vládní lodi se spoustou značek. Byla mezi nimi i značka křičícího ptáka? A jen jeden člověk na palubě nebo jen jeden přežil? A pak loď odplula pryč, v nebezpečném směru k systémovým sluncům. Co když její trajektorie nevedla kolem? Co když vedla přímo k nim, aby už se nikdy nevrátila?

"Ty hajzle zasaná," vydechl Miles.

"Můj pane?" řekl Vorpatriel. "Jestli -"

"Ticho," vyštěkl Miles.

Admirál šokovaně, ale disciplinovaně zmlkl.

Jednou ročně opouští Hvězdnou školu na Eta Cetě nejvzácnější náklad hautské rasy. Osm lodí, každá míří na jednu z planet císařství tak podivně řízeného hauty. Každá nese roční náklad hautských embryí, geneticky pozměněné a stvrzené kontrakty početí tak pečlivě vydiskutovaných rok předtím mezi členy velkých konstelací a klanů. Pečlivě

kultivované geny hautské rasy. Každý náklad zhruba tisíce počínajících životů zplozených osmi nejdůležitějšími ženami hautského císařství, planetárními vládkyněmi, služebnicemi Hvězdné školky. A to všechno tajně, v soukromí a v žádném případě se to nesmí dostat k cizím uším.

Jak to, že se ba nemůže vrátit pro další kopie, když přijde o náklad budoucích hautských dětí?

Protože to není agent. Protože je to odpadlík.

"Nemá na svědomí vraždu," zašeptal Miles a doširoka rozevřel oči. "Má na svědomí únos."

Vražda přišla až později, když jeho panika vzrostla, v pokusu zakrýt své stopy. Nu, Guppy a jeho přátelé měli nepochybně zemřít. Byli očití svědkové, kteří věděli, že jedna osoba na té lodi nezahynula. Unesené lodi, i když jen na chvíli předtím, než byla zničena. Nu ano, nejpovednější únosy páchají vždy vlastní lidé. Cetagandská vláda musí šilet.

"Můj pane, jste v pořádku -?"

Přerušil ho Kateřinin zuřivý šepot: "Ne, nepřerušujte ho. Přemýšlí. Takovéhle zvuky vydává, když přemýšlí."

Z pohledu Nebeské zahrady zmizela loď Hvězdné školky na dokonale bezpečné cestě na Ró Cetu. Nejspíš na tom dělá každý agent cetagandského císařství. Kdyby nebylo Guppyho, mohla celá tragédie projít jako záhadná nehoda, která nešťastnou loď zavedla do ohnivé zkázy. Nikdo nepřežil, nezbyl žádný vrak. Záležitost uzavřena. Jenže Guppy přežil. A za sebou zanechával více než zřetelné důkazy.

Jak daleko za ním jsou teď Cetagandané? Na ba příliš blízko. Byl zázrak, když Guppy vylezl za tím zábradlím v hostelu, že ba nezemřelo na mrtvici samo, i bez zásahu tou nýtovačkou. Ale jeho cesta, kterou Guppy jako navigačními světly přímo označoval, vedla přímo ze scény zločinu až do srdce bývalého nepřátelského císařství! - Barrayaru. Co si o tom asi myslí Cetagandané? No, teď už to asi víme.

"Tak," vydechl ostře Miles. "Tak. Doufám, že tohle všechno nahráváte. Takže, admirále, můj první příkaz Hlasem císařovým zní ignorovat vaše příkazy ze Sektoru V. Na to jste se chtěl zeptat, ne?"

"Díky, můj Lorde Auditore, ano," řekl Vorpatriil vděčně. "Za normálních okolností bych raději zemřel, než bych ten příkaz nesplnil, ale... v naší situaci... budou muset ještě chvíli počkat." Vorpatriil nepřeháněl. Byl to prostý fakt.

"Ačkoliv doufám, že ne moc dlouho."

"Budou muset čekat dost dlouho. Můj další příkaz Hlasem císařovým zní zkopírovat všechno - všechno -, co jste zaznamenali za posledních čtyřicet hodin a otevřeným komunikačním kanálem to poslat s označením nejvyšší priority do císařské rezidence, barrayarské tajné službě na Barrayaru a Galaktickým záležitostem Císařské bezpečnosti na Komarru. A," a nadechl se a zvýšil hlas, aby přehlušil Vorpatriilův protest - všechno? A teď? - "s podpisem Lord Auditor Miles Vorkosigan z Barrayaru k rukám ghemského generála Daga Benina, šéfa Císařské bezpečnosti Nebeské zahrady, Eta Ceta, s označením osobní, naléhavé, velmi naléhavé, u Rianiných vlasů, tohle je vážné, Dagu. Přesně tak, jak to říkám."

"Cože?" vyjekl Vorpatriil a pak spěšně ztišil hlas v zoufalé prosbě. "Cože? Odvelení k Marilaku může znamenat jen okamžitou válku s Cetagandou! Nemůžeme jim dát informace o naší pozici a pohybech - přímo na stříbrném tácu!"

"Získejte ze Stanice Graf kompletní a neredukovanou verzi záznamu výsledku Russo Gupty a pošlete ji také. A to co nejdříve. Hned."

Milesem otřásla jiná myšlenka, jako z horečného snu: skvostná fasáda sídla Vorkosiganů ve Vorbarr Sultaně, hlavním městě Barrayaru, se rozpadá v prach po zásahu plazmometem. Prastarý kámen teče jako maslo. Dva děložní replikátory vybuchují v oblaku páry. Nebo smrtící mor, hubící všechny ochránce sídla, vršíci jejich mrtvoly v halách a na ulicích. Dva téměř zralé plody v replikátorech, které nikdo neošetřuje, přestávají fungovat, zvolna chladnou a jejich malí obyvatelé se dusí a topí ve své vlastní plodové vodě. Jeho minulost i budoucnost, všechno hyne společně... i Nikki. S ostatními dětmi se dostane do nějaké evakuační lodi nebo zůstane sám, nikým nepostrádan a zoufale sám? Miles doufal, že bude Nikkimu dobrým náhradním otcem - no o tom se teď dá pochybovat, že? Kateřino, je mi to líto. Bude trvat hodiny - dny-, než nová zpráva dosáhne Barrayaru a Cetagandy. Nepřičetně zuřiví lidé dělají chybná rozhodnutí během minuty. Vteřiny... "A pokud se umíte modlit, Vorpatriile, modlete se, ať nikdo neudělá žádnou hloupost, než jim ta zpráva dojde. A ať nám věří."

"Lady Vorkosiganová," zašeptal naléhavě Vorpatriil. "Může mít halucinace z té nemoci?"

"Ne, ne," uklidňovala ho. "Jen mu to myslí příliš rychle, vynechává nás z postupu. Dělává to tak. Je to vážně frustrující. Milesi, lásko, hm... mohl bys to nám ostatním trochu vysvětlit?"

Zhluboka se nadechl - a pak ještě dvakrát či třikrát -, aby se přestal chvět. "To ba. Není to agent na nějaké misi. Je to zločinec. Odpadlík. Snad i šilenec. Věřím, že uneslo vládní loď s hautskými dětmi mířící na Ró Cetu, poslalo ji se vším všudy na palubě do jednoho ze sluncí, když napřed pravděpodobně vyvraždilo posádku a s nákladem uniklo. Náklad převáží přes Komarr a na barrayarské lodi, která patří osobně císařovně Laise - jak na tenhle detail budou zhlížet určití lidé v Hvězdné školce, ani nechci pomyslet. Cetagandané si teď myslí, že to my jsme unesli jejich děti nebo jsme při tom pomáhali a navíc, proboha, že jsme zavraždili vládkyni planety, takže nám chtějí vyhlásit válku omylem!"

"Oh," vydechl nepřítomně Vorpatriil.

"Jediné bezpečí, které ba mělo, spočívalo v perfektním utajení. Protože když už se jednou Cetagandané dostanou na stopu, nikdy nepřestanou pátrat, dokud zločince nechytí. Jeho dokonalý plán nevyšel, protože Gupta nezemřel, jak by měl. Guptovy neohrabané pokusy o pronásledování do všeho zatáhly Soliana, vás, mě..." Odmlčel se. "Jenže, na co proboha ba ty děti potřebuje?"

Kateřina váhavě podotkla: "Mohlo je ukrást pro někoho jiného?"

"Ano, ale ba nemají být podplatitelná."

"Možná to neudělalo kvůli úplatku, snad ho někdo vydírá nebo mu hrozí? Možná vyhrožuje hautovi, kterému slouží?"

"Nebo nějaké skupině ve Hvězdné školce," doplnil Miles. "Jenže... kliky mezi sebou vytvářejí ghemové. Hvězdná školka vždy postupovala jako jeden muž - i když se dopouštěla zjevné zrady jako před deseti lety, hautské dámy

přijímaly jednotná rozhodnutí."

"Hvězdná školka se dopustila zrahy?" opáčil šokovaně Vorpatriil. "To nikdy nikdo neslyšel! Jste si tím jistý? Nikdy jsem neslyšel o žádných masových popravách a navíc na takových místech, a to bych věděl." Odmlčel se a zmateně dodal: "Jak se vůbec mohlo pár hautských dam, co vyrábějí děti, dopustit zrahy?"

"Na veřejnost se to tehdy nedostalo. Z různých důvodů," odkašlal si Miles.

"Lorde Auditore Vorkosigane. Toto je váš kanál, že? Jste na příjmu?" ozval se nový hlas.

"Zmocněnkyně Trávníčková!" vykřikl Miles šťastně. "Dostali jste se do bezpečí? Všichni?"

"Všichni jsme na Stanici Graf," odpověděla Trávníčková. "Říkat tomu bezpečí se mi zdá předčasné. A co vy?"

"Jsme ještě uvězněni na Idris. I když ne úplně bez zdrojů. Ani bez nápadů."

"Musím s vámi naléhavě mluvit. Jen vy máte moc rozkázat tomu zbrklému Vorpatriilovi."

"Ehm. Můj komunikační kanál je přístupný i admirálu Vorpatriilovi, madam. Můžete si s námi oběma promluvit najednou, pokud chcete," skočil jí Miles spěšně do řeči dřív, než toho stihla říci víc.

Zaváhala jen chvíli. "Výborně. Potřebujeme, aby Vorpatriil zadržel, opakuji zadržel, všechny zásahové jednotky. Corbeau potvrzuje, že ba skutečně drží nějaké dálkové ovládání, které je zřejmě propojené s biologickým materiálem kdesi na Stanici. Ba neblufuje."

Miles překvapeně vzhledl k obrazovce přenášející obraz z můstku. Corbeau teď seděl v křesle pilota a na uších měl svá pilotská sluchátka. Tvář měl stále nepřítomně bezvýraznou. "Corbeau potvrzuje? Jak? Byl úplně nahý a ba ho má pod dohledem. Má implantovaný komunikátor?"

"Na to nebylo dost času. Dohodli jsme se, že bude blikat pozicními světly lodi v dohodnutém kódu."

"Či to byl nápad?"

"Jeho."

Chytrý provinční hoch. Pilot je na jejich straně. To potěší... Miles se roztrásl víc.

"Každá kvadručka na Stanici teď pátrá po té biologické bombě," pokračovala Trávníčková, "ale nemáme vůbec ponětí, jak vypadá, nebo jak je velká nebo zda je za něco maskovaná. Nebo jestli je jen jedna. Snažíme se evakuovat co nejvíce dětí do všech dostupných lodí a uzavřít je od okolí, ale ani těmi si vlastně nejsme jistí. Pokud uděláte cokoli, co toho šilence popudí - pokud pošlete zásahovou jednotku dřív, než tu hrozbu najdeme a zneškodníme -, přísahám, že vydám rozkaz střílet po vás já sama. Rozumíte, admirále? Potvrďte."

"Slyším vás," řekl Vorpatriil váhavě. "Ale madam - i sám Císařský Auditor byl infikován jednou z těch nemocí. Nemůžu - nebudu - tu jen tak sedět a poslouchat, jak umírá -"

"Na Stanici Graf je padesát tisíc nevinných lidí, admirále - Lorde Auditore!" Hlas jí selhal. Pak strnule dokončila: "Je mi to líto, lorde Vorkosigane."

"Ještě nejsem mrtvý," odpověděl upjatě Miles. Ke strachu, který cítil, se přidal ještě další nepříjemný pocit. Dodal ještě: "Na chvíli přerušuji spojení. Hned jsem zpátky."

Ukázal Roicovi, aby zůstal na místě, otevřel dveře z kanceláře, vystoupil na chodbu, otevřel průhled, předklonil se a vyzvracel. Nemůžu si pomoci. Rozzlobeně znovu nastavil termostát na vyšší teplotu. Zamrkal, aby z očí vytřel zelenavý zákal, otřel si ústa a znovu se ozval do komunikátoru. "Pokračujte."

Kdesi v pozadí se hádaly hlasy Trávníčková a Vorpatriil, ale on se pozorněji zadíval na obraz velitelského můstku. Musí tam být přeci jedna věc... aha. Tady je. Maličký, příruční kryobox, pečlivě usazený vedle jednoho z prázdných křesel poblíž dveří. Byl to standardně prodáváný model. Nepochybně byl zakoupen během posledních několika dní na Stanici Graf. Takže tohle je celý problém. Celý tenhle diplomatický humbuk, spousta vražd po polovině galaxie a dvě císařství na pokraji války a to všechno kvůli tomuhle. Milesovi vytanul na mysli starý barrayarský příběh o zlém mutantovi čarodějovi, který ukrýval své srdce před nepřáteli v truhle.

Ano...

"Trávníčková," přerušil ji Miles. "Můžete Corbeauovi poslat také zprávu?"

"Uzpůsobili jsme jednu z navigačních bójí tak, aby vysílala na kanálu, který je schopen zachytit pouze pilot svými nervovými spoji. Nemůžeme vysílat hlasem - Corbeau neměl tušení, jak bude jeho vnímání zachycovat hlas. Docela určitě ale můžeme blikat nebo pípat ve smluveném kódu."

"Mám pro něj jednoduchou zprávu. Naléhavé. Zkuste mu ji dopravit jakýmkoliv způsobem. Řekněte mu, ať otevře vnitřní vzduchotěsné dveře na střední palubě střední sekce. Ať tam také vypne kamery, pokud bude moci."

"Proč?" zeptala se ho podezřívavě.

"Máme tu lidi, kteří zemřou, pokud to neudělá," odpověděl Miles prohnane. No, je to přece pravda.

"Dobře," odsekla zpět. "Uvidíme, co se dá dělat."

Vypnul mikrofon, otočil se v křesle a naznačil Roicovi, aby udělal totéž. Naklonil se k němu blíž. "Slyšíš mě?"

"Ano, můj pane." Roicův hlas zněl přes tlustý průhled pracovního obleku tlumeně, ale byl slyšet dobře. Nemuseli na sebe křičet.

"Trávníčková nikdy nepovolí ani nenařídí útok na ba. Není to její vina. Nemůže to udělat. V sázce je příliš mnoho životů kvadruček. Problém je, že si myslím, že její vstřícnost bezpečnost Stanice nezaručí. Jestliže tohle ba zavraždilo vládkyni planety, ani nemrkne a zavraždí pár tisíc kvadruček k tomu. Naslibuje jim hory doly a pak na poslední chvíli před skokem bombu odpálí, jen proto, aby zvýšilo chaos a zkomplikovalo na pár dní pronásledování. Souhlasíš se mnou?"

"Ano, můj pane." Roic třeštil oči.

"Jestli se můžeme nepozorovaně dostat ke dveřím můstku, myslím, že můžeme na ba zaútočit sami. Tedy ty zaútočíš na ba. Já odvedu jeho pozornost. Nic ti nehrozí. Zásah paralyzérem nebo nervovým disruptorem tenhle oblek neprorazí. Jehlovka na první zásah také ne. A pár vteřin by trvalo, než by se propálil dovnitř i plazmomet."

Roic se ušklíbl. "A co když vystřelí na vás? Váš tlakový oblek tak bezpečný není."

"Ba na mě nevystřelí. To ti můžu slíbit. Cetagandští hautové a ba jsou fyzicky silnější než normální lidé, ale nejsou silnější než tvůj oblek se servomotory. Jdi mu po ruku. Drž je. Jestli se nám to povede, uvidíme, co pak."

"A co Corbeau? Ten chudák je tam nahý. On nemá jak zásah odvrátit."

"Corbeau," vyhrkl Miles, "bude ten poslední, na koho by ba chtělo střílet. Aha!" Rozevřel oči a prudce se otočil v křesle. Na okrajích obrazovky začaly zhasínat maličké čtverečky. "Jdi na chodbu. Připrav se běžet. Co nejtišeji."

Z komunikátoru slyšel Vorpatriu, jak Císařského Auditora prosí, aby laskavě zapnul svůj mikrofon. Pobízel lady Vorkosiganovou, ať mu pomůže.

"Nechte ho být," utála ho Kateřina pevně. "On ví, co dělá."

"A co dělá?" zakvílel Vorpatriu.

"Něco," zašeptala, jako by se modlila. "Hodně štěstí, lásko."

Do toho vstoupil další hlas: "Tady kapitán Clogston. Admirále? Máte spojení s Lordem Auditorem Vorkosiganem? Dokončili jsme jeho krevní filtr a můžeme ho vyzkoušet, ale on zmizel z ošetrovny. Ještě před pár minutami tu byl..."

"Slyšel jste, lorde Vorkosigane?" zkusil to ještě zoufale Vorpatriu. "Máte se okamžitě hlásit na ošetrovně."

Za deset či pět minut si s ním můžou lékaři dělat, co chtějí. Miles vstal z křesla. Musel si přitom pomoci oběma rukama. Pak následoval Roica na chodbu.

V šeru před nimi se se syknutím rozestoupily první vzduchotěsné dveře a odhalily křižovatku ostatních sekcí. Daleko před nimi se otevřely další.

Roic se rozběhl. Nemohl zabránit tomu, že dupe. Miles běžel za ním. Snažil se myslet na to, jak je to dlouho, kdy naposledy použil svůj stimulátor a jaké je riziko, že se za chvíli zhroutí v záchvatu díky hrůze a nemoci. Jen malé, rozhodl se. Tady stejně nemá žádné zbraně, jen svůj mozek. Momentálně je to jen chabý arzenál.

Otevřely se druhé dveře. Pak třetí. Miles se modlil, aby se po hlavě nevrhali do další pasti. Ale nemyslel si, že ba dokáže vysledovat nebo přijít na to, jak pilot komunikuje. Roic krátce zaváhal, než vstoupil do posledních dveří a nakoukl do nich. Dveře na můstek byly zavřené. Krátce kývl a pokračoval s Milesem v těsném závěsu. Když k nim došli, Miles uviděl, že ovládání dveří bylo poškozeno nějakým řezným nástrojem, nepochybně podobným tomu, jaký použil i Roic. I ba si udělalo výlet do inženýrské sekce. Miles ukázal na panel. Roic se zaculil a koutek úst stočil vzhůru. Někdo za sebou zapomněl zamknout dveře, když odsud naposledy odcházel.

Roic ukázal na sebe, pak na dveře. Miles zavrtěl hlavou a ukázal mu, aby se naklonil blíž. Jejich průhledy se navzájem dotkly.

"Já první. Musím popadnout ten kufřík dřív, než ba zareaguje. A kromě toho, ty musíš otevřít ty dveře."

Roic se rozhlédl, nadechl se a kývl.

Miles mu znovu ukázal, aby se k němu naklonil. "A ještě něco. Jsem rád, že tu není Jankowski."

Roic se usmál. Miles mu ustoupil z cesty.

Ted'. Čas hraje proti nám.

Roic se naklonil, dlaně v rukavicích přitiskl na dveře, zatlačil a zabral. Servomotory v jeho obleku zavyly. Dveře se neochotně rozjely.

Miles proklouzl skulinou dovnitř. Nedíval se nahoru ani dolů. Svět se mu smrskl do jednoho předmětu. Kryobox - tady, na podlaze vedle prázdného křesla komunikačního důstojníka. Skočil, popadl ho a přitiskl si ho na prsa jako štít, jako svou naději.

Ba se otočilo, ječelo doširoka rozevřenými ústy, oči vytrštěné. Ruka mu sjela do kapsy. Milesovy ruce v rukavicích hmataly po zámcích. Jestli je box zamčený, hodí ho po ba, jestli není...

Kryobox se otevřel. Miles jím trhl vzhůru, zatřásl a hodil.

Stříbrná kaskáda tisíce maličkých jehel se vzorky tkáně se obloukem vznesla vzhůru a dopadla na podlahu. Některé se při dopadu s křišťálovým cinknutím roztříštily, jako umírající hmyz. Některé se točily. Některé klouzaly kolem židlí a pod stoly. Miles se zuřivě zašklebil.

Jekot přešel ve výkřik. Ba vymrštilo k Milesovi ruce jako v prosbě o smilování, jako výkřik nevíry a zoufalství.

Cetagand'an se k němu vrhl, tvář zšedlou šokem a nevěřícností.

Roicovy ruce v rukavicích uchopily ba za zápěstí a stiskly. Zapraskaly kosti. Mezi prsty rukavic vystříkla krev. Ba se zkroutilo, jak ho Roic zvedl. Vytrštěné oči se obrátily v sloup. Křik mu odumřel v nářku. Nohama v sandálech Roica bezvýsledně kopalo do pracovního obleku, až mu začaly krváčet prsty na nohou. Roic stál pevně rozkročen a rukama držel ba ve vzduchu.

Milesovi vyklouzl kufřík z prstů. Dopadl na podlahu s těžkým zuchnutím. Zašeptal aktivací kód a aktivoval mikrofon.

"Zajali jsme ba. Pošlete zásahovou jednotku v biologických ochranných oblecích. Nebudou potřebovat zbraně."

Myslím, že loď je ve strašném stavu."

Nohy pod ním povolovaly. Zhroutil se na podlahu a neovladatelně se rozhiňal. Corbeau vstal ze svého křesla. Miles ho mávnutím ruky zarazil. "Zůstaň tam, Dmitri! Já budu..."

Průhled si otevřel právě včas. Jen tak tak. Tentokrát bylo zvracení a křeče v žaludku mnohem horší. Je po všem. Můžu už prosím umřít?

Jenže po všem ještě není. Ted' ještě Trávníčková zápasí o bezpečí padesáti tisíc životů. A Miles bude zápasit o bezpečí dalších padesáti milionů.

bleskurychle změnil z útočného na záchranný, a proto byl schválen velením kvadruček. Jeho nosiči málem zapadli do nevhledné díry, která zbyla v podlaze po Roicově snažení. Miles znovu ovládl koordinaci pohybů natolik, že byl schopen stát na svých nohou a dost nejistě se opíral o zeď u dveří vedle karanténní ošetřovny. Roic šel za ním, pozorně držel v zalisovaném sáčku dálkové ovládání získané od ba. Corbeau, stále ještě se strnulým a bledým obličejem se objevil ve volné lékařské tunice a těsných kalhotách a vzápětí za ním i technik s hyposprejem, který drželo předtím ba, v dalším sáčku.

Kapitán Clogston vyšel skrze bzučící biologickou bariéru a pohlédl na nový příliv asistentů a pacientů. "Tak," prohlásil a zamračil se na díru v podlaze. "Tahle loď je tak zaneřáděná, že ji celou vyhlášíme za biologicky kontaminovanou zónu se stupněm tři. Takže se můžeme někam rozejít a udělat si pohodlí, chlapci."

Technici vytvořili lidský řetěz, aby mohli rychle dostat analyzátory do vnější místnosti. Miles využil šance a vyměnil si pár stručných a naléhavých slov se dvěma muži s označením mediků na šatech, kteří stáli trochu stranou od ostatních. Byli to vojenští vyšetřovatelé z Prince Xava. Nebyli tu v utajení, jen nenápadní - a Miles musel přiznat, že koneckonců mají i lékařský výcvik.

Druhou ošetřovnu prohlásili za dočasnou celu pro svého vězně, ba, které celé procesí následovalo připoutané na levitační paletě. Miles se zamračil, když kolem něj proplula, řízená pozorným, svalnatým seržantem. Ba k ní bylo pevně připoutáno, ale hlava se mu kývala a koulelo očima a slinami popraskané rty se kroutily v úšklebku.

Bylo nezbytné udržet ba v barrayarských rukách. První prioritou bylo zjistit, kde na Stanici ba ukrylo svou biologickou bombu. Hautská rasa měla v sobě geneticky zabudovanou imunitu vůči většině vyslyšacích drog a jejich derivátů. Pokud na něj nebude fungovat fastpenta, budou mít kvadručky jen velmi málo metod výslechu, které by odsouhlasil i vyšetřovatel Leutwyn. V případě ohrožení se ale vojenské zákony povyšují nad civilní. Jinými slovy, jestli nás nechají být, strhneme mu nehty za ně.

Miles zachytil Clogstona za loket. "Jak se daří Belovi Thornemu?"

Lékař potřásl hlavou. "Ne valně, můj Lorde Auditore. Nejdříve jsme měli za to, že se jeho stav lepší - to když jsme ho připojili na filtry. Zdálo se, že se mu vrací vědomí. Pak začalo být nepokojné. Sténalo a snažilo se mluvit. Nejspíš má halucinace, myslím. Volá admirála Vorpatriu."

Vorpatriu? Proč? Moment - "Říkal konkrétně Vorpatriu?" zeptal se Miles ostře. "Nebo jen admirála?"

Clogston pokrčil rameny. "Vorpatriu tu je v okolí jediný admirál. I když si myslím, že má velitel halucinace, nechci dávat sedativa člověku v takovém stavu, zvláště když jsme ho z vlivu drog úspěšně dostali. Ale pokud se ten hermafrodit neuklidní, budeme muset."

Miles se zamračil a odspěchal na karanténu. Clogston za ním. Miles si stáhl hledi, vytáhl z přílby zase svůj komunikátor a znovu si ho připnul na ruku. Technik rychle připravoval druhé lůžko, nejspíš pro nakaženého Lorda Auditora.

Bel leželo na prvním lůžku, už osušené a oblečené do světle zelené lékařské barrayarské tuniky, jaká se dávala pacientům, což byl pokrok. Ale jeho tvář byla zšedlá, rty fialové a oči mu mžikaly. Pumpa, nezávislá na nepříliš spolehlivé lodní gravitaci, pumpovala do Belovy pravé paže žlutou tekutinu. Levou ruku mělo připoutanou na podložce a zpod obvazu se vinula plastová hadička, ve které bylo vidět krev proudící do přístroje doslova omotaného lepicí páskou. Zpět krev vracela další hadička, tmavý povrch posetý kapičkami kondenzované vody.

"V b letu," zasténalo Bel. "V b letu."

Lékař znepokojeně stiskl rty. Postoupil blíž a zadíval se na monitor. "Krevní tlak mu také stoupá. Myslím, že je čas mu dát sedativa."

"Počkat." Miles se prodral k Belově lůžku tak, aby ho Bel vidělo, a zadíval se na hermafrodita s novou nadějí. Bel sebou trhlo. Vytřeštilo oči. Zmodralé rty se znovu pohnuly. Bel si je navlhlilo jazykem, zhluboka se nadechlo a pokusilo se znovu promluvit. "Adm-rál! Důl žité. Ten ajzl. Schoval to v b letu. Řek to. Sadist cký hajzl."

"Stále ještě volá admirála Vorpatriu," zamumlal Clogston.

"Ne admirála Vorpatriu. Mě," vydechl Miles. Je za tím vytřeštěným pohledem stále ještě ten chytrý mozek? Bel mělo oči doširoka otevřené, jak se na něj pokoušelo soustředit pohled, jako kdyby mu zrak cosi zakalovalo.

Bel něco ví. Něco strašně důležitého. Bel se pokouší bojovat se samotnou smrtí, jen aby jim to mohlo říct. B let? Bolet? Balet!

Miles vyhrkl naléhavě: "Ba ukrylo tu bombu v baletu? V Minčenkově baletu? To se snažíš říct, Bele?"

Napjaté tělo se úlevně zhroutilo. "Jo. Jo. N m žu ml vit. si ve sv tlech."

"Je tam jen jedna bomba, nebo je jich víc? Neřeklo to ba?"

"N vím. S m to dělal. Zkontr luj. čtenky."

"Jasně, rozumím! Výborná práce, kapitáne Thorne." Vždycky jsi byl nejlepší, Bele. Miles se pootočil, naléhavě promluvil do komunikátoru a vyžádal si spojení s Trávníčkovou, Vennem, Wattsem nebo kýmkoliv, kdo má velení nad Stanicí Graf.

Konečně se ozval přerývaný ženský hlas: "Ano?"

"Zmocněnkyně Trávníčková? Jste to vy?"

Hlas se uklidnil. "Ano, lorde Vorkosigane? Máte něco?"

"Snad. Bel Thorne říká, že ba prý ukrylo bombu někde v Minčenkově baletu. Snad někde mezi světlý."

Ostře se nadechla. "Výborně. Budeme soustředit pátrání tam."

"Bel si také myslí, že bombu ba sestrojilo samo, a to nedávno. Snad si koupilo součásti k jejímu sestrojení osobně jako Ker Dubauer. Zkontrolujte účtenky a mělo by vám to napovědět, kolik bomb mohl sestrojít."

"Aha! Výborně. Vennovi lidé se do toho hned pustí."

"Mějte na paměti, že Bel je ve špatném stavu. Také ba mohlo lhát. Okamžitě mi hlase, jakmile něco zjistíte."

"Ano. Ano. Díky." Trávníčková spěšně ukončila spojení. Milese napadlo, zda je teď právě také zavřená kdesi v

karanténě, tak jako by měl být on, a pokouší se řídit všechny okolní věci frustrovaně a z dálky.

"Hajzl," zamumlalo Bel. "Paralyzoval mě. St čil mě do té kapsle. Řek mi. Pak zavřel. Nechal mě umřít a přemýšlet... věděl... věděl o Nicol. Viděl moji kostku. Kde je?"

"Nicol je v bezpečí," ujistil ho Miles. Inu, ve stejném bezpečí jako ostatní kvadručky na Stanici. Pokud není přímo v bezpečí, alespoň byla varována. Kostku? No ano, malou videokostku plnou obrázků Belových potenciálních dětí. Miles neměl ponětí, kde by mohla být. Snad mohla zůstat v jeho kapse a zničili ji s ostatními kontaminovanými věcmi nebo ji ukradlo ba. Ujistění ale Bela uklidnilo. Vyčerpaný hermafrodit znovu zavřel oči a začal dýchat klidněji.

Za pár hodin budu takhle vypadat taky.

Tak to abys neztrácel čas, ne?

Miles s nechutí přetrpěl technickou pomoc při svlékání tlakového obleku a prádla. Všechno odnesli ke spálení, předpokládal. "Jestli mě tu uvážete, chci tu okamžitě terminál. Ne, tohle vám nedám," odehnal technika, který se mu snažil odepnout komunikátor, a pak polkl. "A dejte mi něco proti nevolnosti. No dobrá, tak mi to dejte na pravou ruku." Horizontální poloha nebyla o mnoho lepší než vertikální. Miles si uhladil světle zelenou tuniku a poskytl svou levou paži lékaři, který mu osobně propíchl žílu nějakým nástrojem, který spíš než jehlu připomínal brčko. Technik mu na pravé rameno přitiskl hyposprej - něco proti nevolnosti a bolesti žaludku, jak doufal. Ale vyjekl, až když se mu první dávka filtrované krve vrátila zpět do těla. "Ksaku, to je studené. Já nesnáším zimu."

"Nemůžeme to dělat jinak, můj Lorde Auditore," zamumlal útěšně Clogston. "Musíme vám snížit tělesnou teplotu alespoň o tři stupně. Získáme tak čas."

Miles si nepříjemně uvědomil, že zatím na tuto nemoc nemají lék. Potlačil nával hrůzy, který unikl z místa, kam ho za posledních pár hodin natlačil. Ani na vteřinu si nepřipustil, že žádný lék možná neexistuje, že ho tahle nemoc možná tentokrát dostane... "Kde je Roic?" Zdvihl k ústům komunikátor. "Roicu?"

"Jsem hned venku, můj pane. Bojím se pronést ten odpalovač skrze biologické bariéry, dokud nebude jisté, že je neškodný."

"Dobře, to je pravda. Jeden z těch chlapíků tam venku by měl být pyrotechnik, kterého jsem si vyžádal. Najdi ho a předej mu to. A pak prosím přijď ke mně si promluvit, ano?"

"Ano, můj pane."

"Kapitáne Clogstone."

Doktor k němu vzlédl od krevního filtru. "Můj pane?"

"Jakmile budete mít technika - ne lékaře. Jakmile budete mít nějaké kvalifikované muže volné, pošlete je prosím k nákladu replikátorů. Chci, aby odebrali vzorky a prověřili, zda ba nekontaminovalo nebo neotráвило plody. Pak se prosím ubezpečte, zda jsou replikátory v pořádku. Je velmi důležité, aby hautské děti byly v pořádku."

"Ano, lorde Vorkosigane."

Budou-li hautské děti nakaženy stejným parazitem, jaký se právě teď množí v jeho těle, budou moci snížit teplotu replikátorů a zpomalit tak postup nemoci? Nebo naopak chlad děti poškodí? Nebo si koleduje o problémy, když předbíhá událostem bez potřebných informací? Trénovaný agent, vycvičený ve správném poměru akce a představitivosti by mohl takové naočkování provést, vyčistil by tak scénu od každé inkriminující buňky nesoucí hautskou DNA, ještě než by ji opustil. Jenže tohle ba je amatér. Tohle ba má úplně jinou úpravu. Ano, jenže ta úprava se musela nějak pokazit, protože jinak by se ba nedostalo až sem...

Když se Clogston odvrátil, Miles ještě dodal: "A hlaste mi, v jakém stavu je ten pilot, Corbeau, jakmile budete mít zprávy." Odcházející postava v obleku zdvihla souhlasně ruku.

Za pár minut na ošetrovnu vešel Roic. Konečně svlékl těžký pracovní oblek a měl na sobě pohodlnější vojenský biologický ochranný oblek na stupeň tři.

"Jak to tam jde?"

Roic naklonil hlavu. "Moc ne, můj pane. To ba upadlo do nějakého zvláštního psychického stavu. Blouzní, ale ne k věci, a naši lidé říkají, že jeho fyzický stav také není v normálu. Snaží se ho stabilizovat."

"To ba musí zůstat naživu!" Milese napadlo, že se nechá přenést do vedlejší místnosti, aby se ujal řízení událostí.

"Musíme ho vrátit zpět na Cetagandu. Abychom dokázali, že Barrayar je nevinný."

Znovu se zhroutil na lůžko a změnil si očima hučící přístroj, který nalevo od něj filtroval jeho krev. Ano, odstraňuje to ty parazity, ale zároveň i energii, kterou z něj ti parazité vysáli, aby se mohli rozmnožovat. A on energii právě teď tolik potřebuje.

Shromáždil své roztržité myšlenky a vysvětlil Roicovi novinky od Bela. "Vrať se do vyšetřovací místnosti a řekni jim o tom. Dohlédni na to, aby provedli křížový výslech ohledně bomby v Minčenkově baletu a zvlášť ať zjistí, jestli se nejedná o více než jedno zařízení."

"Dobře," přikývl Roic. Pohlédl na rostoucí hromadu lékařských přístrojů kolem Milese. "Mimochodem, můj pane.

Zmínil jste se lékaři o vašich záchvatech?"

"Ještě ne. Nebyl čas."

"Ano." Roic zamyšleně zkrivil rty v úšklebku, kterého si Miles rozhodl nevšímat. "Tak já na to dohlédnu, ano, můj pane?"

Miles se schoulil. "Ano, dobře."

Roic vyklusl z ošetrovny splnit oba úkoly.

Milesovi přinesli terminál. Technik Milesovi posadil na klín podnos, položil na něj obrazovku a pomohl mu podložit záda několika polštáři, aby se mohl jakžtakž posadit. Znovu se začínal třást. No fajn, dobrá, terminál je barrayarská vojenská výroba, ne jen tak něco, co tu sebrali na Idris. Měl teď k dispozici zabezpečený vizuální kontakt. Zadal kódy. Za pár okamžiků se objevila Vorpatrilova tvář. Protože určitě řídil veškeré události z taktické místnosti na Princí Xavovi,

nepochybně se musel věnovat v jednu chvíli více lidem. Konečně se objevil s táhlým: "Ano, můj pane!" Oči zkoumal Milesův obraz na displeji. To, co viděl, ho očividně neuspokojilo. Frustrovaně stiskl zuby. "Jste -" začal, ale nedokončil větu. "Jak moc je to zlé?"

"Ještě můžu mluvit. A dokud můžu mluvit, chci vám dát pár rozkazů. Dokud čekáme, než kvadručky najdou tu bombu - máte o tom nějaké informace?" Miles admirálovi řekl poslední detaily o Minčenkově baletu a pak pokračoval: "Mezitím chci, abyste vybral a připravil nejrychlejší loď ve vaší eskortě a s dostatečnou kapacitou k nákladu, který ponese. Což budu já, velitel Thorne, lékařský tým, zajaté ba a stráž, Guppy, ten jacksoniánský pašerák, pokud ho dokážu dostat z rukou kvadruček a pak tisíc děložních replikátorů. A kvalifikovaná lékařská obsluha."

"A já," vstoupil do toho zvenčí rozhodný Kateřinin hlas. Její tvář se letmo objevila vedle Vorpatrilovy a zamračila se. Viděla svého muže víc než jednou se smrtí na jazyku. Možná ji to nerozhodí tolik jako admirála. Nechat Císařského Auditora, aby se roztekl na kouřící sliz, by pro něj bylo výrazným škraloupem v záznamu, ačkoliv Vorpatrilova kariéra už tím, co se stalo, bude dost pošramocená.

"Má kurýrní loď bude cestovat v konvoji, s lady Vorkosiganovou na palubě." Skočil Kateřině do počínající námitky:

"Budu možná potřebovat mluvčí, která nebude v lékařské karanténě."

Uklidnila se s pochybovačným: "Hm."

"Ale chci si být sakra jistý, že nás po cestě nebude nic zdržovat, admirále. Takže ať vaši lidé začnou okamžitě pracovat na povolení naší cesty od místních vlád planet, přes které musíme cestovat. Rychlost. Rychlost je to důležité. Chci odcestovat okamžitě, jakmile bude jisté, že ta bomba byla na Stanici zneškodněna. Přinejmenším dokud máme na palubě ten nebezpečný biologický materiál, nikdo nás nebude zastavovat kvůli inspekci."

"Na Komarr, můj pane? Nebo na Sergyar?"

"Ne. Spočítejte nejkratší skokovou trasu na Ró Cetu."

Vorpatril poplašeně trhl hlavou. "Jestli rozkazy ze Sektoru V znamenají to, co si myslím, nejspíš se tam nedostaneme. Čekal bych, že jak vystrčíme hlavy z červí díry, uvítají nás plazmometem"

"Tak si vybal, Milesi," opět se ozval Kateřinin hlas.

Uculil se, když poznal v jejím hlase známý podrážděný tón. "Než tam dorazíme, budeme mít povolení i od Cetaganského císařství." Tedy doufám. Protože jinak se dostanou do větších potíží, než si Miles dokázal představit.

"Barrayar jim přiváží jejich unesené hautské děti. Na stříbrném tácu. A ten tác jsem já."

"Aha," řekl Vorpatril a nadzdvihl zamyšleně šedé obočí.

"Uvědomte mého pilota kurýrní lodi. Chci odstartovat okamžitě, jakmile bude všechno a všichni na palubě. Můžete začít."

"Rozumím, můj pane." Vorpatril se postavil a zmizel z obrazovky. Kateřina se usadila před displej a usmála se na něj.

"Tak, konečně trochu postupujeme," řekl jí Miles, jak doufal povzbudivě, a ne s potlačovanou hysterií.

Koutek úst se jí v úsměvu stočil vzhůru, i když v očích měla hřejivé světlo. "Postupujeme? A jak bys pak nazval lavinu?"

"Prosím jen žádné arktické metafory. Je mi už dost zima. Jestli lékaři tuhle... nákazu zvládnou, možná budu moci přijímat návštěvy. Stejně si potom vezmeme kurýrní loď."

Objevil se technik, z hadičky nabral vzorek krve, přidal čtvrtou pumpu, zdvihl kolem lůžka zábradlí a pak se sklonil a začal Milesovi uvazovat levou ruku.

"Hej," ohradil se Miles. "Jak mám asi všechno tohle vyřešit s rukama uvázanýma za zády?"

"Je to příkaz kapitána Clogstona, můj Lorde Auditore." Technik mu pevně uvázal paži. "Standardní postup při riziku záchvatu."

Miles stiskl zuby.

"Tvůj stimulátor je na Kestrelu s ostatními věcmi," objasnila mu Kateřina nezúčastněně. "Najdu ho a pošlu, jakmile se opět nalodím."

Miles omezil odpověď jen na: "Díky. Prosím zavolej mi, než ho pošleš. Možná budu potřebovat ještě pár věcí. Dej mi prosím vědět, až budeš bezpečně na palubě."

"Ano, láska." Prsty se dotkla svých rtů a obrazovkou mu poslala vzdušný polibek. Opětoval její gesto. V srdci ho zamrazilo, když její obraz zmizel. Jak dlouho bude trvat, než se vzájemně opět dotknou? Co když už nikdy...? Krucinál, že je mi ale zima.

Technik zmizel. Miles se na svém lůžku schoulil. Zřejmě by bylo dětinské požádat o přikrývku. Představil si maličké biologické bomby připravené vybuchnout mu po celém těle jako ohňostroj nad řekou ve Vorbarr Sultaně o Letních slavnostech. Až do velkého, smrtícího finále. Představil si, jak se mu tělo rozkládá ve sliz, zatímco zůstává při vědomí. Musí přemýšlet o něčem jiném.

Dvě císařství, obě podobně řízená, obě zaujímaví válečné pozice a shromažďující smrtící sílu u desítky skokových bodů. Každý ten bod představuje možný kontakt, konflikt, katastrofu... ne, tohle není o moc lepší.

Tisíc téměř dorostlých hautských plodů plovoucích ve svých malých komůrkách a absolutně si neuvědomujících vzdálenost a nebezpečí, které už překonaly, a riziko, které stále ještě hrozí - jak brzy už budou muset replikátory otevřít? Představa tisíce ječících dětí obklíčujících pár ustaraných barrayarských vojenských mediků byla téměř úsměvná, kdyby se mu při ní nechtělo křičet.

Bel na vedlejší lůžku dýchalo ztěžka a přerývaně.

Rychlost. Potřebuji rychlost. Pobídl už všechny, které pobídnout mohl? Ve své bolavé hlavě si přehrál seznam činností. Ztratil nit přemýšlení a znovu ji našel. Jak dlouho už nespál? Minuty se plazí jedna za druhou želví rychlostí. Představil si je jako šneky, stovky malých šnečků s domečky pomalovanými barvami cetaganských klanů se plazí kolem jako procesí a nechávají za sebou slizkou stopu biologické kontaminace... plazí se jako batolata, jako Helen

Natalia, která teď natahuje ručičku po jedné z těch jedovatých věcí a on je uvázaný a propíchaný trubkami a nestihne ji zastavit včas...

Pípnutí terminálu na jeho klíně ho díkybohu probudilo právě včas, aby nezjistil, čím tahle noční můra skončí. Stále ještě je ale napojený na ty hadičky. Kolik je hodin? Ztratil ponětí o čase. Jeho oblíbená mantra - vyspím se až v hrobě - se stávala příliš nebezpečně reálnou.

Na obrazovce se objevila tvář. "Zmocněnkyně Trávníčková!" Má dobré, nebo špatné zprávy? Dobré. Její tvář měla výraz šťastné úlevy.

"Našli jsme to," oznámila mu. "Je to zneškodněné."

Miles dlouze úlevně vydechl. "Ano. Výborně. Kde?"

"V Minčenkově baletu, přesně jak velitel Thorne řekl. Bomba byla upevněná ke zdi na světle, které osvětluje pódium. Byla zřejmě zkonstruovaná spěšně, ale přesto velmi chytře. Jednoduše a chytře. Byl to vlastně jen gumový balónek naplněný nějakým roztokem, jak mi řekli mí lidé. A pak malá nálož a elektronický spínač. Ba to připevnilo na zeď obyčejnou lepicí páskou a nastříkalo černou barvou. Nikdo by si toho za normálních okolností nevšiml, dokonce ani kdyby se světla opravovala, dokud by na to přímo nesáhl."

"Takže to bylo vyrobeno tady. Na místě?"

"Zdá se, že ano. Elektronika byla koupená na Stanici a dokonce i páska je naší výroby. Souhlasí s účtenkami na kartě Kera Dubauera, vydanými večer po tom útoku v hostelu. Všechny části jsme dohledali. Bomba byla zřejmě jen jedna." Rukama si prohrábla stříbřité vlasy, unaveně si promasírovala lebku a zavřela oči podmalované tmavými kruhy.

"To... souhlasí s časem, který jsme předpokládali," řekl Miles. "Hned poté, co se objevil Guppy s nýtovačkou, zřejmě ba pochopilo, že mu plán zmizet s ukradeným nákladem nevyšel. A ani Solianova smrt. Zřejmě plánovalo projít vesmírem kvadruček beze stopy. Jinak nemělo žádný důvod takovou věc konstruovat. Ale od pokusu ho zabít se vyděsilo a muselo rychle improvizovat. Je to zajímavý způsob uvažování. Nemohlo přece vědět, že bude na Idris uvězněno."

Trávníčková zavrtěla hlavou. "Ba mělo jiný plán. Nálož měla dva spínače. Jeden z nich drželo ba a druhý byl nastaven na akustický senzor poměrně vysoké hodnoty. Například na potlesk obecnstva."

Miles zaskřípal zuby. No ano. "A v tom by zaniklo odpálení a kontaminant by se dostal k velkému počtu lidí naráz." Mozkem mu prolétla okamžitá a hrozná vize.

"Také si to myslíme. Lidé k nám na balet přijíždějí i z ostatních Stanic. Nákaza by se mohla rozšířit přes půl systému dřív, než bychom na to přišli."

"Je to to samé - ne to nemůže být přece to, co mám já a Bel. Nebo ano? Je to smrtící nebo jen nějaká lehčí forma, nebo co to je?"

"Vzorky teď mají v rukou naši medic. Brzy se to dozvíme."

"A tak ba nalíčilo svou biologickou bombu... poté, co vědělo, že za ním jdou skuteční cetagandští agenti a že bude muset své replikátory opustit... Vsadím se, že bombu konstruovalo a upevňovalo velmi spěšně."

Snad chtělo pomstu. Pomstu na kvadručkách za všechna ta zdržení, která mu zničila jeho krásný plán...? Podle toho, co řekl Bel, to nebylo tak úplně nepravděpodobné. Cetagand'an mu ukázal krutou stranu svého způsobu žertování. Pokud by ba neuvízlo na Idris, odstranilo by bombu, nebo by ji tam nechalo, ať si vybuchne? Nu, jestli z něj celou pravdu nedostanou Milesovi lidé, docela určitě zná lidi, kteří to dokážou.

"Výborně," vydechl. "Můžeme letět."

Trávníčková vytřeštila unavené oči. "Cože?"

"Chci říci - samozřejmě s vaším svolením, paní zmocněnkyně." Natočil displej tak, aby zabíral širší úhel místnosti, ve které se nacházel. Už bylo příliš pozdě zvýraznit zelenkavou barvu, ale snad by to bylo i zbytečné. Trávníčková při pohledu na něj protáhla obličej.

"Admirál Vorpatril přijal velmi naléhavou válečnou zprávu z domova..." Miles rychle vysvětlil svou myšlenku, jak souvisí napětí mezi Barrayarem a jejich nebezpečným sousedem Cetagandou s událostmi na Stanici Graf. Opatrně vyličil taktické použití eskorty obchodních letek jako možnost rychlého nasazení v případě nebezpečí, ačkoliv pochyboval, že Trávníčková ušel pravý a hlubší důvod.

"Můj plán je odvézt sebe, ba, replikátory a co nejvíce důkazů zpátky na Ró Cetu a odevzdat je cetagandské vládě, abych tak Barrayar očistil z obvinění, které tuto krizi způsobilo. A to co nejrychleji. Dřív, než nějaká horká hlava - je jedno na čí straně - udělá něco, co způsobí, že zdržení admirála Vorpatrila tady bude vypadat spíš jako předvídavost." Souhlasně si odfrkla. Mluvil tedy dál. "Zatímco ba a Russo Gupta se dopustili zločinu na Stanici Graf, dopustili se také zločinu v Cetagandském a Barrayarském císařství, a to dokonce dřív. Myslím, že na ně máme nárok první. A hůř - jejich přítomnost na Stanici Graf je nebezpečná, protože vám ručím za to, že dříve či později si pro ně Cetagand'ané přijdou. Myslím, že jste jich už měli víc než dost na to, aby se vám sem dostali skuteční cetagandští agenti. Vydejte nám oba vězně a budou místo vás pronásledovat nás."

"Hm," řekla. "A co vaše zadržená letka? A vaše poplatky?"

"Řekněme... na moji zodpovědnost, jsem ochoten převést Idris do majetku Stanice Graf jako kompenzaci všech pokut a nákladů." Dodal ještě: "Tak, jak je."

Doširoka rozevřela oči a opáčila dotčeně: "Ta loď je kontaminovaná."

"No ano. Takže my ji stejně odvézt nemůžeme. A její dekontaminace bude pro vaše lidi hezké malé cvičení." Rozhodl se, že o díře v podlaze jí nic neřekne. "A dokonce i tak si myslím, že se vám to vyplatí. Obávám se, že pojištění pasažérů bude muset pokrýt hodnotu nákladu, který nepůjde dekontaminovat. Myslím ale, že většinu z něj nebude potřeba dávat do karantény. A zbytek letky může odplout."

"A co vaši zadržení muži?"

"Jednoho už jste propustili. Lituje toho? Nemůže odvaha podporučíka Corbeaua vykoupit jeho přátele? Byl to jeden z nejstatečnějších činů, které jsem kdy viděl, když nahý vstoupil na loď s vědomím, co ho čeká, jen aby zachránil Stanici."

"Ano... to bylo pozoruhodné," přiznala. "Z pohledu každé kultury." Zamyšleně si ho změřila. "Vy jste zaútočil na ba také."

"To se nepočítá," namítl Miles automaticky. "Já už byl..." polkl slovo mrtvý. Není, sakra, ještě není mrtvý. "Už jsem byl nakažený."

Zvědavě nakřčila obočí. "A kdybyste nebyl, co byste udělal?"

"No... byla to taktická chvíle. Mám takový talent pro vhodné načasování, víte?"

"A taky talent mluvit."

"To také. Ale tohle byla moje záležitost."

"Už vám někdo někdy řekl, že jste úplně blázen?"

"Čas od času ano," připustil. I přes vážnost situace se pomaličku usmál. "Od té doby, co jsem byl jmenován Císařským Auditorem už mi to ale neříkají tak často. Je to užitečné."

Opět si tiše odfrkla. Že by měkla? Miles se vrhl na další překážku. "Má prosba je i osobní. Věřím - doufám -, že hautské dámy budou mít v rukávu nějaký lék na tu nemoc. Navrhuji vzít s sebou velitele Thorneho - na naše náklady -, aby také dostal lék, který teď potřebuji i já. Je to jen spravedlivé. Hermafrodit byl vlastně v mých službách, když byl nakažen. V mé pracovní skupině, pokud chápete."

"Hm. Vy Barrayarané přece jen dbáte o své vlastní lidi. Je to jedna z vašich mála ctností."

Miles rozevřel dlaně, jako že doznává tento kompliment, i když nerad. "Thornemu i mně teď běží čas, který touto debatou ztrácíme. Potřebujeme povolení. Současná opatření," ukázal rukou na krevní filtr, "nám trochu času přidají. Jenže teď nikdo neví, zda to bude stačit."

Zamnula si rukou obočí, jako by ji bolela hlava. "Ano, jistě... určitě musíte... ksakru." Nadechla se. "Tak dobrá."

Vezměte si vězně, důkazy a všechnu tu vaši chásku - i Thorneho - a jed'te."

"A co Vorpatri a jeho zadržení muži?"

"Ty také. Vezměte je pryč všechny. Vaše lodi mohou odplout, kromě Idris." Znechuceně nakřčila nos. "Ale zbytek vašich poplatků a nákladů ještě prodiskutujeme, až loď uvidí naši odhadci. Vaše vláda sem může někoho poslat. Doufám, že ne vás."

"Díky, paní zmocněnkyně," zapěl Miles úlevně v odpověď. Ukončil spojení a zhroutil se zpět do polštářů. Ošetřovna se začala kolem něj pomalu otáčet. Po chvíli mu došlo, že to není ošetřovnou.

Kapitán Clogston, který čekal u dveří, až Auditor skončí svá jednání, vstoupil, aby zkontroloval filtry. Pak se zamračil na Milese. "Takže máte záchvaty, ano? To jsem rád, že mi to řekl alespoň někdo."

"Ano, no, víte, nechtěli jsme, abyste to považoval třeba za další symptom. Je to vlastně normální záchvat. Jestli k němu dojde, neplašte se. Obvykle se proberu za pět minut. Je mi potom trochu špatně, ne že by mi teď špatně nebylo. Ale to je jedno. Co mi řeknete o podporučíkovi Corbeauovi?"

"Prověřili jsme ten hyposprej. Byl naplněný vodou."

"Aha! Výborně. Myslel jsem si to." Miles se samolibě usmál. "Můžete tedy potvrdit, že není nakažen?"

"Na to, že se tu po kontaminované lodi procházel úplně nahý, ne, alespoň dokud neidentifikujeme všechny nemoci, které tu ba mohlo roznést. Ale krevní a tkáňové vzorky má zatím čisté."

Miles si připomněl, že jásat by bylo předčasné, ale je to dobré znamení. "Můžete mi ho poslat sem? Je to bezpečné? Chci s ním mluvit."

"Myslíme, že vaše nemoc není přenosná vzduchem. Jakmile si budeme jisti, že loď je jinak čistá, můžeme i my ven z těchto obleků, což bude úleva. I když ti paraziti by se snad mohli šířit pohlavním stykem - to ještě musíme prověřit."

"No, tolik Corbeaua zase nemiluju. Pošlete ho sem."

Clogston si Milese změřil pohledem a odešel. Miles si nebyl jistý, zda kapitán jeho vtip pochopil či zda si myslel, že je tak obhroublý, že mu nestojí za odpověď. Ale slova přenos pohlavním stykem v něm znovu vyvolala kaskádu nepříjemných spekulací. Co když ho lékaři dokáží udržet naživu, ale nedokáží ho těch zatracených věcí zbavit? Co když se nikdy nebude moci Kateřiny dotknout jinak než na obrazovce...? Také by měli vyslechnout Guppyho ohledně jeho nedávných cest - nu, kvadručky poslaly Barrayaranům kompletní lékařské záznamy. Jejich epidemiologové na tom už nepochybně pracují.

Přes biologické bariéry prošel Corbeau. Byl teď chráněn maskou a rukavicemi. Na sobě měl tuniku pacienta a sandály. Miles se posadil, odstrčil podnos s terminálem a nenápadně si rozhalil svou vlastní tuniku, aby bylo vidět vybledlé pavučiny jizev po jehlovém granátu, ať si to Corbeau přebere, jak chce.

"Volal jste mě, můj Lorde Auditore?" naklonil Corbeau nervózně hlavu.

"Ano." Miles si zamyšleně podrbal volnou rukou nos. "Vítejte, hrdino. To byl pro vaši kariéru velmi dobrý tah."

Corbeau se trochu tupě schoulil. "Já to neudělal kvůli kariéře. Ani pro Barrayar. Udělal jsem to pro Stanici Graf, pro kvadručky a pro Krystal Pátou."

"A určitě rád. I když lidé na vás nepochybně budou chtít navěsit zlaté hvězdičky. Když se mnou budete spolupracovat, nebudu vás nutit přijímat ta vyznamenání v obleku, v jakém jste si je vysloužil."

Corbeau si ho ostražitě změřil.

Nějak se mu ty vtipy dnes nedaří. Jsou hloupé, hloupé, hloupé. Možná že jimi narušuje nějaký nepsaný protokol chování Auditora?

Podporučík řekl netečně: "Co ode mě chcete? Můj pane?"

"Řekněme, že kvůli jistým důležitým záležitostem budu muset opustit místní vesmír dříve, než má diplomatická mise skončí. Nicméně když se teď objasnily všechny naše činy a příčiny nedávných událostí, bude dokončení snadnější." A navíc tu teď našemu delegátovi nehrozí smrt. "Je zřejmé, že Barrayar tu v Unii svobodných osad bude muset mít vyslance. Nejlépe nějakého inteligentního mladého muže, který..." randí s kvadručkou, ne který se ožení s kvadručkou, ani to, tady tomu říkají partnerství, no ano, nejspíš k tomu brzy dojde. A Corbeau bude zatracený blázen, jestli neskočí po téhle příležitosti urovnat budoucnost svoji i Krystal Páté. "... který má rád kvadručky," dokončil Miles hladce. "A také to musí být někdo, kdo si vydobyl jejich vděčnost a respekt svými činy a kdo by nenamítal nic proti tomu žít tak daleko od domova - kolik to bylo? - dva roky? - no dobrá, dva roky. Takový mladík by mohl velmi dobře dohlížet na barrayarské zájmy ve vesmíru kvadruček. Tedy podle mého názoru."

Miles kvůli masce neviděl, zda má Corbeau otevřená ústa. Oči ale vykulil dost.

"Neumím si představit," řekl Miles, "že by admirál cokoliv namítal proti tomu, aby vás uvolnil k takovéhle povinnosti. Ani proti tomu, že vás nadále po všech těch událostech nebude mít pod svým velením. I když jako Auditor mu v tom nedám takovou možnost volby, jakou by měl na Betě."

"Já... já o diplomacii nevím nic. Cvičil jsem se na pilota."

"Když jste prošel pilotským výcvikem, dokázal jste, že se umíte učit zodpovědně, rychle a dělat rychlá rozhodnutí, která ovlivňují životy jiných. Vaše námitka se nepřijímá. Samozřejmě budete mít rozpočet na to, abyste si najal specialisty jako poradce ve specializovaných problémech práva, ekonomiky, obchodu a dalších. Ale bude se od vás očekávat, že se budete učit za pochodu, co je dobré pro Císařství. A pokud se po těch dvou letech rozhodnete tady zůstat, ta zkušenost se vám bude hodit, až tady budete hledat práci. Jestliže s tímto návrhem máte problém vy nebo Krystal Pátá - což je mimochodem velmi rozumná žena, nenechte si ji utéct -, já ho nevidím."

"Já..." polkl Corbeau, "Já si to rozmyslím. Můj pane."

"Výborně." Neodmítl to přímo, výborně. "Udělejte to." Miles se usmál a pokynem ruky ho propustil. Corbeau obezřetně opustil místnost. Miles zamumlal do svého komunikátoru kód. "Kateřino, lásko? Kde jsi?"

"Ve své kabině na Princi Xavovi. Takový milý chlapík mi tu právě pomáhá přenést věci. Ano, děkuji, tohle také..."

"Výborně. Právě jsem pro nás získal povolení opustit vesmír kvadruček. Trávníčková byla rozumná. Nebo možná jen příliš unavená na to, aby se hádala déle."

"Má moje sympatie. Já už jsem s nervy v koncích."

"Nepotřebuji tvé nervy, jen obvyklou grácií. Jakmile se dostaneš k terminálu, zavolej prosím Krystal Páté. Chci jmenovat toho statečného mladého idiota Corbeaua místním barrayarským konzulem, aby tu urovnal ten binec, co tu za námi zůstane. Je to jen správné, protože ho pomáhal vytvářet. Gregor přece specificky žádal o to, aby tu v budoucnosti mohly přistávat barrayarské lodě. Ten chlapec ale váhá. Tak to prosím přednes Krystal Páté a dohlédni na to, aby dohlédla na to, že Corbeau bude souhlasit."

"Oh! To je skvělý nápad, lásko. Myslím, že jim to půjde."

"Ano. Ona dodá krásu a... ehm, taky rozum."

"A on určitě kuráž. Myslím, že by to mohlo fungovat. Musím se zamyslet, co jim pošlu jako svatební dar jako vyjádření mých osobních důků."

"Dárek k partnerství? Nevím, zeptej se Nicol. Oh. Když už mluvíme o Nicol." Miles sklouzl očima na vedlejší lůžko.

Poté, co jim sdělilo tu důležitou informaci, upadlo Bel do stavu, o kterém Miles doufal, že je spánek a ne koma.

"Myslím, že Bel by mělo s sebou mít někoho blízkého, kdo by se o něho staral. Nebo o jeho věci. Někakou podporu.

Myslím, že Hvězdná škola bude mít lék na své vlastní zbraně - koneckonců musejí mít občas i laboratorní nehody."

Jestli se tam dostaneme včas. "Ale tohle vypadá, že bude potřeba nějaká nepříjemná rekonvalescence. Sám se na to moc netěším." No, když uvážíš, co tě čeká jako druhá možnost..." "Zeptej se jí, zda by byla ochotná jet s námi. Mohla by letět s tebou na Kestrelu, alespoň bys měla společnost." A jestli se z toho s Belem nedostanou, budou mít v sobě podporu vzájemně.

"Určitě, zavolám jí hned odsud."

"Zavolej mi znovu, jakmile budeš na Kestrelu, lásko." Volej často.

"Jistě." Zaváhala. "Miluju tě. Odpočiň si. Tvůj hlas zní tak, že to určitě potřebuješ. Mluvíš jako ze studny, jako když... Bude dost času." Jejím pevným tónem probleskl strach.

"Neodvážím se umřít. Je tu jedna náramně vzteklá vorská dáma, která říkála, že mě zabije, jestli umřu." Slabě se uculil a ukončil spojení.

Nějaký čas vyčerpaně bojoval s dřmotou, protože si nebyl jistý, jestli už to není další příznak nemoci a bál se, že se nemusí probudit. Zaznamenal jemnou změnu v okolních zvucích a hlasech a že lékařský tým zahájil evakuaci. Po čase přišel technik a na gravipaletě odvezl Bela. Za chvíli se vrátil a Clogston osobně s technikem převezli i Císařského Auditora a rostoucí hromadu lékařského zařízení kolem něj.

Jeden z důstojníků se hlásil během převozu Milesovi.

"Našli jsme konečně ostatky poručíka Soliana, můj Lorde Auditore. Tedy co z nich zbylo. Je to jen pár kilo... hm. Bylo to uvnitř složené kapsle v chodbě před replikátory."

"Dobrá. Díky. Vezměte to s sebou. Tak, jak to je. Jako důkaz a jako... ten muž zemřel při výkonu služby. Barrayar mu dluží úctu. Vojenský pohřeb. Apanáž pro rodinu... to zařídíme později..."

Jeho paleta se znovu dala do pohybu a před jeho zamlženým zrakem začaly ujíždět stropní panely Idris, už naposledy.

KAPITOLA 18

"Už jsme tam?" zamumlal nežetelně Miles.

Rozevřel oči, které kupodivu nebolely. Strop nad ním se nezamlžoval a nerozplýval jako fata morgána. Dech, který vtaňoval nosem, byl chladný a procházel bez překážek. Neměl ucpaný nos. Netrčely z něj žádné hadičky. Žádné? Ten strop mu nebyl povědomý. Zapátral ve vzpomínkách. Milha. Infikovaní andělé a ďábli ho společně mučí a někdo vyžaduje vzorek moči. Lékařské postupy, teď milosrdně zapomenuté. Pokoušel se mluvit, vydávat rozkazy, dokud mu kdosi nepřitiskl k paži hyposprej a pak ho pohltila tma.

A ještě předtím: zoufalství. Posílali před svým konvojem zoufalé zprávy. Jim se vracely staré zprávy o blokáдах červích děr, zajatých civilistech, napáchaných škodách, shromažďujících se lodích. Miles to všechno v duchu viděl, tím spíše, že znal detaily. Věděl o detailech příliš mnoho. Teď nemůže vypuknout válka, vy blázni! Nevíte, že tu máme plno dětí? Trhl levou paží. Nenarazil na žádný odpor, pod prsty ucítil jen měkkou pokrývku. "... už jsme tu?"

Ze strany se nad ním sklonila Kateřinina krásná tvář. Nevězela v přilbě obleku. Chvilí se obával, že je to jen holovizní projekce nebo halucinace. Ale skutečný a teplý dech z jejích úst a smích ho ujistily o její tělesnosti dřív, než se rukou dotkl její tváře.

"Kde máš masku?" zeptal se znepokojeně. Nadzdvihl se na lokti. Trochu se mu točila hlava.

Docela určitě není na žádné z barrayarských lodí, ani jedné jejich stísněné ošetřovně, jako byla na Idris. Jeho lůžko bylo v malé, ale elegantně řešené místnosti v cetaganském stylu, který prozrazovaly jak živé květiny, tak tlumené osvětlení a obraz mořského pobřeží v okně. Vlny pomalu omývaly světlé pískové pláže pod listy podivných stromů. Musí to být videoprojekce, protože atmosféra i zvuky v místnosti nasvědčovaly tomu, že je na lodi. Měl na sobě volný hedvábný hábit v šedém odstínu, a jen jeho podivný střih svědčil o tom, že je to oděv pacienta. Nad hlavou svého lůžka viděl malý panel s kontrolkami lékařských údajů.

"Kde to jsme? Co se děje? Zarazili jsme tu válku? Ty replikátory, co našli nakonec, to byl určitě trik -"

Konečná rána - k jejich lodím dorazila zpráva z Barrayaru, že ve skladu u Vorbarr Sultany bylo objeveno tisíc prázdných replikátorů, očividně ukradených z Hvězdné školky. Prázdné replikátory? Ani Miles už si nebyl ničím jistý. To opět odstartovalo spoustu dalších možností. Barrayarská vláda samozřejmě rezolutně popírala jakoukoliv vědomost o tom, jak se tam vzaly, nebo kde jsou teď jejich obsahy. A nikdo jí nevěřil...

"To ba - Guppy, já slíbil - všechny ty hautské děti - musím -"

"Ty teď musíš jen ležet." Její ruka ho pevně stlačila na lůžko. "O všechny naléhavé věci už je postaráno."

"Ano? A kým?"

Trochu se zarděla. "No... většinou jsem to byla já. Vorpatriľův kapitán lodi mě technicky vzato asi neměl poslouchat, ale já jsem se rozhodla mu to nepřipomínat. Máš na mě špatný vliv, láska."

Cože? Cože? "Jak?"

"Opakovala jsem neustále tvé zprávy a vyžadovala jsem, aby byly zaslány hautce Pel a ghemskému generálu Beninovi. Benin byl skvělý. Jakmile dostal tvou zprávu, došlo mu, že replikátory ve Vorbarr Sultane jsou narařičené, propašované tam z Hvězdné školky po několika kusech už dávno, když se ba na tuhle akci připravovalo." Zamračila se. "Zřejmě to ba připravilo už dávno, aby způsobilo přesně tuhle situaci. Byl to nejspíš záložní plán pro případ, že by někoho napadlo, že ne všichni z té vládní lodi jsou mrtví, a vystopovali ba až na Komarr. A skoro to fungovalo. Mohlo to fungovat, kdyby Benin nebyl tak tvrdohlavý. Jejich vnitřní politická pozice zřejmě nebyla pro tento druh vyšetřování nijak příznivá. Vážně riskoval svou vlastní pověst."

Nejspíš i svůj vlastní život, vyrozuměl Miles mezi řádky. "Budiž mu za to čest a sláva."

"Vojenské síly - naše i jejich - byly všechny v pohotovosti a teď jsou už v klidu. Cetagand'ané celou záležitost prohlásili za svou vlastní, civilní věc."

Miles se uvolnil. "Ach."

"Nemyslím, že bych se k nim dostala bez jména hautky Pel." Zaváhala. "A bez tvého."

"Našeho."

Při té odpovědi se usmála. "Lady Vorkosiganová je titul, který asi docela funguje. Obě strany se při něm zarazily. To a také neustálé opakování tvé zprávy a celé pravdy. Ale bez toho jména by se mi to určitě nepodařilo."

"Rád bych podotkl, že to jméno by nepomohlo, kdybys ho nenosila ty." Volnou rukou jí sevřel dlaň na přikrývce. Její dlaň stisk opětovala.

Znovu začal. "Moment - nemáš být v obleku?"

"Už není třeba. Lehni si, zatraceně. Co si pamatuješ jako poslední?"

"Moje poslední jasná vzpomínka je, že jsme byli na barrayarské lodi asi čtyři dny poté, co jsme opustili vesmír kvadruček. A pak zima."

Její úsměv se nezměnil, ale oči jí ztmavly vzpomínkou. "Zima ti byla. Krevní filtry nestačily, i když běžely čtyři najednou. Viděli jsme, jak z tebe prchá život. Tvůj metabolismus nestíhal nahrazovat zdroje, které ti paraziti spotřebovávali, dokonce i když ti dodávali výživu a krevní transfuze. Kapitán Clogston nevěděl o jiném způsobu, jak ty parazity zarazit než vás, tebe, Bela i je dát do stáze. Hibernace. Dalším krokem by už byl kryobox."

"Ne! Už ne...!"

"To by byl poslední krok, ale nebyl nutný, díky bohu. Jakmile jste s Belem dostali sedativa a snížili jsme vaši teplotu, paraziti se přestali množit. Kapitáni a posádky našeho konvoje letěli tak rychle, jak to jen šlo a možná ještě o trochu rychleji. A - ano, jsme tu. Přiletěli jsme na orbit Ró Cety... včera. Alespoň myslím."

Spala od té doby vůbec? Asi ne, hádal Miles. Tvář, i když už jasnou, měla ztrhanou únavou. Znovu se dvěma prsty

dotkl jejich rtů, jako to dělal s holovizním obrazem.

"Vzpomínám si, žes mě nenechala, abych se s tebou pořádně rozloučil," postěžoval si.

"Říkala jsem si, že to pro tebe bude větší motivace, aby ses ke mně vrátil. I kdyby jen pro to poslední slovo."

Krátce se zasmál a ruka mu klesla zpět na příkrývkou. Umělá gravitace zřejmě v této místnosti nedosahovala dvou g, ale jeho ruka přesto jako by na sobě nesla olověné závaží. Musel přiznat, že se necítí zrovna... čile. "A co tedy, už v sobě nemám ty parazity?"

Znovu se usmála. "Je to lepší. No, tedy ta přísná cetagandská doktorka, kterou hautka Pel přivedla, řekla, že jsi vyléčený. Ale pořád jsi velmi oslabený. Máš odpočívat."

"Odpočívat? Nemůžu odpočívat! Co se děje kolem? Kde je Bel?"

"Psst. Bel také žije. Brzy ho uvidíš, a taky Nicol. Jsou v kabině hned vedle. Bel má..." Trochu se zamračila. "Má větší poškození než ty, ale většinou se zotaví. Časem."

Milesovi se tahle formulace moc nelíbila.

Kateřina viděla jeho výraz. "Teď jsme na lodi hautky Pel - tedy na její lodi patřící Hvězdné školce, kterou přiletěla z Eta Cety. Ženy z Hvězdné školky tě s Belem nechaly přenést, aby vás mohly léčit tady. Hautské dámy nenechaly na palubu přijít žádného muže, ani zbrojnoše Roica, a pěkně se o tom pohádaly. Chtělo se mi tam každému vrazit facku, ale nakonec se rozhodly, že já a Nicol s vámi můžeme. Kapitán Clogston byl velmi rozčilený, že u toho nemůže být. Chtěl jim zadržet replikátory, dokud nebudou spolupracovat, ale to víš, že to jsem mu rychle zatrhla."

"Výborně!" A nejen proto, že Miles chtěl ty mřívavé časované bomby dostat z barrayarských rukou co nejdříve.

Neuměl si v téhle situaci představit horší psychologický a diplomatický tah. "Vzpomínám si, že jsem uklidňoval toho idiota Guppyho, který měl záchvat hysterie nad tím, že letí k Cetagand'anům. Sliboval jsem... doufám, že jsem nesliboval těmi drkotajícími zuby nadarmo. Je pravda, že v sobě stále ještě měl ty parazity? Taky ho vyléčili? Nebo... ne? Přísahal jsem, že když bude při výslechu spolupracovat, Barrayar ho ochrání, ale očekával jsem, že při příjezdu budu při vědomí..."

"Ano, cetagandská lékařka ho vyléčila také. Říká, že poslední zbytky parazitů by se znovu neaktivovaly, ale myslím si, že jistá si tím nebyla. Zřejmě nikdo ještě tuhle nemoc nepřežil. Mám dojem, že Hvězdná školka by chtěla Guppyho na výzkumy ještě víc než Císařská bezpečnost u výslechu. Jestli se o něj budou hádat, myslím, že Hvězdná školka vyhraje. Naši muži splnili tvůj rozkaz. Stále je ještě na barrayarské lodi. Někteří z Cetagand'anů z toho nejsou nadšeni, ale řekla jsem jim, že o tom se budou muset bavit s tebou."

Miles zaváhal a odkašlal si. "Hm... a taky si vzpomínám, že jsem nahrál nějaké zprávy. Rodičům. Markovi a Ivanovi. A malému Aralovi a Helen. Doufám, že jsi... neposlala jsi je doufám ještě?"

"Uložila jsem je stranou."

"Výborně. Myslím, že už nedávaly moc smysl."

"Asi ne," připustila. "Ale podle mě byly velmi dojemné."

"Nejspíš jsem to moc dlouho odkládal. Teď je můžeš vymazat."

"Nikdy," řekla pevně. "Ale já jsem tam blábolil."

"I tak je schovám." Pohládila ho po vlasech a její úsměv se změnil. Uculila se. "Možná se někdy budou hodit. Půjde... třeba nebudeš mít čas."

Dveře se rozeštopily a dovnitř vešly dvě vysoké štíhlé ženy. Tu starší z nich Miles ihned poznal.

Hautka Pel Navarová, vládkyně Eta Cety, byla pravděpodobně druhou ženou v podivné tajné hierarchii Hvězdné školky hned za císařovnou, hautkou Rian Degtiarovou. Její zjev se nezměnil od doby, kdy ji Miles před deseti lety spatřil naposled. Změnila snad jen účes. Nesmírně dlouhé vlasy barvy medu měla dnes spletené do desítky copů zapletených od ucha k uchu a jejich ozdobené konečky se jí míhaly u kotníků kolem lemu sukně. Milese napadlo, zda má účes vyvolat dojem hlavy medúzy. Plet' měla stále ještě bílou a dokonalou, ale ani na okamžik nebylo možné považovat ji za mladou. Byla příliš klidná, příliš rezervovaná, příliš chladně ironická...

Při vystupování na veřejnosti mimo Nebeskou zahradu se urozené hautky obvykle pohybovaly v soukromí a pod záštitou svých osobních vznášedel chráněných silovým štítem, jehož barva je stínila před nevytáhlými pohledy. To, že sem vešly takto, stačilo, aby Miles pochopil, že se nachází na území Hvězdné školky. Druhá, tmavovlasá žena byla zřejmě dost stará na to, aby její předlouhé vlasy prokvétaly stříbrem a její dokonalá plet' už nesla známky věku. Byla chladná, neúčastná a Milesovi dokonale neznámá.

"Lorde Vorkosigane," pokývla srdečně na pozdrav hautka Pel. "Ráda vidím, že jste už při vědomí. Je vám už lépe?"

Lépe, než mi bylo určitě. "Ano, určitě."

"Bylo pro mě překvapením, že se setkáváme takto, i když za těchto nepříjemných okolností."

Miles si odkašlal. "I pro mě to bylo překvapivé. Vaše děti v replikátorech - máte je vy? Jsou v pořádku?"

"Mí lidé včera v noci dokončili jejich prohlídku. Zdá se, že jsou v naprostém pořádku i přes ta hrozná dobrodružství. Je mi líto, že totéž nemohu říci o vás."

Kývla na svou společnici. Žena byla zřejmě lékařka. Zamumlala pár otázek a provedla vyšetření jejich barrayarského hosta. Miles uhodl, že předává hotovou práci. Jeho otázky týkající se jeho nemoci byly zdvořile zahrány do autu, a tak Milese napadlo, zda je ta žena lékařkou nebo tvůrcem té nemoci. Možná že je veterinářka, jenže většina veterinářů, které kdy viděl, měla své pacienty ráda.

Kateřina byla tvrdohlavější. "Mohla byste mi objasnit, jaké následky bude mít toto nešťastné onemocnění jak pro lorda Vorkosigana, tak pro velitele Thorneho?"

Žena pokynula Milesovi, aby si zapnul tuniku, a řekla přes rameno: "Váš manžel," a to slovo vyslovila naprosto cize, "utrpěl nějaká zranění svalů a oběhového systému na mikroskopické úrovni. Svalové napětí se postupně vrátí na původní úroveň. Nicméně vzhledem k jeho předchozímu kryotraumatu bych očekávala později větší pravděpodobnost

oběhových potíží. I když vy lidé žijete jen krátce, takže pro vás pár desítek let života moc neznamená."

Právě naopak, madam. Záchvaty, trombóza, krevní sraženiny, aneurysma. Miles předpokládal, že takhle by se dala její slova přeložit lépe. No výborně. Přidejme k tomu zranění jehlovkou, sonickým granátem, plazmometem a nervovým disruptorem. A ještě nýtovačkou a tvrdým vakuem.

A k tomu ještě záchvaty. Takže, jaképak zajímavé situace může očekávat, až se jeho mikroskopická svalová zranění střetnou se záchvatem? Miles se rozhodl tuto otázku položit svým vlastním lékařům. Určitě jim taková vědecká výzva jen prospěje. Znovu se z něj stane pokusný králik, sakra. Vojenský i lékařský, uvědomil si znepokojeně.

Hautka pokračovala: "Beťan utrpěl větší vnitřní zranění. Svalové napětí se pravděpodobně nikdy docela neobnoví a bude si muset dávat pozor na oběhové potíže. Doporučovala bych mu po dobu rekonvalescence nulovou, nebo velmi nízkou gravitaci. Od jeho partnerky, té kvadrůčky, jsem slyšela, že to by neměl být problém."

"Zařídíme cokoli bude Bel potřebovat," slíbil Miles. Za takové zranění v císařových službách by neměl být problém pro kohokoli, natož pro Císařského Auditora, aby Belovi ze zad setřásl Císařskou bezpečnost a možná ještě zařídil malou doživotní rentu.

Hautka Pel nepatrně kývla bradou. Lékařka se vládkyni uklonila a odešla.

Pel se obrátila k Milesovi. "Jakmile se budete cítit dostatečně zdrav, Lorde Auditore Vorkosigane, chtěl by s vámi mluvit ghemský generál Benin."

"Aha! Dag Benin je tady? Výborně! Já si s ním také chci promluvit. Máte ještě v zajetí to ba? Objasnilo se dostatečně, že Barrayar byl jím nastrčenou nevinnou obětí?"

Pel odpověděla: "Ba patřilo Hvězdné školce a tam se také vrátilo. Je to naše vnitřní záležitost, i když jsme samozřejmě vděčné ghemskému generálu Beninovi za jeho pomoc při dohledávání osob, které mohly ba pomáhat při jeho... šíleném úniku."

Takže otěže v rukou opět pevně třímají hautské dámy. Miles potlačil pocit soucitu s ba. Tón hlasu Pel nebyl příliš vstřícný. Zřejmě se jí nechtělo odpovídat na zvědavé otázky barbarů. Má to těžké. Pel byla vždy nejdobrodružnější z planetárních vládkyň, ale nebylo pravděpodobné, že by s ní mohl zůstat sám, mezi čtyřma očima, a před cizími se o tom jistě bavit nebude.

Proto kul železo dál. "Nakonec jsem pochopil, že ba musí být zrádce, a ne agent Hvězdné školky, jak jsem si zprvu myslel. Velmi mě zajímá, jakým způsobem provedlo ten únos. Guppy - ten jacksoniánský pašerák Russo Gupta - mi mohl popsat jen to, co viděl, a to jen od té chvíle, kdy se s ba setkal, jak vykládá replikátory. Předpokládám, že pocházely z lodi, která vezla děti na Ró Cetu?"

Pel se nadechla, ale upjatě přiznala: "Ano. Ten zločin byl dlouho plánován a připravován, jak vychází teď najevo. Ba otrávil vládkyni Ró Cety, její družinu a posádku lodi těsně před posledním skokem. V okamžiku toho setkání už byli všichni mrtví. Pak nastavilo lodního autopilota, aby zavedl loď do slunce. K jeho dobru přičítáme, že mělo v úmyslu tím nahradit pohřební hranici," přiznala neochotně.

Miles už předtím viděl hautský pohřeb, a tak dokázal pochopit, jak hautové takovou myšlenku oceňují, aniž by se mu přemýšlením zavařil mozek. Skoro. Ale Pel mluvila o záměrech ba s jistotou, která nasvědčovala, že hautské dámy byly s výsledkem mnohem úspěšnější za jedinou noc než Milesovi vlastní lidé za celou cestu sem. Štěstí s tím asi nemá co dělat. "Já myslel, že ba mělo větší arzenál biologických zbraní. Určitě ho mohlo vzít, času na to mělo na té vyvražděné lodi dost a dost."

Pel byla obvykle velmi usměvavá jako všechny planetární vládkyně, ale při téhle poznámce se chladně zamračila. "To je vnitřní záležitost Hvězdné školky, která se nebude nikde probírat."

"Nu, v ideálním případě ano. Jenže vaše... vnitřní záležitosti... se bohužel dostaly od Hvězdné školky už dost daleko. Jak mohu osobně dosvědčit. Staly se pro nás bohužel velmi vážnou hrozbou, když se ba dostalo na Stanici Graf. V době, kdy jsem odlétal, si tam nikdo nebyl jistý, zda jsme našli a zneškodnili všechny druhy náказы."

Pel váhavě připustila: "Ba mělo v úmyslu ukrást kompletní sadu. Ale odpovědná hautská dáma ještě před svou smrtí všechny zásoby zničila. Jak bylo její povinností." Pel zúžila oči. "Její jméno nikdy nezapomeneme."

Snad protějšek, kolegyně té tmavovlasé ženy? Má snad nerudná lékařka na Pelině lodi podobný arzenál? Tak tedy kompletní sadu, hm. Miles si tu poznámku zapamatoval. Nejvyšší představitel Císařské bezpečnosti bude jistě zajímat. A pak rychle otočil list.

"Co se ba vlastně snažilo provést? Bylo samo? A pokud ano, jak to, že obešlo své naprogramování k loajalitě?"

"I to je vnitřní záležitost hautů," odpověděla temně.

"No, můžu vám říct, co si myslím já," zacvrlikal Miles dřív, než se mohla otočit a rozhovor ukončit. "Já věřím, že tohle ba bylo v blízké příbuznosti s císařem Fletchirem Gajou a tím i s jeho matkou. Myslím, že ba patřovalo staré císařovně Lisbet a bylo jedním z jejich blízkých důvěrníků. Její zrada, její plán rozdělit hauty do soupeřících skupin, byl po její smrti opuštěn -"

"Nebyla to zrada," namítla slabě hautka Pel. "Tedy ne přímo."

"Řekněme tedy neschválený postup. Z nějakého důvodu toto ba po její smrti zůstalo na svém místě. Nebo třeba ne - to nevím. Snad bylo degradováno? Jenže dál si myslím, že celá tahle eskapáda měla být pokusem dokončit plán mrtvé paní - vlastně matky. Jsem blízko?"

Hautka Pel si ho změřila se značnou nechuť. "Dost blízko. Teď je ale po všem. Císař z vás bude mít radost - opět. Zítřka při obřadu vítání lodi bude pravděpodobně následovat projev jeho vděčnosti. K obřadu jste zváni vy i vaše paní. Jste první cizinci, kterým se dostává takové pocty."

Miles mávl rukou, že se nenechá od rozhovoru odradit. "Všechny pocty vyměním za to, abych to pochopil."

Pel si odfrkla. "Nezměnil jste se, že ne? Pořád jste tak zvědavý. K vlastní škodě," dodala jedovatě.

Kateřina se unaveně usmála.

Miles Pelinu narážku ignoroval. "Přemýšlejte se mnou. Nemyslím, že tomu ještě rozumím. Myslím, že hautové - a tím i ba - nejsou ještě tak úplně nadlidmi, aby se i přes svou rafinovanost přestali podvádět. Viděl jsem tvář toho ba, když jsem zničil ten kryobox s genetickými vzorky. Něco se v něm zhroutilo. Něco finálního, zoufalého... něco." Dřív dokázal zabít lidi. Nechal to na něm následky, které znal. Nemyslel si ale, že se mu někdy předtím podařilo zabít duši tak, aby tělo zůstalo jako živá výčitka. Chci to pochopit.

Pel očividně vůbec nechtěla v rozhovoru pokračovat, ale chápala hloubku závazku, který nemohl být vyrovnán banalitami, jako jsou medaile a obřady. "Zdá se, že ba," řekla pomalu, "chtělo víc, než jen provést plán Lisbet.

Plánovalo nové císařství a samo chtělo stát v jeho čele jako císař i císařovna zároveň. Hautské děti ukradlo nejen jako základ pro svou plánovanou říši, ale také jako budoucí... partnery. A vládce. Aspirovalo na víc než na genetické místo Fletchira Giaji, které přece jen, i když je částečně hautským cílem, neplní cíl hlavní. Jaká nestydatost," vzdychla. "Šílenost."

"Jinými slovy," vydechl Miles, "to ba chtělo děti. A jen takhle je mohlo počít."

Kateřinina ruka na jeho rameni se sevřela.

"Lisbet... s ním neměla tolik mluvit," řekla Pel. "Z toho ba si udělala mazlíčka. Chovala se k němu téměř jako k dítěti, místo jako ke služebníkov. Byla to silná osobnost, ale ne vždy... moudrá. Snad... byla ve svém věku i dost shovívavá."

Ano - ba bylo sourozencem Fletchira Giaji, snad téměř klonem cetagandského císaře. Bylo prvním testem a ten byl úspěšný - a pak sloužilo desítky let v Nebeské zahradě stále sužováno otázkou: proč ne já, ale on získal všechnu tu slávu, bohatství, moc a plodnost?

"Ještě jednu otázku prosím. Jak se to ba jmenovalo?"

Pel stiskla rty. "Teď žádné jméno nemá. A už nikdy mít nebude." Vymazáno. Nechať trest odpovídá zločinu. Miles se zachvěl.

Luxusní aeroauto se vznášelo před palácem císařského vládce Ró Cety, jehož budova se v noci nezřetelně mihotala. Aeroauto klesalo do ohromných ztemnělých zahrad s cestičkami lemovanými světly na východ od budovy. Miles fascinovaně vyhlížel z okna, když klesali a pak znovu stoupali nad malými kopečky a snažil se uhodnout, zda je ta krajina přírodní, či uměle vytvořená na povrchu Ró Cety. Částečně určitě uměle vytvořená, protože na protější straně se zdvihl travnatý amfiteátr s výhledem na kilometr dlouhé tmavé jezero. Za kopečky na druhé straně jezera svítilo do noci hlavní město Ró Cety.

Amfiteátr osvětlovaly jen matně zářící kapky, tisíce kapkovitých vznášedel hautských dam, všechny smutečně bílé a se ztlumenou září. Mezi nimi se pohybovaly tiše jako duchové další postavy. Celá scéna zmizela, když řidič prudce zabočil a lehce auto posadil u kraje amfiteátru jen pár metrů od jezera.

Vnitřní osvětlení auta trochu pohaslo, aby oči pasažérů neoslbnla temnota. Z předního sedadla se na Milese a Kateřinu ohlédl ghemský generál Benin. Bylo těžké pod černě a bíle nalíčeným obličejem, což byly barvy císařského ghemského důstojníka, vůbec rozeznat jeho výraz, ale Miles si ho vyložil jako zamyšlený. V červeném světle měla jeho uniforma barvu čerstvé krve.

Přes všechny zážitky poslední doby, přes osobní obeznámení se s biologickým arzenálem Hvězdné školky si Miles nebyl jistý, zda by to vše s Beninem změnil. Předchozí týdny byly pro vnitřní bezpečnost Nebeské zahrady vyčerpávající. Loď s dětmi zmizela na své unikátní misi se vši posádkou beze stopy. Guppyho pronásledování a stopy, které napovídaly nejen, že došlo k nehorázné krádeži, ale i k použití zbraní z nejtajnějších zásob Hvězdné školky. A pak stopa zmizela v srdci říše dávného nepřítele.

Nebylo divu, že než přijeli na ró cet'anský orbit, vyslechl Milese osobně - se vši zdvořilostí ovšem. Pod svým malováním vypadal tak vyčerpaně, jak se Miles cítil.

Jejich souboj o vlastnictví Russo Gupty byl krátký. Miles jistě chápal Beninovo přání se ho zmocnit, když už mu ba vyrvala z rukou Hvězdná školka. Chtěl by si na někom vybit svůj vztek - ale Miles dal své slovo Vora a navíc zjistil, že tento týden se mu na Ró Cetě promine cokoliv.

Miles nicméně spekuloval, kde potom Guppyho vysadí. Věznit ho v barrayarském vězení by bylo plýtvání penězi. Vysadit ho na Jacksonu by znamenalo pobídku, aby se vrátil ke svému dávnému zaměstnání - nebyl by k užtku svým sousedům a zároveň by se vystavoval cetagandské pomstě. Jedno takové hezky vzdálené místo, kde by se osoba tak specifického talentu hodila, ho napadlo, ale bude to fěr k admirálce Quinnové? Bel se při tom návrhu zlomyslně rozesmálo, až skoro nemohlo dýchat.

I když byla Ró Ceta klíčovým bodem pro barrayarské taktické a strategické plány, Miles sem nikdy nevstoupil. Vlastně na ni nevstoupil doposud, až teď. S bolestným šklebem dovolil, aby mu Kateřina a ghemský generál Benin pomohli z aeroauta do vznášedla. Během následujícího obřadu chtěl stát na svých vlastních nohou, ale už po pár pokusech zjistil, že by svými silami neměl plýtvat. Přinejmenším tuto pomůcku nepotřeboval sám. Nicol také plula vzduchem, po boku Bela Thorneho. Hermafrodit seděl a řídil své vznášedlo sám a jen kyslíková hadička pod nosem svědčila o jeho nedávném zdravotním stavu.

Zbrojnoš Roic se ve své nažehlené a naleštěné vorkosiganské uniformě postavil za Milese a Kateřinu do co nejstrnulejšího pozoru. Miles hádal, že je vyděšený k smrti. Nemohl mu to mít ale za zlé.

Sám si vybral k této příležitosti své šedé civilní šaty, protože usoudil, že zde reprezentuje celé barrayarské císařství. Kateřina vypadala ve své splývavé šedobílé róbě téměř tak vysoká a elegantní jako hautka. Miles měl podezření, že ji ve výběru šatů pomáhala Pel či některá z jejích dam. Jak ghemský generál Benin vedl celou společnost, kráčela Kateřina vedle Milesova vznášedla a ruku měla na jeho paži. Její mírný úsměv byl stejně záhadný jako vždycky, ale

Milesovi se zdálo, že kráčí do tmy s nově nalezeným sebevědomím.

Benin se zastavil u skupinky mužů světélkujících v příšeří jako přízraky, kteří se shromáždili pár metrů od vozu. Z jejich šatů se vlhkým vzduchem nesla vůně mnoha parfémů, vzdálená a ne příliš vtíravá. Ghemský generál podrobně představil každého člena skupiny hautskému vládci Ró Cety, který patřil ke klanu Degtiarů, byl tedy bratrancem současné císařovny. Také vládce byl jako všichni přítomní hautští muži oblečen do volné, smutečně bílé tuniky a kalhot. Přes ramena měl přehozenou mnohovrstevnatou róbu, která mu splyvala až ke kotníkům. Nedávný držitel této pozice, kterého Miles jednou potkal, mu jasně naznačil, že cizí barbary stěží toleruje, ale tento muž jim vysekl hlubokou a zřejmě i upřímnou poklonu s rukama formálně přitisknutýma ke hrudi. Miles zděšeně zamžikal, protože to gesto mu připomnělo spíše úklonu ba před hautem než hauta před cizincem.

"Lorde Vorkosigane, lady Vorkosiganová. Veliteli Thorne a Nicol z kvadruček. Zbrojnoši Roicu z Barrayaru. Vítejte na Ró Cetě. Můj dům je vám k službám."

Všichni zamumlali vhodná slova díky. Miles se zamyslel nad volbou těch slov - můj dům, ne má vláda a znovu si připomněl, že obřad, který dnes uvidí, patří mezi obřady soukromé. Hautský vládce se na okamžik s pootevřenými ústy zadíval na světla přistávající lodi na horizontu. Ale loď bohužel přistávala na vzdálené straně města. Vládce zklamaně odtrhl zrak.

Následovalo pár minut zdvořilé společenské konverzace mezi hautským vládcem a Beninem - formálně popřáli dlouhotrvající zdraví Cetaganskému císaři a jeho císařovně a pak už spontánněji pohovořili o svých společných známých. Jejich hovor přerušila světla lodi, která se objevila ve tmě. Vládce se za nimi znovu zadíval. Miles se zahleděl na ztichlý zástup hautských mužů a jejich dam v kapkách rozesetých v amfiteátru jako bělostné okvětní lístky na misce. Nikdo nevykřikl, nikdo se nepohnul, ale Miles spíše cítil, než zaslechl kolektivní vzdech a rostoucí napětí.

Tentokrát se světla lodi přiblížila a zářila nad zčeřenou hladinou jezera. Roic nervózně ustoupil zpět a pak znovu blíž k Milesovi a Kateřině, když se loď přehnala přímo nad nimi. Její boční světla znázorňovala obraz rudého křídícího ptáka, zářícího jako plamen. Loď přistála na svých podpěrách měkce jako kočka a dosedla na zem. Jen cinkání a ťukání smršťujících se rozpáleného kovu znělo do bezdechého, vyčkávacího ticha.

"Měli bychom se postavit," zašeptal Miles Kateřině a usadil vznášedlo na zem. Ona i Roic mu pomohli vstát a postoupit kupředu. Nízce strážná tráva pod jeho botami vypadala jako jemný koberec. Voněla vlhce jako mech.

V lodi se otevřel nákladový prostor a ven se vysunula rampa zespodu osvětlená bledou rozptýlenou září. První sestoupila kapka hautské dámy, ale se staženým štítem. Uvnitř bylo vidět prázdné sedadlo.

Miles Kateřině šeptl: "Kde je Pel? Myslel jsem, že to jsou její... děti."

"Ta kapka zastupuje vládkyni Ró Cety, která zahynula na unesené lodi," šeptla mu zpátky. "Hautka Pel bude další, protože přiváží děti místo ní."

Miles se se zavražděnou vládkyní kdysi krátce setkal. Bohužel si vzpomínal sotva na víc než na záplavu čokoládově hnědých vlasů, pronikavou krásu, která se ztrácela v kráse ostatních stejně nádherných hautských žen, a ještě na tvrdohlavou oddanost svému úkolu. Vznášející se kapka mu náhle připadala ještě prázdnější.

Objevila se další kapka a za ní ještě ghemské ženy a služebné ba. Druhá kapka připlula ke skupině hautského vládce, zprůsvitněla a pak stáhla štít. Na sedadle uvnitř seděla Pel v bílé róbě jako královna.

"Ghemský generále Benine, prosím vyjádřete nyní, jak vám bylo uloženo, díky císaře hauta Fletchira Giaji těmto cizincům, kteří nám vrátili zpět naši naději."

Nemluvila nijak hlasitě a Miles neviděl ani žádné mikrofony, ale slabá ozvěna kolem mu napověděla, že její slova jsou přenášena všem v okolí.

Benin vyvolal Bela a formálními obřadními slovy mu předal vysoké cetaganské vyznamenání, papír převázaný stuhou a psaný císařovou vlastní rukou i s pečeti Nebeské zahrady. Miles znal cetaganské ghemy, kteří by za takové vyznamenání prodali vlastní matku a nebo i jen proto, aby se dostali na seznam navržených. Bel kleslo svým vznášedlem tak, aby mu Benin mohl vyznamenání vtisknout do rukou, a i když mělo v očích ironický záblesk, zamumlalo slova díky určená vzdálenému Fletchiru Giajovi. Projednou udrželo na uzdě svůj smysl pro humor. Pravděpodobně tomu napomohla i jeho únava. Ještě stále se sotva drželo na nohou. Tentokrát byl ale za to Miles vděčný.

Miles zamžikal a potlačil úšklebek, když jako další vyvolal ghemský generál Benin Kateřinu a také jí předal stejné vyznamenání. Ani její radost nebyla tak docela bez ironie, ale podařilo se jí elegantně poděkovat.

"Můj lorde Vorkosigane," promluvil nakonec Benin.

Miles trochu strnule postoupil kupředu.

"Můj císařský pán, císař haut Fletchir Giaja mi připomněl, že právě umění rozdělovat dary bere v úvahu radost obdarovaného. Proto mi pouze uložil vyslovit vám jeho osobní díky, jeho vlastním Dechem i Hlasem."

Nejvyšší vyznamenání, cetaganský Řád za zásluhy už dostal, a jak ho před deseti lety ta medaile zahanbila. Že by třeba dostal dvě? Očividně ne. Miles si úlevou oddychl, litoval jen trošičku. "Vyřídte svému císařskému pánu, že není vůbec zač."

"Má císařská paní, císařovna hautka Rian Degtiarová, Služebnice Hvězdné školky mi také uložila vyřídít vám její díky, a to jejím Dechem i Hlasem."

Miles se uklonil ztelně níže. "V této záležitosti jsem jí k službám."

Benin ucouvl. Přistoupila hautka Pel.

"Skutečně. Lorde Milesi Naismithe Vorkosigane z Barrayaru, Hvězdná školka vás předvolává."

O tomto už byl informován a probrali to s Kateřinou. Z praktického hlediska nebyl důvod tuto čest odmítnout.

Hvězdná školka už beztak má nejméně kilo jeho tkáňových vzorků nasbíraných během jeho léčení, ale také během jeho návštěvy na Eta Cetě před deseti lety. Takže postoupil kupředu jen se slabým šimráním v žaludku a dovolil, aby mu

služebné ba vyhrnulo rukáv a podalo hautce Pel táč s blyštivou jehlou na odběr vzorků.

Jehlou mu do ruky zabořila Pel svou vlastní bělostnou rukou s dlouhými prsty. Jehla byla tak tenoučká, že její bodnutí stěží cítil. Když ji vytáhla, na kůži se mu objevila jen kapka krve, kterou služebné ba otřelo. Pel uložila jehlu do zvláštního mrazicího boxu, pozvedla ji před očima všech do výše, zavřela box a uložila ho do područky svého vznášedla. Lehký šum v amfiteátru nezněl popuzeně, ačkoliv trochu užasle ano. Nejvyšší počtou, ve kterou mohl Cetagand'an doufat, vyšší dokonce než přidělení hautské manželky, bylo oficiální zařazení jeho genomu do zdrojů Hvězdné školky. Tam bude prozkoumán a vybrané části snad zařazeny do příští generace hautů.

Miles si shrnul rukáv a zamumlal k Pel: "Víte, že mé postižení není genetické."

Její dokonalé rty se prohnuly vzhůru a tichým ššš naznačila, aby byl zticha.

Záblesk humoru v očích jí znovu zmizel, když aktivovala svůj ochranný štít. Obloha nad jezerem a nad kopci za ním pomalu začínala blednout. Nad hladinou jezera se válela mlha. Jeho ocelově šedý povrch odrážel vycházející slunce. Hautský zástup se ponořil do ještě hlubšího ticha, když z lodní rampy začaly sjíždět palety s replikátory, vedené ghemskými ženami a služebními ba. Konstelace po konstelaci byla vyvolávána zastupující vládkyní Pel, aby si převzala své replikátory. Vládce Ró Cety opustil skupinku hrdinských návštěvníků a připojil se ke svému klanu. Miles si uvědomil, že jeho děkovná poklona vůbec nebyla ironická. Bílé odděný dav nepředstavoval celou hautskou populaci Ró Cety, jen její zlomek, jehož genetické křížení odsouhlasené klanovými vůdci nyní vydalo své plody. Muži i ženy, jejichž děti dnes přijely, se nikdy jeden druhého nemuseli dotknout, ale každá skupina hautů přijímala z rukou Hvězdné školky své budoucí děti. Ty pak na paletách odváželi k bílým kapkám, ve kterých čekaly jejich genetické partnerky. Jak se každá konstelace znovu seskupila kolem svých replikátorů, barva kapek se změnila ze smuteční bílé v zářivé barvy duhy. Duhové kapky pak postupně opouštěly amfiteátr v doprovodu svých mužských protějšků. Horizont nad jezerem začal vystupovat ostřeji a hvězdy na modrajícím nebi začínaly blednout.

Až hautové dosáhnou svého domova na planetě, jejich děti půjdou do péče jejich ghemských chův a vychovatelek. Do škol svých konstelací. Rodiče a děti se možná už nikdy nesetkají. I přesto ale obřad znamenal více než jen formalitu. Což všichni nejsme na světě jen proto, abychom mu své děti nakonec odevzdali? I Vorové to tak nakonec vždy dělali. Barrayar požívá své děti, řekla kdysi jeho matka jeho otci. Dívala se přitom na Milese.

Tak, pomyslel si unaveně Miles. Jsme tu dnes za hrdiny, nebo za ty největší zrádce? Co z těch maličkých hautů jednou vyroste? Velikáni své rasy? Naši nejhorší nepřátelé? Co když dnes zachránil jednoho z budoucích zhoubců Barrayaru - možná budoucího vraha svých vlastních dětí?

A i kdyby mu nějaký krutý bůh světil takové proroctví, mohl by jednat jinak?

Svou chladnou dlaní vyhledal Kateřininu teplou ruku. Teď už bylo dost jasno, aby jí viděl do tváře. "Jsi v pořádku, lásko?" zamumlal starostlivě.

"Já nevím. Pojďme už domů."

EPILOG

Na komarrském orbitu se rozloučili s Belem a Nicol.

Miles tam šel na galaktické oddělení místní Císařské bezpečnosti, aby Bela konečně osvobodil. Částečně proto, že jim chtěl sdělit svá vlastní pozorování, a částečně proto, že se chtěl ubezpečit, že se hoši nenechají unést a nebudou se k hermafroditovi chovat nevhodně. Kateřina tam byla také, jako svědek a také proto, že se chtěla ubezpečit, že se nevhodně nebude chovat Miles. Miles byl hotový dřív než Bel.

"Víte určitě, že nechcete s námi do sídla Vorkosiganů?" zeptal se Miles dychtivě už počtvrté či popáté, když se setkali nakonec. "Propásli jste svatbu. Mohli bychom si to užít. Už jen má kuchařka za ten výlet stojí, slibuju." Miles, Bel a samozřejmě i Nicol seděli ve svých vznášedlech. Kateřina stála se založenýma rukama a mírným úsměvem. Roic obcházel kolem, jako kdyby se mu nechtělo předat svou funkci ostrahy nenápadným strážím Císařské bezpečnosti. Milese napadlo, že zbrojnoš byl ve stráži tak dlouho, že už zapomněl, jak vypnout. Chápal ten pocit. Roic po návratu na Barrayar dostane alespoň dva týdny dovolené, řekl si.

Nicol nadzdvihla obočí. "Obávám se, co by nám řekli vaši sousedé."

"Asi bychom jim splasili koně," souhlasilo Bel.

Miles se vsedě uklonil. Jeho vznášedlo se zachvělo. "Mému koni byste se líbili. Je velmi přátelský a navíc příliš líný na to, aby se plašil. A já vám osobně ručím za to, že s ostrahou ve vorkosiganské livreji za zády by se vás ani ten nejzaostalejší vesničan neodvážil urazit."

Roic za chůze souhlasně kývl.

Nicol se usmála. "Díky, ale myslím, že bych raději jela někam, kde nebudu ostrahu potřebovat."

Miles prsty zabubnoval na opěradlo svého vznášedla. "Pracujeme na tom. Ale podívejte, vážně -"

"Nicol je unavená," řekla mu Kateřina. "Určitě se jí stýská a musí se starat o Belovo uzdravení. Myslím, že se ráda vrátí do svého spacího pytle a ke svému životu. A také ke své hudbě."

Obě si vyměnily vědoucí pohled a Nicol vděčně přikývla.

"Dobrá," vzdával se nerad Miles. "Tak na sebe tedy dávejte pozor."

"Ty taky," řeklo Bel pochmurně. "Doufám, žeš nechal už toho hraní na vojáčky? Mysli na to, že z tebe bude táta. Osud tě už dvakrát málem dostal. Třetí šanci bych mu nedával."

Miles mimoděk pohlédl na své dlaně, které už se zahojily. "Snad ano. Bůh ví, že Gregor pro mě má nejspíš připravený seznam úkolů dlouhý jako všechny čtyři ruce kvadrůček dohromady. Naposledy to bylo sestavení výboru, který by protlačil, věřte nebo ne, nový barrayarský biologický zákon Hraběcí radou. Trvalo to rok. Jestli přijde zase s tím svým jsi přece napůl Beťan, Milesi, a tedy přesně ten člověk' - myslím, že se otočím a uteču."

Bel se zasmálo. Miles dodal: "Dohlédni za mě na Corbeaua, ano? Kdykoliv někoho takhle hodím do vody, obvykle mám

rád, když má poblíž někoho se záchranným kruhem."

"Dostala jsem zprávu od Krystal Páté, když jsem jí poslala vzkaz, že Bel bude žít," řekla Nicol. "Vzkazuje, že zatím se drží. A vůbec, vesmír kvadrůček přeci barrayarským lodím nezakázal přistávat."

"To znamená, že nemáte žádnou výmluvu, abyste nás občas nemohli navštívit," podotklo Bel. "Nebo můžete alespoň posílat zprávy. Oba spolu můžeme teď mluvit volně."

"A diskrétně," rozjasnil se Miles. "Ano, to je pravda."

Oba se naprosto nebarayarsky objali. Milesovi bylo úplně jedno, co si o tom pomyslí jeho ochranka z Císařské bezpečnosti. S Kateřininou dlaní ve své se vznášel nad zemí a díval se, jak oba mizí směrem k dokům obchodních lodí. Ale dřív, než zašli za roh, cítil, jak ho něco jako magnet táhne opačným směrem - k vojenské části stanice, kde na ně čekal Kestrel.

V hlavě uslyšel tikání hodin. "Jdeme."

"Ano," souhlasila Kateřina.

Musel přidat na rychlosti, aby stačil jejím dlouhým krokům.

Gregor pořádal v císařské rezidenci speciální uvítací recepci, aby pozdravil Lorda Auditora a lady Vorkosiganovou při jejich návratu. Miles věřil, že ať už pro něj zamýšlí jakoukoliv odměnu, bude rozhodně méně záhadná než ta od hautských dam. Gregorův večírek se ale musel na den či dva odložit. Lékař v sídle Vorkosiganů totiž řekl jasně, že pobyt obou jejich dětí v replikátorech dosáhl maximální možné doby. Tón té zprávy byl jasně nevlídný, a proto Kateřina nemusela opakovat své nervózní vtipy o desetiměsíčních dvojčatech ani o tom, jak je ráda, že alespoň ty replikátory ho dokážou občas přivést přímo domů.

Domů se vracel už tisíckrát, ale tentokrát to bylo jiné. Vůz, který řídil zbrojnoš Pym z letiště, zastavil před sídlem Vorkosiganů, obrovskou horou kamení. Kateřina vyběhla první a toužebně se zadívala na dveře, ale počkala na Milese. Když opustili před pěti dny komarský orbit, vyměnil potupné vznášedlo za trochu méně potupnou hůlku a celou cestu pokulhával po chodbách Kestrelu. Síla se mu vracela, mysl si, ale pomaleji, než doufal. Možná by si mohl pořídit hůl s ukrytým mečíkem, jako má komodor Koudelka. Postavil se, vzdorně švihl hůlkou a nabídl Kateřině rámě. Položila mu lehce ruku na paži, ale byla připravená ho v případě potřeby podepřít. Veřeje dveří se rozevřely do staré černobíle dlážděné haly.

Zástup lidí už tam čekal, v čele s vysokou ženou s rudými vlasy a šťastným úsměvem. Hraběnka Cordelie Vorkosiganová objala svou snachu první. Zleva přistoupil bělovlasý, podsaditý muž a postavil se za ni, aby Kateřinu pozdravil také. Pak se teprve obrátil ke svému synovi. Nikki seběhl ze schodiště a vlétl matce do náruče a jen trochu zahanbeně opětoval její pevné objetí. Ten kluk vyrostl za ty dva měsíce snad o tři centimetry. Když se obrátil k Milesovi a napodobil stisk ruky, kterým ho pozdravil hrabě, Miles zjistil, že se mu dívá přímo do tváře.

Kolem se culilo tucet zbrojnošů a služebního personálu. Ma Kosti, bezkonkurenční kuchařka, vtiskla Kateřině do náručí velikou kytici. Hraběnka předala neobratně formulovanou, ale upřímnou blahopřejnou zprávu od Milesova bratra Marka, který právě ukončil školu na Kolonii Beta, a trochu obratnější od jeho babičky Naismithové, která tam žila. Kateřinin starší bratr, Will Vorwayne, který tu nečekaně byl také, to všechno natáčel.

"Gratuluji," říkal vícekrát hrabě Aral Vorkosigan Kateřině. "Ke sváře odvedené práci. Chtěla bys další? Gregor by po téhle ukázce rozhodně našel místo v diplomatických službách."

Kateřina se zasmála. "Myslím, že už tu mám tři nebo čtyři zaměstnání." Pohledem zabloudila na schodiště vedoucí do horních pater a dětského pokoje.

Hraběnka Vorkosiganová zachytila její pohled a řekla: "Všechno je připravené a čeká jen na vás."

Rychle se opláchli po cestě ve svém bytě na druhém podlaží a pak se Miles s Kateřinou dostavili do dětského pokoje, kde už čekala jejich rodina. Čekal tam i porodní tým - lékař, dva technici a biomechanik - malá místnost s výhledem do zahrady byla plná k prasknutí. Vypadalo to, že tenhle porod bude stejně ostře sledovaný jako všechny ty porody královských manželek, co o nich hovoří historie, jenže Kateřina měla tu výhodu, že tu mohla stát oblečená a důstojná. A namísto krve, strachu a bolesti tu panovalo radostné očekávání.

Oba replikátory, teď sundané ze svých podložek, slibně stály vedle sebe na stole. Jeden technik je právě urovnával.

"Budeme pokračovat?" zeptal se lékař.

Miles se podíval na své rodiče. "Jak jste to dělali tenkrát vy?"

"Aral odemkl jednu sponu," řekla jeho matka, "a já druhou. Tvůj dědeček, generál Pjotr, vypadal výhružně, ale později se na to začal dívat jinak." Matka s otcem si vyměnili vědoucí úsměv a Aral Vorkosigan pochmurně zavrtěl hlavou.

Miles se podíval na Kateřinu.

"To zní dobře," řekla. Oči jí zářily radostí. Milesovi poskočilo srdce při pomyšlení, že to on tu radost způsobil.

Přistoupili ke stolu. Kateřina ho obešla a oba technici jí ustoupili z cesty. Miles zahákl svou hůlku za stůl, opřel se jednou rukou o jeho desku a druhou zdvihl stejně s Kateřininou. Obě spony cvakly. Pak zopakovali totéž s druhým replikátorem.

"Výborně," zašeptala Kateřina.

Pak se museli odklidit z cesty a s nepochopitelnou úzkostí sledovali, jak lékař zdvihl první víko, odstrčil stranou hadičky, prořízl blánu a zdvihl do světla krouící se dítě. Jen pár okamžiků trvalo, než ho osušil a přestříhl pupeční šňůru. Miles se znovu nadechl zároveň s Aralem Alexandrem a zamrkal, aby vyhnal ze svých očí to zamlžení. Cítil se méně sebevědomě, když si všiml, že jeho otec si otírá oči. Hraběnka Vorkosiganová si rukama svírala na bocích sukně a násilím zadržovala své chtivé babičkovské ruce, aby si počkaly, až na ně přijde řada. Hrabě Nikkinu stiskl rameno a Nikki zdvihl bradu a uculil se. Will Vorwayne kroužil kolem a snažil se získat co nejlepší záběr tak dlouho, až mu jeho mladší sestra svým nejpršnějším hlasem lady Vorkosiganové nařídila, aby toho nechal. Vypadal zaskočeně, ale

poslechl.

Podle mlčenlivého souhlasu všech byla Kateřina první. Podržela svého nového syna a dívala se, jak druhý replikátor vydal na svět její první dceru. Miles se vedle ní opřel o svou hůlku. Očima hltal tu scénu. Dítě. Skutečné dítě. Jeho. Myslel si, že jeho děti jsou skutečné, už když se dotkl replikátorů, ve kterých rostly. To ale nebylo ono. Malý Aral Alexander byl tak maličký. Dýchal, skutečně dýchal a mlaskal maličkými rty. Na hlavě měl porost tmavých vlasů. Bylo to krásné. Bylo to... hrůzné.

"Teď ty," usmála se na Milese Kateřina.

"Já... asi bych si měl napřed sednout." Napůl se zhroutil do křesla, které mu spěšně přistrčili. Kateřina mu vložila do náručí malý raneček. Hraběnka se naklonila nad křeslem jako sup v matčině podobě.

"Je tak maličký."

"Cože? Čtyři kila deset?" odfrkla Milesova matka, "je to pořádný kluk. Tys byl poloviční, když tě vytáhli z replikátoru." Pokračovala nelichotivým popisem toho, jak Miles vypadal, a Kateřina dychtivě poslouchala.

Při rozhořčeném výkřiku od druhého replikátoru všichni vzhledli. Helen Natalia ohlásila svůj příchod na svět velmi nekompromisně. Mávala maličkými pěstičkami a křičela. Lékař dokončil prohlídku a vtiskl ji do matčina náručí poněkud spěšně. Miles natáhl krk. Říkal si, že mokré tmavé vlásy Helen Natálie budou tak červené, jak jim slibovali.

Protože děti jsou dvě, na všechny čekající lidi kolem brzy přijde řada si je pochovat, rozhodl se Miles, když přijímal stále ještě křičící Helen Natálii od její culící se matky. Ještě můžou chvíli počkat. Užasle se zadíval na ty dva ranečky na svém klíně.

"Dokázali jsme to," zamumlal Kateřině, která se nad ním naklonila. "Proč nás nikdo nezastavil? Proč na to neexistuje nějaký zákon? Jaký rozumný člověk by mně svěřil dítě? A rovnou dvě?"

Soucitně stáhla obočí. "Nesmíš si to tak brát. Myslím na to, že těch jedenáct let bylo delších, než jsem si myslela. Já si už o dětech nic nepamatuju."

"Určitě si zase vzpomeneš. Je to jako létat vznášedlem."

Dosáhl teď vrcholu lidské evoluce. Právě teď se cítil sotva víc než jako chybějící článek. A já si myslel, že všechno vím. Nevím nic. Jak se to stalo, že se jeho život tak převrátil? Hlavou mu svištělo tisíce plánů pro tyhle malé životy, budoucnost plná naděje i smutku, radosti i strachu. Na chvíličku jako kdyby svět kolem strnul. Já vůbec nevím, co z těch dvou bude.

Pak přišla řada i na ostatní. Nikki, hraběnka a hrabě. Miles závistivě pozoroval, jak jistým hmatem uchopil jeho otec dítě. Helen Natalia dokonce přestala křičet a vydávala už jen naříkavé poňukávání.

Kateřina mu vsunula ruku do dlaně a lehce stiskla. Cítil se, jako kdyby padal do budoucnosti volným pádem. Opětoval stisk její dlaně a pak se vznesl.

Lois McMaster Bujold
DIPLOMATICKÁ IMUNITA

Z amerického originálu Diplomatic Immunity,
vydaného nakladatelstvím Baen Publishing Enterprises
v New Yorku v roce 2002,

přeložila Marta Procházková.

Obálka: Martina Pilcerová.

Odpovědná redaktorka: Květa Svárovská.

Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,

Řeznická 12, 110 00 Praha 1,

jako svou 404. publikaci.

Sazba: SF SOFT.

Lito obálky: Trilabit.

Tisk: S-Tisk Vimperk.

První vydání, Praha 2008.